Richard Morgan

Carbon modificat

CUPRINS:

PROLOG.
Partea 1 – Sosirea. Downloadare needlecast.
Partea 2 – Reacția. (Conflict de intruziune)
Partea 3 – Alianța. Upgradarea.
Partea 4 – Convingerea. Corupție virală.
Partea 5 – Nemesis. Prăbuşirea sistemelor.
EPILOG.

Richard K. Morgan (n. 1965) este considerat unul dintre cei mai importanți autori de romane ştiințifico-fantastice ai momentului.

Morgan a studiat la Queen's College din cadrul Universității Cambridge. Imediat după absolvire, britanicul s-a angajat ca profesor de limba engleză, pentru a-şi putea finanța călătoriile repetate. Paisprezece ani mai târziu, Morgan publică primul său roman, Carbon Modificat. În 2002, producătorul de film Joel Silver a cumpărat drepturile de autor pentru Carbon Modificat contra sumei de 1.000.000$, fapt ce i-a permis lui Morgan să se dedice întru totul carierei de scriitor.

Tema comună a romanelor lui Richard Morgan este plasarea acțiunii într-un spațiu al contra-utopiei. Convingerile socio-politice vizionare, imaginația tulburătoare şi arhitectura îngrijită a frazei fac din romanele lui Morgan o experiență aproape halucinantă.

Richard Morgan

Carbon modificat

CUPRINS:

PROLOG.
Partea 1 – Sosirea. Downloadare needlecast.
Partea 2 – Reacţia. (Conflict de intruziune)
Partea 3 – Alianţa. Upgradarea.
Partea 4 – Convingerea. Corupţie virală.
Partea 5 – Nemesis. Prăbuşirea sistemelor.
EPILOG.

Richard K. Morgan (n. 1965) este considerat unul dintre cei mai importanţi autori de romane ştiinţifico-fantastice ai momentului.

Morgan a studiat la Queen's College din cadrul Universităţii Cambridge. Imediat după absolvire, britanicul s-a angajat ca profesor de limba engleză, pentru a-şi putea finanţa călătoriile repetate. Paisprezece ani mai târziu, Morgan publică primul său roman, Carbon Modificat. În 2002, producătorul de film Joel Silver a cumpărat drepturile de autor pentru Carbon Modificat contra sumei de 1.000.000$, fapt ce i-a permis lui Morgan să se dedice întru totul carierei de scriitor.

Tema comună a romanelor lui Richard Morgan este plasarea acţiunii într-un spaţiu al contra-utopiei. Convingerile socio-politice vizionare, imaginaţia tulburătoare şi arhitectura îngrijită a frazei fac din romanele lui Morgan o experienţă aproape halucinantă.

PROLOG.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor stăteam în bucătăria jupuită şi fumam una dintre ţigările lui Sarah, ascultând maelstromul şi aşteptând. Millsport-ul se culcase de mult, dar afară curenţii Reach încă mai tulburau apele puţin adânci, iar sunetul ajungea pe ţărm ca să colinde pe străzile pustii. O ceaţă fină plutea dinspre vârtej, căzând peste oraş ca un cearceaf de muselină şi întunecând ferestrele bucătăriei.

Alert la nivel chimic, am inventariat armamentul greu de pe masa de lemn zgâriat pentru a cincizecea oară în acea noapte. Pistolul Heckler & Koch al lui Sarah îmi clipea mat în lumina slabă, cu butoiul deschis în aşteptarea muniţiei. Era o armă de asasin, compactă şi foarte tăcută. Cartuşele zăceau alături. Ea înfăşurase bandă izolatoare în jurul fiecăruia pentru a distinge gloanţele; verde pentru somn, negru pentru încărcătura de venin de păianjen. Majoritatea gloanţelor erau învelite în negru. Sarah folosise o mulţime dintre cele verzi asupra paznicilor de la Gemini Biosys în noaptea precedentă.

Propriile mele contribuţii erau mai puţin subtile. Marele Smith & Wesson argintiu şi cele patru grenade halucinogene rămase. Linia subţire roşu-aprins din jurul fiecărui butoiaş părea să sclipească uşor, de parcă ar fi fost pe punctul să se detaşeze de carcasa de metal şi să plutească în sus ca să se alăture panglicilor de fum care se ridicau din ţigara mea. Schimbarea şi alunecarea semnificaţiilor alterate, efectul secundar al tetramet-ului pe care îl obţinusem în după-amiaza aceea la docuri. Nu obişnuiesc să fumez când sunt curat, dar dintr-un motiv oarecare tet-ul întotdeauna declanşează nevoia.

Pe fondul îndepărtat al maelstromului, am auzit-o. Bătaia grăbită a elicelor pe materialul nopţii.

Am stins ţigara, prea puţin impresionat de mine însumi, şi m-am dus în dormitor. Sarah dormea, un ansamblu de curbe sinusoidale de joasă frecvenţă sub un singur cearceaf. O măturǎ de păr negru-corb îi acoperea faţa şi o mână cu degete lungi atârna pe marginea patului. Pe când stăteam uitându-mă la ea, noaptea de afară se sparse. Unul dintre gardienii orbitali ai Lumii lui Harlan îşi testa tirul în Reach. Tunetul din cerul comoţionat se rostogoli şi făcu ferestrele să zăngănească. Femeia din pat se mişcă şi-şi dădu părul la o parte din ochi. Privirea de cristal lichid mă descoperi şi se fixă pe mine.

— La ce te uiţi?

Avea vocea răguşită de reziduurile somnului. Am zâmbit uşor.

— Nu mă prosti. Spune-mi la ce te uitai.

— Mă uitam pur şi simplu. E timpul să mergem.

Săltă puţin capul şi prinse zgomotul elicopterului. Somnul dispăru de pe faţa ei şi ea se ridică pe pat.

— Unde-i arma?

Era o glumă a Corpului. Am zâmbit, aşa cum faci când întâlneşti un vechi prieten, şi am arătat spre cutia din colţul camerei.

— Adă-mi pistolul.

— Da doamnă. Negru sau verde?

— Negru. N-am încredere în ticăloşii ăştia nici cât negru sub unghie.

În bucătărie am încărcat pistolul, am aruncat o privire la propria mea armă şi am lăsat-o acolo. Am scos în schimb una dintre grenadele H şi am luat-o în cealaltă mână. M-am oprit în uşa dormitorului şi am cântărit cele două arme în fiecare palmă de parcă aş fi încercat să mă hotărăsc care era mai grea.

— S-a întâmplat ceva cu substitutul tău falic, doamnă?

Sarah ridică privirea pe sub semiluna de păr negru de pe fruntea ei. Tocmai îşi trăgea o pereche de ciorapi lungi de lână peste coapsele lucioase.

— Al tău e cel cu ţeava mai lungă, Tak.

— Mărimea nu…

L-am auzit amândoi în acelaşi timp. Un dublu clac metalic venind de pe coridorul exterior. Ochii noştri s-au întâlnit peste lăţimea camerei şi pentru o fracţiune de secundă mi-am văzut propriul şoc oglindit acolo. Apoi i-am aruncat ei pistolul încărcat. Ea înălţă o mână şi-l prinse din aer exact când întregul perete al dormitorului se prăbuşi cu un tunet. Explozia mă azvârli într-un colţ şi apoi pe podea.

Probabil că ne depistaseră în apartament cu ajutorul senzorilor de temperatură, şi minaseră întregul perete. De data asta nu mai riscaseră. Comandoul care pătrunsese prin zidul ruinat consta dintr-un individ îndesat şi arid cu ochi de insectă în echipament complet pentru un atac total cu gaze, ducând un Kalashnikov cu o ţeava insultătoare în mâinile înmănuşate.

Cu urechile ţiuind, zăcând încă pe podea, am aruncat grenada H spre el. Nu era armată, în orice caz inutilă împotriva măştii de gaze, dar el nu avu timp să identifice dispozitivul care se rotea spre el. Lovi închizătorul Kalashnikovului şi se împletici înapoi, cu ochii căscaţi în spatele panourilor de sticlă ale măştii.

— Foc!

Sarah era jos pe podea lângă pat, cu braţele acoperindu-i capul şi adăpostindu-se de explozie. Auzi strigătul şi, în secundele câştigate de cacealma, se ridică din nou, smucind pistolul. Dincolo de perete am putut vedea nişte siluete ghemuindu-se în aşteptarea exploziei grenadei. Am auzit ţiuitul ca de ţânţar al lamelor monomoleculare prin cameră atunci când ea trimise trei împuşcături în primul comando. Pătrunseră invizibile prin costumul de atac şi prin carnea de dedesubt. El scoase un sunet ca şi cum ar fi încercat să ridice ceva greu în momentul în care veninul de păianjen îşi înfigea colţii în sistemul său nervos. Am rânjit şi am început să mă ridic.

Sarah ţintea siluetele de dincolo de zid când cel de-al doilea comando al nopţii apăru fixat în uşa bucătăriei şi o reteză cu o puşcă de asalt.

Încă în genunchi, am privit-o murind cu o claritate chimică. Totul s-a petrecut atât de încet încât părea o înregistrare video redată cu încetinitorul. Tipul din comando ţintea jos, ţinând Kalashnikovul coborât din cauza reculului la foc hiper-rapid pentru care era faimos. Primul fu patul, erupând în fulgi de gâscă albi şi pânză ruptă, apoi Sarah, prinsă în furtună în timp ce se răsucea. Am văzut unul dintre picioare transformat în terci sub genunchi, apoi când veni rândul trupului, pumni însângeraţi de ţesut rupt din coastele ei palide pe măsură ce ea se prăbuşea prin cortina de foc.

M-am legănat pe picioare când puşca de asalt făcu o pauză. Sarah se rostogolise cu faţa în jos, ca şi cum ar fi vrut să ascundă ravagiile pe care i le provocaseră gloanţele, dar eu am văzut oricum totul prin valuri de roşu. Am ieşit din colţ fără vreun gând conştient, iar pentru omul comandoului era prea târziu să mai pregătească Kalashnikovul. M-am izbit de el la nivelul taliei, i-am blocat arma şi l-am împins înapoi în bucătărie. Ţeava puştii se prinse în canatul uşii şi el o scăpă. Am auzit arma zăngănind pe jos în spatele meu în timp ce cădeam amândoi pe podeaua bucătăriei. Cu viteza şi puterea dată de tetramet, l-am încălecat, am biciuit aerul cu un braţ şi i-am apucat capul cu ambele mâini. Apoi i l-am zdrobit de dale ca pe o nucă de cocos.

Sub mască, ochii lui şi-au pierdut brusc concentrarea. I-am ridicat din nou capul şi l-am izbit iar, simţind cum craniul cedează moale la impact. Am apăsat făcându-l să scrâşnească, l-am ridicat şi l-am izbit din nou. În urechi aveam un vuiet ca de maelstrom şi undeva îmi auzeam propriul glas strigând obscenităţi. Mă pregăteam pentru a patra sau a cincea izbitură când ceva m-a lovit între omoplaţi şi aşchiile au zburat ca prin magie din piciorul

mesei dinaintea mea. Am simţit înţepătura când două dintre ele şi-au găsit adăpost în faţa mea.

Dintr-un motiv oarecare furia se scurse brusc din mine. Am dat drumul capului soldatului şi am ridicat năucit o mână spre durerea aşchiilor din obrazul meu când mi-am dat seama că fusesem împuşcat, şi că glonţul trebuia să-şi fi croit drum prin pieptul meu până în piciorul mesei. Am privit în jos, amorţit, şi am văzut pata de un roşu închis care se răspândea ca cerneala pe cămaşa mea. Nu exista nicio îndoială. Era o gaură de ieşire suficient de mare cât să încapă în ea o minge de golf.

Odată cu înţelegerea a venit şi durerea. Simţeam ca şi cum cineva freca cu o perie de sârmă prin cavitatea mea toracică. Aproape gânditor, am ridicat mâna, am descoperit gaura şi am băgat în ea cele două degete din mijloc. Vârfurile degetelor au dat de duritatea osului rupt din rană, şi am simţit ceva membranos pulsând pe unul dintre ele. Glonţul trecuse pe lângă inimă. Am mormăit şi am încercat să mă ridic, dar mormăitul s-a transformat în tuse şi am simţit gustul sângelui pe limbă.

— Nu mişca, ticălosule!

Strigătul ieşise dintr-un gât tânăr, mult distorsionat din cauza şocului. M-am cocoşat peste rană şi am privit peste umăr. În spatele meu în uşă, un bărbat tânăr în uniformă de poliţist ţinea ambele mâini încleştate în jurul pistolului cu care tocmai mă împuşcase. Tremura vizibil. Am tuşit din nou şi m-am reîntors spre masă.

Smith & Wesson-ul era la nivelul ochilor, sclipind argintiu, tot acolo unde îl lăsasem cu mai puţin de două minute în urmă. Poate că asta a fost, puţinele frânturi de timp care trecuseră de când Sarah trăia şi totul era bine, poate asta m-a îmboldit. Cu mai puţin de două minute în urmă aş fi putut lua pistolul, chiar mă gândisem la asta, de ce să n-o fac acum. Am strâns din dinţi, am apăsat tare cu degetele în gaura din piept şi m-am ridicat împleticit. Sângele se scurgea cald în gâtul meu. M-am agăţat de marginea mesei

cu mâna liberă şi am privit înapoi spre poliţist. Îmi puteam simţi buzele desfăcându-se pe dinţii încleştaţi în ceva ce era mai mult un rânjet decât o grimasă.

— Nu mă forţa s-o fac, Kovacs.

M-am apropiat cu încă un pas de masă şi m-am aplecat peste ea sprijinindu-mă pe coapse, cu respiraţia şuierând printre dinţi şi gâlgâindu-mi în gât. Smith & Wesson-ul strălucea ca aurul fals pe lemnul zgâriat. Afară în Reach energia explodă dintr-un orbital şi lumină bucătăria în tonuri de albastru. Puteam auzi chemarea maelstromului.

— Am spus să nu…

Am închis ochii şi am înhăţat pistolul de pe masă.

PARTEA 1

SOSIREA.

DOWNLOADARE NEEDLECAST.

Capitolul Unu.

Să te întorci din morţi poate fi dificil.

În Corpul Mesagerilor te învaţă să te eliberezi înainte de stocare. Să te cufunzi în neutralitate şi să pluteşti. Este prima lecţie şi antrenorii ţi-o sapă în tine din prima zi. Virginia Vidaura cea cu ochii duri, cu un trup de dansatoare echilibrat în interiorul echipamentului inform al Corpului păşind prin faţa noastră în camera de inducţie. Nu vă faceţi griji în nicio privinţă, spunea ea, şi veţi fi pregătiţi. Zece ani mai târziu am întâlnit-o iar, în arestul din clădirea tribunalului New Kanagawa. Urma să fie condamnată între optzeci de ani şi un secol; jaf excesiv de armat şi victime organice. Ultimul lucru pe care mi l-a spus când au scos-o din celulă a fost: Nu-ţi fă griji puştiule, or să stocheze asta. Apoi şi-a aplecat capul să-şi aprindă o ţigară, a tras adânc fumul în plămânii pe care nu mai dădea doi bani şi a pornit pe coridor ca înspre o şedinţă plicticoasă. Din unghiul îngust pe care mi-l permitea uşa celulei, am urmărit mândria din acel mers şi am şoptit în sinea mea cuvintele ca pe o mantra.

Nu-ţi fă griji, or să stocheze asta. Era o superbă bucăţică cu două tăişuri din înţelepciunea străzii, încrederea deprimată în eficienţa sistemului penal, şi un indiciu despre starea mentală evazivă care este necesară ca să te strecori printre stâncile psihozei.

Indiferent ce simţi, indiferent ce gândeşti, indiferent ce eşti când ei te pun la stocare, acelaşi lucru vei fi şi când o să ieşi. Într-o stare de gravă anxietate, asta poate fi o problemă. Aşa că eliberează-te. Cufundă-te în neutralitate. Relaxează-te şi pluteşte. Dacă ai timp.

Am sărit zvârcolindu-mă din container, cu o mână lipită peste piept în căutarea rănilor, cealaltă agăţându-se de o armă inexistentă. Greutatea m-a izbit ca un ciocan şi m-am prăbuşit înapoi în gelul de flotaţie. Am dat din braţe, mi-am agăţat cu durere un cot de marginea containerului şi am horcăit. Picături de gel îmi intrau în gură şi mi se scurgeau pe gât. Am închis repede gura şi am apucat rama trapei, dar chestia aia era peste tot. În ochi, arzându-mi nasul şi gâtul, alunecoasă sub degete. Greutatea făcea că strânsoarea mea pe ramă să slăbească, apăsându-mă pe piept ca o manevră în gravitaţie sporită, împingându-mă înapoi în gel. Corpul mi se zbătu violent în legăturile containerului. Gel de flotaţie? Mă înecam.

Dintr-o dată, ceva mă apucă cu putere de braţ şi m-am pomenit săltat tuşind în poziţie şezând. Cam în acelaşi timp, mi-am dat seama că nu aveam răni în piept, cineva mă ştergea brutal cu un prosop pe faţă şi puteam vedea. Am decis să amân plăcerea asta pe mai târziu şi m-am concentrat asupra acţiunii de scoatere a conţinutului containerului din nasul şi gâtul meu. Aproape o jumătate de minut am rămas aşezat, cu capul în jos, scuipând gelul şi încercând să-mi dau seama de ce totul cântărea atât de mult.

— Cam atât despre antrenament.

Era o voce aspră de bărbat, genul celor care stau de obicei prin jurul instituţiilor judiciare.

— Ce te-au învăţat la Mesageri, Kovacs?

Atunci m-am prins. Pe Lumea lui Harlan, Kovacs e un nume destul de comun. Toată lumea ştie cum se pronunţă. Tipul nu ştia. Vorbea forma extinsă de amanglică folosită pe Lume, dar, chiar admiţând asta, el îmi pocise rău numele şi la sfârşit pusese un „k” dur în loc de „ci”-ul slav.

Şi toate erau prea grele.

Înţelegerea străbătu percepţiile mele înceţoşate ca o cărămidă o farfurie de sticlă. Lumile exterioare.

Undeva pe parcurs îl luaseră pe Takeshi Kovacs (p.d.) şi-l transferaseră. Şi întrucât Lumea lui Harlan era singura biosferă locuibilă din sistemul Glimmer, asta însemna un domeniu stelar până…

Unde?

Am privit în sus. Tuburi de neon orbitoare încastrate într-un tavan de beton. Stăteam în capacul deschis al unui cilindru de metal mat, semănând pentru toată lumea cu un aviator care uitase să se îmbrace înainte de a se urca la bordul aeroplanului său. Cilindrul era unul dintr-un şir de aproape douăzeci de cilindri lipiţi de zid, opuse unei uşi grele de oţel care era închisă. Aerul era rece şi pereţii nevopsiţi. Ce-i al lor e-al lor, cel puţin pe Lumea lui Harlan camerele de reîntrupare sunt împodobite în culori pastelate şi asistenţii sunt drăguţi. La urma urmelor, se presupune că ţi-ai plătit datoriile faţă de societate. Minimul pe care pot să-l facă este să-ţi ofere un început însorit în noua ta viaţă.

Însorit nu făcea parte din vocabularul personajului din faţa mea. Înalt cam de doi metri, părea că şi-ar fi câştigat pâinea luptând cu panterele de mlaştină înainte să i se fi prezentat ocazia actualei cariere. Muşchii i se umflau pe piept, braţele arătau ca o armură iar capul de deasupra lor era tuns scurt, expunând o cicatrice lungă ca o lovitură de trăsnet coborând până la urechea stângă. Purta o haină neagră largă cu epoleţi şi o dischetă cu un logo pe piept. Ochii i se potriveau cu haina şi mă priveau cu un calm rece. După ce mă ajutase să mă ridic făcuse un pas în spate dincolo de

raza de acţiune a braţelor, ca după manual. Făcuse asta timp îndelungat.

Mi-am presat o nară şi am suflat gel din container prin cealaltă.

— Vrei să-mi spui unde mă aflu? Să-mi enumeri drepturile, sau ceva de genul ăsta?

— Kovacs, în clipa asta n-ai niciun drept.

Am ridicat ochii şi am văzut ce zâmbet feroce îşi cususe pe faţă. Am ridicat din umeri şi mi-am curăţat şi cealaltă nară.

— Vrei să-mi spui unde mă aflu?

El ezită o clipă, privi în sus la tavanul gol cu neoane de parcă el însuşi n-ar fi fost sigur de informaţie înainte de a o transmite mai departe, apoi repetă ridicarea mea din umeri.

— Sigur. De ce nu? Eşti în Bay City, amice, pe Pământ! Grimasa unui zâmbet reveni: Căminul rasei umane. Bucură-te de şederea pe cea mai veche dintre lumile civilizate. Ta-dada-DA!

— Să nu renunţi la slujbă, i-am zis acru.

Doctoriţa mă conduse printr-un coridor lung şi alb a cărui podea purta semnele râcâite de roţile de cauciuc ale tărgilor. Se mişca destul de repede iar eu trebuia să mă grăbesc să ţin pasul cu ea, aşa cum eram acoperit doar cu un prosop cenuşiu şi încă picurând gel din container. Mă trata oarecum ca pe un bolnav, dar exista şi un subînţeles ostil dincolo de asta. Ducea un snop răsucit de documente sub braţ şi prin alte locuri. Mă întrebam câte întrupări avea pe zi.

— Va trebui să te odihneşti cât mai mult în următoarele zile, recită ea. S-ar putea să ai dureri minore, dar asta e ceva normal. Somnul va rezolva problema. Dacă ai vreo recurenţă…

— Ştiu. Am mai făcut asta.

Nu prea aveam chef de interacţiune umană. Tocmai mi-o amintisem pe Sarah.

Ne-am oprit în dreptul unei uşi care avea scris cuvântul duşuri pe geamul mat. Doctoriţa m-a împins înăuntru şi a rămas o clipă privindu-mă.

— Am mai folosit şi înainte duşuri, am asigurat-o.

Ea aprobă din cap.

— Când termini, e un lift la capătul coridorului. Zona de evacuare e la etajul următor. Aă… poliţia aşteaptă să vorbească cu tine.

Manualul spune că trebuie să-i fereşti de şocuri puternice pe cei nou întrupaţi, dar probabil că ea citise dosarul meu şi nu considera întâlnirea cu poliţia un eveniment prea deosebit pentru stilul meu de viaţă. Eu tindeam să simt cam acelaşi lucru.

— Ce vor?

— Nu mi-au împărtăşit asta. Cuvintele indicau o urmă de frustrare pe care n-ar fi trebuit să mă lase s-o văd: Probabil reputaţia ta ţi-a luat-o înainte.

— Poate că da.

Dintr-un impuls, mi-am mişcat noua faţă într-un surâs:

— Doctore, n-am mai fost niciodată aici. Pe Pământ, adică. N-am mai avut de-a face cu poliţia voastră. Ar trebui să fiu îngrijorat?

Ea se uită la mine, şi am văzut cum i se ridică în ochi amestecul de teamă, mirare şi dispreţ al unui reformator uman care eşuase.

— Cu cineva ca tine, reuşi să spună în cele din urmă, aş fi crezut că ei sunt cei care ar trebui să fie îngrijoraţi.

— Mda, aşa-i, am zis încet.

Ezită, apoi făcu semn cu mâna.

— E o oglindă în vestiar, spuse, şi plecă.

Am aruncat o privire spre camera indicată de ea, nu tocmai sigur că eram pregătit pentru oglindă.

Sub duş am fluierat tare şi afon şi m-am frecat cu săpunul şi cu mâna pe noul meu corp. Trupul meu avea vreo patruzeci de ani. Protectorat standard, cu constituţie de înotător şi ceva care păreau reflexe militare fixate în

sistemul său nervos. Cel mai probabil upgradare neurochimică. Avusesem şi eu aşa ceva, cândva. Exista o restrângere în plămâni care sugera obişnuinţa cu nicotină şi nişte cicatrici minunate pe antebraţ, dar în afară de asta nu era nimic de care să mă plâng. Micile dureri şi bube apar mai târziu şi dacă eşti înţelept poţi trăi cu ele. Fiecare trup are o istorie. Dacă genul ăsta de lucruri te deranjează, te aşezi la coadă la Syntheta sau Fabrikon. Avusesem partea mea de trupuri sintetice; le folosesc destul de des pentru cei eliberaţi condiţionat pentru audieri. E ieftin, dar seamănă prea mult cu a locui singur într-o casă expusă vânturilor, şi niciodată nu par să nimerească corect circuitele mirosurilor. Tot ceea ce mănânci sfârşeşte prin a avea un gust de rumeguş condimentat.

În vestiarul cubic am găsit un costum de vară frumos împăturit pe o bancă, şi oglinda încastrată într-un perete. Deasupra grămezii de haine se afla un ceas simplu de metal, iar sub ceas un plic alb cu numele meu scris clar pe el. Am respirat adânc şi m-am dus să înfrunt oglinda.

Asta e întotdeauna partea cea mai dificilă. Fac asta de aproape douăzeci de ani, şi încă mă irită să mă uit într-o oglindă şi să văd acolo un străin holbându-se înapoi la mine. E ca o imagine scoasă din adâncurile unei autostereograme. În primele câteva momente vezi doar cum cineva te priveşte printr-o fereastră. Apoi, ca într-o modificare a focalizării, te simţi plutind repede în spatele măştii şi aderând pe interior cu un şoc aproape tactil. E ca şi cum cineva ar tăia un cordon ombilical, numai că, în loc să separe două persoane, diferenţa dintre ele a fost cea care a avut de suferit şi acum te uiţi la reflectarea ta în oglindă.

Am stat acolo şi m-am frecat cu prosopul, obişnuindu-mă cu figura. Era în general caucaziană, ceea ce reprezenta o deosebire faţa de mine, şi mi-a făcut impresia covârşitoare că dacă exista o linie a efortului minim în viaţă, faţa asta nu o urmase niciodată. Chiar cu paloarea caracteristică a

timpului îndelungat de stat în container, trăsăturile din oglindă reuşeau să pară bătute de vremuri. Avea riduri peste tot. Părul ţepos era negru cu urme de cenuşiu. Ochii aveau o nuanţă oarecum albastră, şi sub cel stâng avea o cicatrice uşoară. Am ridicat antebraţul stâng şi m-am uitat la povestea înscrisă acolo, întrebându-mă dacă cele două au vreo legătură.

Plicul de sub ceas conţinea o singură foaie de hârtie scrisă. Printată. Semnată de mână. Foarte bizar.

Ei bine, acum eşti pe Pământ. Cea mai veche dintre lumile civilizate. Am ridicat din umeri şi am parcurs scrisoarea, apoi m-am îmbrăcat şi am băgat-o în buzunarul hainei de la noul meu costum. Cu o ultimă privire în oglindă, mi-am încheiat noul ceas şi am ieşit să mă întâlnesc cu poliţia.

Era patru şi cincisprezece, ora locală.

Doctoriţa mă aştepta, aşezată în spatele unui birou de recepţie lung şi curbat şi completând un formular pe un monitor. Un bărbat slab, sever şi îmbrăcat în negru stătea lângă umărul ei. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere.

Am privit în jur, apoi am revenit la omul în costum.

— Eşti de la poliţie?

— Afară – făcu un gest spre uşă. Aici nu e jurisdicţia lor. Au nevoie de o aprobare specială ca să intre. Avem propria noastră securitate.

— Iar dumneavoastră?

Se uită la mine cu acelaşi amestec de sentimente cu care mă izbise doctoriţa la etajul de jos.

— Administratorul Sullivan, director executiv al Bay City Central, instituţia pe care o părăseşti acum.

— Nu păreţi prea încântaţi să mă pierdeţi.

Sullivan mă fixă.

— Eşti recidivist, Kovacs. N-am înţeles niciodată de ce se iroseşte carne şi sânge bun pentru oameni ca tine.

Am atins scrisoarea din buzunarul de la piept.

— Norocul meu că domnul Bancroft nu e de acord cu dumneavoastră. Trebuie să trimită o limuzină să mă ia. Şi

asta e tot afară?

— Nu m-am uitat.

Undeva pe tejghea sună un clopoţel de protocol. Doctoriţa terminase introducerea datelor. Rupse hârtia listată, o semnă în câteva locuri şi i-o trecu lui Sullivan. Directorul se aplecă asupra foii, analizând-o cu ochii îngustaţi înainte de a-şi mâzgăli propria-i semnătură, apoi îmi întinse mie copia.

— Takeshi Lev Kovacs, spuse, pronunţându-mi numele greşit în acelaşi mod ca temnicerul din camera containerelor. În numele autorităţii Acordului de Justiţie al ONU, te eliberez în grija lui Laurens J. Bancroft, pentru o perioadă de nu mai mult de şase săptămâni, la sfârşitul căreia eliberarea ta condiţionată va fi reevaluată. Te rog să semnezi aici.

Am luat pixul şi mi-am scris numele cu scrisul de mână al altcuiva alături de degetul directorului. Sullivan separă foaia de sus de cea de dedesubt şi mi-o înmânează pe cea roz. Doctoriţa ridică o a doua foaie iar Sullivan o luă.

— Aceasta este declaraţia doctorului prin care se certifică faptul că Takeshi Kovacs (p.d.) a fost primit intact din partea Administraţiei Judiciare de pe Lumea lui Harlan, şi ca urmare reîntrupat în acest corp. Cu mărturia mea, şi sub monitorizarea unui circuit închis. Este ataşată o dischetă cu copia detaliilor transmisiunii şi datele containerului. Te rog semnează declaraţia.

Am ridicat privirea şi am căutat în zadar un semn al vreunei camere de filmat. N-avea niciun rost să mă cert. Mi-am mâzgălit noua semnătură a doua oară.

— Asta e o copie a contractului de închiriere la care te angajezi. Te rog să-l citeşti cu atenţie. Nerespectarea oricăruia dintre articolele sale poate duce la reîntoarcerea ta imediată în stocare până la completarea sentinţei fie aici, fie într-o altă instituţie la alegerea Administraţiei. Înţelegi condiţiile şi eşti de acord să te supui lor?

Am luat foaia de hârtie şi am citit-o rapid. Era o chestie standard. Versiunea modificată a contractului de eliberare

condiţionată pe care îl mai semnasem de o duzină de ori pe Lumea lui Harlan. Limbajul era puţin mai ţeapăn, dar conţinutul era la fel. Cu alte cuvinte o porcărie. Am semnat fără să clipesc.

— Bine atunci.

Sullivan părea să-şi fi pierdut o parte din duritate.

— Eşti un om norocos, Kovacs. Nu irosi oportunitatea asta.

Oare nu obosesc niciodată să tot spună acelaşi lucru?

Mi-am împăturit hârtiile fără să scot o vorbă şi le-am îndesat în buzunar alături de scrisoare. Mă întorceam să plec când doctoriţa se ridică şi îmi întinse un card mic alb.

— Domnule Kovacs.

M-am oprit.

— N-ar trebui să apară probleme majore de adaptare, zise ea. E un corp sănătos, iar tu eşti obişnuit. Dacă apare ceva important, sună la numărul ăsta.

Am întins o mână şi am apucat micul card dreptunghiular cu o precizie mecanică pe care n-o observasem până atunci.

Neurachem-ul se trezea. Mâna mea strecură cardul în acelaşi buzunar cu restul documentelor, şi dus am fost, traversând recepţia şi împingând uşile fără un cuvânt. Poate nepoliticos, dar nu m-am gândit că cineva din acea clădire mi-ar fi câştigat recunoştinţa.

Eşti un om norocos, Kovacs. Sigur că da. La o sută optzeci de ani lumină de casă, purtând corpul altcuiva pe baza unui contract de şase săptămâni. Adus aici ca să fac o treabă de care poliţia locală nu s-ar atinge cu bastoanele lor de cauciuc. Dacă greşesc mă întorc la depozitare. Mă simţeam atât de norocos că-mi venea să cânt în timp ce ieşeam pe uşă.

Capitolul Doi.

Salonul exterior era uriaş, şi orice, numai pustiu nu. Nu prea semăna cu terminalul feroviar Millsport de acasă. Sub un acoperiş înclinat din panouri transparente lungi, pardoseala de sticlă topită lucea chihlimbariu în soarele de după-amiază. Câţiva copii se jucau cu uşile automate de la

ieşire, şi un robot de curăţenie solitar adulmeca în umbra unui perete. Nimic altceva nu se mişca. Părăsiţi pe băncile lucioase de lemn vechi, oameni dispersaţi aşteptau în linişte ca prietenii sau rudele să-şi facă apariţia din exilul lor de carbon modificat.

Download Central.

Oamenii ăştia nu şi i-ar fi recunoscut pe cei dragi în noile lor trupuri; recunoaşterea este rezervată celor care se întorc acasă, iar pentru cei care îi aşteaptă anticiparea reuniunii este temperată de o teamă rece în privinţa feţei şi trupului pe care ar putea fi nevoiţi să înveţe să le iubească. Sau poate că sunt la câteva generaţii distanţă, aşteptând rude care acum nu mai înseamnă pentru ei decât o vagă amintire din copilărie sau o legendă de familie. Am cunoscut un tip în Corp, Murakami, care aştepta eliberarea unui străbunic pus la stocare cu peste un secol în urmă. S-a dus la Newpest cu un litru de whisky şi o tentativă de cadou de bun-venit acasă. Crescuse cu poveşti despre străbunicul lui din containerele din Kanagawa. Tipul fusese pus la păstrare înainte chiar ca Murakami să se fi născut.

Mi-am zărit comitetul de recepţie când am coborât treptele spre partea principală a sălii. Trei siluete înalte erau adunate în jurul uneia dintre bănci, foindu-se neliniştite în razele piezişe ale amurgului şi formând vârtejuri în firicelele de praf care pluteau acolo. O a patra figură stătea pe bancă, cu braţele încrucişate şi picioarele întinse. Toţi patru purtau ochelari de soare reflectorizanţi care, de la distanţă, le transformau feţele în măşti identice.

Deja fiind pe traiectorie spre uşă, nu am făcut nicio încercare de a mă îndrepta în direcţia lor şi probabil ei au observat asta abia când mă aflam la mijlocul holului. Doi dintre ei s-au deplasat să mă intercepteze cu calmul lejer al felinelor mari care se hrăniseră recent. Mătăhăloşi şi cu înfăţişări dure, cu coame stacojii de mohican corect pieptănate, îmi tăiară calea la câţiva metri în faţă, forţându-mă fie să mă opresc fie să îi ocolesc brusc. M-am oprit. Să fii

nou venit şi nou întrupat nu e starea potrivită dacă ai de gând să enervezi poliţia locală. Am încercat cel de-al doilea zâmbet al zilei.

— Pot să fac ceva pentru voi?

Cel mai în vârstă dintre ei flutură neglijent o insignă în direcţia mea, apoi o puse deoparte de parcă s-ar fi putut cocli în aer deschis.

— Poliţia Bay City. Locotenentul vrea să-ţi vorbească.

Propoziţia suna ca muşcată, de parcă s-ar fi opus necesităţii de a-i adăuga un epitet la final. M-am străduit să arăt ca şi cum m-aş fi gândit serios dacă să merg sau nu cu ei, dar eram în mâinile lor iar ei ştiau asta. La o oră după ce ai ieşit din container nu cunoşti prea multe despre noul tău corp ca să te bagi cu el într-o încăierare. Am alungat imaginile cu moartea lui Sarah şi m-am lăsat condus la poliţistul aşezat.

Locotenentul era o femeie de vreo treizeci de ani. Sub discurile aurii ale ochelarilor ei avea pometi proveniţi de la un străbun amerindian şi o gură larg tăiată care actualmente forma o linie sardonică. Ochelarii de soare erau înghesuiţi pe un nas cu care ai fi putut deschide conserve. Părul scurt, dezordonat, îi încadra întreaga faţă, lipit în ţepi pe frunte. Se înfăşurase într-o jachetă de luptă supradimensionată dar picioarele lungi încălţate în negru care ieşeau de sub marginea sa inferioară dădeau un indiciu clar despre trupul mic din interior. Privi în sus spre mine cu braţele încrucişate peste piept aproape un minut înainte ca cineva să vorbească.

— Kovacs, aşa-i?

— Da.

— Takeshi Kovacs? – pronunţia ei era perfectă. De pe Lumea lui Harlan? Millsport via instituţia de stocare Kanagawa?

— Ştii ce, o să te întrerup când o să greşeşti ceva.

Urmă o pauză lungă, cu lentile de oglindă. Locotenentul se desfăşură treptat şi îşi examină laterala unei palme.

— Ai licenţă pentru simţul umorului, Kovacs?
— Îmi pare rău. Am lăsat-o acasă.
— Şi ce te aduce pe Pământ?
Am gesticulat nerăbdător.
— Ştiţi deja toate astea, altfel n-aţi fi aici. Ai ceva să-mi spui, sau i-ai luat pe puştii ăştia cu tine numai în scopuri educative?
Am simţit o mână strângându-mă de partea de sus a braţului şi m-am încordat. Locotenentul făcu o mişcare abia perceptibilă cu capul şi poliţistul din spatele meu îmi dădu drumul.
— Linişteşte-te, Kovacs. Făceam doar conversaţie. Mda, ştiu că Laurens Bancroft te-a adus. De fapt, mă aflu aici ca să te conduc la reşedinţa Bancroft.
Se aplecă brusc în faţă şi se ridică. În picioare era aproape la fel de înaltă ca noul meu trup.
— Sunt Kristin Ortega, Divizia Vătămări Organice. Bancroft a fost cazul meu.
— A fost?
Aprobă.
— Cazul e închis, Kovacs.
— E un avertisment?
— Nu, astea sunt faptele. Sinucidere clară.
— Bancroft nu părea să gândească aşa. Pretinde că a fost ucis.
— Mda, aşa am auzit şi eu, zise Ortega ridicând din umeri. Mă rog, e dreptul lui. Bănuiesc că trebuie să fie dificil pentru un astfel de om să accepte că pur şi simplu şi-a zburat creierii.
— Ce fel de om?
— Ei haide… Se opri şi îmi zâmbi uşor: îmi pare rău, uit mereu.
— Ce uiţi?
O altă pauză, dar de data asta Kristin Ortega păru să fie descumpănită pentru prima dată în scurta noastră întâlnire. Ezitarea îi estompa tonul atunci când vorbi din nou.

— Tu nu eşti de aici.

— Deci?

— Oricine de pe aici ar şti ce fel de om era Laurens Bancroft. Asta-i tot.

Fascinat de motivele pentru care cineva ar minţi atât de prosteşte un străin, am încercat s-o readuc la cazul ei.

— Un om bogat, m-am hazardat. Un om puternic.

Zâmbi subţire.

— O să vezi. Acum, vrei să te conducem sau nu?

Scrisoarea din buzunarul meu spunea că un şofer va aştepta în afara terminalului ca să mă ia. Bancroft nu menţionase deloc poliţia. Am ridicat din umeri.

— Niciodată n-am refuzat o călătorie pe gratis.

— Bun. Atunci mergem?

Mă flancară până la uşă şi ieşiră primii ca nişte bodyguarzi, cu capetele aplecate pe spate şi ochii acoperiţi de lentile, scanând. Ortega şi cu mine am trecut împreună prin uşi şi căldura luminii soarelui m-a izbit în faţă. Mi-am strâns ochii cei noi contra strălucirii şi am observat clădiri lipsite de graţie în spatele unor garduri adevărate de sârmă ghimpată de cealaltă parte a unei piste de aterizare prost întreţinute. Sterile, albicioase, foarte posibil structuri originale pre-milenare. Între ciudatele ziduri monocrome am putut vedea secţiuni dintr-un pod cenuşiu de fier care se arcuia pentru a ateriza undeva într-un loc ascuns vederii. O colecţie la fel de lipsită de strălucire de nave aeriene şi terestre zăcea în şiruri nu tocmai drepte. Vântul bătea în rafale puternice şi am prins mirosul slab al florilor sălbatice care creşteau prin crăpăturile pistei. În depărtare se auzea zumzetul familiar al traficului, dar toate celelalte păreau nişte piese de muzeu.

—… şi vă spun că nu este decât un singur judecător! Să nu-i credeţi pe oamenii de ştiinţă când vă spun…

Cârâitul amplificatoarelor prost îngrijite ne lovi pe când coboram scările de la ieşire. Am aruncat o privire peste zona de aterizare şi am văzut o mulţime adunată în jurul

unui bărbat îmbrăcat în negru suit pe o ladă. Pancarte holografice fluturau eratic prin aer deasupra capetelor auditoriului. NU REZOLUŢIEI 653! NUMAI DUMNEZEU POATE REÎNVIA MORŢII! T. P. D. = M. O. A. R. T. E. Urale se revărsară din difuzoare.

— Ce-i asta?

— Catolicii, zise Ortega arcuindu-şi buzele. O sectă religioasă de pe vremuri.

— Da? N-am auzit niciodată de ei.

— Nu. N-aveai cum. Ei nu cred că poţi digitaliza o fiinţă umană fără să-i pierzi sufletul.

— Înseamnă că nu e o credinţă prea răspândită.

— Doar pe Pământ, zise ea acru. Cred că Vaticanul – asta-i biserica lor centrală – a finanţat câteva crio-nave către Starfall şi Latimer…

— Am fost pe Latimer, şi n-am dat peste aşa ceva.

— Navele au plecat abia la sfârşitul secolului, Kovacs. Nu vor ajunge acolo decât peste câteva decenii.

Am ocolit adunarea, şi o femeie tânără cu părul pieptănat sever peste cap îmi întinse un fluturaş de hârtie. Gestul fu atât de brusc încât declanşă reflexele tulburate ale trupului meu şi am făcut o mişcare de blocaj înainte de a-mi recăpăta controlul. Cu ochii reci, femeia rămase cu fluturaşul întins şi eu îl luai cu un zâmbet împăciuitor.

— N-au dreptul, zise femeia.

— Of, eu sunt de acord…

— Numai Domnul Dumnezeul nostru ne poate salva sufletul.

— Eu…

Dar de data asta Kristin Ortega mă trăgea cu fermitate de acolo, cu o mână pe braţul meu, într-un mod care sugera mult antrenament. Am scuturat-o politicos dar la fel de ferm.

— Ne grăbim cumva?

— Cred că amândoi avem lucruri mai bune de făcut, da, zise ea, cu buzele strânse, privind în spate la colegii ei care

încercau şi ei să evite fluturaşii.

— Poate voiam să vorbesc cu ea.

— Da? Mie mi s-a părut că vrei să-i tai gâtul.

— Trupul e de vină. Cred că a avut o condiţionare neurachem pe vremuri, iar ea a declanşat-o. Ştii, majoritatea oamenilor dorm câteva ore după downloadare. Sunt cam tensionat.

M-am holbat la fluturaşul din mâinile mele. OARE O MAŞINĂ ÎŢI POATE SALVA SUFLETUL? mă întreba el retoric. Cuvântul „maşină” fusese tipărit cu caractere făcute să semene cu un display arhaic de computer. „Sufletul” era cu litere stereografice curgătoare care dansau pe toată pagina. Am întors pagina după răspuns. NU!

— Deci suspensia criogenică e OK, dar transferul digitalizat de persoane nu e. Interesant.

Am privit în urmă la pancartele sclipitoare, gânditor.

— Ce e Rezoluţia 653?

— E un caz supus Curţii ONU, zise Ortega scurt. Biroul public al Procurorului Bay City vrea să citeze o catolică stocată. Martor principal. Vaticanul spune că ea este deja moartă şi în mâinile Domnului. Numesc asta blasfemie.

— Înţeleg. Deci loialitatea voastră e destul de unitară pe aici.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre mine.

— Kovacs, eu îi urăsc pe ciudaţii ăştia blestemaţi. Ne-au asuprit în cea mai mare parte a ultimelor două milenii şi jumătate. Au fost responsabili de mai multă suferinţă decât orice altă organizaţie din istorie. Să ştii că nu-i lasă pe adepţii lor nici măcar să practice controlul naşterilor, pentru numele lui Dumnezeu, şi s-au opus oricărui progres medical important în ultimele cinci secole. Practic, singurul lucru care poate fi spus în favoarea lor este că t.p.d. i-a împiedicat să se răspândească în restul omenirii.

Maşina mea s-a dovedit a fi o Lockheed-Mitoma rablagită dar fără îndoială rapidă, decorată în ceea ce probabil erau

culorile poliţiei. Mai zburasem cu Lock-Mit pe Sharya, dar erau în totalitate de un negru reflectând radarele. Dungile alb-roşii de pe acesta păreau, prin comparaţie, ţipătoare. Un pilot cu ochelari de soare ca să se potrivească cu restul micii bande a lui Ortega stătea nemişcat în cockpit. Trapa din burta navei era deja deschisă. Ortega lovi în rama trapei când urcarăm la bord şi turbinele se treziră la viaţă cu un sunet ca o şoaptă.

L-am ajutat pe unul dintre mohicani să închidă trapa, m-am echilibrat în mişcarea navei şi mi-am croit drum spre un loc lângă fereastră. Pe când ne ridicam în spirală, am întins gâtul ca să continui să urmăresc mulţimea de dedesubt. Transportorul se îndreptă cam la o sută de metri înălţime şi îşi coborî uşor nasul. M-am cufundat iar în braţele fotoliului automodelant şi am descoperit-o pe Ortega privindu-mă.

— Încă eşti curios, ei? făcu ea.

— Mă simt ca un turist. Îmi răspunzi la o întrebare?

— Dacă pot.

— Dacă tipii ăştia nu practică controlul naşterilor, trebuie să fie îngrozitor de mulţi. Iar Pământul nu prea roieşte de activitate zilele astea, aşa că… De ce nu sunt ei la conducere?

Ortega şi oamenii ei schimbară o serie de zâmbete răutăcioase.

— Stocarea, spuse mohicanul din stânga mea.

M-am pălmuit peste ceafă, apoi m-am întrebat dacă gestul se foloseşte şi aici. La urma urmelor este localizarea standard pentru un cip cortical, totuşi capriciile culturale nu funcţionează întotdeauna aşa.

— Stocarea. Sigur că da. Am privit în jur la chipurile lor: Nu există dispense speciale pentru ei?

— Nu.

Dintr-un motiv oarecare, acest mic schimb de cuvinte păru să ne apropie. Se relaxară. Acelaşi mohican continuă cu amănuntele:

— Zece ani sau trei luni, pentru ei e acelaşi lucru. De fiecare dată e o condamnare la moarte. Nu ies niciodată din stocare. Drăguţ, nu?

Am aprobat din cap.

— Foarte curat. Ce se întâmplă cu trupurile?

Bărbatul din faţa mea flutură din mână.

— Vândute, ciopârţite pentru transplanturi. Depinde de familie.

M-am răsucit şi am privit pe fereastră.

— Vreo problemă, Kovacs?

Am fixat-o pe Ortega cu un surâs proaspăt atârnat pe faţă. Simţeam că încep să mă pricep destul de bine.

— Nu, nu. Doar mă gândeam. E o planetă diferită.

Asta îi făcu să slăbească controlul.

Casa Solară

2 Octombrie.

Takeshi-san, Când vei primi scrisoarea asta, fără îndoială vei fi oarecum nedumerit. Sincer, îmi cer scuze pentru asta, dar am fost asigurat că antrenamentul pe care l-ai făcut în Corpul Mesagerilor ar trebui să te ajute să faci faţă situaţiei. De asemenea, te asigur că nu te-aş fi supus unor astfel de încercări dacă propria mea situaţie nu ar fi fost disperată.

Numele meu este Laurens Bancroft. Pentru tine, care vii din colonii, asta poate să nu însemne prea mult. E de ajuns să spun că sunt un om bogat şi puternic aici pe Pământ şi, prin urmare, mi-am făcut mulţi duşmani. Acum şase săptămâni am fost ucis, un act pe care poliţia, din propriile sale motive, a ales să-l considere sinucidere. Întrucât ucigaşul a eşuat în cele din urmă, pot doar să presupun că va încerca din nou şi, având în vedere atitudinea poliţiei, ar putea foarte bine să reuşească.

Categoric o să te întrebi ce au toate astea de-a face cu tine şi de ce ai fost târât afară din stocare la o sută optzeci de ani lumină ca să te ocupi de o problemă locală precum aceasta. Am fost sfătuit de avocaţii mei să-mi păstrez un

detectiv particular, dar dată fiind importanţa mea în comunitatea globală, nu pot avea încredere în niciunul pe care să-l pot angaja pe plan local. Numele tău mi-a fost dat de Reileen Kawahara, pentru care am înţeles că ai lucrat acum opt ani pe New Beijing. Corpul Mesagerilor a reuşit să te localizeze la Kanagawa la două zile de la cererea mea, deşi în vederea eliberării tale şi a activităţilor ulterioare nu mi-au putut oferi nicio promisiune sau garanţie operaţională. Am dedus de aici că eşti independent.

Condiţiile în care ai fost eliberat sunt următoarele: Ai contract să lucrezi pentru mine o perioadă de şase săptămâni cu opţiunea din partea mea de a reînnoi acest termen dacă va fi necesar. În acest timp eu voi fi responsabil de toate cheltuielile rezonabile cerute de anchetă. În plus, voi acoperi costul închirierii trupului pe toată această perioadă. În cazul în care vei încheia ancheta cu succes, restul sentinţei tale de stocare la Kanagawa – o sută şaptesprezece ani şi patru luni – va fi anulat şi vei fi re-transferat pe Lumea lui Harlan pentru eliberarea imediată într-un trup la alegerea ta. Ca alternativă, mă pot angaja să plătesc restul ipotecii pentru trupul tău actual aici pe Pământ şi poţi deveni cetăţean naturalizat al ONU. În ambele cazuri, vei primi suma de o sută de mii de dolari ONU, sau echivalentul acesteia.

Consider aceste condiţii generoase, dar mai trebuie să adaug că nu sunt un om cu care să te joci. În eventualitatea că ancheta dumitale eşuează şi eu sunt ucis, sau că tu încerci în orice fel să evadezi sau să ocoleşti termenii contractului, închirierea trupului se va încheia imediat iar tu vei fi repus la stocare pentru a-ţi completa sentinţa aici pe Pământ. Orice alte pedepse legale pe care le atragi se vor adăuga acestei sentinţe. Dacă alegi de la început să nu accepţi contractul meu, de asemenea vei fi imediat repus la stocare, deşi, în acest caz, nu mă pot angaja să te retransfer pe Lumea lui Harlan.

Am speranţa că vei vedea acest aranjament ca pe o oportunitate şi vei accepta să lucrezi pentru mine. Anticipând acest lucru, trimit un şofer să te ia de la instituţia de depozitare. Numele lui este Curtis şi este unul dintre angajaţii mei cei mai de încredere. Te va aştepta în hol.

Aştept să ne întâlnim la Casa Solară.

Al tău sincer, Laurens J. Bancroft.

Capitolul Trei.

Casa Solară era corect numită astfel. Din Bay City zburasem spre sud de-a lungul coastei aproape o jumătate de oră înainte ca schimbarea în zgomotul motoarelor să mă avertizeze că ne apropiam de destinaţie. Deja lumina care venea prin ferestrele din partea dreaptă devenise de un auriu cald odată cu declinul soarelui spre mare. Am aruncat o privire afară când începeam să coborâm şi am văzut cum valurile de dedesubt păreau de aramă topită iar aerul de chihlimbar limpede. Parcă aterizam într-un borcan cu miere.

Transportorul alunecă într-o parte şi se înclină, oferindu-mi o privelişte a domeniului Bancroft. Ieşea din mare în nuanţe bine definite de verde şi nisip în jurul unui conac imens cu acoperiş de ţigle, suficient de mare să găzduiască o mică armată. Pereţii erau albi, acoperişul de culoarea coralului iar armata, dacă exista, nu se vedea. Orice sisteme de securitate ar fi avut instalate Bancroft, erau foarte discrete. Când am coborât mai mult am distins aburul vag al unui gard electric de-a lungul unei margini a terenului. Abia dacă distorsiona vederea din casă. Drăguţ.

La mai puţin de zece metri deasupra unui gazon imaculat pilotul apăsă pe frână cu ceva ce semăna cu o violenţă inutilă. Transportorul se cutremură de la un capăt la altul şi căzu greu printre nori zburători de turf.

I-am aruncat lui Ortega o privire de reproş pe care ea o ignoră. Deschise trapa şi coborî. După o clipă, m-am

alăturat ei pe gazonul stricat. Împingând iarba ruptă cu vârful unui pantof, am strigat prin zgomotul turbinelor:

— Ce-a fost asta? Sunteţi supăraţi pe Bancroft fiindcă nu crede în propria-i sinucidere?

— Nu.

Ortega analiza casa din faţa noastră de parcă s-ar fi gândit să se mute acolo.

— Nu, nu de asta suntem supăraţi pe domnul Bancroft.

— Ai vrea să-mi spui de ce?

— Tu eşti detectivul.

O femeie tânără apăru dintr-o parte a casei, cu o rachetă de tenis în mână, şi traversă pajiştea către noi. Când ajunse la vreo douăzeci de metri se opri, puse racheta sub braţ şi îşi împreună mâinile la gură.

— Tu eşti Kovacs?

Era frumoasă la fel ca soarele, marea şi nisipul iar şortul şi tricoul mulat pe care le purta conduceau spre un efect maxim. Părul auriu îi atingea umerii când se mişca iar strigătul lăsă să se întrevadă nişte dinţi albi ca laptele. Purta banderole pe frunte şi la încheieturile mâinilor, şi după picăturile de transpiraţie de deasupra sprâncenelor nu erau doar pentru spectacol. Muşchii picioarelor erau bine reliefaţi şi nişte bicepşi substanţiali ieşeau în evidenţă când îşi ridica braţele. Sânii exuberanţi întindeau materialul tricoului. M-am întrebat dacă trupul era al ei.

— Da, am strigat drept răspuns. Takeshi Kovacs. Am fost eliberat în după-amiaza asta.

— Trebuia să fii aşteptat la instituţia de stocare.

Suna ca o acuzaţie. Am întins braţele în lături.

— Ei bine, am fost.

— Nu de poliţie. Înaintă, cu ochii mai mult la Ortega: Tu. Te cunosc.

— Locotenent Ortega, zise ea, de parcă era la o petrecere în aer liber. Bay City, Divizia Vătămări Organice.

— Da. Acum îmi amintesc. Tonul era vizibil ostil: Presupun că voi aţi aranjat ca şoferul nostru să fie oprit pentru o

acuzaţie inventată privind emisiile.

— Nu, trebuie să fi fost Controlul Traficului, doamnă, zise poliţista politicos. Divizia aceea nu este în jurisdicţia mea.

Femeia din faţa noastră pufni dispreţuitor.

— O, sunt sigură că nu, locotenente. Şi sunt sigură şi că niciunul dintre prietenii tăi nu lucrează acolo. Vocea deveni afectă: O să-l scoatem de acolo înainte de apusul soarelui, să ştii.

Am privit într-o parte ca să văd reacţia lui Ortega, dar nu avu niciuna. Profilul de vultur rămase indiferent. Eu eram în cea mai mare parte preocupat de dispreţul celeilalte femei. Era o expresie urâtă, şi una care ar fi trebuit să aparţină unei feţe mai bătrâne.

Ascunşi de casă mai erau doi bărbaţi înalţi cu arme atârnate pe umeri. Stătuseră sub streşini supraveghindu-ne încă de când sosisem, dar acum ieşiseră agale din umbră şi începuseră să se îndrepte în direcţia noastră. După uşoara mărire a ochilor tinerei am presupus că îi chemase printr-un microfon intern. Ingenios. Pe Lumea lui Harlan oamenii încă mai aveau puţină aversiune privind înghesuirea de echipamente hardware în ei înşişi, dar se pare că pe Pământ lucrurile stăteau în mod diferit.

— Nu eşti binevenită aici, locotenente, zise femeia cu un glas îngheţat.

— Tocmai plecam, doamnă, replică Ortega apăsat.

Mă bătu pe neaşteptate pe umăr şi se îndreptă înapoi spre transportor cu pas lejer. La jumătatea drumului se opri deodată şi se întoarse.

— Uite, Kovacs. Aproape uitasem. O să ai nevoie de astea.

Căută în buzunarul de la piept şi-mi aruncă un pachet mic. L-am prins din reflex şi am privit în jos. Ţigări.

— Ne mai vedem.

Sări la bordul transportorului şi trânti trapa. Prin fereastră am văzut-o uitându-se la mine. Transportorul se ridică cu forţa maximă de respingere, pulverizând pământul de dedesubt şi trasând o brazdă pe pajişte în timp ce se

întorcea spre vest către ocean. Am privit amândoi cum dispare.

— Fermecător, zise femeia de lângă mine, mai mult pentru sine.

— Doamna Bancroft?

Ea se întoarse. După expresia de pe chipul ei nici eu nu eram mai binevenit aici decât fusese Ortega. Văzuse gestul de camaraderie al locotenentului şi buzele i se strâmbaseră dezaprobator.

— Soţul meu a trimis o maşină după tine, domnule Kovacs. De ce nu ai aşteptat-o?

Am scos scrisoarea lui Bancroft.

— Aici spune că maşina o să mă aştepte. Nu a făcut-o.

Încercă să-mi ia scrisoarea dar am ridicat-o ca să n-o ajungă. Stătea cu faţa la mine, roşie la faţă, cu sânii ridicându-se şi coborând zăpăcitor. Când bagă un trup într-un container, acesta continuă să producă hormoni cam la fel ca şi când ar fi adormit. Am devenit brusc conştient că mi se întărise ca un furtun de pompieri.

— Trebuia să fi aşteptat.

Lumea lui Harlan, mi-am amintit de undeva, are o gravitaţie de circa 0,8 g. Dintr-odată m-am simţit din nou teribil de greu. Am expirat puternic.

— Doamnă Bancroft, dacă aş fi aşteptat, aş mai fi şi acum acolo. Putem intra în casă?

Ochii i se lărgiră puţin, şi deodată am văzut în ei cât de bătrână era în realitate. Apoi ea îşi coborî privirea şi încercă să se liniştească. Când vorbi din nou, vocea i se îmblânzise.

— Îmi pare rău, domnule Kovacs. Am uitat de bunele maniere. Poliţia, după cum vezi, nu a fost înţelegătoare. A fost foarte supărător, şi suntem cu toţii cam încordaţi. Dacă-ţi poţi imagina…

— Nu e nevoie să-mi explicaţi.

— Dar îmi pare foarte rău. De obicei nu sunt aşa. Niciunul dintre noi nu e.

Făcu semn cu mâna în jur ca şi cum ar fi vrut să spună că cei doi paznici înarmaţi din spatele ei în mod normal ar fi purtat ghirlande de flori.

— Te rog să-mi accepţi scuzele.

— Desigur.

— Soţul meu te aşteaptă pe veranda dinspre mare. Te conduc imediat la el.

Interiorul casei era luminos şi aerisit. O cameristă ne întâmpină în uşa verandei şi îi luă racheta doamnei Bancroft fără un cuvânt. Am străbătut un hol de marmură pe ai cărui pereţi atârnau opere de artă care, pentru ochii mei ignoranţi, arătau ciudat. Schiţe cu Gagarin şi Armstrong, reproduceri empatice ale lui Konrad Harlan şi Angin Chandra. La capătul acestei galerii, aşezat pe o plintă, se găsea ceva ca un copac subţire făcut din piatră roşie mototolită. M-am oprit în faţa sa şi doamna Bancroft trebui să se retragă de după colţul pe care îl dăduse spre stânga.

— Îţi place? întrebă.

— Foarte mult. E de pe Marte, nu-i aşa?

Chipul ei suferi o schimbare pe care am surprins-o cu coada ochiului. Reevalua situaţia. M-am întors ca să-i pot privi mai de aproape faţa.

— Sunt impresionată, zise.

— Se întâmplă adesea. Câteodată şi eu provoc surprize.

Mă privi cu ochii îngustaţi.

— Chiar ştii ce e asta?

— Sincer, nu. Cândva m-a interesat arta structurală. Recunosc piatra din poze, dar…

— E un Turn Cântător.

Întinse mâna pe lângă mine şi o plimbă pe una dintre ramurile superioare. Un oftat uşor se ridică din obiect şi un parfum ca de cireşe şi muştar pluti în aer.

— E viu?

— Nimeni nu ştie. Dintr-odată glasul ei căpătă un entuziasm care îmi plăcu mai mult: Pe Marte cresc până la

o sută de metri înălţime, şi uneori la fel de mari cât casa asta la rădăcină. Le poţi auzi cântând de la kilometri întregi. Şi parfumul se răspândeşte. După cât sunt de erodate, credem că cele mai multe dintre ele au cel puţin zece mii de ani vechime. Asta ar putea exista doar de la fondarea Imperiului Roman.

— Trebuie să fi costat mult. Să-l aduceţi pe Pământ, adică.

— Nu banii sunt problema, domnule Kovacs.

Masca revenise la locul ei. Era timpul să mergem mai departe.

Am parcurs de două ori mai repede coridorul din stânga, probabil ca să ne revanşăm pentru oprirea neprogramată. La fiecare pas sânii doamnei Bancroft se clătinau sub materialul subţire al tricoului şi eu deveneam posac interesat de arta de pe partea opusă a coridorului. Alte lucrări empatice, Angin Chandra cu mâna ei subţire odihnindu-se pe falusul ridicat al unei rachete. Nu prea-mi era de ajutor.

Veranda dinspre mare era construită la capătul aripii de vest a casei. Doamna Bancroft mă conduse înăuntru printr-o banală uşă de lemn şi soarele ne izbi în ochi imediat ce intrarăm.

— Laurens. A venit domnul Kovacs.

Am ridicat o mână să-mi apăr ochii şi am văzut că veranda avea un nivel mai ridicat cu uşi glisante de sticlă care dădea într-un balcon. Pe balcon stătea sprijinit un bărbat. Trebuia să ne fi auzit intrând; dacă tot veni vorba, trebuia să fi auzit şi nava poliţiei şi să fi ştiut ce însemna, dar rămăsese totuşi acolo unde era, fixând marea. Când te întorci din morţi te simţi uneori astfel. Sau poate era doar aroganţă. Doamna Bancroft îmi făcu semn cu capul şi urcarăm câteva trepte făcute din acelaşi lemn ca şi uşa. Pentru prima dată am observat că pereţii încăperii erau acoperiţi de sus până jos de rafturi cu cărţi. Soarele aşternea un strat uniform de lumină portocalie pe cotoarele lor.

Când ieşirăm pe balcon, Bancroft se întoarse cu faţa spre noi. Avea o carte în mână, închisă peste degete.

— Domnule Kovacs. Mută cartea astfel încât să-mi poată strânge mâna: E o plăcere să te cunosc în sfârşit. Cum ţi se pare noul trup?

— E bine. Confortabil.

— Da. Nu m-am implicat prea mult în detalii, dar am dat instrucţiuni avocaţilor mei să găsească ceva… potrivit. Privi peste umăr, ca şi când ar fi căutat nava lui Ortega la orizont: Sper că poliţia nu a fost prea băgăcioasă.

— Deocamdată nu.

Bancroft arăta ca Omul Care Citeşte. Pe Lumea lui Harlan există un celebru star experia numit Alain Marriott, binecunoscut pentru potretizarea unui tânăr şi viril filosof quellist care a rupt lanţurile tiraniei brutale din primii ani ai Colonizării. E discutabil cât de corect este portretul quellistului, dar e un film bun. L-am văzut de două ori. Bancroft semăna mult cu o versiune îmbătrânită a lui Marriott în acest rol. Era suplu şi elegant, cu capul acoperit de păr cenuşiu ca oţelul pieptănat pe spate într-o coadă de cal, şi ochi negri profunzi. Cartea din mâna sa şi rafturile din jur păreau o extensie naturală a forţei minţii care privea din spatele acelor ochi.

Bancroft atinse umărul soţiei sale cu un gest de alungare neglijentă care, în starea mea actuală, mă făcu să-mi vină să plâng.

— A fost iar femeia aia, zise doamna Bancroft. Locotenentul.

Bancroft dădu din cap.

— Nu-ţi fă griji, Miriam. Doar adulmecă prin jur. I-am avertizat că o să fac asta, iar ei m-au ignorat. Ei bine, acum domnul Kovacs este aici, şi în sfârşit mă iau şi ei în serios.

Se întoarse spre mine.

— Poliţia n-a prea fost de ajutor în problema asta.

— Mda. Se pare că din cauza asta mă aflu aici.

Ne-am uitat unul la altul, încercând să mă decid dacă eram furios pe omul ăsta sau nu. Mă târâse prin jumătate din universul populat, mă aruncase într-un corp nou şi-mi oferise o afacere concepută astfel încât să n-o pot refuza. Oamenii bogaţi fac astfel de lucruri. Au putere şi nu văd niciun motiv pentru care să nu se folosească de ea. Bărbaţii şi femeile nu sunt decât mărfuri, ca orice altceva. Îi depozitezi, îi transferi, îi descarci. Semnaţi în josul paginii vă rog.

Pe de altă parte, nimeni de la Casa Solară nu-mi pronunţase încă numele greşit, iar eu nu prea aveam de ales. Şi mai erau şi banii. O sută de mii ONU erau cam de şase sau de şapte ori mai mult decât sperasem eu şi Sarah să câştigăm din operaţiunea de jaf din Millsport. Dolari ONU, cea mai puternică monedă existentă, negociabilă pe oricare lume din Protectorat.

Pentru asta merita să-mi ţin firea.

Bancroft o atinse din nou familiar pe soţia sa, de data asta pe talie, îndepărtând-o.

— Miriam, lasă-ne puţin singuri. Sunt convins că domnul Kovacs are o mulţime de întrebări, şi e posibil să te plictisească.

— De fapt, e posibil să am câteva întrebări şi pentru doamna Bancroft.

Pornise deja spre ieşire, iar comentariul meu o opri în mijlocul drumului. Înclină capul pe o parte, şi-şi mută privirea de la mine la Bancroft şi înapoi. Lângă mine, soţul ei se foi nervos. Nu era ceea ce voia el.

— Poate o să vorbim mai târziu, am completat. Separat.

— Da, desigur. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei, apoi lunecară în lături: Sunt în camera hărţilor, Laurens. Trimite-l acolo pe domnul Kovacs când terminaţi.

O urmărirăm amândoi plecând, iar când uşa se închise în urma ei Bancroft îmi făcu semn spre unul dintre fotoliile de pe balcon. În spatele lor, un telescop astronomic antic ţintea orizontul, colectând praf. Uitându-mă în jos la dalele de sub

picioarele mele, am văzut că sunt roase de atâta folosire. Impresia de bătrâneţe mă înfăşură ca o pelerină, şi m-am lăsat în scaunul meu cu un mic frison de neplăcere.

— Te rog să nu mă consideri un misogin, domnule Kovacs. După aproape două sute cincizeci de ani de căsnicie, relaţia mea cu Miriam este mai mult o formă de politeţe. Într-adevăr ar fi mai bine să-i vorbeşti între patru ochi.

— Înţeleg.

Era întrucâtva o reducere a adevărului, dar mergea.

— Vrei ceva de băut? Alcool?

— Nu, mulţumesc. Doar suc de fructe, dacă aveţi.

Tremurul asociat cu downloadarea începuse să se arate, şi în plus aveam o mâncărime nedorită în picioare şi degete care presupuneam că însemna dependenţă de nicotină. În afară de ţigările împrumutate uneori de la Sarah, renunţasem în ultimele două întrupări şi nu voiam s-o iau de la capăt. Dacă mai adăugam şi alcool aş fi fost terminat. Bancroft îşi încrucişă braţele în poală.

— Bineînţeles. O să ţi se aducă. Acum, cu ce vrei să începem?

— Poate ar trebui să începem cu aşteptările dumneavoastră. Nu ştiu ce v-a spus Reileen Kawahara, sau ce fel de faimă are Corpul Mesagerilor aici pe Pământ, dar să nu vă aşteptaţi la miracole din partea mea. Nu sunt vrăjitor.

— Ştiu asta. Am citit cu grijă literatura despre Corp. Şi tot ce mi-a spus Reileen Kawahara a fost că eşti de încredere, dar puţin cam mofturos.

Mi-am amintit metodele lui Kawahara, şi reacţiile mele la ele. Mofturos. Aşa-i.

I-am oferit oricum povestea standard. Părea amuzant, banal, pentru un client care deja era implicat. La fel de amuzant era şi să minimalizez ceea ce puteam face. Comunitatea crimei cam duce lipsă de modestie, iar ceea ce trebuie să faci ca să obţii un sprijin serios este să-ţi umfli reputaţia pe care deja o ai. Acum era ca şi cum m-aş fi

reîntors în Corp. Mese de conferinţă lungi şi lustruite şi Virginia Vidaura bifând capacităţile echipei sale.

— Antrenamentul Mesagerilor a fost conceput pentru unităţile de comando ale ONU. Asta nu înseamnă…

Nu înseamnă că orice Mesager este un comando. Nu, nu-i chiar aşa, dar oricum, ce altceva este un soldat? Cât de mult din antrenamentul forţelor speciale este gravat în corpul fizic şi cât de mult în minte? Şi ce se întâmplă când cele două sunt separate?

Spaţiul, ca să folosesc un clişeu, este mare. Cea mai apropiată dintre Lumile Colonizate se află la cincizeci de ani lumină de Pământ. Cea mai îndepărtată se găseşte la de patru ori această distanţă, şi unele dintre navele Coloniei încă mai sunt pe drum. Dacă vreun maniac începe să detoneze bombe nucleare tactice, sau vreo altă jucărie care ameninţă biosfera, ce-i de făcut? Poţi transmite informaţiile, prin needlecast hiperspaţial, atât de aproape de instantaneu încât savanţii încă se mai ceartă asupra terminologiei, dar, pentru a o cita pe Quellcrist Falconer, asta nu duce la desfăşurarea de armate sângeroase. Chiar dacă lansezi un transportor de trupe în momentul în care începe mizeria, soldaţii ar ajunge exact la timp ca să-i ancheteze pe strănepoţii celor care au învins.

Nu ai cum să conduci astfel un Protectorat.

OK, poţi digitaliza şi transfera minţile unei mici unităţi de luptă. A trecut mult timp de când numărul combatanţilor conta într-un război, şi majoritatea victoriilor militare din ultima jumătate de mileniu au fost repurtate de forţe de guerilă mici, mobile. Îţi poţi chiar transfera soldaţii p.d. direct în trupuri cu condiţionare de luptă, sistem nervos îmbunătăţit şi corpuri construite cu steroizi. Şi apoi ce faci?

Ei se găsesc în trupuri pe care nu le cunosc, pe o lume pe care nu o cunosc, luptând de partea unei adunături de străini împotriva altei adunături de străini pentru o cauză de care probabil n-au auzit niciodată şi cu siguranţă nu o înţeleg. Clima e diferită, limba şi cultura sunt diferite, fauna

şi vegetaţia sunt diferite, atmosfera e diferită. La dracu', chiar şi gravitaţia e diferită. Nu cunosc nimic, chiar dacă îi downloadezi având implantate cunoştinţele locale, tot mai rămâne o cantitate masivă de informaţii de asimilat în momentul în care ar trebui să se bată pentru vieţile lor, la câteva ore de la întrupare.

Aici intervine Corpul Mesagerilor.

Condiţionare neurachem, interfeţe cyborg, amplificare – toate astea sunt fizice. Majoritatea nici nu ating măcar mintea pură, iar mintea pură este cea transferată. De aici începe rolul Corpului. Ei iau tehnicile psihospirituale pe care culturile orientale ale Pământului le cunoşteau de milenii şi le introduc într-un sistem de antrenament atât de complet încât pe majoritatea lumilor absolvenţilor acestuia li s-ar interzice instantaneu prin lege să deţină orice funcţie politică sau militară.

Nu, nu sunt soldaţi. Nu tocmai.

— Lucrez prin absorbţie, am încheiat. Cu orice intru în contact, absorb, şi mă folosesc de lucrul respectiv.

Bancroft se foi în scaun. Nu era obişnuit să i se ţină predici. Era timpul să încep.

— Cine v-a găsit cadavrul?

— Fiica mea, Naomi.

Se întrerupse când cineva deschise uşa de la încăperea de jos. O clipă mai târziu, camerista care o asistase mai înainte pe Miriam Bancroft urcă treptele până în balcon ducând o tavă cu o carafă vizibil răcită şi pahare înalte. Bancroft avea încorporate sisteme interne de comunicare, evident ca toţi ceilalţi din Casa Solară.

Camerista lăsă jos tava, turnă într-o linişte mecanică şi apoi se retrase la un scurt semn din cap al lui Bancroft. El se uită un timp în gol în urma ei.

Revenit din morţi. Nu e o glumă.

— Naomi, i-am atras blând atenţia.

Clipi.

— A, da. A dat buzna aici, voia ceva. Probabil cheile de la una dintre limuzine. Sunt un tată indulgent, presupun, iar Naomi e cea mai mică.

— Cât de mică?

— Douăzeci şi trei.

— Aveţi mulţi copii?

— Da, am. Foarte mulţi. Bancroft zâmbi uşor: Când ai timp liber şi eşti bogat, să aduci copii pe lume e o adevărată bucurie. Am douăzeci şi şapte de fii şi treizeci şi patru de fiice.

— Locuiesc cu voi?

— Naomi da, în majoritatea timpului. Ceilalţi vin şi pleacă. Cei mai mulţi au deja propriile familii.

— Cum se simte Naomi? am coborât puţin tonul.

Să-ţi găseşti tatăl fără cap nu e cel mai bun mod de a-ţi începe ziua.

— E la psihochirurgie, zise Bancroft scurt. Dar o să se facă bine. Ai nevoie să vorbeşti cu ea?

— Deocamdată nu.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre uşa balconului.

— Spuneţi că a dat buzna aici. Aici s-a întâmplat?

— Da. Bancroft mi se alătură în uşă: Cineva a intrat aici şi mi-a tăiat capul cu un aruncător de particule. Poţi să vezi urma exploziei pe perete. Peste tot în dreptul biroului.

Am intrat în casă şi am coborât scările. Biroul era o piesă grea de lemn-oglindă – probabil transferaseră codul genetic de pe Lumea lui Harlan şi cultivaseră copacul aici. Mi s-a părut aproape la fel de extravagant ca Turnul Cântător din hol, şi de un gust puţin mai îndoielnic. Pe Lume copacii-oglindă cresc în păduri pe trei continente, şi practic pe fiecare canal din Millsport există o tejghea de bar făcută din chestia asta. Am trecut pe lingă birou ca să analizez peretele de stucatură. Suprafaţa albă era brăzdată şi arsă negru cu semnătura de neconfundat a razei unei arme.

Arsura începea la nivelul capului şi urma un scurt arc de cerc descendent.

Bancroft rămăsese pe balcon. Am ridicat ochii spre silueta sa.

— Asta e singura urmă de armă de foc din încăpere?

— Da.

— Nimic nu a fost vătămat, rupt sau deranjat în vreun fel?

— Nu. Nimic.

Era limpede că ar fi vrut să spună mai mult, dar păstra tăcerea până când voi fi terminat.

— Iar poliţia a găsit arma alături de dumneavoastră?

— Da.

— Aveţi o armă capabilă să facă aşa ceva?

— Da. Era a mea. O păstrez în siguranţă sub birou. Sub codul amprentei palmei. Au găsit seiful deschis, şi nimic altceva mişcat. Vrei să te uiţi înăuntrul lui?

— Pentru moment nu, mulţumesc.

Ştiam din experienţă cât e de greu să mişti mobila de lemn-oglindă. Am ridicat un colţ al carpetei ţesute de sub birou. Pe podeaua de dedesubt era un riz aproape invizibil.

— Ale cui amprente îl pot deschide?

— Ale lui Miriam şi ale mele.

Urmă o pauză semnificativă. Bancroft oftă, destul de tare ca să se audă în cameră.

— Continuă, Kovacs. Spune. Toţi ceilalţi au făcut-o. Fie m-am sinucis fie soţia mea m-a ucis. Pur şi simplu nu există altă explicaţie rezonabilă. Aud asta mereu de când m-au scos din container la Alcatraz.

Am privit atent de jur împrejurul camerei înainte de a-i întâlni ochii.

— Mă rog, trebuie să admiteţi că asta face munca poliţiei mai uşoară, am spus. E simplu şi curat.

Pufni dispreţuitor, dar era aproape un râs. Fără să vreau am descoperit că începea să-mi placă omul ăsta. Am urcat din nou treptele, am intrat în balcon şi m-am sprijinit de balustradă. Afară, o siluetă îmbrăcată în negru patrula pe

gazonul de sub noi, cu arma la îndemână. În depărtare sclipea gardul electric. Am privit un timp în direcţia lui.

— E prea mult să pretinzi că cineva a intrat aici, a trecut de toate sistemele de siguranţă, a spart un seif la care numai dumneavoastră şi soţia dumneavoastră aveţi acces, şi v-a asasinat fără să deranjeze nimic. Sunteţi un om inteligent, probabil aveţi un motiv ca să credeţi asta.

— O, da. Am câteva.

— Motive pe care poliţia a ales să le ignore.

— Da.

M-am întors cu faţa la el.

— Bun. Să le auzim.

— Te uiţi la unul dintre ele, domnule Kovacs. Stătea în faţa mea: Sunt aici. M-am întors. Nu pot fi ucis doar distrugându-mi cipul cortical.

— Aveţi stocare telecomandată. E evident, altfel n-aţi fi aici. Cât de regulată este updatarea?

Bancroft zâmbi.

— La patruzeci şi opt de ore. Se bătu pe ceafă: Needlecast direct de aici într-un depozit al PsychaSec la Alcatraz. Nici măcar nu trebuie să mă gândesc la asta.

— Şi vă păstrează şi clonele la gheaţă.

— Da. Mai multe unităţi.

Nemurire garantată. Am rămas un timp pe gânduri, întrebându-mă cum mi-ar plăcea. Întrebându-mă dacă mi-ar plăcea.

— Trebuie să coste mult, am spus în cele din urmă.

— Nu chiar. Eu deţin PsyhaSec.

— Oh.

— Aşa că vezi, Kovacs, nici eu nici soţia mea nu puteam să apăsam pe trăgaci. Amândoi ştiam că asta n-ar fi suficient ca să mă omoare. Indiferent cât de improbabil ar părea, trebuie să fi fost un străin. Cineva care nu ştia de stocarea telecomandată.

Am aprobat din cap.

— Bun, cine altcineva mai ştia? Să îngustăm domeniul.

— În afară de familia mea? Bancroft ridică din umeri: Avocatul meu, Oumou Prescott. Câţiva dintre asistenţii ei. Directorul de la PsychaSec. Cam atât.

— Bineînţeles, am zis, sinuciderea este arareori un act raţional.

— Da, aşa a spus poliţia. Şi s-au folosit de asta ca să explice toate celelalte inconveniente minore ale teoriei lor.

— Care anume?

Asta era ceea ce Bancroft voise să-mi destăinuie mai devreme. Spuse pe nerăsuflate:

— Anume că aş fi ales să merg pe jos ultimii doi kilometri spre casă, până la epuizare, apoi mi-am ajustat ceasul intern înainte de a mă sinucide.

Am clipit.

— Poftim?

— Poliţia a găsit urmele unei nave care a aterizat la doi kilometri de perimetrul Casei Solare, care, extrem de convenabil, înseamnă exact limita supravegherii casei. La fel de convenabil, se pare că nu a existat niciun satelit care să acopere zona de sus în acea perioadă de timp.

— Au verificat bazele de date ale taxiurilor?

Bancroft aprobă.

— Într-adevăr, au făcut asta. Legea pe Coasta de Vest nu cere companiilor de taxi să păstreze înregistrări ale rutelor maşinilor lor într-un anume moment. Bineînţeles, firmele cele mai serioase le păstrează, dar mai sunt şi altele care nu o fac. Chiar se laudă cu asta. Confidenţialitatea clienţilor, chestii de genul ăsta. O umbră de moment traversă chipul lui Bancroft: Pentru unii clienţi, în anumite cazuri, ăsta este un avantaj clar.

— Aţi folosit în trecut astfel de firme?

— Cu unele ocazii, da.

Următoarea întrebare logică atârna în aer între noi. Nu am pus-o, şi am aşteptat. Dacă Bancroft nu avea de gând să-mi împărtăşească motivele pentru care dorise transport

confidenţial, eu nu aveam să-l presez până când nu-mi clarificam alte repere.

Bancroft îşi drese glasul.

— În cazul meu, există câteva dovezi care sugerează asta: vehiculul în cauză e posibil să nu fi fost un taxi. Distribuţia efectului de câmp, a spus poliţia. Un tipar care s-ar potrivi mai mult unui vehicul mai mare.

— Depinde de cât de abrupt a aterizat.

— Ştiu. În orice caz, urmele mele veneau de la punctul de aterizare, şi aparent starea pantofilor mei era pe măsura unui cros de doi kilometri prin natură. Şi în final, a fost un telefon cu originea în această cameră la puţin după ora 3 a.m., în noaptea în care am fost ucis. O verificare a orei. Nu se aude nicio voce, numai sunetul unei respiraţii.

— Poliţia ştie şi asta?

— Bineînţeles că da.

— Cum au explicat?

Bancroft zâmbi subţire.

— Nu au explicat. Au considerat că plimbarea solitară prin ploaie s-ar potrivi foarte bine cu actul sinuciderii, şi se pare că n-au găsit nimic contradictoriu în faptul că un om vrea să-şi verifice cronocipul intern înainte de a-şi zbura creierii. După cum spui, sinuciderea nu e un act raţional. Există o întreagă istorie a unor asemenea cazuri. Aparent lumea e plină de incompetenţi care se sinucid şi se trezesc a doua zi într-un corp nou. Mi s-a explicat. Uită că poartă un cip cortical, sau nu li se pare important în momentul actului. Iubitul nostru sistem de asistenţă medicală îi aduce înapoi, fără a ţine seama de biletele de sinucigaşi sau de cererile lor. E o încălcare curioasă a drepturilor. Pe Lumea lui Harlan e la fel?

Am ridicat din umeri.

— Mai mult sau mai puţin. Dacă cererea este legală şi cu martori, atunci sunt nevoiţi să-i lase să se ducă. Altfel, eşecul reînvierii lor e privit ca o ofensă pentru serviciul de stocare.

— Presupun că e o precauţie înţeleaptă.

— Da. Îi împiedică pe asasini să-şi mascheze operele în sinucideri.

Bancroft se aplecă peste balustradă şi privirile ni se încrucişară.

— Domnule Kovacs, am trei sute cincizeci şi şapte de ani. Am trecut printr-un război corporatist, prin colapsul investiţiilor mele industriale şi comerciale care a urmat, peste moartea reală a doi dintre copiii mei, prin cel puţin trei crize economice majore, şi sunt încă aici. Nu sunt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi chiar dacă aş fi, n-aş fi făcut-o de mântuială în felul ăsta. Dacă ar fi fost intenţia mea să mor, nu ai vorbi acum cu mine. E limpede?

M-am uitat la el, la ochii lui duri şi întunecaţi.

— Da. Foarte limpede.

— Bine. Îşi mută privirea: Continuăm?

— Da. Poliţia. Nu vă iubesc prea mult, nu-i aşa?

Bancroft zâmbi fără prea mult umor.

— Eu şi poliţia avem o problemă de perspectivă.

— Perspectivă?

— Exact. Se deplasă pe balcon: Vino aici, o să-ţi arăt despre ce e vorba.

L-am urmat pe lângă balustradă, lovindu-mă în trecere cu braţul de telescop şi îndreptându-i ţeava în sus. Tremurul downloadării îşi cerea tributul. Motorul de poziţionare al telescopului scârţâi iritat şi întoarse instrumentul la înclinaţia sa originală. Altitudinea şi focalizarea clipiră pe vechiul display al memoriei digitale. M-am oprit să-l privesc realiniindu-se. Urmele de degete de pe tastatură erau îngropate în ani de praf.

Bancroft fie nu observase prostia mea fie era politicos.

— E al dumneavoastră? l-am întrebat, arătând cu degetul spre instrument.

El îi aruncă o privire absentă.

— A fost cândva. O pasiune de-a mea. Pe vremurile când merita să te uiţi la stele. Nu poţi să-ţi aminteşti cum era.

O spusese fără vreo intenţie de aroganţă, aproape dezinteresat. Glasul său îşi pierduse concentrarea, ca o transmisie care se stinge.

— Ultima dată m-am uitat prin lentila asta cu aproape două secole în urmă. Pe atunci multe dintre navele Coloniei mai zburau încă. Încă mai aşteptam să aflăm dacă au reuşit. Aşteptam ca razele needlecast să se întoarcă la noi. Ca semnalele unui far.

Mă pierdea. L-am readus la realitate.

— Cum e cu perspectiva? i-am reamintit blând.

— Perspectiva. Înclină din cap şi roti braţul peste proprietatea lui: Vezi copacul ăla. Dincolo de terenul de tenis.

N-aveam cum să-l ratez. Un monstru noduros mai înalt decât casa, umbrind o porţiune de dimensiunea unui teren de tenis. Am aprobat.

— Copacul ăla are peste şapte sute de ani. Când am cumpărat proprietatea asta, am angajat un arhitect care a vrut să-l doboare. Plănuia să construiască casa ceva mai sus iar copacul împiedica vederea spre mare. L-am concediat.

Bancroft se întoarse să se asigure că punctul lui de vedere era înţeles.

— Vezi, domnule Kovacs, acel arhitect era un om de vreo treizeci de ani, iar pentru el copacul era doar un inconvenient. Îi stătea în cale. Faptul că făcuse parte din lume timp de mai mult de douăzeci de ori viaţa lui nu părea să-l deranjeze. Nu avea respect.

— Deci sunteţi copacul.

— Cam aşa, zise Bancroft plat. Eu sunt copacul. Poliţia ar vrea să mă doboare, la fel ca arhitectul ăla. Reprezint un inconvenient pentru ei, iar ei nu au respect.

M-am întors pe scaunul meu să rumeg informaţia. Atitudinea lui Kristin Ortega începea în cele din urmă să capete sens. Dacă Bancroft se considera dincolo de cerinţele normale pentru un bun cetăţean, era puţin probabil să-şi facă prea mulţi prieteni în uniformă. Nu avea

sens să încerc să-i explic că pentru Ortega exista un alt copac numit Legea iar din punctul ei de vedere el bătuse în scoarţa lui câteva cuie profane. Văzusem genul ăsta de lucruri de pe ambele părţi, şi nu era nicio altă soluţie decât să fac ceea ce făcuseră proprii mei strămoşi. Când nu-ţi plac legile, te duci undeva unde ele nu te pot atinge.

Şi apoi îţi faci propriile tale legi.

Bancroft rămase lângă balustradă. Poate comunica cu copacul. Am decis să las deoparte întrebarea asta pentru un timp.

— Care este ultimul lucru pe care vi-l amintiţi?

— Marţi 14 august, spuse prompt. M-am culcat aproape de miezul nopţii.

— Asta a fost ultima updatare.

— Da, needlecast-ul trebuie să fi continuat cam până la patru dimineaţa, dar evident am adormit până atunci.

— Deci aproape patruzeci şi opt de ore întregi înainte de momentul morţii.

— Mă tem că da.

Cât se poate de rău. În patruzeci şi opt de ore se putea întâmpla aproape orice. Bancroft ar fi avut timp să se ducă până-n Lună şi înapoi. Mi-am frecat din nou cicatricea de sub ochi, întrebându-mă absent cum ajunsese acolo.

— Şi înainte de asta nu există nimic care v-ar putea sugera de ce ar vrea cineva să vă omoare?

Bancroft se sprijinea încă de balustradă, privind afară, dar am văzut că zâmbea.

— Am spus ceva amuzant?

Avu amabilitatea să se întoarcă în fotoliu.

— Nu, domnule Kovacs. Nu e nimic amuzant în situaţia asta. Cineva mă vrea mort, şi ăsta nu e un sentiment confortabil. Dar trebuie să înţelegi că pentru un om în poziţia mea duşmănia şi chiar ameninţările cu moartea fac parte din viaţa de zi cu zi. Oamenii mă invidiază, oamenii mă urăsc. E preţul succesului.

Asta era ceva nou pentru mine. Oamenii mă urăsc pe o duzină de lumi diferite şi niciodată nu m-am considerat un om de succes.

— A fost vreuna interesantă recent? Ameninţare cu moartea, adică.

Ridică din umeri.

— Poate. Nu mi-am făcut un obicei din a le examina. Domnişoara Prescott se ocupă de asta.

— Nu consideraţi că ameninţările cu moartea merită atenţia dumneavoastră?

— Domnule Kovacs, eu sunt un întreprinzător. Apar oportunităţi, crize, şi eu mă ocup de ele. Viaţa merge înainte. Angajez manageri care să se ocupe de astfel de lucruri.

— Foarte convenabil pentru dumneavoastră. Dar având în vedere circumstanţele, mi se pare greu de crezut că nici dumneavoastră nici poliţia nu aţi consultat dosarele domnişoarei Prescott.

Bancroft flutură din mână.

— Bineînţeles, poliţia şi-a făcut propria anchetă superficială. Oumou Prescott le-a spus exact ce îmi spusese deja mie. Că nu fusese primit nimic extraordinar în ultimele şase luni. Am destul de multă încredere în ea ca să nu mai fie nevoie să verific. Însă probabil că o să vrei să te uiţi personal prin acele dosare.

Gândul de a scormoni prin sute de metri de vitriol incoerent din partea rataţilor acestei lumi antice era de ajuns să-mi stârnească plictiseala. Mă străbătu o profundă lipsă de interes faţă de problemele lui Bancroft. Mi-am stăpânit-o cu un efort demn de aprobarea Virginiei Vidaura.

— Mă rog, cu siguranţă voi avea oricum nevoie să discut cu Oumou Prescott.

— O să fixez imediat o întâlnire. Ochii lui Bancroft căpătară expresia interiorizată a cuiva care îşi consultă echipamentul intern: La ce oră ţi-ar conveni?

Am ridicat o mână.

— Probabil ar fi mai bine s-o fac eu însumi. Anunţaţi-o doar că ţinem legătura. Şi o să vreau să văd locaţiile de reîntrupare de la PsyhaSec.

— Desigur. De fapt, o să-i spun lui Prescott să te ducă acolo. Îl cunoaşte pe director. Altceva?

— O linie de credit.

— Bineînţeles. Banca mea deja a alocat un cont pentru tine codificat ADN. Înţeleg că pe Lumea lui Harlan au acelaşi sistem.

Mi-am lins degetul mare şi l-am înălţat întrebător. Bancroft a aprobat din cap.

— E la fel şi aici. O să afli că sunt zone în Bay City unde banii cash sunt încă singura monedă negociabilă. Să sperăm că nu vei fi nevoit să petreci prea mult timp în acele zone, dar dacă va fi cazul poţi retrage bani din cont de la orice bancomat. Ai nevoie de o armă?

— Pe moment nu.

Una dintre regulile de bază ale Virginiei Vidaura era să afli întotdeauna natura misiunii tale înainte de a-ţi alege instrumentele. Acea singură urmă de arsură pe stucatura peretelui lui Bancroft era prea elegantă ca să fie vorba de un carnaval cu împuşcături.

— Bun.

Bancroft părea aproape perplex în urma răspunsului meu. Fusese pe punctul de a băga mâna în buzunarul cămăşii, şi acum îşi continua acţiunea ezitant. Îmi întinse o carte de vizită.

— Acesta este armurierul meu. I-am spus să te aştepte.

Am luat cartea de vizită şi am privit-o. Inscripţia ornamentală spunea Larkin & Green – Armurieri încă din 2203. Bizar. Dedesubt era un singur rând de cifre. Am băgat cardul în buzunar.

— Mi-ar putea fi de folos mai târziu, am admis. Dar deocamdată vreau s-o iau uşor. Să aştept liniştit ca să se aşeze praful. Cred că vă daţi seama de ce am nevoie de asta.

— Da, bineînţeles. Cum crezi că e mai bine. Am încredere în judecata ta. Bancroft îmi prinse privirea şi o susţinu: Totuşi să ţii minte condiţiile înţelegerii. Eu plătesc pentru un serviciu. Nu reacţionez prea bine la abuzul de încredere, domnule Kovacs.

— Nu, presupun că nu, am replicat obosit.

Mi-am amintit cum rezolvase Reileen Kawahara problema a doi lingăi neloiali. Strigătele lor animalice îmi reveniseră în vise mult timp după aceea. Argumentul lui Reileen, expus în timp ce cojea un măr pe fundalul acelor strigăte, fusese că întrucât nimeni nu mai moare cu adevărat, pedeapsa poate veni doar prin suferinţă. Am simţit cum mi se strâmbă faţa, chiar şi acum, amintindu-mi.

— Din câte am auzit, ceea ce a spus Corpul despre mine e un rahat. Cuvântul meu este la fel de valabil ca întotdeauna.

M-am ridicat în picioare.

— Îmi puteţi recomanda un loc unde să stau, în oraş? Undeva liniştit, de nivel mediu.

— Da, există astfel de locuri pe Mission Street. O să pun pe cineva să te ducă până acolo. Pe Curtis, dacă o fi ieşit din arest.

Bancroft se ridică şi el în picioare.

— Înţeleg că acum vrei să o intervievezi pe Miriam. Ea chiar ştie mai mult despre acele ultime patruzeci şi opt de ore decât ştiu eu, aşa că bănuiesc că vrei să vorbiţi între patru ochi.

M-am gândit la ochii aceia bătrâni în corpul pneumatic de adolescentă şi ideea de a purta o conversaţie cu Miriam Bancroft îmi păru deodată dezgustătoare. În acelaşi timp o mână rece zgândări corzile întinse din josul stomacului meu iar capul penisului mi se umflă brusc de sânge. Grozav.

— O, da, am spus fără entuziasm. Mi-ar plăcea să fac asta.

Capitolul Patru

— Nu pari să te simţi prea bine, domnule Kovacs. Aşa-i?

M-am uitat peste umăr la camerista care mă întâmpinase, apoi din nou la Miriam Bancroft. Trupurile lor păreau cam

de aceeaşi vârstă.

— Nu, am răspuns mai răguşit decât intenţionasem.

Îşi coborî scurt colţurile gurii şi reveni la strângerea sul a hărţii pe care o studiase înainte de sosirea mea. În spatele meu camerista închise uşa camerei hărţilor cu un declic puternic. Bancroft nu considerase necesar să mă însoţească în prezenţa soţiei sale. Poate că o întâlnire pe zi era tot ceea ce îşi permiteau. În schimb, camerista apăruse ca prin magie când coboram din balconul verandei dinspre mare. Bancroft îi acordă tot atâta atenţie ca şi data trecută.

Când am plecat, stătea lângă biroul din lemn-oglindă, fixând arsura de pe perete.

Doamna Bancroft strânse cu dexteritate sulul hărţii în mână şi-l strecură într-un tub lung protector.

— Ei bine, zise ea fără să ridice privirea. Pune-ţi întrebările.

— Unde eraţi când s-a întâmplat?

— Eram în pat. De data asta se uită la mine: Te rog să nu mă rogi să dovedesc asta; eram singură.

Camera hărţilor era lungă şi aerisită, sub un acoperiş boltit pe care cineva îl placase cu iluminium. Rafturile cu hărţi ajungeau la înălţimea taliei, fiecare având deasupra un display inclus, şi erau aşezate în rânduri ca nişte cutii cu exponate dintr-un muzeu. M-am îndepărtat de axa centrală, punând unul dintre rafturi între mine şi doamna Bancroft. Era ca şi cum m-aş fi ascuns.

— Doamnă Bancroft, se pare că aţi înţeles greşit. Eu nu sunt de la poliţie. Mă interesează informaţiile, nu vinovăţia.

Ea aşeză harta strânsă în lăcaşul său şi se sprijini de raft cu ambele mâini la spate. Îşi lăsase banderolele şi echipamentul tineresc de tenis undeva în vreo baie elegantă în timp ce eu discutam cu soţul ei. Acum era perfect acoperită de nişte pantaloni largi negri şi ceva născut din uniunea dintre un sacou de seară şi un corsaj. Mânecile erau trase neglijent în sus aproape până la cot, iar încheieturile mâinilor nu-i erau împodobite cu bijuterii.

— Par vinovată, domnule Kovacs? mă întrebă ea.

— Păreţi extrem de neliniştită să vă demonstraţi buna credinţă în faţa unui străin.

Râse. Era un sunet plăcut, profund, iar umerii i se ridicară şi se coborâră când îi dădu drumul. Un râs care ar putea ajunge să-mi placă.

— Cât de indirect eşti.

Am privit în jos la harta prezentată în partea de sus a raftului din faţa mea. Data se afla în colţul de stânga sus, un an cu patru secole dinainte de a mă naşte eu. Denumirile marcate pe ea erau cu litere pe care nu le puteam citi.

— Acolo de unde vin eu, a fi direct nu e considerată o mare virtute, doamnă Bancroft.

— Nu? Atunci care este?

Am ridicat din umeri.

— Politeţea. Controlul. Evitarea stânjenelii pentru toate taberele.

— Sună plicticos. Cred că o să ai câteva şocuri aici, domnule Kovacs.

— N-am spus că am fost un bun cetăţean acolo de unde vin, doamnă Bancroft.

— Oh. Se împinse de lângă raft şi se apropie de mine: Da, Laurens mi-a povestit câte ceva despre tine. Se pare că erai considerat un om periculos pe Lumea lui Harlan.

Am ridicat iarăşi din umeri.

— E în rusă.

— Poftim?

— Inscripţia.

Ea ocoli raftul până în dreptul meu, privind harta.

— E o hartă generată pe computer a locurilor de aterizare de pe Lună. Foarte rară. Am obţinut-o la o licitaţie. Îţi place?

— E foarte frumoasă. La ce oră v-aţi culcat în noaptea în care a fost împuşcat soţul dumneavoastră?

Se holbă la mine.

— Devreme. Ţi-am spus, eram singură. Se forţă să-şi elimine asprimea din glas şi tonul îi redeveni aproape blând: O, şi dacă asta sună a vinovăţie, domnule Kovacs, nu este. E resemnare. Cu o urmă de amărăciune.

— Aveţi sentimente de amărăciune în legătură cu soţul dumneavoastră?

Zâmbi.

— Credeam că am spus resemnare.

— Le-aţi spus pe ambele.

— Adică tu crezi că eu mi-am ucis soţul?

— Încă nu cred nimic. Dar este o posibilitate.

— Este?

— Aveaţi acces la seif. Vă aflaţi dincolo de sistemele de apărare ale casei când s-a întâmplat. Iar acum pare că aveţi unele motive emoţionale.

Încă zâmbind, răspunse:

— Construim un caz, nu-i aşa, domnule Kovacs?

I-am întors privirea.

— Dacă aşa a cerut inima. Da.

— Poliţia a avut un timp o teorie similară. Dar au decis că inima n-a cerut asta. Aş prefera să nu fumezi aici.

Am privit în jos la mâinile mele şi am descoperit că în mod aproape inconştient scoseseră ţigările lui Kristin Ortega. Eram pe punctul de a extrage una din pachet. Nervii. Simţindu-mă în mod bizar trădat de noul meu trup, am pus pachetul la loc.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. E o problemă de controlul mediului. Multe dintre hărţile de aici sunt foarte sensibile la poluare. N-aveai de unde să ştii.

Reuşise cumva să facă asta să sune ca şi când numai un idiot total nu şi-ar fi dat seama. Am simţit cum controlul meu asupra interviului alunecă departe.

— Ce a determinat poliţia…

— Întreabă-i.

Întoarse spatele şi se îndepărtă de mine de parcă ar fi luat o hotărâre.

— Ce vârstă ai, domnule Kovacs?

— Subiectiv? Patruzeci şi unu. Anii de pe Lumea lui Harlan sunt puţin mai lungi decât aici, dar nu cu mult.

— Şi obiectiv? întrebă ea, maimuţărindu-mi tonul.

— Am petrecut aproape un secol în container. Tinzi să pierzi şirul.

Era o minciună. Ştiam până la ultima zi cât durase fiecare sentinţă a mea de stocare. Calculasem într-o noapte iar acum cifra nu voia să dispară. De fiecare dată când coboram iar, adăugam.

— Cât de singur trebuie să fii acum.

Am oftat şi m-am întors să analizez cel mai apropiat raft cu hărţi. Fiecare sul avea o etichetă în capăt. Notaţia era stil arheologic. Syrtis Minor; a 3-a excavare, sectorul de est. Bradbury; ruinele aborigene. Am început să eliberez unul dintre suluri.

— Doamnă Bancroft, aici nu e vorba de cum mă simt eu. Vă vine în minte vreun motiv pentru care soţul dumneavoastră să fi putut să încerce să se sinucidă?

Se răsuci spre mine aproape înainte să fi terminat de vorbit iar chipul îi era încordat de furie.

— Soţul meu nu s-a sinucis, a zis ea rece.

— Păreţi foarte sigură de asta. Am ridicat ochii de pe hartă şi i-am zâmbit: Adică, pentru cineva care nu era treaz.

— Pune-o la loc, strigă ea pornind spre mine. Habar n-ai cât de valoroasă…

Se opri, revenindu-şi repede în timp ce eu puneam harta la loc în raft. Înghiţi în sec şi-şi stăpâni roşeaţa din obraji.

— Încerci să mă înfurii, domnule Kovacs?

— Încerc doar să vă captez atenţia.

Ne-am privit reciproc câteva secunde. Doamna Bancroft îşi coborî privirea.

— Ţi-am spus, dormeam când s-a întâmplat. Ce altceva pot să spun?

— Unde plecase soţul dumneavoastră în seara aceea?

Îşi muşcă buza.

— Nu sunt sigură. În ziua respectivă fusese la Osaka, pentru o întâlnire de afaceri.

— Unde e Osaka?

Mă privi surprinsă:

— Nu sunt de pe aici, am zis răbdător.

— Osaka e în Japonia. Credeam…

— Mda. Lumea lui Harlan a fost întemeiată de keiretsu japonezi utilizând forţă de muncă est-europeană. Asta a fost cu mult timp în urmă, când eu nu eram prin preajmă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Probabil că nici dumneavoastră nu ştiţi prea multe despre ce făceau strămoşii cu trei secole în urmă.

M-am oprit. Doamna Bancroft mă privea ciudat. O clipă mai târziu mă izbiră propriile mele cuvinte. Capriciile downloadării. Ar fi trebuit să dorm acum, înainte de a spune sau face ceva cu adevărat stupid.

— Am o vârstă de peste trei secole, domnule Kovacs. Un mic surâs jucă în jurul buzelor ei când spuse asta. Recuperase avantajul la fel de uşor ca o scufundare de delfin. Aparenţele înşeală. Acesta este cel de-al unsprezecelea corp al meu.

Felul în care se comporta dădea de înţeles că ar trebui să mă uit. Mi-am aruncat ochii peste pometii slavi, coborând pe decolteu apoi pe arcuirea şoldurilor, pe liniile pe jumătate acoperite ale coapselor, în tot acest timp pretinzând o detaşare la care nici eu nici trupul meu de curând trezit nu aveam dreptul.

— E foarte frumos. Puţin cam tânăr pentru gusturile mele, dar cum am spus, nu sunt de pe aici. Putem reveni vă rog la soţul dumneavoastră? A fost la Osaka în timpul zilei, dar s-a întors. Presupun că nu a mers acolo fizic.

— Nu, bineînţeles că nu. Are acolo o clonă de tranzit îngheţată. Trebuia să se întoarcă pe la şase seara, dar…

— Da?

Îşi modifică uşor atitudinea şi ridică o palmă spre mine. Am avut impresia că se străduieşte vizibil să se controleze.

— Mă rog, a întârziat. Laurens stă adesea mai târziu după încheierea unei afaceri.

— Şi nu are nimeni idee unde se duce cu asemenea ocazii? Curtis, de exemplu?

Încordarea de pe faţa ei era încă acolo, ca pietrele erodate sub un strat fin de zăpadă.

— Nu a trimis după Curtis. Presupun că a luat un taxi de la staţia de întrupare. Nu sunt gardianul lui, domnule Kovacs.

— Întâlnirea era crucială? Cea din Osaka?

— Păi… nu, nu cred. Am vorbit despre asta. Desigur, el nu-şi aminteşte, dar am revăzut contractele, era ceva ce-şi programase de mai mult timp. O firmă de dezvoltare maritimă numită Pacificon, cu sediul în Japonia. Reînnoirea leasingului, genul ăsta de lucruri. De obicei aveam grijă de toate astea de aici din Bay City, dar a fost chemat pentru o şedinţă extraordinară a evaluatorilor, şi el se descurcă întotdeauna cel mai bine cu astfel de lucruri la faţa locului.

Am aprobat înţelept, fără să am habar ce înseamnă un evaluator în dezvoltarea maritimă. Observam că tensiunea doamnei Bancroft părea să cedeze.

— Chestii de rutină, nu?

— Da, aşa aş zice. Îmi zâmbi obosit: Domnule Kovacs, sunt sigură că poliţia are întregistrate astfel de informaţii.

— Şi eu sunt sigur, doamnă Bancroft. Dar nu au niciun motiv să le împartă cu mine. Nu e jurisdicţia mea aici.

— Păreaţi destul de prieteni când aţi sosit. Dintr-o dată în vocea ei se simţi un ghimpe de maliţiozitate.

Am privit-o lung până când ea îşi coborî privirea.

— Oricum, sunt sigură că Laurens îţi poate da tot ce-ţi trebuie.

Asta nu ducea nicăieri. Am dat înapoi.

— Poate ar fi mai bine să vorbesc cu el despre astea. Am privit de jur împrejurul camerei: Toate hărţile astea. De când le colecţionaţi?

Doamna Bancroft simţi probabil că interviul se apropia de final, căci tensiunea ţâşni din ea ca petrolul dintr-o pompă spartă.

— Cam dintotdeauna, zise ea. În timp ce Laurens stătea cu ochii pe cer, unii dintre noi trebuia să se uite la pământ.

Dintr-un motiv oarecare m-am gândit la telescopul abandonat pe terasa lui Bancroft. L-am văzut eşuat ca o siluetă ascuţită pe cerul serii, o mărturie mută a timpurilor şi obsesiilor trecutului şi o relicvă pe care nu o voia nimeni. Mi-am amintit cum îşi regăsise poziţia după ce l-am atins, credincios unor programe vechi poate de un secol, trezit pentru scurt timp la fel cum Miriam Bancroft atinsese şi trezise Turnul Cântător din hol.

Bătrân.

Cu o presiune subită, sufocantă, se afla peste tot în jurul meu, putoarea sa scurgându-se din pietrele Casei Solare ca o igrasie. Bătrâneţea. I-am prins adierea chiar şi dinspre femeia tânără şi frumoasă din faţa mea, şi gâtul mi se blocă cu un slab clic. Ceva din mine voia să fugă, să iasă afară şi să respire aer curat, proaspăt, să se afle departe de aceste creaturi ale căror amintiri se întindeau în urmă dincolo de toate evenimentele istorice despre care am învăţat la şcoală.

— Te simţi bine, domnule Kovacs? Efectele downloadării.

M-am concentrat cu efort.

— Da, mă simt bine. Mi-am dres glasul şi am privit-o în ochi: Bine, nu vă mai reţin, doamnă Bancroft. Mulţumesc pentru timpul acordat.

Făcu un pas spre mine.

— Ai vrea…

— Nu, e în regulă. Mă descurc singur.

Ieşirea din camera hărţilor păru să dureze o eternitate, iar paşii mei provocară brusc un ecou în interiorul craniului. Cu fiecare pas, şi cu fiecare hartă pe lângă care treceam, simţeam acei ochi antici pe spatele meu, urmărindu-mă.

Aveam nevoie disperată de o ţigară.

Capitolul Cinci.

Cerul avea textura argintului vechi şi luminile începeau să se aprindă în Bay City când şoferul lui Bancroft mă aduse înapoi în oraş. Ne-am înălţat în spirală peste mare pe deasupra unui vechi pod suspendat de culoarea ruginii şi printre clădirile înghesuite ale peninsulei cu o viteză mai mare decât cea recomandată. Curtis şoferul încă se resimţea în urma reţinerii de către poliţie. Ieşise din arest abia de câteva ore când Bancroft îi ceruse să mă conducă înapoi, şi a fost ursuz şi necomunicativ pe parcursul drumului. Era un tânăr musculos al cărui frumos aspect tineresc te cam punea pe gânduri. Bănuiala mea era că angajaţii lui Laurens Bancroft nu erau obişnuiţi ca funcţionarii guvernamentali să le întrerupă îndatoririle.

Nu m-am plâns. Propria mea dispoziţie nu era departe de a şoferului. Imaginile morţii lui Sarah continuau să se târască prin mintea mea. Se întâmplase abia noaptea trecută. Subiectiv.

Am frânat pe cer deasupra unei artere largi, destul de brusc pentru ca cineva de deasupra noastră să emită un ţiuit scandalizat de proximitate în comsetul limuzinei. Curtis întrerupse semnalul cu o lovitură de palmă pe consolă iar faţa sa se ridică să arunce o căutătură periculos de încruntată prin fereastra din plafon. Ne-am încadrat în fluxul traficului terestru cu o uşoară izbitură şi imediat am virat la stânga pe o stradă mai îngustă. Am început să fiu interesat de ceea ce se găsea afară.

Există o monotonie a vieţii de stradă. Pe toate lumile pe care am fost, se manifestau aceleaşi tipare de bază, laudă şi fanfaronadă, vânzare şi cumpărare, ca o esenţă distilată a comportamentului uman scurgându-se pe sub ceea ce o maşină politică defectă turnase acolo de sus. Bay City, Pământ, cea mai veche dintre lumile civilizate, nu făcea excepţie. De la insubstanţialele holofaţade masive ale clădirilor antice până la negustorii stradali cu emiţătoarele lor catalog cuibărite pe umeri ca nişte greoi şoimi mecanici

sau tumori supradimensionate, toată lumea vindea ceva. Maşinile se apropiau şi se depărtau de borduri şi trupuri suple se lipeau de ele, sprijinindu-se ca să negocieze în acelaşi mod în care o făcuseră probabil tot timpul de când existau maşini de care să se sprijine. Fuioare de aburi şi fum pluteau dinspre tarabele cu mâncare. Limuzina era etanşeizată la sunete şi emisiuni, dar puteai simţi zgomotele prin sticlă, incantaţiile vânzătorilor de la colţuri şi muzica modulată subsonic care inducea necesitatea de a cumpăra.

În Corpul Mesagerilor, omenirea este reversată. Mai întâi vezi asemănarea, rezonanţa fundamentală care te lasă să te prinzi unde te afli, apoi tu construieşti diferenţele pornind de la detalii.

Amestecul etnic de pe Lumea lui Harlan este în principal slav şi japonez, deşi poţi obţine orice variantă crescută într-un container la preţul potrivit. Aici, fiecare faţă avea un aspect şi o culoare diferite – am văzut africani înalţi costelivi, mongoli, nordici cu ten păstos şi, o dată, o fată care semăna cu Virginia Vidaura, dar am pierdut-o în mulţime. Toţi se mişcau ca nişte băştinaşi pe malurile unui râu.

Neîndemânatic.

Impresia alunecă şi clipi prin gândurile mele ca fata din mulţime. M-am încruntat şi m-am agăţat de ea.

Pe Lumea lui Harlan, viaţa străzii are o eleganţă curată, o economie a mişcărilor şi a gesturilor pe care o simţi aproape ca pe o coreografie dacă nu eşti obişnuit cu ea. Eu am crescut cu ea, astfel că am înregistrat efectul abia când nu m-am mai aflat acolo.

Aici n-am văzut-o. Fluxul şi refluxul uman al comerţului de dincolo de geamurile limuzinei semăna cu apa agitată din spaţiul dintre ambarcaţiuni. Oamenii se împingeau şi-şi croiau drum, retrăgându-se brusc ca să ocolească grupuri mai strânse din mulţime pe care aparent nu le observau decât atunci când era prea târziu să mai facă manevre. Tensiuni evidente izbucneau, gâturile se întindeau, trupuri

musculoase se ridicau. De două ori am văzut formându-se tentative stângace de bătaie, numai pentru a fi măturate de agitaţie. Era ca şi când întregul loc pusese pulverizat cu un iritant cu feromoni.

— Curtis. Am privit pieziş la profilul său imperturbabil: Poţi întrerupe protecţia la emisiuni pentru o clipă?

Se uită spre mine cu o uşoară curbare a buzelor.

— Sigur.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am fixat iar strada.

— Nu sunt turist, Curtis. Asta e meseria mea.

Cataloagele negustorilor stradali năvăliră peste mine ca un furnicar de halucinaţii induse de delir, uşor difuze datorită lipsei de direcţionare a emisiei şi amestecându-se unele cu altele pe măsură ce alunecam printre ele, dar totuşi suprasolicitante după standardele oricărui harlanit. Peştii ieşeau cel mai mult în evidenţă; o succesiune de acte orale şi anale, retuşate digital pentru a da o sclipire neclară pe sâni şi muşchi. Numele fiecărei prostituate era murmurat cu o voce răguşită, împreună cu un prim-plan al feţei: fetiţe sfioase, femei dominatoare, armăsari nebărbieriţi şi câte ceva din stocul cultural care mie îmi era complet străin. Ţesute printre astea se aflau listele mult mai subtile de chimicale şi scenariile suprarealiste ale vânzătorilor de droguri şi implanturi. Talmeş-balmeşul începea să aibă sens.

— Ce înseamnă de la Case? l-am întrebat pe Curtis, pescuind expresia pentru a treia oară din reclame.

Curtis pufni dispreţuitor.

— O marcă a calităţii. Casele sunt un cartel; înaltă clasă, bordeluri scumpe de-a lungul coastei. Îţi procură orice vrei, aşa spun ei. Dacă e o fată de la Case, atunci a fost învăţată să facă lucruri la care majoritatea oamenilor doar visează. Făcu semn cu capul spre stradă: Nu te amăgi, niciuna de pe aici n-a lucrat vreodată la Case.

— Dar stiff?

Ridică din umeri:

— Un nume de stradă. Betatanatină. O folosesc puştii pentru experienţe în apropierea morţii. E mai ieftină decât sinuciderea.

— Bănuiesc.

— N-aveaţi tanatină pe Lumea lui Harlan?

— Nu.

O folosisem în exterior când eram în Corp de câteva ori, dar acasă era prohibită.

— În schimb aveam sinucideri. Vrei să ridici la loc ecranul?

Valul uşor de imagini se întrerupse brusc, lăsându-mi o senzaţie de gol în interiorul capului, ca o cameră nemobilată. Am aşteptat ca senzaţia să se disipeze şi, ca majoritatea efectelor secundare, aşa făcu.

— Asta e Mission Street, zise Curtis. Următoarele câteva cvartale sunt numai cu hoteluri. Vrei să te las acolo?

— Îmi recomanzi ceva?

— Depinde ce vrei.

I-am răspuns printr-o ridicare de umeri.

— Lumină. Spaţiu. Room service.

Strânse din ochi gânditor.

— Încearcă la Hendrix, dacă vrei. Au o anexă în formă de turn, iar târfele pe care le folosesc sunt curate.

Limuzina mări viteza şi străbăturăm câteva cvartale în tăcere. Am neglijat să-i spun că nu la acel tip de room service mă refeream. Lasă-l pe Curtis să tragă concluziile pe care se pare că le voia.

Nepoftită, o imagine îngheţată a decolteului umed de transpiraţie al lui Miriam Bancroft îmi răsări în minte.

Limuzina opri lângă o faţadă bine luminată într-un stil pe care nu l-am recunoscut. Am coborât şi am privit în sus la hologramа uriaşă a unui negru, cu trăsăturile schimonosite probabil în extazul muzicii pe care o storcea cu mâna stângă dintr-o chitară albă. Imaginile aveau marginile vag artificiale ale unei poze bidimensionale prelucrate, ceea ce o făcea veche. Sperând că asta indica o tradiţie în servicii şi nu doar decrepitudine, i-am mulţumit lui Curtis, am trântit

uşa şi am urmărit limuzina îndepărtându-se. Începu aproape imediat să se înalţe şi după o clipă i-am pierdut urma luminilor posterioare în traficul aerian. M-am întors spre uşile de oglindă din spatele meu iar ele se desfăcură puţin smucit ca să mă lase să intru.

Dacă holul excela în ceva, Hendrix cu siguranţă satisfăcea cea de-a doua dintre cerinţele mele. Curtis ar fi putut parca trei sau patru dintre limuzinele lui Bancroft una lângă alta şi tot ar mai fi rămas loc să se învârtă printre ele un robot de curăţenie. Despre prima nu eram chiar atât de sigur. Pereţii şi tavanul conţineau la intervale neregulate dale de iluminium ale căror perioadă de înjumătăţire era categoric aproape de sfârşit, iar radiaţia lor slabă avea singurul efect de a aduna strălucirea în mijlocul încăperii. Strada de pe care tocmai venisem era cea mai puternică sursă de lumină din acel loc.

Holul era pustiu, dar o sclipire slabă venea dinspre un ghişeu de pe peretele opus. Mi-am croit drum într-acolo, trecând de fotolii joase şi mese cu margini de metal care abia aşteptau să lovească pe cineva, şi am descoperit un monitor înfundat umplut de zăpada aleatoare a deconectării. Într-un colţ, o comandă pulsa în caractere englezeşti, spaniole şi kanji:

VORBEŞTE.

Am privit de jur împrejur şi am revenit la ecran. Nimeni.

Mi-am dres glasul.

Literele se şterseră şi se modificară: ALEGE LIMBA.

— Caut o cameră, am încercat, din pură curiozitate în japoneză.

Ecranul reveni la viaţă atât de dramatic încât am făcut un pas înapoi. Din fragmente multicolore, rotindu-se, se asamblă rapid o faţă măslinie asiatică deasupra unui guler închis la culoare şi a unei cravate. Faţa zâmbi şi se transformă într-o femeie caucaziană, îmbătrânind treptat, şi mă aflam în faţa unei blonde de treizeci de ani într-un taior sobru de afaceri. După ce generă idealul meu

interpersonal, hotelul decise de asemenea că la urma urmelor nu puteam vorbi japoneza.

— Bună ziua, domnule. Bine aţi venit la Hotel Hendrix, fondat în 2087 şi încă în vigoare. Cu ce vă putem servi?

Mi-am repetat cererea, continuând mutarea în amanglică.

— Mulţumesc, domnule. Avem numeroase camere, toate complet conectate la reţeaua de informaţii şi divertisment a oraşului. Vă rog să vă indicaţi preferinţele privind etajul şi dimensiunea.

— Aş dori o cameră în turn, cu vedere spre vest. Cea mai mare pe care o aveţi.

Chipul se retrase într-un colţ şi un schelet tridimensional al structurii camerelor hotelului se ivi în locul său. Un selector pulsa operativ printre camere şi se opri într-un colţ, apoi explodă şi roti camera respectivă. O coloană de date fin tipărite se înşirară pe una din laturile ecranului.

— Apartamentul Watchtower, trei camere, dormitoarele la treisprezece virgulă opt şapte metri de la…

— În regulă, îl iau.

Harta tridimensională dispăru ca prin magie şi femeia reveni pe tot ecranul.

— Câte nopţi veţi petrece la noi, domnule?

— Nedefinit.

— E necesar un depozit, spuse hotelul sfios. Pentru sejururi de mai mult de paisprezece zile trebuie depusă acum suma de şase sute de dolari ONU. În eventualitatea plecării înainte de această a paisprezecea zi, o parte proporţională a acestui depozit vă va fi restituită.

— Bine.

— Mulţumesc domnule.

După tonul vocii am început să bănuiesc că un client care plăteşte ar fi o noutate la Hotel Hendrix.

— Cum veţi plăti?

— Cont ADN. First Colony Bank of California.

Condiţiile de plată începuseră să se deruleze în momentul în care am simţit un cerc rece de metal atingându-mi baza

craniului.

— Este exact ceea ce crezi că este, zise o voce calmă. Cum faci ceva greşit, copoii o să-ţi adune bucăţi din creierul mic de pe pereţi săptămâni întregi. Vorbesc de moarte reală, prietene. Acum, îndepărtează-ţi mâinile de corp.

M-am conformat, simţind un fior nefamiliar îngheţându-mi şira spinării până în punctul în care atingea gura pistolului. Trecuse ceva timp de când nu mai fusesem ameninţat cu moartea adevărată.

— E bine, zise aceeaşi voce calmă. Acum, asociatul meu o să te percheziţioneze. Las-o să facă asta, şi fără mişcări bruşte.

— Vă rog introduceţi-vă semnătura ADN pe pad-ul de lângă ecran.

Hotelul accesase baza de date a băncii First Colony. Am aşteptat imperturbabil în timp ce o femeie suplă îmbrăcată în negru cu mască de schi păşea în jurul meu şi plimba peste mine din cap până-n picioare un scaner gri care torcea. Pistolul de pe gâtul meu nu se clinti. Nu mai era rece. Carnea mea îl încălzise la o temperatură mai intimă.

— E curat.

— Un alt glas rece, profesional.

— Neurachem bazal, dar neoperant. Fără hardware.

— Zău? Călătoreşti cu bagaje cam puţine, nu-i aşa, Kovacs?

Inima îmi sări din piept şi ateriza moale în stomac. Sperasem să fie doar poliţia locală.

— Nu vă cunosc, am spus atent, întorcând capul câţiva milimetri. Pistolul împunse şi eu mă oprii.

— Aşa e, nu ne cunoşti. Acum, uite ce-o să se întâmple. O să ieşim afară…

— Accesarea creditului încetează în treizeci de secunde, spuse hotelul răbdător. Vă rog introduceţi acum semnătura ADN.

— Domnul Kovacs nu va avea nevoie de rezervare, zise bărbatul din spatele meu, punându-mi o mână pe umăr.

Haide, Kovacs, mergem la plimbare.

— Nu-mi pot asuma prerogativele de gazdă dacă nu plătiţi, zise femeia de pe ecran.

Ceva din tonul acestei fraze m-a oprit în timp ce mă întorceam, şi dintr-un impuls m-am forţat să tuşesc brusc, chinuitor.

— Ce…

Încovoiat de accesul de tuse, am dus o mână la gură şi mi-am lins degetul mare.

— De-a ce naiba te joci, Kovacs?

M-am îndreptat iar şi am lovit cu palma pad-ul de lângă ecran. Urme de salivă pătară peste tot receptorul negru mat. O fracţiune de secundă mai târziu un lat de palmă tare se zdrobi de partea stângă a craniului meu şi eu m-am prăbuşit în mâini şi genunchi pe podea. Un bocanc îmi biciui faţa şi eu mi-am continuat restul drumului în jos.

— Mulţumesc, domnule, am auzit vocea hotelului mugind în capul meu. Contul dumneavoastră este procesat.

Am început să mă ridic şi am obţinut un al doilea bocanc în coaste drept mulţumire. Sângele îmi curgea din nas pe covor. Ţeava pistolului mi se înşuruba în gât.

— N-a fost ceva isteţ, Kovacs. Vocea era ceva mai puţin calmă: Dacă tu crezi că poliţiştii o să ne urmărească unde te duci tu, atunci cipul trebuie să-ţi fi futut creierul. Acum ridică-te!

Mă trăgea în picioare când se dezlănţui tunetul.

Nu ştiu din ce motiv cineva căruia i se păruse potrivit să echipeze securitatea Hendrix-ului cu tunuri automate de douăzeci de milimetri se afla în spatele meu, dar îşi făcu treaba cu o complexitate devastatoare. Cu colţul ochiului am zărit autoturela dublă coborând pe furiş din tavan cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi canaliza o explozie de trei secunde prin principalul meu atacator. Suficientă putere de foc ca să dobori un avion mic. Zgomotul era asurzitor.

Femeia mascată alergă înspre uşi, şi cu ecoul focului încă răsunându-mi în urechi am văzut cum turela se răsuceşte s-o urmărească. Făcu aproximativ o duzină de paşi prin lumină înainte ca o prismă de laser rubiniu să acopere cu picăţele spatele ei şi o nouă fuziladă izbucni în interiorul holului. Mi-am plesnit ambele mâini peste urechi, încă îngenuncheat, şi gloanţele trecură prin femeie. Se prăbuşi într-o învălmăşeală de membre lipsită de graţie. Tirul se opri.

În liniştea duhnind a cordită care urmă, nimic nu se mişcă. Autoturela devenise inactivă, cu ţevile înclinate în jos, cu fumul scurgându-i-se din culate. Mi-am descleştat palmele de pe urechi şi m-am ridicat în picioare, apăsând cu blândeţe pe nas pentru a stabili întinderea stricăciunilor. Sângerarea părea să încetinească şi deşi aveam tăieturi în gură nu am găsit niciun dinte slăbit. Mă dureau coastele acolo unde mă nimerise a doua lovitură, dar nu părea nimic rupt. Am aruncat o privire celui mai apropiat cadavru, şi mi-am dorit să n-o fi făcut. Cineva urma să aibă de curăţat.

În stânga mea uşa unui lift se deschise cu un sunet slab de clopoţel.

— Camera dumneavoastră este gata, domnule, zise hotelul.

Capitolul Şase.

Kristin Ortega era remarcabil de sobră.

Intră pe uşa hotelului cu un pas săltat care făcea să se clatine buzunarul greu al jachetei lovindu-i-se de coapsă, se opri în centrul holului şi analiză măcelul cu limba îndesată într-un obraz.

— Faci des chestii de genul ăsta, Kovacs?

— Am aşteptat cam mult, i-am răspuns blând. Nu sunt prea bine dispus.

Hotelul trimisese un apel la poliţia din Bay City cam în momentul în care autoturela se dezlănţuise, dar trecuse o jumătate de oră bună înainte ca primele nave să coboare din traficul aerian. Nu mă ostenisem să merg în camera

mea, întrucât ştiam că oricum aveau să mă tragă cu forţa din pat, iar după ce au ajuns nici nu s-a mai pus problema ca eu să merg undeva până nu a ajuns Ortega aici. Un medic al poliţiei îmi făcu o verificare sumară, asigurându-se că nu am suferit contuzii şi îmi dădu cu un spray care să-mi oprească sângerarea din nas, după care m-am aşezat în hol şi mi-am lăsat noul trup să fumeze una dintre ţigările locotenentului. Încă mai stăteam acolo când a sosit ea, o oră mai târziu.

Ortega gesticula.

— Mda, mă rog. Noaptea oraşul e ocupat.

I-am întins pachetul. Ea se uită la el de parcă tocmai i-aş fi pus o problemă filosofică majoră, apoi îl luă şi scutură o ţigară. Ignorând plasturele de aprindere de pe latura pachetului, scotoci prin buzunare, extrase o brichetă grea cu gaz şi o aprinse. Părea a fi pe pilot automat, dându-se la o parte aproape fără să-şi dea seama ca să facă loc echipei legiştilor cu noul echipament, apoi repuse bricheta într-un buzunar diferit. În jurul nostru, holul păru deodată aglomerat de oameni eficienţi care-şi făceau treburile.

— Aşadar. Suflă fumul în aerul de deasupra capului: Îi cunoşti pe tipii ăştia?

— Of, mai scuteşte-mă naibii!

— Adică?

— Adică, am ieşit din stocare de şase ore, şi nici măcar. Auzeam cum începeam să ridic glasul: Adică, am vorbit cu exact trei oameni de când ne-am întâlnit ultima dată. Adică, m-am fost niciodată în viaţa mea pe Pământ. Adică, tu ştii toate astea. Acum, ai de gând să-mi pui vreo întrebare inteligentă sau mă duc să mă culc?

— Bine, păstrează-ţi capul pe umeri.

Ortega păru deodată obosită. Se cufundă în fotoliul din faţa mea.

— I-ai spus sergentului că erau profesionişti.

— Erau.

Hotărâsem că asta era o informaţie pe care aş putea-o împărtăşi poliţiei, întrucât probabil oricum ar fi aflat imediat ce verificau cele două cadavre după dosarele lor.

— Ţi-au spus pe nume?

Mi-am încruntat cu multă grijă sprâncenele.

— Pe nume?

— Da. Făcu un gest de nerăbdare: Ţi-au spus Kovacs?

— Nu cred.

— Alte nume?

Am ridicat o sprânceană.

— De exemplu?

Oboseala care îi învăluia chipul se retrase brusc, şi îmi aruncă o privire dură.

— Las-o baltă. O să derulez memoria hotelului şi o să văd.

Hopa.

— Pe Lumea lui Harlan trebuie să ai mandat pentru aşa ceva.

Am încercat să sune plictisit.

— Aşa e şi aici.

Ortega scutură scrumul ţigării ei pe covor.

— Dar n-o să fie o problemă. Se pare că nu e pentru prima dată când Hendrix a fost acuzat de vătămare organică. A fost cu mult timp în urmă, dar se găseşte în arhive.

— Cum de n-a fost dezactivat?

— Am spus acuzat, nu condamnat. Curtea a respins cazul. Autoapărare demonstrabilă. Bineînţeles – făcu semn din cap spre turela adormită, unde doi membri ai echipei legiştilor făceau o scanare a emisiilor – pe vremea aia era vorba despre electrocutare. Nimic de genul ăsta.

— Mda, asta voiam să întreb. Oricum, cine dotează hotelurile cu asemenea echipament?

— Ce crezi că sunt, un motor de căutare? Ortega începuse să mă privească cu o ostilitate meditativă care nu prea îmi plăcea. Apoi, brusc, ridică din umeri: Rezumatul de arhivă pe care l-am frunzărit venind încoace spune că s-a întâmplat cu câteva secole în urmă, când războaiele

corporative deveniseră urâte. Are logică. Cu tot rahatul care se dezlănţuise, o mulţime de clădiri au fost reutilate ca să facă faţă. Bineînţeles, multe dintre companii au dat faliment după aceea o dată cu crahul financiar, aşa că nimeni nu a ajuns să plătească o factură de dezactivare. Însă Hendrix s-a ridicat la statutul de inteligenţă artificială şi şi-a cumpărat propria afacere.

— Isteţ.

— Da, din câte am auzit IA-urile sunt singurele care manipulează cu adevărat ceea ce se întâmplă pe piaţă. Cam pe atunci şi-au făcut apariţia câteva dintre ele. Multe dintre hotelurile de pe strada asta sunt IA-uri. Îmi rânji prin fum: De asta nu stă nimeni în ele. E păcat, zău aşa. Am citit undeva că sunt programate să vrea clienţi aşa cum oamenii vor sex. Trebuie să fie frustrant, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Unul dintre mohicani apăru plutind deasupra noastră. Ortega privi în sus spre el cu o expresia care spunea că nu vrea să fie deranjată.

— Am identificat mostrele de ADN, zise mohicanul sfios, şi-i înmână o placă videofax.

Ortega îşi aruncă ochii pe ea şi tresări.

— Ia te uită. Ai avut companie de nivel înalt pentru câteva clipe, Kovacs. Flutură un braţ în direcţia cadavrului bărbatului: Trup înregistrat pentru ultima dată în posesia lui Dimitri Kadmin, cunoscut şi ca Dimitri Geamănul. Asasin profesionist din Vladivostok.

— Şi femeia?

Ortega şi femeia schimbară priviri.

— Biroul din Ulan Bator?

— I-am prins pe amândoi dintr-o dată, şefa.

— L-am prins pe ticălos. Ortega sări în picioare cu o energie reînnoită: Hai să le excizăm cipurile corticale şi înapoi pe Fell Street. Vreau să-l downloadăm pe Dimi la Holding înainte de miezul nopţii. Întoarse privirea spre mine: Kovacs, se pare că te-ai dovedit util.

Mohicanul căută sub costumul său la două rânduri şi scoase un cuţit de măcelar cu lamă grea cu nonşalanţa cuiva care îşi scotea ţigările. Împreună se aplecară asupra cadavrului şi îngenunchează lângă el. Poliţişti în uniformă interesaţi se adunară să privească. Se auzi sunetul umed, ca o pârâitură, a cartilagiilor desfăcute. După o clipă, m-am ridicat şi eu să mă alătur spectatorilor. Nimeni nu-mi dădu atenţie.

Nu era ceea ce aş fi numit chirurgie biotehnică rafinată. Mohicanul ciopârţise o secţiune a şirei spinării ca să obţină acces la baza craniului, iar acum săpa în jur cu vârful cuţitului său, încercând să localizeze cipul cortical. Kristin Ortega ţinea capul nemişcat cu ambele mâini.

— Le îngroapă mult mai adânc ca până acum, spunea ea. Vezi dacă poţi scoate restul vertebrei, pe acolo o să fie.

— Încerc, mormăi mohicanul. E ceva îmbunătăţit aici, presupun. Unul dintre absorbitoarele de şocuri despre care vorbea Noguchi ultima dată… La naiba! Crezusem că l-am găsit.

— Nu, uite, lucrezi dintr-un unghi greşit. Lasă-mă să încerc eu.

Ortega luă cuţitul şi puse un genunchi pe cap ca să-l stabilizeze.

— La naiba, aproape că-l găsisem, şefa.

— Da, da. N-o să-mi petrec toată noaptea privindu-te cum scormoneşti acolo.

Ridică ochii şi mă văzu urmărind-o, dădu scurt din cap în semn de recunoaştere şi plasă vârful zimţat al lamei în punctul potrivit. Apoi cu o smucitură scurtă a mânerului cuţitului, eliberă ceva. Se uită în sus spre mohican cu un rânjet.

— Ai auzit asta?

Căută prin sângele închegat şi extrase cipul cortical între arătător şi degetul mare. Nu părea cine ştie ce, o carcasă rezistentă la impact pătată de sânge abia de mărimea unui muc de ţigară, cu filamente răsucite ieşindu-i ţepene de la

un capăt. Înţelegeam de ce catolicii nu voiau să creadă că acela era receptaculul sufletului uman.

— Te-am prins, Dimi.

Ortega ridică cipul în lumină, apoi i-l pasă, pe el şi cuţitul, mohicanului. Îşi şterse degetele de hainele cadavrului.

— Bun, hai să-l scoatem şi pe al femeii.

În timp ce îl urmăream pe mohican repetând procedura pe cel de-al doilea corp, mi-am apropiat capul de al lui Ortega suficient cât să-i şoptesc:

— Deci ştii şi cine e ea?

Se întoarse brusc să se uite la mine, dar nu puteam fi sigur dacă de surpriză sau din cauza neplăcerii provocate de apropierea mea.

— Mda, şi ea e tot Dimi Geamănul. Ha, ce joc de cuvinte! Trupul e înregistrat la Ulan Bator, care pentru ştiinţa ta este capitala pieţei negre a downloadării din Asia. Vezi tu, Dimi nu e un caracter prea încrezător. Îi place să aibă oameni de care să poată fi sigur că-i asigură spatele. Iar în cercurile în care se învârte Dimi, singura persoană în care poţi avea cu adevărat încredere eşti tu însuţi.

— Par a fi nişte cercuri intime. Pe Pământ e uşor să fii copiat?

Ortega făcu o grimasă.

— Din ce în ce mai uşor. După cum e tehnologia acum, un utilaj de reîntrupare artizanal începe într-o cameră de baie. În curând o să fie vorba de un lift. Apoi o valiză. Ridică din umeri: Preţul progresului.

— Pe Lumea lui Harlan singura cale de a o face este să te înscrii pentru o repartizare stelară, să obţii o copie ca asigurare pentru perioada călătoriei şi apoi să anulezi transmisia în ultimul moment. Falsifici un certificat de tranzit, apoi pretinzi că ai o necesitate vitală de download temporar de pe o copie. Tipul nu mai e pe acea lume iar afacerea lui se prăbuşeşte, chestii de genul ăsta. Faci un download de pe original la staţia de transmisie, şi un altul prin compania de asigurări altundeva. Copia Unu părăseşte

legal staţia. Tocmai s-a răzgândit asupra plecării. Se întâmplă multora. Copia Doi nu se mai întoarce niciodată la compania de asigurări pentru redepozitare. Totuşi, costă o mulţime de bani. Trebuie să mituieşti multă lume, să furi mult timp virtual ca să poţi scăpa.

Mohicanului îi alunecă mâna şi-şi tăie degetul în cuţit. Ortega dădu ochii peste cap şi oftă scurt. Se întoarse cu faţa la mine.

— Aici e mai uşor, zise ea abrupt.

— Zău? Cum se face?

— Păi… Ezită, de parcă ar fi căutat să-şi dea seama de ce vorbea cu mine: De ce vrei să ştii?

Am rânjit spre ea.

— Sunt curios din fire, presupun.

— OK, Kovacs. Îşi împreună palmele în jurul paharului de cafea: Uite cum se face. Într-o zi domnul Dimitri Kadmin intră într-una dintre marile companii de asigurare pentru recuperare şi reîntrupare. Vreau să spun cineva cu adevărat respectabil, ca Lloyds sau Cartwright Solar, poate.

— Asta se întâmplă aici? Am făcut semn cu mâna înspre luminile podului vizibile prin ferestrele camerei mele: în Bay City?

Mohicanul îi aruncase lui Ortega nişte priviri bizare când ea rămăsese în urmă la plecarea poliţiei de la Hendrix. Ea îl alungase cu un alt sfat să-l downloadeze rapid pe Kadmin, apoi urcasem scările. Ea abia se uitase la navele poliţiei care plecau.

— Bay City, Coasta de Est, poate chiar în Europa.

Ortega sorbi din cafea, strângând din ochi din cauza supradozei de whisky pe care o ceruse Hendrix-ului s-o verse înăuntru.

— Nu contează. Contează compania. Cineva stabil. Cineva care face asigurări încă de când au început downloadările. Domnul Kadmin vrea să încheie o poliţă R&R, ceea ce, după o lungă discuţie privind primele, o şi face. Vezi tu, trebuie să

arate bine. E vechea şmecherie, cu singura diferenţă că ceea ce căutăm noi aici este mult mai mult decât banii.

M-am sprijinit de partea mea de fereastră. Apartamentul Watchtower primise numele potrivit. Toate cele trei camere dădeau spre oraş şi spre apa de dincolo de el, fie spre nord fie spre vest, iar pervazul ferestrei de pe terasă acoperea cam o cincime din spaţiul disponibil, învelit cu perne mari în culori psihedelice. Ortega şi cu mine stăteam faţă în faţă având între noi un metru curat de spaţiu.

— OK, asta-i o copie. Şi apoi?

Ortega ridică din umeri.

— Un accident fatal.

— În Ulan Bator?

— Corect. Dimi se aruncă cu toată viteza într-un stâlp de tensiune, cade de la fereastra unui hotel, ceva de genul ăsta. Un agent din Ulan Bator recuperează cipul cortical şi, contra unei mite substanţiale, face o copie. Ca urmare, Cartwright Solar sau Lloyds, conform mandatului lor de recuperare, îl transferă pe Dimi (p.d.) înapoi în banca lor de clone şi îl downloadează în trupul care aşteaptă. Mulţumesc foarte mult, domnule. A fost plăcut să facem afaceri cu dumneavoastră.

— Între timp…

— Între timp agentul cumpără un trup de pe piaţa neagră, probabil un caz de catatonie de la un spital local, sau o victimă a drogurilor direct de la scena crimei, una care nu e prea avariată fizic. Poliţia din Ulan Bator face un comerţ bătător la ochi cu morţii neidentificaţi. Agentul şterge mintea trupului, downloadează copia lui Dimi în el, iar trupul pleacă de acolo pur şi simplu. Prin suborbital până pe cealaltă parte a globului şi la treabă în Bay City.

— Nu-i prinzi prea des pe tipi ăştia.

— Aproape niciodată. Problema e că nu ajungi să prinzi ambele copii o dată, fie morţi ca acum fie reţinuţi pentru o ofensă pasibilă de urmărire penală ONU. Fără acuzarea ONU, nu ai dreptul legal să downloadezi dintr-un corp viu.

Iar într-o situaţie fără ieşire, gemenii pur şi simplu îşi zboară cipul cortical prin ceafă înainte ca noi să-i putem aresta. Am mai văzut asta.

— E destul de dur. Care-i pedeapsa pentru aşa ceva?

— Ştergerea.

— Ştergerea? Faceţi asta aici?

Ortega aprobă. Un surâs uşor, ca un rictus, juca în jurul gurii ei, dar fără să ajungă acolo niciodată.

— Da, facem asta aici. Te şochează?

Am căzut pe gânduri. Unele crime din cadrul Corpului aduceau pedeapsa cu ştergerea, în principal dezertarea sau refuzul de a asculta un ordin în luptă, dar nu o văzusem niciodată aplicată. Era în contradicţie cu condiţionarea de a fugi ca să-ţi scapi pielea. Iar pe Lumea lui Harlan ştergerea fusese abolită cu zece ani înainte de a mă naşte eu.

— E cam demodat, nu-i aşa?

— Îţi pare rău de ce-o să se întâmple cu Dimi?

Mi-am trecut vârful limbii peste tăieturile din interiorul gurii. M-am gândit la cercul rece de metal pe ceafa mea şi am scuturat din cap.

— Nu. Dar asta îi opreşte pe cei ca el?

— Mai există alte câteva crime capitale, dar ele se aplică în majoritatea lor câtorva oameni stocaţi de sute de ani.

Expresia de pe faţa lui Ortega reflecta faptul că ei nu i se părea o idee atât de bună.

Am pus jos cafeaua şi am căutat o ţigară. Mişcarea era automată, iar eu eram prea obosit ca s-o opresc. Ortega refuză pachetul întins. Atingându-mi propria ţigară de petecul de aprindere, m-am uitat la ea strângând din ochi.

— Câţi ani ai, Ortega?

Îmi întoarse o privire atentă.

— Treizeci şi patru. De ce?

— Nu ai fost niciodată p.d., nu?

— Mă rog, am făcut psihochirurgie acum câţiva ani, m-am adormit pentru câteva zile. Dar în afară de asta, nu. Nu

sunt un criminal, şi nu am bani pentru genul ăsta de călătorii.

Am expirat primul fum.

— Eşti cam sensibilă la subiectul ăsta, nu-i aşa?

— Cum am spus, nu sunt un criminal.

— Nu. M-am gândit la momentul când o văzusem ultima dată pe Virginia Vidaura: Dacă ai fi, nu ţi s-ar părea că o dislocare de două sute de ani sunt un mărunţiş.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia.

Nu ştiam ce anume mă făcea să uit că Ortega reprezintă legea, dar ceva mă făcea. Ceva se ridica în spaţiul dintre noi, ceva ca o încărcătură statică, ceva cu care ar fi trebuit să mă pot descurca dacă intuiţia mea de Mesager n-ar fi fost atât de amorţită de noul meu trup. Orice ar fi fost, tocmai dispăruse din cameră. Mi-am îndreptat umerii şi am tras adânc din ţigară. Aveam nevoie de somn.

— Kadmin e costisitor, nu-i aşa? Cu asemenea regie, cu asemenea riscuri, trebuie să coste ceva.

— Cam douăzeci de mii lovitura.

— Atunci Bancroft nu s-a sinucis.

Ortega ridică o sprânceană.

— E o deducţie rapidă, pentru cineva care abia a venit aici.

— Of, haide. Am suflat un fum lung spre ea: Dacă ar fi fost sinucidere, cine naiba ar fi plătit cele douăzeci ca să mă omoare pe mine?

— Eşti foarte iubit, nu-i aşa?

M-am aplecat.

— Nu, sunt urât într-o mulţime de locuri, dar nu de către cineva cu asemenea relaţii şi cu atâţia bani. Nu sunt destul de stilat ca să-mi fac duşmani de nivelul ăsta. Cel care l-a pus pe Kadmin pe urmele mele ştie că lucrez pentru Bancroft.

Ortega rânji.

— Parcă ziceai că nu ţi-au spus pe nume.

Eşti obosit, Takeshi. Aproape că o vedeam pe Virginia Vidaura mişcându-şi degetul în direcţia mea.

Corpul Mesagerilor nu se lasă învins de poliţia locală.

Am reparat cum am putut mai bine.

— Ştiau cine sunt. Oamenii de tipul lui Kadmin nu stau prin hoteluri aşteptând să jefuiască turişti. Haide, Ortega.

Ea lăsă ca exasperarea mea să se scufunde în linişte înainte de a-mi răspunde.

— Deci şi Bancroft a fost asasinat? Poate. Şi ce dacă?

— Va trebui să redeschideţi ancheta.

— Nu mă asculţi, Kovacs. Îmi oferi un zâmbet menit să oprească din drum oamenii înarmaţi: Cazul e închis.

M-am sprijinit de perete şi am privit-o un timp prin fum. În final am zis:

— Ştii, când echipa ta de curăţenie a sosit în seara asta, unul dintre ei mi-a arătat insigna suficient de mult ca să mă uit bine la ea. Chiar simpatică, privită de aproape. Vulturul ăla şi scutul. Şi toate literele din jurul lor.

Făcu un gest să continui, iar eu am mai tras un fum din ţigară înainte de a înfige acul.

— Să protejăm şi să ajutăm? Presupun că atunci când ajungi locotenent, nu prea mai crezi în genul ăsta de lucruri.

Atins. Un muşchi îi tresări sub ochi şi obrajii i se adânciră de parcă ar fi supt ceva amar. Se holbă la mine, şi pentru o clipă mă gândii că am mers prea departe. Apoi umerii îi căzură şi oftă.

— Ah, dă-i înainte. La urma urmei ce dracu' ştii tu despre asta? Bancroft nu e un om ca mine şi ca tine. E un nenorocit de Mat.

— Un Mat?

— Da. Un Mat. Ştii tu, iar zilele lui Matusalem au fost nouă sute şaizeci şi nouă de ani. E bătrân. Vreau să spun, bătrân cu adevărat.

— Asta e o crimă, locotenente?

— Ar trebui să fie, zise Ortega ursuz. Dacă trăieşti atât de mult, încep să ţi se întâmple anumite lucruri. Ajungi să crezi că eşti Dumnezeu. Dintr-o dată oamenii mici, de treizeci, poate patruzeci de ani, nu prea mai au importanţă. Tu ai văzut societăţi întregi ridicându-se şi decăzând, şi începi să te simţi în afara tuturor acestor lucruri, nimic nu mai contează cu adevărat pentru tine. Şi poate începi să-i striveşti pe oamenii ăştia, ca pe păpădii, dacă ajung sub picioarele tale.

Am privit-o cu seriozitate.

— Ai observat ceva de genul ăsta la Bancroft? Vreodată?

— Nu vorbesc de Bancroft, alungă ea obiecţia cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii. Vorbesc de cei ca el. Sunt ca IA-urile. Sunt o rasă aparte. Nu sunt umani, tratează omenirea aşa cum tu şi cu mine tratăm viaţa insectelor. Ei bine, când ai de-a face cu departamentul de poliţie din Bay City, atitudinea asta uneori se poate întoarce asupra ta.

M-am gândit scurt la excesele lui Reileen Kawahara, şi m-am întrebat cât de mult greşea de fapt Ortega. Pe Lumea lui Harlan, majoritatea oamenilor îşi permiteau să se reîntrupeze cel puţin o dată, dar ideea era că dacă nu erai foarte bogat trebuia să-ţi trăieşti viaţa în întregime de fiecare dată iar bătrâneţea, chiar cu tratament antisen, era o treabă plicticoasă. A doua oară era şi mai rău fiindcă ştiai la ce să te aştepţi. Nu mulţi aveau puterea să o facă de mai mult de două ori. Majoritatea intrau voluntar la stocare după aceea, cu reîntrupări temporare ocazionale pentru probleme de familie, şi desigur chiar şi acele reîntrupări se răreau pe măsură ce timpul trecea iar noile generaţii îşi vedeau de viaţă fără legăturile vechi.

Trebuia să fii un anumit gen de persoană ca să continui, să vrei să continui, viaţă după viaţă, trup după trup. Trebuia să porneşti în mod diferit, indiferent ce ai putea deveni pe măsură ce secolele se acumulează.

— Deci Bancroft nu e luat în seamă pentru că e un Mat. Regret, Laurens, eşti un ticălos arogant care a trăit prea

mult. Poliţia din Bay City are lucruri mai bune de făcut decât să te ia pe tine în serios. Ceva de genul ăsta.

Dar Ortega nu mai muşcă momeala. Sorbi din cafea şi flutură din mână.

— Uite ce-i, Kovacs, Bancroft e în viaţă, şi indiferent de datele cazului are destulă pază ca să rămână aşa. Nimeni nu geme sub povara unei greşeli a justiţiei. Departamentul de poliţie nu are suficiente fonduri, oameni şi e suprasolicitat. Nu avem resursele să vânăm la infinit fantomele lui Bancroft.

— Şi dacă nu sunt fantome?

Ortega oftă.

— Kovacs, am parcurs eu însămi casa de trei ori împreună cu echipa legiştilor. Nu există niciun semn de luptă, nicio breşă în apărarea zonei şi nicio urmă de vreun intrus nicăieri în înregistrările reţelei de securitate. Miriam Bancroft s-a oferit voluntar să se supună tuturor testelor poligrafice care există şi le-a trecut fără niciun tremur. Nu şi-a ucis soţul, nimeni nu a pătruns înăuntru ca să-i ucidă soţul. Laurens Bancroft s-a sinucis, din motive pe care el le ştie cel mai bine, şi asta-i tot. Îmi pare rău că tu ar trebui să dovedeşti contrariul, dar să doreşti ceva nu înseamnă că aşa şi este realitatea. E un caz închis.

— Dar telefonul? Faptul că Bancroft nu prea avea cum să uite că are o stocare telecomandată? Faptul că cineva mă consideră suficient de important încât să-l trimită pe Kadmin aici?

— N-am de gând să mă contrazic cu tine pe tema asta, Kovacs. O să-l interogăm pe Kadmin şi o să aflăm ce ştie, dar în privinţa restului am fost deja pe teren şi încep să mă plictisesc. Există oameni care au nevoie de noi mult mai mult decât are Bancroft. Victime moarte cu adevărat care nu au fost aşa de norocoase să aibă o stocare telecomandată după ce cipurile lor corticale au fost distruse. Catolici măcelăriţi pentru că ucigaşii lor ştiu că

victimele nu vor mai ieşi niciodată de la depozitare ca să-i acuze.

O oboseală ascunsă se ridica în ochii lui Ortega în timp ce enumera lista pe degete.

— Cazurile de vătămare organică ale celor care nu au bani să fie reîntrupaţi decât dacă statul poate dovedi că există vreo răspundere împotriva cuiva. Mă bălăcesc în aşa ceva zece ore pe zi sau mai mult, şi regret, pur şi simplu nu mai am simpatie de irosit cu domnul Laurens Bancroft cu clonele sale congelate şi magicele sale ziduri de influenţă în locuri sus-puse şi avocaţii lui fiţoşi care să ne facă să sărim prin cercuri ori de câte ori vreun membru al familiei sau staffului său vrea să se strecoare pe dedesubt.

— Asta se întâmplă des, nu-i aşa?

— Destul de des, dar nu trebuie să te surprindă, îmi oferi un surâs trist: E un ticălos de Mat. Toţi sunt la fel.

Era o latură a ei care nu-mi plăcea, o ceartă pe care nu voiam s-o am şi o imagine a lui Bancroft de care nu aveam nevoie. Şi mai presus de toate, nervii mei urlau după somn.

Am stins îndesat ţigara.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, locotenente. Toate prejudecăţile astea îmi dau dureri de cap.

Ceva sclipi în ochii ei, ceva ce n-am putut deloc citi. A fost acolo o secundă, apoi a dispărut. Ea ridică din umeri, lăsă jos paharul cu cafea şi-şi aruncă picioarele peste marginea pervazului. Se întinse, arcuindu-şi spatele până când trosni auzibil şi porni spre uşă fără să se uite înapoi. Am rămas acolo unde eram, privind reflexia ei mişcându-se printre luminile oraşului din fereastră.

Se opri în uşă şi am văzut-o întorcându-şi capul.

— Hei, Kovacs.

Am aruncat ochii spre ea.

— Ai uitat ceva?

Dădu din cap, cu gura strânsă într-o linie îndoită, ca şi când ar fi luat cunoştinţă de un punct marcat într-un joc pe care îl jucam amândoi.

— Vrei un pont? Un punct de unde să porneşti? Mă rog, tu ni l-ai dat pe Kadmin, aşa că presupun că îţi datorez asta.

— Nu-mi datorezi nimic, Ortega. Hendrix a făcut-o, nu eu.

— Leila Begin, zise ea. Aruncă-le asta avocaţilor lui fiţoşi, şi vezi unde duce.

Uşa alunecă închizându-se şi camera reflectată nu mai avu nimic decât luminile oraşului de afară. Le-am fixat un timp, am aprins o altă ţigară şi am fumat-o până la filtru.

Bancroft nu se sinucisese, cel puţin atâta lucru îmi era limpede. Lucram la caz de mai puţin de o zi şi deja aveam două conspiraţii separate în spinare. Mai întâi bătăuşii manieraţi ai lui Kristin Ortega de la instituţia judiciară, apoi asasinul din Vladivostok şi trupul său de rezervă. Ca să nu mai menţionez atitudinea rezervată a lui Miriam Bancroft. În total prea multe ape tulburi pentru ca lucrurile să fie ceea ce intenţionau să fie. Ortega voia ceva, cel care îl plătise pe Dimitri Kadmin voia ceva, iar ceea ce voiau ei părea să fie ca dosarul Bancroft să rămână închis.

Asta nu era şi opţiunea mea.

— Oaspetele dumneavoastră a părăsit clădirea, spuse Hendrix, zdruncinându-mă din retrospectiva mea proiectată pe sticlă.

— Mulţumesc, am răspuns absent, strivind ţigara în scrumieră. Poţi să închizi uşa şi să blochezi lifturile de pe etajul ăsta?

— Desigur. Doriţi să fiţi anunţat despre orice intrare în hotel?

— Nu. Am căscat ca un şarpe care încearcă să înghită un ou: Doar nu-i lăsa să urce aici. Şi fără niciun apel în următoarele şapte ore şi jumătate.

Tot ce am mai putut face a fost să-mi scot hainele rapid înainte ca valurile somnului să mă copleşească. Am lăsat costumul de vară al lui Bancroft aruncat pe un fotoliu comod şi m-am târât în patul cu lenjerie stacojie. Suprafaţa patului se ondulă puţin, ajustându-se greutăţii şi

dimensiunii corpului meu, apoi mă purtă ca o apă. Un iz slab de tămâie pluti dintre cearceafuri.

Am făcut cu jumătate de inimă o tentativă de masturbare, cu mintea agitându-se molatic printre imaginile curbelor voluptoase ale lui Miriam Bancroft, dar în schimb continuam să văd trupul palid al lui Sarah transformat în ruine de focul Kalashnikovului.

Şi somnul mă trase la fund.

Capitolul Şapte.

Nişte ruine ascunse în umbră, şi un soare sângeriu apunând în furtună dincolo de dealurile din depărtare. Deasupra, nori cu burţile moi aleargă panicaţi spre orizont ca nişte balene în faţa harponului, iar vântul îşi trece degetele de narcoman printre copacii care mărginesc strada.

Inneninenninenninennin…

Cunosc locul ăsta.

Îmi croiesc drum printre zidurile devastate ale ruinelor, încercând să nu mă frec de ele pentru că, dacă o fac, ele scot ţipete şi focuri de armă înăbuşite, ca şi cum conflictul care a distrus acest oraş s-ar fi îmbibat în pietrele rămase. În acelaşi timp, mă mişc destul de repede, pentru că ceva mă urmăreşte, ceva care nu are asemenea scrupule în privinţa ruinelor. Îi pot urmări progresul destul de precis după focurile de armă şi forfota îngrozită din spatele meu. Se apropie. Încerc să măresc viteza dar ceva îmi strânge gâtul şi nu mă ajută deloc.

Jimmy de Soto iese din spatele rămăşiţelor zdrobite ale unui turn. Nu sunt chiar surprins să-l văd aici, dar faţa sa distrusă mă face să tresar. Rânjeşte cu ceea ce i-a mai rămas din trăsături şi pune o mână pe umărul meu. Încerc să nu sar înapoi.

— Leila Begin, spune el, şi face semn din cap în spate de unde venise. Aruncă-le asta avocaţilor fiţoşi ai lui Bancroft.

— O s-o fac, zic, trecând pe lângă el.

Dar mâna lui rămâne pe umărul meu, ceea ce trebuie să însemne că braţul său se întinde în urma mea ca ceara fierbinte. Mă opresc, vinovat de durerea pe care probabil i-o provoc, dar el e tot cu mâna pe umărul meu. Încep să mă mişc iar.

— Ai de gând să te întorci şi să lupţi? zice el cu ton de conversaţie, alunecând pe lângă mine aparent fără vreun efort sau pas.

— Cu ce? întreb, desfăcând mâinile goale.

— Ar fi trebuit să fii înarmat, amice. Era timpul.

— Virginia ne-a spus să nu cădem pradă slăbiciunii pentru arme.

Jimmy de Soto râde batjocoritor.

— Da, şi uite unde a ajuns târfa aia stupidă. Optzeci până la o sută, fără posibilitatea de iertare.

— N-ai de unde să ştii, spun absent, mai interesat de sunetele urmăririi din spatele meu. Ai murit cu ani înainte de a se întâmpla asta.

— Ei haide, cine mai moare cu adevărat zilele astea?

— Încearcă să spui asta unui catolic. Şi oricum, tu ai murit, Jimmy. Imposibil de recuperat, din câte îmi amintesc.

— Ce-i ăla catolic?

— Îţi explic mai târziu. Ai vreo ţigară?

— Ţigară? Ce-ai păţit la braţ?

Îmi întrerup spirala gândurilor fără rost şi mă holbez în jos la braţul meu. Jimmy are dreptate. Cicatricele de pe antebraţul meu s-au transformat în răni proaspete, din care izbucneşte sângele picurându-mi în jos pe mână. Desigur…

Ridic mâna sub ochiul stâng şi simt umezeală sub el. Degetele îmi sunt acoperite de sânge.

— Norocosule, zise Jimmy de Soto critic. Au ratat orbita.

El trebuie să ştie. Propria sa orbită stângă este umplută de sânge închegat, tot ceea ce-i rămăsese la Innenin când îşi smulsese globul ocular cu degetele. Nimeni nu aflase vreodată ce halucinaţii avusese atunci. Până să-i scoată pe Jimmy şi pe ceilalţi de pe plaja Innenin şi să-i transfere

pentru psihochirurgie, virusul apărătorilor le distrusese minţile dincolo de orice posibilitate de recuperare. Programul fusese atât de virulent încât pe vremea aia clinica nici nu îndrăznise măcar să păstreze resturile cipurilor corticale ca să fie studiate. Rămăşiţele lui Jimmy de Soto se află pe un disc sigilat cu etichetă roşie pe care scrie DATA CONTAMINANT, undeva în subsolul Statului Major al Corpului Mesagerilor.

— Trebuie să fac ceva, zic, puţin disperat.

Sunetele trezite în ziduri de urmăritorul meu devin periculos de apropiate. Ultimele raze ale soarelui alunecă în spatele dealurilor. Sângele îmi curge pe braţ şi pe faţă.

— Simţi mirosul? întreabă Jimmy, ridicându-şi faţa în aerul răcoros din jur. Îl schimbă.

— Ce?

Dar chiar când îi trântesc replica, simt şi eu. Un iz proaspăt, revigorant, nu prea deosebit de tămâia de la Hendrix, dar uşor diferit, nu tocmai decadenţa ameţitoare a mirosului original în care am adormit numai ca să…

— Trebuie să plec, zice Jimmy, iar eu sunt pe punctul să întreb unde când îmi dau seama că sunt.

Treaz.

Ochii mi s-au deschis brusc pe una dintre picturile murale psihedelice ale camerei hotelului. Siluete subţiri, ca nişte pribegi în caftane împrăştiate peste un câmp de iarbă verde şi flori albe şi galbene. M-am încruntat şi am dus mâna la cicatricea întărită de pe braţ. Nici urmă de sânge. Înţelegând asta, m-am trezit complet şi m-am ridicat în capul oaselor pe patul larg stacojiu. Modificarea în mirosul de tămâie care iniţial mă împinsese spre trezire deviase cu totul spre cafea şi pâine proaspătă. Semnalul de trezire olfactiv al Hendrix-ului. Lumina se scurgea în întunericul camerei prin sticla polarizată a ferestrei.

— Aveţi un vizitator, zise vioi glasul Hendrix-ului.

— Cât e ora? am mârâit.

Fundul gâtului părea să-mi fi fost pictat cu clei îngheţat.

— Zece şi şaisprezece ora locală. Aţi dormit şapte ore şi patruzeci şi două de minute.

— Şi vizitatorul meu?

— Oumou Prescott, spuse hotelul. Doriţi micul dejun?

M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre baie.

— Da. Cafea cu lapte, carne albă bine prăjită, şi suc de fructe de orice fel. Poţi s-o trimiţi sus pe Prescott.

Când clopoţelul uşii mele sună, ieşisem de la duş şi mă plimbam într-un halat de baie albastru iridiscent decorat cu şnur auriu. Mi-am colectat micul dejun din trapa de serviciu şi balansam tava într-o mână în timp ce deschideam uşa.

Oumou Prescott era o femeie africană înaltă, cu aspect impresionant, depăşind trupul meu cu câţiva centimetri, cu părul împletit pe spate cu zeci de mărgele ovale de sticlă în şapte sau opt dintre culorile mele favorite, şi cu pometii evidenţiaţi cu un fel de tatuaj abstract. Stătea în prag îmbrăcată într-un costum gri deschis şi o haină neagră lungă răsucită la guler, şi mă privea cu neîncredere.

— Domnul Kovacs?

— Da, intraţi. Vreţi să luaţi micul dejun?

Am aşezat tava pe patul nefăcut.

— Nu, mulţumesc. Domnule Kovacs, sunt principalul reprezentant legal al lui Laurens Bancroft via Prescott, Forbes şi Hernandez. Domnul Bancroft m-a informat…

— Da, ştiu.

Am cules o bucată de pui fript de pe tavă.

— Ideea este, domnule Kovacs, că avem o întâlnire cu Dennis Nyman la PsychaSec în… – ochii ei alunecară scurt în sus să consulte un ceas retinal -… treizeci de minute.

— Înţeleg, am spus mestecând lent. Nu ştiam asta.

— Am sunat de la opt dimineaţa, dar hotelul a refuzat să-mi dea legătura. Nu mi-am dat seama că veţi dormi atât de mult.

I-am rânjit cu gura plină de carne de pui.

— Atunci, informarea a fost defectuoasă. Am fost reîntrupat abia ieri.

La asta ea înţepeni puţin, apoi calmul profesional îşi afirmă drepturile. Traversă camera şi se aşează pe pervazul ferestrei.

— Deci o să întârziem, zise. Bănuiesc că aveţi nevoie de micul dejun.

Era frig în mijlocul oraşului.

Am coborât din autotaxi în lumina apoasă a soarelui şi în rafalele de vânt. Plouase în timpul nopţii, şi încă mai erau câteva grămezi de nori cumulus cenuşii care stăteau la pândă în jurul istmului, rezistând posaci tentativelor brizei îngheţate de a-i împrăştia. Am ridicat gulerul costumului meu de vară şi mi-am notat în minte să-mi cumpăr o haină. Nimic prea serios, ceva până la jumătatea coapsei, cu guler şi buzunare suficient de mari ca să-ţi îndesi mâinile în ele.

Lângă mine, Prescott arăta insuportabil de confortabil în interiorul hainei ei. Concedie taxiul cu un gest al degetului mare şi amândoi ne dădurăm în spate când acesta se înălţă. Un curent binevenit de aer cald de la turbine îmi spălă mâinile şi faţa. Am clipit din ochi ferindu-mă de mica furtună de prundiş şi praf şi am văzut cum Prescott ridică un braţ subţire în acelaşi scop. Când taxiul dispăru, zburând să se alăture roiului de pe cer deasupra uscatului, Prescott se întoarse spre clădirea din faţa noastră şi făcu un gest laconic cu degetul.

— Pe aici.

Mi-am împins mâinile în buzunarele inadecvate ale costumului meu şi am urmat-o. Aplecaţi uşor în vânt, ne-am croit drum spre treptele lungi, sinuoase ale PsychaSec Alcatraz.

Mă aşteptasem la o instalaţie de înaltă securitate, şi nu am fost dezamăgit. PsychaSec era alcătuit dintr-o serie de module lungi cu două niveluri scunde şi ferestre adânc înfundate, reminiscenţă a unui bunker militar de comandă. Singura întrerupere în acest tipar era un unic dom la capătul de vest care am bănuit că trebuia să adăpostească echipamentul de comunicaţii prin satelit. Întregul complex

era construit din granit gri deschis cu ferestre de un portocaliu afumat reflectorizant. Nu exista holo-display, sau emisiuni de publicitate, de fapt nimic care să anunţe ca am nimerit locul potrivit, cu excepţia unei plăci sobre gravate cu laser de pe zidul înclinat de piatră al blocului de la intrare:

PSYCHASEC S. A.

HOLDING RECUPERĂRI ŞI ASIGURĂRI T. P. D.

REÎNTRUPARE CLONICĂ.

Deasupra plăcii se afla un mic ochi negru santinelă flancat de difuzoare cu grilaje grele. Oumou Prescott ridică un braţ şi făcu cu mâna către el.

— Bine aţi venit la PsychaSec Alcatraz, zise vioi o voce artificială. Vă rog să vă identificaţi în limitele timpului de securitate de cincisprezece secunde.

— Oumou Prescott şi Takeshi Kovacs, dorim să-l vedem pe domnul director Nyman. Avem întâlnire.

Un laser subţire verde ne scană pe amândoi din cap până-n picioare apoi o secţiune a peretelui balansă uşor înapoi până la orizontală formând un pasaj spre interior. Bucuros să scap de vânt, am păşit fără să stau pe gânduri în nişă şi am urmat luminile indicatoare portocalii de-a lungul unui coridor scurt până în zona recepţiei, lăsând-o pe Prescott în ariergardă. Imediat ce am păşit de pe coridor în recepţie placa uşii masive se ridică huruind şi se închise iar. Solidă securitate.

Recepţia era o zonă circulară cald luminată, cu rânduri de scaune şi mese scunde plasate în punctele cardinale. Mici grupuri de oameni erau aşezate la nord şi la est, conversând cu voce joasă. În centru era un birou circular unde un recepţioner stătea în spatele unui set de echipamente de secretariat. Aici nu existau dispozitive artificiale; era o fiinţă umană reală, un tânăr slab abia trecut de adolescenţă care privi în sus cu ochi inteligenţi când ne apropiarăm.

— Puteţi intra, domnişoară Prescott. Găsiţi biroul domnului director luând-o în sus pe scări şi a treia uşă pe dreapta.

— Mulţumim.

Prescott preluă iar conducerea, întorcându-se scurt ca să murmure imediat ce ieşirăm din raza auditivă a recepţionerului:

— Nyman e puţin cam mândru de el de când a fost construit locul ăsta, dar în general e o persoană de treabă. Încearcă să nu te laşi agasat de el.

— Bineînţeles.

Am urmat instrucţiunile recepţionerului până când în faţa uşii mai înainte pomenite a trebuit să mă opresc ca să-mi înăbuşesc un chicotit. Uşa lui Nyman, fără îndoială de cel mai bun gust posibil pe Pământ, era din lemn-oglindă curat de sus până jos. După sistemul de securitate performant şi recepţionerul în carne şi oase, aşa ceva părea aproape la fel de subtil ca scuipătoarele vaginale de la Bordelul de pe Chei al Madamei Mi. Amuzamentul meu trebuie să fi fost evident căci Prescott se încruntă la mine în timp ce bătea la uşă.

— Intră.

Somnul făcuse minuni pentru interfaţa dintre mintea mea şi noul meu trup. Refăcându-mi trăsăturile împrumutate, am urmat-o pe Prescott în încăpere.

Nyman stătea la biroul lui, din câte se părea lucrând la un holodisplay colorat în verde şi gri. Era un bărbat slab cu aspect serios care purta lentile externe cu rame de oţel care se asortau la costumul lui negru şi părul scurt, ordonat. Expresia sa, în spatele lentilelor, era uşor nemulţumită. Nu fusese fericit când Prescott îi telefonase din taxi anunţându-l că vom întârzia, dar Bancroft evident luase legătura cu el pentru că acceptase ora mai târzie de întâlnire cu consimţământul rece al unui copil disciplinat.

— Întrucât aţi dorit o trecere în revistă a instituţiei noastre, domnule Kovacs, putem începe? Mi-am eliberat

agenda pentru următoarele câteva ore, dar am nişte clienţi care aşteaptă.

Ceva din manierele lui Nyman mi l-a readus în minte pe directorul Sullivan, dar era un Sullivan mai blând, mai puţin înveninat. Mi-am aruncat ochii peste costumul şi chipul lui Nyman. Poate dacă Sullivan ar fi făcut carieră în depozitarea celor super-bogaţi în loc de a elementelor criminale ar fi putut ajunge astfel.

— Bine.

La urma urmelor era destul de plictisitor. PsychaSec, la fel ca cele mai multe depozite de p.d., nu era mai mult decât o serie de hangare gigantice cu aer condiţionat şi rafturi. Am cutreierat prin subsoluri răcite la 7-11 grade Celsius conform recomandărilor creatorilor carbonului modificat, am privit poliţe întregi cu discuri în format extins de treizeci de centimetri şi am admirat roboţii de recuperare care alergau pe şine cu ecartament mare de-a lungul pereţilor.

— E un sistem duplex, spuse Nyman cu mândrie. Fiecare client este stocat pe două discuri separate în părţi diferite ale clădirii. Fiind o distribuţie aleatorie, numai procesorul central le poate găsi pe amândouă, şi există posibilitatea de blocare a sistemului pentru a preveni accesul simultan la ambele copii. Ca să provoci o pagubă reală, ar trebui să intri prin efracţie şi să treci de două ori de toate sistemele de securitate.

Am scos câteva sunete politicoase.

— Legătura noastră prin satelit operează printr-o reţea de nu mai puţin de optsprezece platforme orbitale, închiriate într-o ordine aleatoare.

Nyman se lăsase acaparat de propria sa prezentare. Părea să fi uitat că nici Prescott nici eu nu eram pe piaţa serviciilor PsychaSec.

— Niciun orbital nu este închiriat pentru mai mult de douăzeci de secunde o dată. Înregistrările actualizate ne

sosesc via needlecast, fără a exista vreo posibilitate de a prevedea ruta de transmitere.

La drept vorbind, acest lucru nu era adevărat. Cu o inteligenţă artificială de o capacitate şi pricepere suficientă, mai devreme sau mai târziu te puteai prinde, dar asta însemna să te agăţi de un pai. Genul de inamici care se foloseau de IA ca să ajungă la tine nu aveau nevoie să te termine cu un aruncător de particule. Nu căutam în locul potrivit.

— Pot obţine accesul la clonele lui Bancroft? am întrebat-o brusc pe Prescott.

— Din punct de vedere legal? Prescott ridică din umeri. Din câte ştiu eu, instrucţiunile domnului Bancroft îţi dau carte blanche.

Carte blanche? Prescott mă împroşcase toată dimineaţa cu aşa ceva. Cuvintele aproape că aveau gustul pergamentului. Era ceva ce ar spune un personaj de-al lui Alain Marriott în filmele din anii Colonizării.

Ei bine, acum te afli pe Pământ. M-am întors spre Nyman, care aprobă cu ostilitate.

— Sunt anumite proceduri, zise.

Am revenit la nivelul solului, de-a lungul unor coridoare care îmi aminteau puternic de instituţia de reîntrupare Bay City Central chiar prin lipsa lor de similitudine. Aici nu erau urme de la roţile de cauciuc ale tărgilor – trupurile erau transportate cu vehicule pe pernă de aer – iar pereţii coridorului erau pictaţi în culori pastelate. Ferestrele, din afară părând nişte găuri într-un buncăr, aveau pe interior canaturi şi cornişe în stil Gaudi. La un colţ am trecut pe lângă o femeie care le curăţa cu mâna. Am ridicat o sprânceană. Extravaganţa nu are limite.

Nyman îmi surprinse privirea.

— Sunt anumite lucruri pe care munca roboţilor nu le rezolvă chiar aşa cum trebuie, zise el.

— Sunt convins.

Banca de clone apăru în stânga noastră, uşile grele, încuiate, de oţel teşit şi sculptat contrastând cu ferestrele ornamentate. Ne-am oprit în dreptul uneia dintre ele şi Nyman îşi puse ochiul pe scanerul de retină plasat alături. Uşile alunecară uşor în afară, având grosimea de un metru de oţel aliat cu tungsten. Dincolo de ele se găsea o încăpere lungă de patru metri cu o uşă similară la capătul opus. Am păşit înăuntru, şi uşa se închise cu un bufnet înfundat care îmi împinse aerul în urechi.

— Este o încăpere izolată ermetic, zise Nyman fără să fie nevoie. Vom suporta o curăţire sonică pentru a ne asigura că nu aducem agenţi contaminanţi în banca de clone. Nu aveţi de ce să vă alarmaţi.

O lumină din tavan pulsa în tonuri de violet semnalizând desfăşurarea decontaminării, apoi ce-a de-a doua uşă se deschise fără mai mult zgomot decât prima. Intrarăm în cripta familiei Bancroft.

Mai văzusem şi înainte astfel de locuri. Reileen Kawahara păstrase una mică pentru clonele ei de tranzit pe New Beijing şi desigur Corpul avea aşa ceva din abundenţă. Însă niciodată nu văzusem ceva asemănător cu asta.

Încăperea era ovală, cu acoperiş boltit, şi se întindea probabil pe ambele etaje ale clădirii. Era imensă, de mărimea unui templu de acasă. Lumina era slabă, de un portocaliu adormitor, şi temperatura era plăcută. Pretutindeni erau saci cu clone, teci striate translucide de acelaşi portocaliu ca lumina, suspendate de tavan cu cabluri şi tuburi de nutrienţi. Clonele se distingeau vag în interior, gheme fetale cu braţe şi picioare, dar pe deplin dezvoltate. Sau cel puţin majoritatea; spre vârful domului am putut vedea saci mai mici în care erau cultivate noile adăugiri la stoc. Sacii erau organici, un analog mai dur al uterului, şi creşteau o dată cu fetuşii din interior pentru a deveni ca păstăile lungi de un metru şi jumătate din jumătatea de jos a criptei. Întreaga recoltă atârna ca o instabilă mobilă

nebunească, aşteptând ca o uriaşă briză bolnavă să o pună în mişcare.

Nyman îşi drese glasul, şi atât eu cât şi Prescott ne scuturarăm de uluirea paralizantă care ne înţepenise în prag.

— Poate părea ceva la întâmplare, zise el, dar acest spaţiu este generat de computer.

— Ştiu. Am dat din cap şi m-am apropiat de unul dintre sacii de jos: Derivat fractalic, aşa-i?

— A, da.

Nyman părea aproape iritat de cunoştinţele mele.

Am privit îndeaproape. La o distanţă de câţiva centimetri de faţa mea trăsăturile lui Miriam Bancroft visau în fluidul amniotic de sub membrană. Avea braţele aduse protector peste sâni şi mâinile strânse uşor pumn sub bărbie. Părul îi fusese adunat într-o coadă groasă, răsucită în creştet şi acoperită cu un fel de plasă.

— Întreaga familie e aici, murmură Prescott pe umărul meu. Soţul, soţia şi toţi cei şaizeci şi unu de copii. Majoritatea au una sau două clone, dar Bancroft şi soţia lui au fiecare câte şase. Impresionant, nu?

— Mda.

Contrar voinţei mele, a trebuit să întind mâna să ating membrana de deasupra chipului lui Miriam Bancroft. Era călduţă şi cedă uşor sub apăsare. Se vedeau cicatrici înălţate în jurul punctelor de intrare a tuburilor de nutrienţi şi de deşeuri, şi mici băşicuţe acolo unde intraseră ácele ca să extragă mostre de ţesuturi sau ca să introducă aditivi IV. Membrana ceda unor astfel de penetrări şi se vindeca după aceea.

M-am îndepărtat de femeia adormită şi m-am întors cu faţa spre Nyman.

— Toate astea sunt foarte frumoase, dar presupun că nu decojeşti una din astea ori de câte ori Bancroft intră aici. Trebuie să aveţi şi containere.

— Pe aici.

Nyman ne făcu semn să-l urmăm şi o luă spre capătul încăperii unde o altă uşă presurizată era încastrată în zid. Sacii de jos se legănară sinistru în curentul produs de trecerea noastră, iar eu am fost nevoit să mă aplec ca să evit să mă lovesc de unul dintre ei. Degetele lui Nyman jucară o scurtă tarantella peste tastatura uşii presurizate, şi am pătruns într-o cameră lungă, scundă, a cărei iluminaţie clinică era aproape orbitoare după lumina de pântec din camera principală. Un şir de opt cilindri metalici, nu prea diferiţi de cel în care mă trezisem eu ieri, erau aliniaţi pe unul dintre pereţi, dar dacă tubul naşterii mele fusese nevopsit şi purta urmele a milioane de mici deteriorări datorate utilizării frecvente, aceste unităţi purtau un strat gros de vopsea crem cu margini galbene în jurul plăcii transparente de observare şi a diferitelor protuberante funcţionale.

— Camere de suspensie cu sistem complet de menţinere a vieţii, spuse Nyman. În esenţă acelaşi mediu ca şi în saci. Aici se face reîntruparea. Aducem clone proaspete, aflate încă în teci, şi le descărcăm aici. Nutrienţii din container conţin o enzimă care distruge pereţii sacului, astfel încât tranziţia este lipsită de traume. Toate operaţiunile clinice sunt efectuate de personal în trupuri sintetice, pentru a evita orice risc de contaminare.

Am surprins cu coada ochiului ochii lui Oumou Prescott rostogolindu-se exasperaţi şi un rictus îmi răsuci colţurile gurii.

— Cine are acces în încăperea asta?

— Eu însumi şi personalul autorizat pe baza unui cod zilnic. Şi proprietarii, bineînţeles.

M-am plimbat de-a lungul şirului de cilindri, aplecându-mă să examinez datele afişate la picioarele fiecăruia. La numărul şase era o clonă a lui Miriam, iar la şapte şi opt două ale lui Naomi.

— O aveţi pe fiică de două ori?

— Da.

Nyman avu un aer zăpăcit, apoi unul de vagă superioritate. Avea şansa să-şi recapete avansul pierdut la faza cu tiparul fractalic.

— Nu aţi fost informat în legătură cu starea ei curentă?

— Da, este la psihochirurgie, am bombănit. Asta nu explică de ce sunt două aici.

— Ei bine…

Nyman aruncă o privire spre Prescott, ca şi cum ar fi vrut să spună că divulgarea următoarelor informaţii implica o latură legală. Avocata îşi drese glasul.

— PsychaSec are instrucţiuni din partea dlui Bancroft să aibă întotdeauna la dispoziţie o clonă de rezervă pentru el şi membrii apropiaţi de familie pregătită pentru descărcare. În timp ce domnişoara Bancroft se află la clinica psihiatrică din Vancouver, ambele trupuri se află depozitate aici.

— Familia Bancroft doreşte să alterneze trupurile, zise Nyman cunoscător. Mulţi dintre clienţii noştri doresc asta, îi scuteşte de uzură. Corpul uman este capabil de o regenerare remarcabilă dacă este depozitat corect, şi desigur noi oferim un pachet complet de reparaţii clinice pentru cele mai multe dintre deteriorările majore. La preţuri foarte rezonabile.

— Sunt convins. M-am întors cu spatele la ultimul cilindru şi am rânjit spre el: Totuşi, nu puteţi face prea multe pentru un cap vaporizat, nu-i aşa?

Urmă o tăcere scurtă, în cursul căreia Prescott privi fix un colţ al tavanului iar buzele lui Nyman se strânseră ajungând aproape la proporţii anale.

— Consider această remarcă de prost gust, zise în cele din urmă directorul. Mai aveţi întrebări importante, domnule Kovacs?

M-am oprit lângă cilindrul lui Miriam Bancroft şi m-am uitat înăuntru. Chiar şi prin efectul de înceţoşare al plăcii de observare şi gelului, exista o senzualitate abundentă în forma vagă din interior.

— Doar o întrebare. Cine decide când să se alterneze trupurile?

Nyman aruncă ochii spre Prescott parcă atrăgându-şi sprijinul legal cuvintelor sale.

— Eu sunt autorizat direct de către domnul Bancroft ca să efectuez transferul ori de câte ori este digitalizat, cu excepţia cazurilor când mi se cere anume să n-o fac. Cu această ocazie nu a făcut o astfel de cerere.

Aici era ceva care zgâria antenele unui Mesager; ceva undeva era potrivit. Era prea devreme ca să-i dau o formă concretă. Am privit de jur împrejurul încăperii.

— Accesul aici este monitorizat, nu-i aşa?

— Fireşte.

Tonul lui Nyman era încă îngheţat.

— A fost activitate multă în ziua în care Bancroft s-a dus la Osaka?

— Nu mai multă decât de obicei. Domnule Kovacs, poliţia a trecut deja prin aceste înregistrări. Nu prea văd însemnătatea…

— Făceţi-mi pe plac, am sugerat, fără să mă uit la el, iar cadenţa de Mesager din glasul meu îl reduse la tăcere ca un întrerupător de circuit.

Două ore mai târziu mă holbam pe fereastra altui taxi ridicându-se de pe platforma Alcatraz peste Golf.

— Ai găsit ceea ce căutai?

M-am uitat la Oumou Prescott, întrebându-mă dacă ea putea simţi frustrarea emanând dinspre mine. Credeam că blocasem majoritatea manifestărilor externe ale acestui trup, dar auzisem de avocaţi care aveau condiţionare empatică pentru a culege informaţii subliminale despre starea de spirit a clienţilor lor atunci când pledau. Şi aici, pe Pământ, nu aş fi fost surprins să aflu că Oumou Prescott are un întreg sistem subsonic cu infraroşii de scanare a corpurilor şi vocilor înghesuit în frumosul ei cap de abanos.

Informaţiile despre intrările în cripta lui Bancroft de joi 16 august erau la fel de lipsite de suspiciuni ca şi intrările şi

ieşirile de la Mishima Mall într-o joi după-masă. La ora 8 a.m. Bancroft a intrat însoţit de doi asistenţi, s-a dezbrăcat şi a intrat în containerul care îl aştepta. Asistenţii au plecat cu hainele. Paisprezece ore mai târziu cealaltă clonă a lui s-a ridicat udă din containerul vecin, a luat un prosop de la un alt asistent şi s-a dus să facă duş. Nu s-au schimbat alte cuvinte în afara banalelor amabilităţi. Nimic.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Încă nu ştiu exact ce caut.

Prescott căscă.

— Absorbţie Totală, nu?

— Da, aşa e. Am privit-o mai atent: Ştii atât de multe despre Corp?

— Puţin. Am studiat litigiile ONU. Aşa prinzi terminologia. Deci, ce ai absorbit până acum?

— Numai că e foarte mult fum adunat în jurul a ceva ce autorităţile spun că nu arde. Te-ai întâlnit vreodată cu locotenentul care conduce cazul?

— Kristin Ortega. Bineînţeles. N-am cum s-o uit. Am ţipat una la alta pe deasupra unui birou timp de aproape o săptămână.

— Impresii?

— Despre Ortega? Prescott păru surprinsă: Un poliţist bun, din câte ştiu eu. Are reputaţia de a fi foarte dură. Divizia de Vătămări Organice sunt departamentul dur al poliţiei, aşa că să-ţi câştigi o astfel de reputaţie probabil că nu a fost uşor. A condus cazul destul de eficient…

— Nu şi după părerea lui Bancroft.

Pauză. Prescott mă privi prudentă.

— Am spus eficient. Nu am spus stăruitor. Ortega şi-a făcut treaba, dar…

— Dar nu-i plac Mat-ii, nu?

O altă pauză.

— Prinzi uşor limbajul străzii, domnule Kovacs.

— Şi tu prinzi terminologia, am replicat cu modestie. Crezi că Ortega ar fi păstrat cazul deschis dacă Bancroft nu ar fi

fost un Mat?

Prescott se gândi un timp.

— E o prejudecată destul de des întâlnită, zise ea rar. Dar nu am avut impresia că Ortega a închis cazul din cauza asta. Cred că pur şi simplu a văzut că nu obţine rezultate pe măsura eforturilor ei. Departamentul de poliţie are un sistem de promovare bazat cel puţin parţial pe numărul de cazuri rezolvate. Nimeni nu a văzut o soluţie rapidă la cazul ăsta, iar domnul Bancroft era în viaţă, aşa că…

— Avea lucruri mai bune de făcut, nu?

— Da. Cam aşa ceva.

M-am mai holbat un timp pe fereastră. Taxiul zbura peste acoperişurile clădirilor cu multe etaje şi crevaselor aglomerate dintre ele. Simţeam crescând în mine o furie veche care nu avea nimic de-a face cu problemele mele curente. Ceva ce se acumulase în timpul anilor petrecuţi în Corp şi molozul emoţional pe care te obişnuieşti să-l vezi, ca o aluviune la suprafaţa sufletului tău. Virginia Vidaura, Jimmy de Soto murind în braţele mele la Innenin, Sarah… Catalogul unui ratat, oricum ai privi lucrurile. L-am înlăturat.

Cicatricea de sub ochi mă mânca, iar nevoia de nicotină îmi încreţea vârfurile degetelor. Mi-am scărpinat cicatricea. Am lăsat ţigările în buzunar, într-un anumit moment nedeterminat mă hotărâsem să mă las. Un gând întâmplător mă izbi.

— Prescott, tu ai ales trupul ăsta pentru mine, aşa-i?

— Poftim?

Scana ceva pe o proiecţie subretinală şi-i luă o clipă ca să se concentreze asupra mea.

— Ce ai spus?

— Trupul ăsta. Tu l-ai ales, nu?

Se încruntă.

— Nu. Din câte ştiu eu alegerea a fost făcută de domnul Bancroft. Noi am oferit doar o listă conform specificaţiilor.

— Nu, mie mi-a spus că avocaţii lui s-au ocupat de asta. Categoric.

— Oh. Încruntarea dispăru, şi zâmbi uşor: domnul Bancroft are foarte mulţi avocaţi. Probabil a rezolvat prin alt birou. De ce?

Am mormăit:

— Nimic. Fostul proprietar al acestui corp a fost fumător, iar eu nu sunt. E chiar deranjant.

Zâmbetul lui Prescott câştigă teren.

— Ai de gând să te laşi?

— Dacă am timp. Înţelegerea cu Bancroft e că dacă rezolv cazul, pot fi reîntrupat pe cheltuiala lui, aşa că nu contează pe termen lung. Dar urăsc să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gâtul plin de rahat.

— Crezi că o să poţi?

— Să mă las de fumat?

— Nu. Să rezolvi cazul.

M-am uitat le ea inexpresiv.

— Nu prea am altă opţiune, domnişoară consilier. N-ai citit termenii contractului meu de angajare?

— Ba da. Eu l-am redactat.

Prescott îmi întoarse privirea inexpresivă, dar dincolo de ea erau urme de disconfort pe care aveam nevoie să le văd ca să mă împiedic să mă întind prin taxi şi să-i strivesc nasul de creier cu o mână înţepenită.

— Bine, bine, am zis, şi m-am întors la privitul pe fereastră.

ŞI PUMNUL MEU ÎN PIZDA NEVESTE-TII UITĂ-TE NENOROCIT DE MAT NU POŢI.

Mi-am scos căştile şi am clipit. Textul adusese o grafică virtuală brutală dar eficientă şi nişte unde subsonice care-mi făceau capul să bâzâie. Dincolo de birou, Prescott se uita la mine cu simpatie de cunoscător.

— Totul e aşa? am întrebat.

— Mă rog, din ce în ce mai puţin coerent.

Gesticula spre displayul holografic care plutea deasupra biroului, unde reprezentări ale dosarelor pe care le accesam se învălmăşeau în nuanţe reci de albastru şi verde.

— Asta e ceea ce numim cip I&I. Înverşunat şi Incoerent. De fapt, tipii ăştia sunt prea departe ca să mai reprezinte vreo ameninţare reală, dar nu e plăcut să ştii că se află acolo.

— Ortega a interogat pe vreunul dintre ei?

— Nu e departamentul ei. Divizia Transmisii Ilicite prinde câte unii din când în când, când ţipăm noi suficient de tare, dar răspândirea tehnologiilor fiind aşa cum este, e ca şi cum ai încerca să arunci o plasă peste fum. Şi chiar când îi prinzi, cel mai rău lucru pe care-l pot păţi sunt câteva săptămâni de stocare. E pierdere de vreme. În general stăm cu fundul pe materialele astea până când Bancroft spune că le putem şterge.

— Şi în ultimele luni nimic nou?

Prescott ridică din umeri.

— Lunatici religioşi, poate. Trafic crescut din partea catolicilor privind Rezoluţia 653. Domnul Bancroft are o influenţă nedeclarată la Curtea ONU, lucru mai mult sau mai puţin general cunoscut. Of, şi o sectă arheologică de pe Marte care urlă din cauza Turnului Cântător pe care îl ţine în hol. Se pare că luna trecută a fost aniversarea martiriului fondatorului lor datorită costumului presurizat neetanş. Dar niciunul dintre aceşti oameni nu posedă cele necesare ca să spargă apărarea Casei Solare.

Mi-am aplecat scaunul pe spate şi am fixat tavanul. Un stol de păsări cenuşii se arcuia deasupra orientându-se spre sud. Glasurile lor se auzeau vag, cârâind una la alta. Biroul lui Prescott era formatat ambiental, toate cele şase suprafeţe interne proiectând imagini virtuale. Actualmente masa ei de metal cenuşiu era poziţionată inegal la jumătatea unei pajişti înclinate peste care soarele începea să apună, însoţit de o mică turmă de vite în depărtare şi

ocazional cântec de păsărele. Rezoluţia imaginii era una dintre cele mai bune pe care le văzusem.

— Prescott, ce poţi să-mi spui despre Leila Begin?

Liniştea care urmă îmi atrase ochii înapoi la nivelul solului. Oumou Prescott fixa un colţ al câmpului.

— Bănuiesc că numele ăsta ţi l-a dat Kristin Ortega, zise ea încet.

— Da. M-am îndreptat în scaun: Mi-a spus că-mi dă nişte informaţii despre Bancroft. De fapt, mi-a sugerat să vă arunc asta să văd cum reacţionaţi.

Prescott se întoarse cu faţa la mine.

— Nu văd cum ar putea ajuta asta la rezolvarea cazului.

— Încearcă-mă.

— Foarte bine.

Spunând asta glasul ei sună ca o palmă, şi pe faţă îi apăru o expresie sfidătoare.

— Leila Begin a fost o prostituată. Poate încă mai e. Acum cincizeci de ani, Bancroft a fost unul dintre clienţii ei. Cu ajutorul câtorva indiscreţii, faptul a ajuns la urechile lui Miriam Bancroft. Cele două femei s-au întâlnit undeva în San Diego, aparent au căzut de acord să meargă împreună la toaletă, iar Miriam Bancroft a bătut-o măr pe Leila Begin.

Am analizat nedumerit figura lui Prescott peste masă.

— Şi asta-i tot?

— Nu, nu e tot, Kovacs, zise ea obosită. La vremea aceea Begin era însărcinată în şase luni. A pierdut copilul în urma bătăii. Din punct de vedere fizic nu poţi introduce un cip spinal într-un fetus, deci moartea a fost reală. O sentinţă potenţială de treizeci până la cincizeci de ani.

— Era copilul lui Bancroft?

Prescott ridică din umeri.

— E discutabil. Begin a refuzat să se facă un test genetic fetusului. A zis că este irelevant cine e tatăl. Probabil şi-a închipuit că din punct de vedere al presei incertitudinea era mai valoroasă decât un „nu” categoric.

— Sau era prea îndurerată?

— Haide, Kovacs. Prescott gesticulă iritată: Vorbim despre o târfă din Oakland.

— Miriam Bancroft a intrat la stocare?

— Nu, şi de aceea Ortega răsuceşte cuţitul. Bancroft a mituit pe toată lumea. Martorii, presa, chiar şi Begin a acceptat să fie plătită în cele din urmă. S-a aranjat la tribunal. Suficient cât să-i asigure o poliţă de clonare la Lloyds şi s-o scoată din joc. Ultima dată auzisem că îşi uzează cel de-al doilea trup undeva prin Brazilia. Dar asta a fost cu jumătate de secol în urmă, Kovacs.

— Erai pe-acolo?

— Nu. Prescott se aplecă peste birou: Şi nici Kristin Ortega, ceea ce-mi face puţin greaţă s-o aud tot plângându-se în privinţa asta. O, şi eu am urechile împuiate, de când au anchetat luna trecută. Nici măcar nu a întâlnit-o vreodată pe Begin.

— Cred că ar putea fi o problemă de principii, am zis cu blândeţe. Bancroft continuă să se ducă în mod regulat la prostituate?

— Nu e treaba mea.

Mi-am înfipt degetul în displayul holografic privind cum imaginea colorată se distorsionează în jurul intruziunii.

— Ar trebui să devină treaba ta, domnişoară consilier. La urma urmelor, gelozia sexuală e un motiv destul de serios pentru crimă.

— Trebuie să-ţi reamintesc că Miriam Bancroft a fost testată negativ cu poligraful când a răspuns la întrebări, zise Prescott tăios.

— Nu vorbesc despre doamna Bancroft.

Am încetat să mă joc cu displayul şi am fixat-o peste masă pe avocata din faţa mea.

— Vorbesc despre alte milioane de orificii disponibile şi numărul chiar şi mai mare de parteneri sau rude de sânge care s-ar putea să nu se bucure să vadă cum le-o trage un nenorocit de Mat. Asta ar include câţiva experţi în penetrări pe furiş, asta fără să fie vreun joc de cuvinte, şi poate unul

sau doi psihopaţi. Pe scurt, cineva capabil să intre în casa lui Bancroft şi să-l prăjească.

În depărtare, o vacă mugi trist.

— Ce spui de asta, Prescott – am fluturat mâna prin hologramă. E ceva aici care să înceapă cu PENTRU CE I-AI FĂCUT PRIETENEI, FIICEI, SOŢIEI, MAMEI, SE APLICĂ ELIMINAREA?

Nu era nevoie să-mi răspundă. Puteam să văd pe chipul ei.

Prin soarele care arunca benzi colorate pe birou şi prin cântecul de păsări în copacii de dincolo de pajişte, Oumou Prescott se aplecă peste tastatura bazei de date şi aduse o nouă pată lunguiaţă de lumină purpurie holografică pe display. Am privit-o înflorind şi deschizându-se ca o reprezentare cubistă a unei orhidee. În spatele meu, o altă vacă îşi făcu cunoscută supărarea resemnată.

Mi-am pus din nou căştile.

Capitolul Opt.

Oraşul se numea Ember. L-am găsit pe hartă, la vreo două sute de kilometri nord de Bay City, pe drumul de coastă. Alături de el în mare era un simbol galben asimetric.

— Free Trade Enforcer, zisese Prescott, uitându-se peste umărul meu. Un portavion. A fost ultima navă de război cu adevărat mare construită vreodată. Un idiot l-a pus pe nisip la începutul anilor colonizării, iar oraşul a crescut în jurul lui ca să mulţumească turiştii.

— Turiştii?

Ea mă privise.

— E o navă mare.

Am închiriat un antic vehicul terestru de la un dealer jerpelit aflat la două cvartale distanţă de biroul lui Prescott şi am condus spre nord peste podul suspendat de culoarea ruginii. Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Autostrada de pe coastă era prost întreţinută dar aproape goală aşa că m-am fixat pe linia galbenă din centru şi am plecat ca din puşcă cu o viteză constantă de o sută cincizeci. Radioul ţipa un amestec de posturi a căror apartenenţă culturală mă

depăşea cu mult, dar în cele din urmă am descoperit o propagandă neo-maoistă a unui DJ memorat într-un satelit pe care nimeni nu se ostenise să-l decupleze. Amestecul de înălţător sentiment politic şi dulcegării karaoke era irezistibil. Mirosul mării intra prin fereastra deschisă şi drumul se desfăşura în faţa mea, şi pentru un timp am uitat de Corp şi Innenin şi tot ce se mai întâmplase de atunci.

Când am ajuns la curba largă care cobora spre Ember, soarele cobora peste unghiurile teşite ale punţii de lansare a lui Free Trade Enforcer, şi ultimele sale raze lăsau pete roz aproape imperceptibile pe valurile de pe ambele părţi ale umbrei epavei. Prescott avusese dreptate. Era o navă mare.

Am redus viteza ca reacţie de apărare faţă de clădirile care se ridicau în jurul meu, întrebându-mă leneş cum putea fi cineva destul de stupid încât să piloteze un vas atât de mare atât de aproape de ţărm. Poate Bancroft ştia. Probabil că fusese pe acolo în acea vreme.

Strada principală din Ember urma malul mării pe întreaga lungime a oraşului şi era separată de plajă de o linie de palmieri maiestuoşi şi un grilaj neo-victorian din fier forjat. Pe trunchiurile palmierilor erau fixate emiţătoare holografice, toate proiectând aceeaşi imagine a fetei unei femei încununate de cuvintele SLIPSLIDE – ANCHANA SALOMAO & THE RIO TOTAL BODY THEATRE. Mici grupuri de oameni ieşiseră pe stradă, întinzând gâtul la imagini.

Am rulat vehiculul pe străzi cu viteză mică, cercetând faţadele, şi în final am găsit ceea ce căutam cam la două treimi din drumul pe strada principală. Am trecut pe alături şi am parcat la vreo cincizeci de metri depărtare. Am rămas nemişcat câteva minute să văd ce se întâmplă şi apoi, cum nu s-a întâmplat nimic, am coborât din maşină şi m-am întors pe jos.

Agenţia de brokeraj Elliott's Data Linkage era o faţadă îngustă strivită între un magazin de chimicale industriale şi

un loc liber unde pescăruşii ţipau şi se luptau pentru resturi printre cochilii şi aparatură aruncată. Uşa lui Elliott era proptită să stea deschisă cu un monitor defunct cu ecran plat şi ducea direct în încăperea de operaţiuni. Am păşit înăuntru şi am aruncat o privire în jur. Erau patru console grupate în perechi spate în spate, adăpostite după o tejghea de recepţie din plastic turnat. Dincolo de ele, nişte uşi conduceau într-un birou cu pereţi de sticlă. Peretele opus conţinea o serie de şapte monitoare cu linii incomprehensibile de date rulând. Un spaţiu jerpelit în linia ecranelor marca fosta poziţie a opritorului uşii. Se vedeau zgârieturi pe vopseaua din spate, acolo unde suporţii rezistaseră extracţiei. Ecranul de lângă spaţiul gol clipea, de parcă ceea ce-l ucisese pe primul ar fi fost contagios.

— Te pot ajuta?

Un bărbat cu faţa slabă de o vârstă nedeterminată scoase capul de după colţul unuia dintre bancurile înclinate ale echipamentului consolelor. Avea o ţigară neaprinsă în gură şi un cablu atârnând înfipt într-o interfaţă din spatele urechii sale drepte. Pielea îi era nesănătos de palidă.

— Da. Îl caut pe Victor Elliott.

— Afară. Făcu semn în direcţia din care venisem: Îl vezi pe bătrânul de lângă balustradă? Care priveşte epava? El e.

Am privit afară la seara de dincolo de uşă şi am depistat silueta solitară de lângă balustradă.

— El e proprietarul locului ăstuia, nu?

— Da. Pedeapsa pentru păcatele lui. Cablatul râânji şi gesticula de jur împrejur: Nu prea e nevoie să stea la birou, după cum merge afacerea.

I-am mulţumit şi m-am întors în stradă. Lumina începea să scadă, iar chipul holografic al Anchanei Salomao căpăta o nouă influenţă în strălucirea adunată. Traversând pe sub unul dintre bannere, am ajuns lângă omul de la balustradă şi mi-am sprijinit braţele pe fierul negru. El privi în jur şi dădu din cap în semn de luare în seamă, apoi continuă să

fixeze orizontul de parcă ar fi căutat o spărtură în linia de sudură dintre mare şi cer.

— Cumplit loc de parcare, am zis, făcând semn spre epavă.

Cu asta îmi câştigai o privire speculativă înainte de a mi se răspunde.

— Se spune că au fost terorişti.

Vocea îi era seacă, dezinteresată, de parcă pe vremuri depusese prea mult efort în folosirea ei şi ceva se rupsese.

— Sau o eroare de sonar pe timp de furtună. Poate ambele.

— Poate au făcut-o pentru asigurare, am spus.

Elliott se uită din nou la mine, mai atent.

— Nu eşti de pe aici? întrebă, de data asta cu ceva mai mult interes în glas.

— Nu. Sunt în trecere.

— Din Rio? Făcu semn în sus spre Anchana Salomao când spuse asta. Eşti un artist?

— Nu.

— Oh.

Păru să se gândească o clipă. Ca şi cum conversaţia ar fi fost o îndemânare pe care o pierduse.

— Te mişti ca un artist.

— Ai ratat de puţin. E neurachem militar.

Atunci pricepu, dar şocul nu păru să treacă dincolo de o mică sclipire a ochilor. Mă privi încet de sus până jos, apoi se întoarse iar spre mare.

— Ai venit să mă cauţi? Bancroft te-a trimis?

— Poţi spune şi aşa.

Îşi umezi buzele.

— Ai venit să mă ucizi?

Am scos hârtia din buzunar şi i-am întins-o.

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări. Tu ai transmis asta?

O citi, cu buzele mişcându-i-se fără sunet. În capul meu, puteam auzi cuvintele pe care le tasta din nou: … pentru că ai luat-o pe fiica mea de lângă mine… îţi va arde carnea de pe cap… nu vei mai şti niciodată ce oră este… nicăieri nu

vei fi în siguranţă în toată viaţa asta… Nu era prea original, dar venea din inimă şi era articulat într-un mod care era mai îngrijorător decât tot vitriolul pe care mi-l arătase Prescott pe înregistrările Înverşunate & Incoerente. De asemenea specifica exact moartea pe care o suferise Bancroft. Aruncătorul de particule ar fi ars exteriorul craniului lui Bancroft înainte de a-i împrăştia conţinutul supraîncălzit prin toată camera.

— Da, e a mea, zise Elliot încet.

— Ştii că cineva l-a asasinat pe Laurens Bancroft luna trecută.

Îmi înapoie hârtia.

— Zău aşa? Din câte am auzit, ticălosul şi-a prăjit singur capul.

— Mă rog, e o posibilitate, am admis eu, mototolind hârtia şi aruncând-o într-o zonă umplută până la refuz de pe plaja de sub noi. Dar nu e cea pe care sunt plătit s-o iau în serios. Din nefericire pentru tine, cauza morţii se apropie inconfortabil de mult de stilul prozei tale.

— N-am făcut-o eu, zise Elliott plat.

— Mi-am închipuit c-o să spui asta. Aş putea chiar să te cred, numai că ceea ce l-a omorât pe Bancroft a trecut prin nişte sisteme de securitate puternice, iar tu ai fost sergent în marina militară. Cunosc câţiva astfel de ofiţeri tactici pe Lumea lui Harlan, iar unii dintre ei au fost cablaţi ca să lucreze sub acoperire.

Elliott mă privi curios.

— Eşti greiere?

— Ce?

— Greiere. Din lumile exterioare.

— Da.

Dacă lui Elliott îi fusese vreodată teamă de mine, aceasta dispărea repede. M-am gândit să joc cartea Mesagerilor, dar nu părea să merite osteneala. Omul continua să vorbească.

— Bancroft n-avea nevoie să-şi aducă gorile din exterior. Care-i situaţia ta?

— Am un contract privat, am zis. Să-l găsesc pe ucigaş.

Elliott pufni dispreţuitor.

— Şi te-ai gândit că aş fi eu.

Nu mă gândisem aşa, dar l-am lăsat în pace, fiindcă neînţelegerea îi dădea un sentiment de superioritate care făcea conversaţia să continue. Ceva ce aducea cu o scânteie îi apăru în ochi.

— Crezi că aş fi putut pătrunde în casa lui Bancroft? Eu ştiu că nu aş fi putut, pentru că am analizat schemele. Şi dacă ar fi existat vreo cale de intrare, aş fi făcut-o acum un an, şi ai fi găsit doar bucăţele din el împrăştiate pe pajişte.

— Din cauza fiicei tale?

— Da, din cauza fiicei mele. Furia îi alimenta însufleţirea: Fiica mea şi toate celelalte ca ea. Era doar un copil.

Se întrerupse şi fixă din nou marea. După o clipă făcu semn înspre Free Trade Enforcer, pe care acum puteam vedea luminiţe sclipind în jurul a ceea ce trebuia să fi fost o scenă amenajată pe puntea înclinată.

— Asta îşi dorea ea. Tot ce îşi dorea. Total Body Theatre. Să fie ca Anchana Salomao şi Rhian Li. S-a dus în Bay City pentru că auzise că acolo există o relaţie, cineva care putea…

Se întrerupse brusc şi se uită la mine. Cablatul îi spusese bătrân, iar acum am văzut pentru prima dată de ce. În ciuda corpului său solid de militar şi a liniei taliei abia umflate, faţa îi era bătrână, brăzdată de linii aspre de suferinţă îndelungată. Era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ar fi putut să reuşească şi ea. Era frumoasă.

Scotoci prin buzunar după ceva. Mi-am scos ţigările şi i-am oferit una. O luă automat, o aprinse de la petecul de aprindere de pe pachet, dar continuă să caute prin buzunare până când scoase un mic Kodakristal. Chiar nu voiam să văd aşa ceva, dar el îl activă înainte de a putea

spune ceva şi o minusculă imagine cubică ţâşni în spaţiul dintre noi.

Avea dreptate. Elizabeth Elliott era o fată frumoasă, blondă şi atletică şi cu doar câţiva ani mai tânără decât Miriam Bancroft. Dacă avea sau nu hotărârea puternică şi rezistenţa animalică de care era nevoie în Total Body Theatre, imaginea nu arăta, dar probabil că ar fi putut face o încercare.

Holoimaginea o arăta strivită între Elliott şi o altă femeie care era o replică mai în vârstă aproape perfectă a lui Elizabeth. Toţi trei fuseseră filmaţi în lumina soarelui undeva într-un loc cu iarbă verde, şi poza era stricată de umbra unui copac aflat dincolo de raza camerei, căzând peste faţa femeii. Ea se încrunta, ca şi cum ar fi observat greşeala din compoziţie, dar era o încruntare slabă, o dăltuire infimă a liniilor dintre sprâncenele ei. O strălucire palpabilă de fericire copleşea detaliul.

— S-a dus, zise Elliott, de parcă ar fi ghicit asupra a ce era concentrată atenţia mea. Acum patru ani. Ştii ce e Scufundarea?

Am scuturat din cap. Culoare locală, zise Virginia Vidaura în urechea mea. Absoarbe-o.

Elliott privi în sus, pentru o clipă am crezut că la hologramа Anchanei Salomao, dar apoi am văzut că avea capul aplecat spre cerul de dincolo de ea.

— Acolo sus, zise, şi se opri brusc aşa cum făcuse şi când pomenise de tinereţea fiicei lui.

Am aşteptat.

— Acolo sus sunt sateliţii de comunicaţii. Plouă cu date. Îi poţi vedea pe unele hărţi virtuale, pare că cineva îi împleteşte lumii un fular. Îşi coborî iar privirea spre mine, cu ochii sclipitori: Irene zicea aşa. Împletesc lumii un fular. O parte din eşarfa asta sunt oamenii. Bogătaşi digitalizaţi, pe drumul lor între trupuri. Gheme de amintiri, sentimente şi gânduri, împachetate în numere.

Acum credeam că ştiu ce urmează, dar am rămas tăcut.

— Dacă eşti bun, cum era ea, şi ai echipamentul necesar, poţi depista aceste semnale. Sunt numite biţi ai minţii. Momente din capul unei prinţese a modei, ideile unui teoretician în fizica particulelor, amintiri din copilăria unui rege. Există o piaţă pentru chestii din astea. O, revistele mondene publică filme editate cu plimbări prin capetele unor astfel de oameni, dar totul e autorizat, igienizat. Aranjat pentru consumul public. Fără momente necontrolate, nimic din ceea ce ar putea jena pe cineva sau care să dăuneze popularităţii, doar marile surâsuri de plastic suprapuse peste toate. Nu e ceea ce vor oamenii cu adevărat.

Aveam îndoieli asupra acestui lucru. Revistele mondene existau şi pe Lumea lui Harlan, iar singurele ocazii în care consumatorii lor protestau erau atunci când vreuna dintre celebrităţile pe care le portretizau era prinsă într-un moment de slăbiciune umană. Infidelitatea şi limbajul abuziv erau de obicei cele mai mari generatoare de proteste publice. Avea logică. Oricine era suficient de milos ca să vrea să-şi petreacă atât de mult timp în afara propriului cap nu avea de gând să vrea să vadă aceleaşi realităţi esenţiale umane reflectate în capetele poleite ale celor pe care îi admira.

— Cu biţii minţii, ai totul, zise Elliott cu un entuziasm aparte. Suspectam că-i fusese insuflat de opiniile soţiei sale. Îndoielile, mizeria, omenia. Oamenii plătesc o avere pentru aşa ceva.

— Dar nu e ilegal?

Elliott gesticulă către firma care purta numele său.

— Piaţa de date a scăzut. Prea mulţi brokeri. E saturată. Am avut o clonă şi o asigurare de reîntrupare cu care să plătim pentru amândoi, plus Elizabeth. Pensia mea de ofiţer nu era de ajuns. Ce puteam face?

— Cât a primit? l-am întrebat blând.

Elliott privea fix marea.

— Treizeci de ani.

După un timp, cu privirea încă fixată pe orizont, spuse:

— A fost OK şase luni, apoi am deschis televizorul şi am văzut pe negociatorul unei corporaţii purtând trupul lui Irene. Se întoarse pe jumătate spre mine şi scoase un sunet care ar fi putut fi un râset: Corporaţia îl cumpărase direct de la instituţia de stocare din Bay City. Plătise de cinci ori mai mult decât mi-aş fi putut eu permite. Au spus că târfa îl foloseşte numai alternativ.

— Elizabeth ştia asta?

Înclină o dată din cap, ca un topor care cade.

— Mi-a spus odată, într-o noapte. Eram ameţit. Colindasem printre cipuri întreaga zi, în căutare de afaceri. N-aveam control asupra locului unde fusesem sau a ce se întâmpla. Vrei să ştii ce mi-a spus?

— Nu, am murmurat.

Nu m-a auzit. Articulaţiile i se albiseră pe balustrada de fier.

— A spus: Nu-ţi fă griji tati, când o să fiu bogată o s-o răscumpărăm pe mama.

Pierdea controlul.

— Uite ce-i, Elliott, îmi pare rău pentru fiica ta, dar din câte am auzit ea nu lucra în genul de locuri unde se duce Bancroft. Jerry's Closed Quarters nu sunt chiar Casele, nu-i aşa?

Fostul militar se roti spre mine fără avertisment, iar în ochi şi în mâinile încârligate avea o furie ucigaşă oarbă. Nu-l puteam condamna. Tot ce vedea el înaintea ochilor era omul lui Bancroft.

Dar nu poţi să iei prin surprindere un Mesager – condiţionarea nu permite. Am prevăzut atacul aproape mai înainte ca el însuşi să-şi dea seama ce are de gând să facă, şi neurachemul trupului meu împrumutat era on-line câteva fracţiuni de secundă mai târziu. Lovi jos, ţintind sub apărarea pe care credea că o s-o ridic, căutând să-mi izbească trupul astfel încât să-mi fractureze coastele. Apărarea nu se afla acolo, şi nici eu. În schimb am păşit în

interiorul croşeului pumnilor lui, l-am dezechilibrat cu greutatea mea şi mi-am încurcat un picior printre ale lui. Se împletici înapoi până la balustradă iar eu i-am tras un crud upercut cu cotul în plexul solar. Faţa i se făcu cenuşie din cauza şocului. Aplecându-mă, l-am ţintuit de balustradă şi i-am înghesuit furca alcătuită din degetul mare şi arătător în gât.

— Destul, am şuierat, puţin nesigur.

Conexiunile neurachem ale trupului erau puţin mai dure decât sistemul pe care îl folosisem mai demult în Corp şi la retragere senzaţia covârşitoare era cea de înfăşurare a unei sârme ghimpate într-un sac subcutanat.

Am privit în jos spre Elliott. Ochii lui se aflau la o palmă de ai mei, şi în ciuda strânsorii de pe gât încă mai ardeau de furie. Respiraţia îi şuiera printre dinţi în timp ce-şi înfigea ghearele cu putere încercând să-mi desprindă mâna şi să mă rănească.

L-am smuls de lângă balustradă şi l-am îndepărtat de mine cu un braţ prin care îl avertizam.

— Ascultă, eu nu judec pe nimeni. Vreau numai să ştiu. Ce te face să crezi că ea are vreo legătură cu Bancroft?

— Pentru că mi-a spus, ticălosule. Cuvintele îi ieşiră şuierate: Mi-a spus ce a făcut el.

— Şi ce anume?

Clipi rapid, furia nedescărcată condensându-i-se în lacrimi.

— Lucruri murdare, zise. Ea spunea că avea nevoie de aşa ceva. Suficient de mult ca să revină. Suficient de mult ca să plătească.

Abonament la carne. Nu-ţi fă griji tati, când o să fiu bogată o s-o răscumpărăm pe mama. O greşeală destul de uşor de făcut când eşti tânăr. Dar nimic nu se obţine atât de lesne.

— De asta crezi că a murit?

Întoarse capul şi mă privi ca şi cum aş fi fost o specie extrem de otrăvitoare de păianjen pe podeaua bucătăriei sale.

— Nu a murit, domnule. Cineva a ucis-o. Cineva a luat o lamă şi a tăiat-o.

— În dosarul procesului se spune că a fost un client. Nu Bancroft.

— De unde să ştie ei? zise plat. Numesc un trup, cine ştie cine e în interiorul lui? Cine plăteşte pentru tot.

— L-au găsit?

— Pe ucigaşul târfei din biocabină? Tu ce crezi? Nu e chiar ca în cazul în care ar lucra pentru Case, nu?

— Nu asta am vrut să spun, Elliott. Spui că l-a întâlnit pe Bancroft la Jerry's. O să te cred. Dar trebuie să admiţi că asta nu prea seamănă cu stilul lui Bancroft. L-am cunoscut pe omul ăsta; să umble într-o mahala? Am scuturat din cap: Eu nu l-am citit că ar fi aşa.

Elliott întoarse privirea.

— Carne, zise. Ce ai putea să citeşti în carnea unui Mat?

Se întunecase aproape complet. În larg pe puntea înclinată a navei de luptă spectacolul începuse. Amândoi am fixat un timp luminile, am ascultat frânturi stridente de muzică, ca nişte transmisii dintr-o lume din care eram pe vecie excluşi.

— Elizabeth e încă stocată, am spus încet.

— Da, şi ce dacă? Poliţa de reîntrupare a expirat acum patru ani, când am cheltuit toţi banii pe care îi aveam într-un avocat care pretindea că poate rezolva cazul lui Irene. Făcu semn în spate spre firma slab luminată a biroului său: Arăt eu ca un tip care o să pună prea curând mâna pe bani adevăraţi?

După asta nu mai era nimic de spus. L-am lăsat privind luminile şi m-am întors la maşină. Mai era încă acolo când am trecut pe lângă el în drum spre ieşirea din oraş. Nu întoarse capul.

PARTEA 2

REACŢIA

(CONFLICT DE INTRUZIUNE)

Capitolul Nouă.

Am sunat-o pe Prescott din maşină. Chipul ei părea uşor iritat când apăru în centrul micului ecran prăfuit inclus în panoul de bord.

— Kovacs. Ai găsit ceea ce căutai?

— Încă nu ştiu cu adevărat ce caut, am spus vesel. Crezi că Bancroft frecventează vreodată biocabinele?

Ea făcu o faţă lungă.

— Of, te rog.

— Bine, uite încă una. Leila Begin a lucrat vreodată în biocabine?

— Zău că habar n-am, Kovacs.

— Ei bine, interesează-te. Aştept.

Vocea îmi suna neîndurător. Dezgustul rasat al lui Prescott nu dădea prea bine alături de suferinţa lui Victor Elliott pentru fiica lui.

Am bătut darabana cu degetele pe volan în timp ce avocata dispărea de pe ecran şi m-am trezit murmurând în ritmul lor un rap al pescarilor din Millsport. Afară coasta luneca în noapte, dar mirosurile şi sunetele mării erau dintr-odată nepotrivite. Prea slabe, şi nicio urmă de belaweed în vânt.

— Uite. Prescott se reaşează în raza scanerului telefonului, părând nu tocmai în largul ei. Dosarele din Oakland ale lui Begin arată două norme la biocabină, înainte de a obţine un post în una dintre Casele din San Diego. Trebuie să fi avut vreo pilă, doar dacă nu a depistat-o vreun căutător de talente.

Bancroft era probabil o pilă destul de bună indiferent unde. Am rezistat tentaţiei de-a o spune.

— Ai vreo imagine?

— A lui Begin? Prescott ridică din umeri: Numai una bidimensională. Vrei să ţi-o trimit?

— Te rog.

Casca antică bâzâi puţin ajustându-se la schimbarea semnalului de intrare, apoi trăsăturile Leilei Begin se iviră dintre pârâiturile statice. M-am uitat îndeaproape,

scanându-le în căutarea adevărului. Mi-a luat un moment sau două să-l descopăr, dar era acolo.

— Bun. Acum poţi să-mi faci rost de adresa locului în care a lucrat Elizabeth Elliott? Jerry's Closed Quarters. E pe o stradă numită Mariposa.

— Mariposa şi San Bruno, se auzi vocea fără trup a lui Prescott din spatele bosumflării profesioniste a Leilei Begin. Iisuse, e chiar sub vechea autostradă. Trebuie să existe o violare a regulilor de securitate.

— Trimite-mi te rog o hartă, cu drumul însemnat din dreptul podului.

— Te duci acolo? În seara asta?

— Prescott, în locurile astea nu se fac prea multe afaceri în timpul zilei, am zis răbdător. Bineînţeles că mă duc în seara asta.

La celălalt capăt al liniei se simţi o uşoară ezitare.

— Nu e o zonă recomandabilă, Kovacs. Trebuie să fii atent.

De data asta nu m-am mai ostenit să-mi ascund un sforăit amuzat. Parcă ascultam pe cineva spunându-i unui chirurg să fie atent şi să nu-şi murdărească mâinile de sânge. Ea probabil m-a auzit.

— Îţi trimit harta, zise rece.

Faţa Leilei Begin se stinse şi ornamentul unei reţele de străzi se ivi în locul unde fusese ea. Nu-mi mai trebuia. Părul ei fusese de un stacojiu strident, gâtul strâns într-un colier de oţel şi ochii machiaţi cu linii sclipitoare, dar trăsăturile chipului de sub toate acestea îmi rămăsese în minte. Aceleaşi trăsături apăreau vag în Kodakristalul cu fiica lui Victor Elliott. O similitudine redusă dar imposibil de negat. Miriam Bancroft.

Ploaia plutea în aer când m-am întors în oraş, o burniţă fină coborând din cerul întunecat. Parcat peste drum de Jerry's, priveam firma clipitoare de neon a clubului prin şiroaiele şi picăturile de apă de pe parbrizul maşinii. Undeva în semiîntunericul de dincolo de oasele de beton ale autostrăzii holograma unei femei dansa într-un pahar de

cocktail, dar emiţătorul era defect şi imaginea slăbea din când în când.

Îmi făcusem griji că maşina ar atrage atenţia, dar părea că venisem cu ea în partea adecvată a oraşului. Majoritatea vehiculelor din jurul lui Jerry's nu zburau; singura excepţie de la regulă erau taxiurile care coborau ocazional în spirală ca să reverse sau să colecteze pasageri şi apoi ţâşneau înapoi în traficul aerian cu o precizie şi viteză inumană. Cu petele luminilor lor în roşu, albastru şi alb păreau nişte vizitatori dintr-o altă lume încărcaţi de bijuterii, abia atingând pavajul crăpat şi murdar în timp ce încărcăturile lor aterizau sau urcau la bord.

Am supravegheat locul timp de o oră. Afacerile clubului mergeau bine, clientela era variată dar alcătuită în principal din bărbaţi. Erau verificaţi la uşă de un robot de securitate care semăna cel mai bine cu o caracatiţă întinsă pe pragul intrării principale. Unii trebuiau să se descotorosească de obiecte ascunse, probabil arme, şi unul sau doi fură refuzaţi. Nimeni nu protestă – nu te poţi certa cu un robot. Afară, oamenii parcau, urcau şi coborau din maşini şi făceau negoţ cu mărfuri de dimensiuni prea mici ca să poată fi distinse de la asemenea distanţă. O dată, doi bărbaţi porniră o bătaie cu cuţitele în umbra dintre doi piloni ai autostrăzii, dar nu se ajunse prea departe. Unul dintre combatanţi se îndepărtă şchiopătând, ţinându-se de braţul tăiat, iar celălalt se întoarse în interiorul clubului de parcă n-ar fi făcut nimic mai mult decât să meargă să se uşureze.

Am coborât din maşină, am pus alarma şi m-am aventurat dincolo de stradă. Câţiva negustori stăteau cu picioarele încrucişate pe caroseria unei maşini, adăpostiţi de ploaie de o unitate de respingere statică aşezată între picioarele lor, şi ridicară ochii la apropierea mea.

— Îţi vând un disc, omule? Fete fierbinţi din Ulan Bator, de calitatea Caselor.

Am fluturat uşor din mână, clătinând fără grabă din cap.

— Ceva stiff?

Alt clătinat. Am ajuns la robot, m-am oprit când multiplele sale braţe şerpuiră în jos peste mine, apoi am încercat să trec pragul când vocea sintetică ieftină spuse „curat”. Unul dintre braţe mă împinse blând înapoi la nivelul pieptului.

— Doriţi la cabine sau la bar?

Am ezitat, pretinzând că îi cântăresc oferta.

— Ce-i de făcut la bar?

— Ha ha ha.

Cineva programase robotul să râdă. Suna ca un bărbat gras înecându-se cu sirop. Se întrerupse brusc.

— La bar înseamnă să te uiţi, dar să nu atingi. Fără bani jos, fără să pui mâna. Regulile casei. Asta se aplică şi în cazul altor clienţi.

— La cabine, am zis, nerăbdător să mă îndepărtez de softul lătrătorului mecanic.

Negustorii de pe stradă fuseseră calzi prin comparaţie.

— Cobori pe scări şi la stânga. Ia un prosop din grămadă.

Am coborât cele câteva trepte cu balustradă de metal şi am luat-o la stânga pe un coridor luminat din tavan de nişte lumini rotitoare roşii asemănătoare cu cele ale taxiurilor de afară. Un ritm obsedant fără sfârşit străbătea aerul de parcă ar fi fost ventriculul unei inimi uriaşe drogată cu tetramet. După cum mi se promisese, exista o grămadă de prosoape albe curate într-un hol şi dincolo de el uşile spre cabine. Am trecut pe lângă primele patru, dintre care două erau ocupate, şi am intrat în a cincea.

Podeaua era acoperită cu satin sclipitor, cam de doi metri pe trei. Dacă era pătată, nu se vedea pentru că singura lumină venea de la o unică cireaşă rotitoare ca cele de pe coridor. Aerul era călduţ şi stătut. Sub umbrele mişcătoare aruncate de lumină, o consolă de credit uzată stătea într-un colţ, discret vopsită în negru mat, cu un display digital cu leduri roşii deasupra. Avea o fantă pentru carduri şi cash. Nicio placă pentru credit ADN. Peretele opus era din sticlă opacă.

Prevăzusem aşa ceva şi scosesem un snop de bani de la un bancomat din oraş. Am ales una dintre bancnotele plastifiate mari şi am introdus-o în fantă. Am apăsat butonul de începere. Creditul meu clipi pe ledurile roşii. Uşa se închise culisând în spatele meu, înăbuşind muzica, şi un trup se lovi de sticla mată din faţă cu o bruscheţe care mă făcu să tresar. Displayul reveni la viaţă. Până acum cheltuieli minime. Am studiat corpul presat pe sticlă. Sâni mari aplatizaţi, un profil de femeie şi linii neclare ale şoldurilor şi coapselor. Un plânset ca de flaut urcă uşor din difuzoarele ascunse. Un glas izbucni.

— Vrei să mă vezi vezi vezi…?

O cutie ieftină de rezonanţă pe vocoder.

Am apăsat din nou butonul. Sticla se limpezi şi femeia de pe cealaltă parte deveni vizibilă. Se întoarse de pe o parte pe alta prezentându-mi-se, îşi mişcă trupul, îşi umflă sânii, se aplecă în faţă şi linse sticla cu vârful limbii, răsuflarea opacizând-o din nou. Ochii ei se fixară într-ai mei.

— Vrei să mă atingi atingi atingi…?

Indiferent dacă în cabine se foloseau subsonice sau nu, categoric reacţionam. Penisul mi se întări şi tresări. Am oprit pulsaţia, am forţat sângele să se retragă înapoi în muşchi aşa cum ar fi făcut-o o chemare la luptă. Pentru scena asta trebuia să fiu moale. Am atins din nou butonul de debit. Paravanul de sticlă alunecă într-o parte şi ea păşi peste prag, ca cineva care iese de la duş. Se apropie de mine cu o mână întinsă, făcută căuş.

— Spune-mi ce vrei, iubire, rosti ea de undeva din fundul gâtului.

Vocea părea brutală, lipsită de efectul vocoderului.

Mi-am dres glasul.

— Cum te cheamă?

— Anenome. Vrei să ştii de ce mi se spune aşa?

Mâna ei lucra. În spatele ei, contorul clicăia încet.

— Îţi aminteşti o fată care a lucrat aici? am întrebat.

Acum îşi făcea de lucru la cureaua mea.

— Iubire, nicio fată care a lucrat aici n-o să-ţi facă ce-o să-ţi fac eu. Acum, spune-mi cum…

— O chema Elizabeth. Numele ei real. Elizabeth Elliott.

Mâinile îi căzură brusc, iar masca de excitaţie îi alunecă de pe faţă ca şi cum ar fi avut unsoare dedesubt.

— Ce dracu' e asta? Eşti Sia?

— Ce să fiu?

— Sia. Poliţia.

Glasul i se ridica. Se îndepărtă de mine.

— Am trecut prin asta, omule…

— Nu. Am făcut un pas în direcţia ei şi ea se ghemui într-o poziţie defensivă competentă; m-am retras iar, coborând glasul: Nu, eu sunt mama ei.

O tăcere încordată. Se holbă la mine.

— Căcat. Mama lui Lizzie e la stocare.

— Nu. I-am tras mâna înapoi între picioarele mele: Simţi? Nu e nimic aici. M-au reîntrupat în ăsta, dar sunt femeie. Nu pot…

Se desfăcu treptat din poziţia ghemuită, cu mâinile pipăind aproape fără să vrea.

— Mie mi se pare carne de container de primă calitate, zise ea incredulă. Abia ai ieşit de la depozitare, cum de n-ai fost eliberată în trupul vreunei toxicomane slăbănoage?

— N-am fost eliberată condiţionat.

Antrenamentul adânc îngropat al Corpului traversă prin mintea mea ca un zbor la joasă altitudine al unor avioane de luptă, lăsând siaje de vapori la limita plauzibilităţii şi a detaliilor pe jumătate cunoscute. Ceva în interiorul meu tresări în excitaţia momentului misiunii.

— Ştii pentru ce am păţit-o?

— Lizzie a spus ceva despre biţi ai minţii…

— Da. Scufundare. Ştii după cine m-am scufundat?

— Nu. Lizzie nu vorbea niciodată prea mult despre…

— Elizabeth nu ştia. Şi nu s-a făcut niciodată public.

Fata cu sânii mari îşi puse mâinile pe şolduri.

— Aşadar cine…

I-am schiţat un zâmbet.

— Mai bine să nu ştii. Cineva puternic. Cineva cu destulă trecere ca să mă scoată de la stocare şi să-mi dea asta.

— Nu suficient de puternic ca să te aducă înapoi în ceva cu o păsărică, totuşi.

Vocea Anenomei trăda încă neîncrederea, dar convingerea se ridica repede ca un pui de delfin sub apele unui recif. Voia să creadă basmul cu mama care vine să-şi caute fiica pierdută.

— Cum ai reuşit să fii reîntrupată invers?

— Am făcut un târg, i-am spus, alunecând pe lângă adevăr ca să dau consistenţă poveştii. Această… persoană… mă scapă, iar eu trebuie să fac ceva pentru ei. Ceva pentru care e necesar un corp de bărbat. Dacă fac asta, obţin un trup nou pentru mine şi pentru Elizabeth.

— Zău? Şi de ce eşti aici?

În glasul ei era o urmă de amărăciune care îmi spunea că părinţii ei nu ar veni niciodată s-o caute în acest loc. Şi că mă crede. Am etalat ultima bucată de minciună.

— E o problemă cu reîntruparea lui Elizabeth. Cineva blochează procedura. Vreau să ştiu cine, şi de ce. Tu ştii cine a tăiat-o?

Scutură din cap, cu faţa lăsată în jos.

— O mulţime de fete sunt rănite, zise încet. Dar Jerry are o asigurare care acoperă cheltuielile. E într-adevăr bun în sensul ăsta, chiar ne pune la stocare dacă vindecarea durează prea mult. Dar cel care a lucrat-o pe Lizzie nu a fost un client obişnuit.

— Elizabeth avea clienţi regulaţi? Cineva important? Cineva ciudat?

Ridică privirea spre mine, cu mila ivindu-i-se la colţurile ochilor. Jucasem rolul lui Irene până-n pânzele albe.

— Doamnă Elliott, toţi oamenii care vin aici sunt ciudaţi. Dacă n-ar fi n-ar veni aici.

M-am cutremurat.

— Cineva important?

— Nu ştiu. Uite ce-i, doamnă Elliott, îmi plăcea Lizzie, a fost foarte bună cu mine de câteva ori când eram în necaz, dar nu am fost niciodată prietene apropiate. Era apropiată de Chloe şi… Făcu o pauză, apoi adăugă în grabă: Nu în genul ăla, ştii tu, dar ea şi Chloe şi Mac obişnuiau să-şi împărtăşească lucruri, ştiţi, să stea de vorbă şi toate alea.

— Pot să vorbesc cu ei?

Ochii ei alunecară spre colţul cabinei, ca şi cum tocmai ar fi auzit un zgomot inexplicabil. Părea hăituită.

— Mai bine nu. Lui Jerry, ştii tu, nu-i place să vorbim cu clienţii. Dacă ne prinde…

Am pus fiecare strop de putere de convingere a Mesagerilor în ton şi atitudine.

— Păi, poate ai putea întreba pentru mine…

Privirea hăituită se adânci, dar glasul i se întări.

— Sigur. O să întreb. De ce nu. Dar nu acum. Trebuie să pleci. Întoarce-te mâine la aceeaşi oră. Aceeaşi cabină. O să rămân liberă la ora asta. Să spui că ai fixat o întâlnire.

I-am luat mâna în mâinile mele.

— Mulţumesc, Anenome.

— Numele meu nu e Anenome, zise brusc. Mă cheamă Louise. Spune-mi Louise.

— Mulţumesc, Louise. Continuam s-o ţin de mână: Mulţumesc pentru că faci asta…

— Uite ce-i. Nu promit nimic, spuse ea cu o tentativă de duritate. Cum am zis, o să întreb. Atâta tot. Acum pleacă. Te rog.

Îmi arătă cum să anulez restul de plată pe consola de credit, şi uşa se deschise imediat. Fără niciun rest. Nu am mai spus nimic altceva. N-am mai încercat s-o ating. Am ieşit prin uşa deschisă şi am lăsat-o stând acolo cu braţele strânse în jurul pieptului şi capul plecat, fixând podeaua de satin a cabinei ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Luminată în roşu.

Afară strada era neschimbată. Cei doi traficanţi erau tot acolo, negociind cu un mongol uriaş care se sprijinea de caroseria maşinii privind la ceva dintre mâinile sale. Caracatiţa îşi arcui braţele ca să mă lase să trec şi am ieşit în ploaie. Mongolul ridică privirea când treceam pe lângă el şi o sclipire de recunoaştere îi străbătu chipul.

M-am oprit, întorcându-mă în mijlocul pasului, iar el coborî din nou privirea şoptind ceva traficanţilor. Neurachemul reveni ca un frison interior de apă rece. M-am deplasat până la maşină, şi puţina conversaţie dintre cei trei bărbaţi secă instantaneu. Mâinile alunecară în genţi şi buzunare. Mă împingea ceva, ceva ce avea prea puţin de-a face cu privirea pe care mi-o aruncase mongolul. Ceva întunecat îşi desfăcuse aripile încă de deasupra mizeriei cabinei, ceva necontrolat pentru care Virginia Vidaura m-ar fi certat. Îl puteam auzi pe Jimmy de Soto şoptindu-mi în ureche.

— Pe mine mă aştepţi? am întrebat spatele mongolului, şi i-am văzut muşchii încordându-se.

Poate că unul dintre traficanţi simţi pericolul. Ridică mâna desfăcută într-un gest împăciuitor.

— Uite, omule, începu slab.

I-am aruncat o privire cu colţul ochiului şi el tăcu.

— Am întrebat…

Atunci se declanşa totul. Mongolul îşi făcu vânt urlând de pe caroseria maşinii şi mă pocni cu un braţ de mărimea unui baros. Lovitura nu ajunse la destinaţie, dar chiar şi deviind-o m-am împleticit un pas înapoi. Traficanţii îşi scoaseră armele, mici bucăţele mortale de metal negru şi gri care lătrară în ploaie. M-am ferit de traiectoria focului, folosindu-l pe mongol drept scut, şi i-am aplicat un călcâi în mutra contorsionată. Oasele trosniră şi m-am apropiat în spatele lui de maşină în timp ce traficanţii încă mai încercau să-şi dea seama unde sunt. Neurachemul transforma mişcările lor într-o scurgere de miere groasă. Un pumn ţinând un pistol ţinti spre mine şi eu sfărmai degetele în jurul metalului cu o lovitură laterală. Posesorul urlă, iar latura palmei mele izbi tâmpla celuilalt traficant. Ambii bărbaţi se îndepărtară de lângă maşină, unul încă gemând iar celălalt inconştient sau mort. Am revenit în poziţie ghemuit.

Mongolul o rupse la fugă.

Am sărit peste acoperişul maşinii şi am alergat după el fără să mă gândesc. Betonul îmi zgârie picioarele la aterizare, trimiţând junghiuri dureroase în ambele fluiere ale picioarelor, dar neurachemul le calmă imediat şi am ajuns la numai vreo zece metri în spatele lui. Mi-am umflat pieptul şi am sprintat.

În faţa mea, mongolul îmi apăru în raza vizuală ca un avion de luptă încercând să evite focul urmăritorilor. Pentru un bărbat de dimensiunile lui, era remarcabil de rapid, strecurându-se printre pilonii autostrăzii în umbră şi având deja vreo douăzeci de metri avans. Am accelerat, tresărind la durerea ascuţită din piept. Ploaia mă plesnea peste faţă.

Blestemate ţigări.

Am ieşit de sub piloni într-o intersecţie pustie unde luminile traficului se aplecau în unghiuri bete. Una dintre ele clipi slab, schimbând culoarea, când mongolul trecu de ea. O voce de robot senil se răsti la mine. Traversaţi acum.

Traversaţi acum. Traversaţi acum. Traversasem deja. Ecoul mă urmări stăruitor pe stradă.

Am trecut pe lângă epavele unor vehicule care nu-şi mai părăsiseră locurile de lângă bordură de ani de zile. Faţade dezgolite şi cu obloane trase care puteau sau nu să fie ridicate pentru afaceri în timpul zilei, aburi ridicându-se dintr-un grilaj de pe marginea străzii ca ceva viu. Pavajul de sub picioarele mele era alunecos de la ploaie şi o murdărie se distila din resturile gunoaielor în descompunere. Pantofii pe care îi primisem odată cu costumul de vară al lui Bancroft aveau tălpi subţiri şi le lipsea aderenţa necesară. Numai echilibrul perfect dat de neurachem mă ţinea în poziţie verticală.

Mongolul aruncă o privire peste umăr când ajunse în dreptul a două epave parcate, văzu că sunt încă acolo şi coti brusc spre stânga imediat ce trecu de ultimul vehicul. Am încercat să-mi ajustez traiectoria şi să-i tai calea, traversând strada oblic înainte de a ajunge la maşinile ruinate, dar prada mea plănuise foarte bine capcana. Eram deja la prima epavă şi am derapat ca să mă opresc la timp. Am ricoşat din caroseria ruginită a vehiculului în oblonul unui magazin. Metalul zăngăni şi sfârâi; curentul slab al unei descărcări anti-huliganism îmi înţepă mâinile. Peste stradă, mongolul mărea distanţa dintre noi cu încă zece metri.

O urmă capricioasă de trafic se mişcă pe cer deasupra mea.

Am depistat silueta alergând pe cealaltă parte a străzii şi m-am îndepărtat de bordură, blestemând impulsul care mă făcuse să declin oferta de armament a lui Bancroft. De la distanţa asta o armă cu raze ar fi retezat uşor picioarele mongolului de sub el. În schimb m-am împins după el încercând să găsesc de undeva capacitatea pulmonară ca să reduc din nou spaţiul dintre noi. Poate panica l-ar putea împinge la un pas greşit.

Nu asta se întâmplă, dar fu destul de aproape. Clădirile din stânga noastră făcură loc unui teren de gunoaie împrejmuit de un gard flexibil. Mongolul privi iar înapoi şi făcu prima greşeală. Se opri, se aruncă asupra gardului, care se prăbuşi imediat, şi se târî peste el în întunericul de dincolo. Am rânjit şi l-am urmat. În final aveam un avantaj.

Poate că spera să se piardă în întuneric, sau se aştepta să-mi scrântesc vreo gleznă pe terenul denivelat. Dar condiţionarea de Mesager îmi forţă pupilele să se dilate instantaneu în lumina scăzută din jur şi îmi călăuzi paşii peste suprafaţa accidentată cu viteza fulgerului, iar neurachemul îmi mişca picioarele cu o rapiditate pe măsură. Terenul se derula fantomatic sub mine aşa cum o făcuse sub Jimmy de Soto în visul meu. După vreo sută de metri aveam să-l ajung din urmă pe prietenul meu mongol, doar dacă nu avea şi el vederea îmbunătăţită.

Însă terenul de gunoaie se termină înainte de asta, dar deja mai rămăseseră abia iniţialii zece metri între noi când ajunserăm la gardul de pe partea opusă. El escaladă sârma, ateriză şi porni în susul străzii în timp ce eu încă mă mai căţăram, dar apoi, brusc, păru să se împiedice. Am părăsit vârful gardului şi m-am lăsat jos uşor. Totuşi el trebuie să mă fi auzit căzând, pentru că se răsuci din poziţia ghemuit, fără să fi terminat de asamblat obiectul din mâinile lui. Gura ţevii se ridică iar eu mă aruncai spre stradă.

Am căzut dur, jupuindu-mi palmele şi rostogolindu-mă. Fulgerul aprinse noaptea în locul în care mă aflasem. Mirosul de ozon năvăli peste mine şi trosnetul aerului dislocat mi se încolăci în urechi. Am continuat să mă rostogolesc şi aruncătorul de particule fulgeră din nou, arzând pe lângă umărul meu. Strada umedă se acoperi de aburi în siajul său. M-am târât spre o ascunzătoare care nu era acolo.

ARUNCĂ ARMA!

Un nor de lumini pulsând căzu vertical de sus şi portavocea latră în noapte ca glasul unui zeu robot. O

lumină de căutare explodă în stradă şi ne inundă cu focul ei alb. De unde zăceam eu, mi-am mijit ochii şi abia am putut distinge un transportor al poliţiei, pentru controlul obişnuit al mulţimilor, la cinci metri deasupra străzii, cu luminile clipind. Furtuna slabă a turbinelor sale mătura aripi de hârtie şi plastic izbindu-le de pereţii clădirilor din apropiere şi lipindu-le acolo ca pe nişte molii muribunde.

STAI PE LOC! tună iar portavocea. ARUNCĂ ARMA!

Mongolul îşi roti aruncătorul de particule într-un arc fierbinte şi transportorul se înclină ca şi când pilotul ar fi încercat să evite raza. Scânteile ţâşniră din una dintre turbine unde arma îşi găsi ţinta şi transportorul alunecă mult într-o parte. Un foc de mitralieră răspunse dintr-un dispozitiv montat undeva sub nasul vasului, dar deja mongolul era dincolo de stradă, doborâse o uşă şi dispăruse prin deschizătura fumegândă.

Se auziră ţipete de undeva din interior.

M-am ridicat încet de la pământ şi am urmărit cum transportorul se fixează la un metru înălţime. Un extinctor prinse viaţă stropind carcasa motorului din care ieşea fum şi spuma albă picură pe stradă. Chiar în spatele ferestrei pilotului, o trapă alunecă scârţâind în sus şi Kristin Ortega apăru în deschizătură.

Capitolul Zece.

Transportorul era o versiune săracă a celui care mă purtase la Casa Solară, iar în cabină era zgomot. Ortega trebuia să strige ca să se facă auzită peste motoare.

— O să trimitem o echipă de căutare, dar dacă are relaţii poate face rost de substanţe care să-i modifice semnătura chimică a corpului înainte de zorii zilei. După aceea, suntem reduşi la observaţiile martorilor. Chestii din Epoca de Piatră. Şi în partea asta a oraşului…

Transportorul se înclină şi ea gesticula în jos spre labirintul de străzi de dedesubt.

— Uită-te şi tu. Licktown, aşa i se spune. Pe vremuri i se spunea Potrero. Cică ar fi fost o zonă drăguţă.

— Ce s-a întâmplat?

Ortega ridică din umeri în scaunul ei cu zăbrele de oţel.

— Criza economică. Ştii cum e. Astăzi ai o casă, poliţa pentru trupul tău e plătită la zi, mâine eşti în stradă căutând o coajă de pâine.

— E dur.

— Da, nu-i aşa, zise detectiva indiferentă. Kovacs, ce naiba făceai la Jerry's?

— Îmi scărpinam o mâncărime, am mârâit. E vreo lege care interzice asta?

Ea se uită la mine.

— N-ai fost satisfăcut la Jerry's. Abia dacă ai stat înăuntru zece minute.

Am ridicat la rândul meu din umeri şi am luat o faţă compătimitoare.

— Dacă ai fi fost vreodată downloadată într-un corp de bărbat direct din container ai fi ştiut cum e. Hormonii. Totul e năvalnic. Într-un loc ca Jerry's nu se pune problema performanţei.

Buzele lui Ortega se curbară în ceva asemănător unui surâs. Se aplecă în faţă în spaţiul dintre noi.

— Rahat, Kovacs. Ra-hat. Am accesat datele despre tine din Millsport. Profilul psihologic. Se numeşte gradient Kemmerich, iar al tău este atât de abrupt că ţi-ar trebui piton şi frânghie ca să te sui pe el. Orice ai face, se pune problema performanţei.

— Mă rog. Mi-am scos o ţigară şi am aprins-o în timp ce vorbeam. Ştii că există o mulţime de lucruri pe care le poţi face pentru unele femei în zece minute.

Ortega dădu ochii peste cap şi respinse comentariul de parcă ar fi fost o muscă bâzâind în jurul capului ei.

— Corect. Şi vrei să-mi spui că la creditul pe care îl ai de la Bancroft, Jerry's e tot ce-ţi permiţi?

— Nu e vorba de preţ, am zis, şi m-am întrebat dacă ăsta era adevărul care aducea oameni ca Bancroft în Licktown.

Ortega îşi sprijini capul pe fereastră şi privi afară în ploaie. Nu se uită la mine.

— Tu cauţi piste, Kovacs. Ai fost la Jerry's ca să investighezi ceva ce a făcut Bancroft acolo. În ceva timp aş putea afla ce anume, dar ar fi mai uşor dacă mi-ai spune pur şi simplu.

— De ce? Mi-ai spus că dosarul Bancroft a fost închis. De ce te interesează?

Îşi reîntoarse ochii către mine, şi în ei era o lumină.

— Interesul meu e să păstrez liniştea. Poate nu ai observat, dar de fiecare dată când ne întâlnim asta se întâmplă pe fondul zgomotului unui pistol de mare calibru.

Mi-am desfăcut braţele.

— Nu sunt înarmat. Nu fac decât să pun întrebări. Şi apropo de întrebări… Cum de ai fost lângă umărul meu atunci când a început răpăiala?

— Doar norocul, presupun.

Am lăsat-o baltă. Ortega mă urmărea, asta era sigur. Şi în consecinţă asta însemna că era ceva mai mult legat de cazul Bancroft decât voia ea să admită.

— Ce-o să se întâmple cu maşina mea? am întrebat.

— Am ridicat-o noi. Am înştiinţat compania de închirieri. Poate să vină cineva s-o recupereze. Doar dacă nu o vrei tu.

Am scuturat din cap.

— Spune-mi ceva, Kovacs. De ce ai închiriat o maşină de teren? Cu ce îţi plăteşte Bancroft, ai fi putut obţine una din astea – lovi peretele de lângă ea.

— Îmi place să merg pe pământ, am zis. Astfel ai o idee mai bună despre distanţe. Iar pe Lumea lui Harlan nu ne ridicăm prea mult în aer.

— Zău?

— Zău. Ascultă, tipul care era să te prăjească mai înainte pe cer…

— Poftim? Ridică o sprânceană în ceva ce începusem să cred că e expresia ei consacrată. Corectează-mă dacă

greşesc, dar credeam că ţi-am salvat pielea acolo. Tu erai cel aşezat la capătul prost al armamentului.

Am dat din mână.

— Mă rog. Mă aştepta pe mine.

— Te aştepta pe tine? Indiferent ce gândea cu adevărat, chipul lui Ortega era neîncrezător. Conform acelor traficanţi pe care i-am încărcat în dubă, cumpăra marfă. Un client vechi, după spusele lor.

Am clătinat din cap.

— Mă aştepta pe mine. M-am dus să vorbesc cu el, şi a luat-o la goană.

— Poate nu i-a plăcut de faţa ta. Unul dintre traficanţi, cred că cel al cărui cap l-ai spart, spunea că păreai chitit să omori pe cineva. Ridică iar din umeri: Ei spun că tu ai început, şi cu siguranţă aşa şi arată.

— În cazul ăsta, de ce nu mă acuzi?

— Oh, de ce anume? Expiră un nor de fum imaginar: Vătămare organică (reparabilă chirurgical) a unor traficanţi de droguri? Punerea în pericol a unei proprietăţi a poliţiei? Tulburarea liniştii din Licktown. Scuteşte-mă, Kovacs. Lucruri de genul ăsta se petrec în fiecare noapte împrejurul lui Jerry's. Sunt prea obosită ca să mai completez rapoartele.

Transportorul coborî şi pe fereastră am putut să văd forma întunecată a turnului lui Hendrix. Acceptasem oferta lui Ortega de a mă conduce acasă cam în acelaşi spirit în care lăsasem poliţia să mă ducă la Casa Solară – ca să văd unde putea duce asta. Înţelepciune a Mesagerilor. Lasă-te purtat de val şi vezi ce ţi se arată. Nu aveam niciun motiv să bănuiesc că Ortega m-ar minţi în privinţa destinaţiei, dar o parte din mine fu totuşi surprinsă să vadă turnul. Mesagerii nu stau prea bine cu încrederea.

După o ceartă iniţială cu Hendrix privind permisiunea de aterizare, pilotul ne aşează pe o platformă murdară din vârful turnului. Simţeam vântul împingând greutatea mică a transportorului în timp ce aterizam, iar când trapa se

deschise frigul năvăli la bord. M-am ridicat să ies. Ortega rămase pe loc, urmărindu-mă cu o privire piezişă pe care n-am putut-o interpreta. Tensiunea pe care o simţisem noaptea trecută reveni. Simţeam nevoia să spun ceva apăsându-mă ca un strănut reţinut.

— Hei, cum merge ancheta lui Kadmin?

Se mişcă în scaun şi-şi întinse un picior astfel încât să-şi odihnească cizma pe locul pe care tocmai îl eliberasem. Un zâmbet subţire.

— E în maşina de tocat, zise. O să-i dăm de capăt.

— Bine. Am ieşit în vânt şi ploaie, ridicând glasul: Mulţumesc că m-aţi adus.

Ea dădu grav din cap, apoi îşi aplecă pe spate capul ca să-i spună ceva pilotului din spatele ei. Şuierul turbinelor crescu iar eu m-am lăsat repede în jos când trapa începu să se închidă. Am păşit în spate, transportorul se desprinse şi decolă, cu luminile clipind. Am prins o ultimă imagine a feţei lui Ortega prin fereastra şiroind de ploaie a cabinei, apoi vântul păru să poarte micul aparat ca pe o frunză de toamnă, departe şi în jos spre străzile de dedesubt. În câteva secunde era imposibil de distins printre miile de alte aparate de zbor care împestriţau cerul nopţii. M-am întors şi am mers cu vântul în faţă către scara de acces a platformei. Costumul mi se udă rapid. Ce anume îl determinase pe Bancroft să mă îmbrace pentru vară, cu sistemele meteorologice defecte pe care Bay City le expusese până acum, mă depăşea complet. Pe Lumea lui Harlan, când vine iarna, rămâne suficient de mult ca să poţi lua decizii în privinţa garderobei.

Nivelurile superioare ale Hendrix-ului erau scufundate într-un întuneric subţiat doar de ocazionala strălucire a dalelor muribunde de iluminium, dar hotelul îmi lumină cu amabilitate calea cu tuburi de neon care clipeau pe drumul meu şi se stingeau în urma mea. Efectul era straniu, făcându-mă să mă simt ca şi cum aş fi purtat o luminare sau o torţă.

— Aveţi un vizitator, zise hotelul prietenos când am intrat în lift şi uşile s-au închis.

Am lovit cu mâna butonul de oprire în caz de urgenţă, simţind înţepătura în carnea vie acolo unde îmi julisem palma.

— Ce?

— Aveţi un vizi…

— Da, am auzit. Îmi veni în minte, brusc, să mă întreb dacă IA-ul putea fi ofensat de tonul meu. Cine este, şi unde se află?

— S-a identificat drept Miriam Bancroft. Căutarea ulterioară în arhivele oraşului au confirmat identitatea trupului. I-am permis să aştepte în camera dumneavoastră, întrucât nu era înarmată şi nu aţi lăsat nicio instrucţiune în acest sens azi dimineaţă. În afară de răcoritoare, nu s-a atins de nimic.

Simţind cum mă enervez, m-am concentrat asupra unei mici îndoituri în metalul uşii liftului şi m-am străduit să mă calmez.

— Interesant. Iei astfel de decizii arbitrare pentru toţi oaspeţii?

— Miriam Bancroft este soţia lui Laurens Bancroft, zise hotelul cu reproş. Care la rândul său plăteşte pentru camera dumneavoastră. În aceste circumstanţe, m-am gândit că nu ar fi necesar să creăm tensiuni inutile.

Am privit la tavanul liftului.

— M-ai verificat?

— Verificarea face parte din contractul sub care lucrez. Orice informaţie obţinută este absolut confidenţială, în caz contrar făcând obiectul Directivei ONU 231.4.

— Da? Şi ce altceva mai ştii?

— Locotenent Takeshi Lev Kovacs, spuse hotelul. Cunoscut şi sub numele de Mamba Lev, Cel Care Distruge Cu O Singură Mână, Spărgătorul de Gheaţă, născut la Newpest, Lumea lui Harlan, pe 35 Mai 187, conform calculului colonial. Recrutat în Forţele Protectoratului ONU la 11

Septembrie 204, selectat pentru Corpul Mesagerilor la 31 iunie 211 în timpul unei scanări de rutină…

— Bine.

În sinea mea eram puţin surprins cât de departe ajunsese un IA. Dosarele majorităţii oamenilor dispar imediat ce drumurile lor părăsesc planeta. Transferurile interstelare sunt costisitoare. Doar dacă Hendrix nu pătrunsese în înregistrările lui Sullivan, ceea ce ar fi fost ilegal. Comentariul lui Ortega despre vechea acuzaţie împotriva hotelului îmi reveni în minte. Oricum, ce fel de crime comite un IA?

— De asemenea m-am gândit că doamna Bancroft se află aici în legătură cu problema morţii soţului ei, pe care dumneavoastră o investigaţi. Am considerat că aţi prefera să discutaţi cu ea dacă este posibil, iar doamna nu putea fi lăsată să aştepte în hol.

Am oftat, şi mi-am ridicat mâna de pe butonul de oprire al liftului.

— Nu, sunt convins că nu.

Stătea la fereastră, sorbind dintr-un pahar înalt plin cu gheaţă şi privind luminile traficului de dedesubt. Camera era cufundată într-un întuneric întrerupt numai de strălucirea slabă a panoului de serviciu şi a cadrului tricolor de neon al barului. Suficient să văd că purta un fel de eşarfă peste pantaloni şi un tricou mulat. Nu întorsese capul când am intrat, aşa că am avansat în cameră până în câmpul ei vizual.

— Hotelul mi-a spus că sunteţi aici, am zis. În caz că vă întrebaţi de ce n-am ieşit din trup de şocat ce sunt.

Ridică privirea spre mine şi-şi aruncă părul de pe faţă.

— Foarte cinic, domnule Kovacs. Ar trebui să aplaud?

Am ridicat din umeri.

— Aţi putea mulţumi pentru băutură.

Examină gânditoare paharul pentru o clipă, apoi ridică iar ochii.

— Mulţumesc pentru băutură.

— Pentru puţin.

Am intrat în bar şi am analizat sticlele aliniate acolo. O sticlă de whisky vechi de cincisprezece ani se impuse. Am scos dopul, am mirosit gâtul sticlei şi am cules un pahar mare. Cu ochii pe mâinile care turnau, am întrebat:

— Aşteptaţi de mult?

— Cam de o oră. Oumou Prescott mi-a spus că te-ai dus în Licktown, aşa că am presupus că o să te întorci târziu. Ai avut necazuri?

Am luat prima gură de whisky, simţind cum îmi arde tăieturile interne acolo unde Kadmin mă lovise cu bocancul şi am înghiţit în grabă. Am făcut o grimasă.

— De ce aţi crede aşa ceva, doamnă Bancroft?

Ea făcu un gest elegant cu mâna.

— Fără niciun motiv. Nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu în mod special.

M-am scufundat într-un fotoliu imens de la picioarele patului stacojiu şi am privit fix la ea peste lăţimea camerei. Se lăsă tăcerea. Din punctul în care stăteam eu o vedeam luminată din spate de fereastră iar faţa îi era într-o umbră adâncă. Mi-am păstrat ochii la nivelul sclipirii slabe care ar fi putut fi ochiul ei stâng. După un timp îşi schimbă poziţia şi gheaţa din pahar scoase un clinchet.

— Bine. Îşi drese glasul: Despre ce vrei să vorbim?

Am făcut semn cu paharul spre ea.

— Să începem cu motivul pentru care sunteţi aici.

— Vreau să ştiu ce progrese ai făcut.

— Poţi avea un raport din partea mea mâine dimineaţă. O să trimit unul prin Oumou Prescott înainte de a ieşi. Haideţi, doamnă Bancroft. E târziu. Sunteţi în stare de mai mult de atât.

Pentru un moment am crezut că va pleca, după cum se răsuci. Apoi îşi luă paharul cu ambele mâini, îşi plecă capul asupra lui ca şi cum ar fi căutat acolo inspiraţia şi după un timp ridică din nou privirea.

— Vreau să te opreşti, zise.

Am lăsat cuvintele să se afunde în camera întunecată.

— De ce?

I-am văzut buzele pornind într-un zâmbet, am auzit sunetul gurii ei de parcă s-ar fi desfăcut.

— De ce nu?

— Păi. Am sorbit din băutură, udând cu alcool tăieturile din gură ca să-mi potolesc hormonii. Pentru început, e vorba de soţul dumneavoastră. Mi-a arătat foarte clar că renunţarea şi fuga mi-ar putea dăuna serios sănătăţii. Apoi sunt o sută de mii de dolari. Şi pe urmă, ei bine, intrăm pe tărâmul unor lucruri eterice ca promisiunile şi cuvântul meu. Şi ca să fiu cinstit, sunt curios.

— O sută de mii nu sunt chiar atât de mulţi bani, spuse ea cu grijă. Iar Protectoratul e mare. Ţi-aş putea da eu banii. Găseşte un loc în care Laurens să nu te găsească niciodată.

— Da. Rămâne cuvântul dat, şi curiozitatea.

Se aplecă peste băutură.

— Hai să nu ne prefacem, domnule Kovacs. Laurens nu a încheiat un contract, ci te-a târât aici. Te-a forţat să intri într-o afacere şi n-ai avut încotro decât s-o accepţi. Nu poţi spune că te leagă onoarea.

— Tot sunt curios.

— Poate ţi-aş putea satisface curiozitatea, zise ea blând.

Am mai înghiţit din whisky.

— Da? V-aţi ucis soţul, doamnă Bancroft?

Făcu un gest de nerăbdare.

— Nu vorbesc despre jocul vostru de-a detectivii. Eşti… curios în legătură cu alte lucruri, nu-i aşa?

— Poftim?

Am privit-o peste buza paharului.

Miriam Bancroft coborî de pe pervazul ferestrei şi se sprijini cu coapsele de el. Puse jos paharul cu o grijă exagerată şi se lăsă pe spate în mâini astfel încât umerii i se ridicară. Asta îi schimba forma sânilor, făcându-i să se mişte sub materialul subţire al tricoului.

— Ştii ce este Merge Nine? întrebă ea, puţin şovăitor.

— Empatină?

Am dezgropat de pe undeva numele. Un grup de jefuitori meticulos înarmaţi pe care-i cunoscusem pe Lumea lui Harlan, prieteni de-ai Virginiei Vidaura. Gândăceii Albaştri. Îşi făceau toată treaba luând Merge Nine. Spunea că asta îi face o echipă mult mai sudată. O bandă de psihopaţi nenorociţi.

— Da, empatină. Derivate de empatină la care se adaugă intensificatori cu Satyron şi Ghedin. Trupul ăsta… – făcu un gest în jos, cu degetele răsfirate mângâindu-şi curbele. Este o operă de artă bio-chematech, de la Nakamura Labs. Secret Merge Nine când… sunt excitată. În transpiraţie, în salivă, în păsărică, domnule Kovacs.

Se depărtă de pervaz, eşarfa alunecându-i de pe umeri pe podea. Se ghemui mătăsoasă la picioarele ei iar ea păşi de deasupra către mine.

Ei bine, există Alain Marriott, respectabil şi puternic în miliardele sale de interpretări experia; dar mai e şi realitatea. În realitate, indiferent care le-ar fi preţul, există anumite lucruri de la care nu te dai înapoi.

Ne-am întâlnit la mijlocul camerei. Merge Nine era deja în aer, în mirosul corpului ei şi în aburii respiraţiei mele. Am inspirat adânc şi am simţit cum mecanismele chimice se declanşează ca nişte corzi întinse în stomac. Băutura mea se terminase, o lăsasem pe undeva, iar mâna în care o ţinusem era mulată în jurul unuia dintre sânii umflaţi ai lui Miriam Bancroft. Îmi trase capul în jos cu ambele mâini şi l-am regăsit iarăşi, Merge Nine în picăturile de sudoare cuibărite în adâncitura moale care mergea în jos pe decolteul ei. Am tras de marginile tricoului, eliberând sânii presaţi sub el, căutând şi găsind un sfârc cu gura.

Deasupra mea simţeam gura ei gâfâind deschisă, şi ştiam că empatina îşi croieşte drum în creierul trupului meu, declanşând instincte telepatice adormite şi sondând aura intensă de excitaţie pe care o genera femeia. Ştiam la fel de bine că ea va începe să simtă gustul propriei sale cărni în

gura mea. Odată declanşată, febra empatinei era ca o minge de tenis, crescând în intensitate la fiecare transmitere de la un senzor inflamat la altul, până când contopirea atingea un climax aproape de nesuportat.

Miriam Bancroft începuse acum să geamă, şi ne-am prăbuşit pe podea unde m-am mişcat înainte şi înapoi între sânii ei, frecându-mi faţa de duritatea lor elastică. Mâinile ei deveniră înfometate, apucând şi înfigându-şi blând unghiile în coapsele mele şi în umflătura dureroasă dintre picioare. Ne-am smuls febrili hainele unul altuia, gurile ne tremurau de nevoia de a se umple, şi când am aruncat tot ce aveam pe noi covorul de dedesubt părea să lase şuviţe individuale de căldură pe pielea noastră. M-am suit peste ea şi barba mea ţepoasă frecă uşor pe moliciunea tresăltând a pântecului ei, gura mea făcând o-uri umede pe drumul în jos. Apoi am simţit un gust profund sărat atunci când limba mi se scufundă printre pliurile ei, sorbind Merge Nine împreună cu sucurile şi revenind să apese şi să alunece pe micul mugur al clitorisului. Undeva, la celălalt capăt al lumii, penisul meu pulsa în mâna ei. O gură se închise peste capul lui şi supse blând.

Amestecându-se, orgasmele noastre crescură rapid şi cu o simultaneitate fără greşeală, şi semnalele combinate ale contopirii Merge Nine se topiră până când n-am mai putut face distincţie între tensiunea chinuitoare a apăsării dintre degetele ei şi presiunea propriei mele limbi într-un punct indistinct dincolo de atingerea ei posibilă în interiorul ei. Coapsele ei se încleştară în jurul capului meu. Se auzi un sunet ca un mormăit, dar nu mai eram conştient din al cui gât provenea. Individualitatea se topise într-o suprasolicitare senzorială reciprocă, tensiunea ridicându-se strat după strat, culme după culme, şi apoi dintr-odată ea râdea la împroşcarea caldă, sărată pe faţa şi degetele ei şi eu eram prins de coapsele ei care strângeau în clipa în care propriul ei orgasm simultan o străbătu.

Urmă o relaxare înfiorată, în care cea mai mică mişcare, alunecarea pielii pe piele, ne aducea amândoura spasme şi suspine. Apoi, mulţumită lungii perioade în care trupul meu stătuse în container, a imaginilor aburite ale Anenomei strivită de geamul biocabinei, penisul îmi zvâcni şi începu să mi se întărească iarăşi. Miriam Bancroft îl înghionti cu nasul, îşi plimbă vârful limbii de-a lungul şi în jurul lui, lingându-i cleiul până când fu din nou neted şi încordat pe obrazul ei, apoi se rostogoli şi mă încalecă. Întinzându-se pe spate ca să se echilibreze şi să se sprijine, se lăsă în jos, înfigându-se în suliţă cu un geamăt lung, cald. Se aplecă peste mine, cu sânii clătinându-se, şi eu m-am întins şi i-am supt înfometat globurile evazive. Mâinile mele se ridicară să-i cuprindă coapsele în locul în care se deschideau de ambele părţi ale corpului meu.

Apoi mişcarea.

A doua oară dură mai mult, iar empatina îi împrumută un aer mai mult estetic decât sexual. Primindu-şi indiciile din semnalele izbucnind din simţurile mele, Miriam Bancroft stabili o mişcare înceată de du-te vino în timp ce eu îi priveam pântecul întins şi sânii proeminenţi cu o dorinţă detaşată. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam înţelege, Hendrix-ul fluiera un ritm ragga lent şi profund din colţurile camerei, iar jocurile de lumini decorau tavanul de deasupra noastră cu pete roşii şi purpurii. Când tiparul se răsturnă şi stele rotitoare începură să ne puncteze trupurile, mi-am simţit mintea răsturnându-se o dată cu el şi percepţiile îmi alunecară scăpate de sub control. Nu mai era decât legănarea coapselor lui Miriam Bancroft deasupra mea, şi imagini fragmentate ale trupului şi feţei ei învăluite în lumini colorate. Când îmi dădui drumul, fu ca o explozie îndepărtată care păru să aibă mai mult de-a face cu femeia cutremurându-se într-un spasm deasupra mea decât cu propriul mei trup.

Mai târziu, când stăteam întinşi unul lângă altul, cu mâinile mângâindu-ne reciproc în alte suişuri şi coborâşuri

neconvingătoare, ea întrebă:

— Ce crezi despre mine?

Am privit în jos de-a lungul trupului meu spre ceea ce făcea mâna ei, şi mi-am dres glasul.

— E o întrebare capcană?

Râse, aceeaşi tuse din adâncul pieptului care mă înfierbântase în camera hărţilor de la Casa Solară.

— Nu. Vreau să ştiu.

— Îţi pasă?

Nu sună aspru, căci cumva Merge Nine dezbrăcase întrebarea de nuanţele brutale.

— Crezi că asta înseamnă să fii Mat?

Cuvântul suna ciudat pe buzele ei, de parcă n-ar fi vorbit despre ea însăşi.

— Crezi că nouă nu ne pasă de nimic ce e tânăr?

— Nu ştiu, am spus, sincer. E un punct de vedere pe care l-am auzit. Să trăieşti trei sute de ani trebuie să-ţi modifice perspectivele.

— Da, aşa e. Respiraţia i se înteţi uşor când degetele mele alunecară în interiorul ei. Da, aşa. Dar nu încetează să-ţi pese. Vezi. Totul trece pe lângă tine. Şi tot ce vrei să faci este să te apuci, să te ţii de ceva, să opreşti totul. Să nu plece.

— E adevărat?

— Da, este. Deci ce crezi despre mine?

M-am aplecat peste ea şi am privit trupul de femeie tânără pe care îl ocupa, trăsăturile fine ale chipului ei şi ochii bătrâni, bătrâni. Încă eram împietrit de Merge Nine, şi nu-i puteam găsi niciun cusur. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Am renunţat la lupta pentru obiectivitate şi mi-am plecat capul s-o sărut pe un sân.

— Miriam Bancroft, eşti o adevărată comoară, şi mi-aş vinde de bunăvoie sufletul ca să te posed.

Ea îşi înăbuşi un chicotit.

— Vorbesc serios. Îţi plac?

— Ce fel de întrebare…

— Serios.

Cuvintele pătrunseră dincolo de empatină. Mi-am regăsit o parte din control şi am privit-o în ochi.

— Da, am spus simplu. Îmi placi.

Glasul îi scăzu.

— Îţi place ceea ce am făcut?

— Da, îmi place ce-am făcut.

— Vrei mai mult?

— Da, vreau mai mult.

Se ridică să mă privească în faţă. Mişcările mângâietoare ale mâinii ei de veniră mai puternice, cerând mai mult. Glasul i se întări pe măsură.

— Mai spune-mi o dată.

— Vreau mai mult. De la tine.

Mă împinse în jos apăsându-mă cu o mână pe piept şi se aplecă peste mine. Creşteam în ceva apropiat de o erecţie completă. Ea începu să-şi ritmeze mângâierile, lent şi puternic.

— Înspre vest, murmură, cam la cinci ore de mers cu o navă, e o insulă. A mea. Nimeni nu merge acolo; e o umbrelă de excludere de cincizeci de kilometri, patrulată de sateliţi, dar e frumoasă. Am construit acolo un complex, cu o bancă de clone şi o instituţie de reîntrupare. Vocea îi căpătă iar o nuanţă aspră: Câteodată încarc clonele. Copii ale mele. Ca să mă joc. Înţelegi ce-ţi ofer?

Am scos un sunet. Imaginea pe care tocmai mi-o indusese, de a fi în atenţia unui grup de trupuri ca acesta, toate dirijate de aceeaşi minte, îmi încorda şi ultimii muşchi ai erecţiei, iar mâna ei alunecă pe întreaga lungime ca o maşinărie.

— Ce-a fost asta?

Se aplecă peste mine, frecându-şi sfârcurile de pieptul meu.

— De când? am reuşit să îngaim, printre încolăcirile şi descolăcirile muşchilor stomacului, prin pofta trupească şi

tonurile ceţoase de Merge Nine. Invitaţia asta în parcul de distracţii e valabilă?

Ea zâmbi, un rânjet de o lascivitate pură.

— Pentru folosire nelimitată, zise.

— Dar numai pe o perioadă limitată, aşa-i?

Scutură din cap.

— Nu, nu mă înţelegi. Locul ăla este al meu. Totul de acolo, insula, marea din jurul ei, tot ce e pe ea. E al meu. Te pot ţine acolo cât vrei tu să rămâi. Până când oboseşti.

— Ar putea să ia ceva timp.

— Nu. Era o urmă de tristeţe în felul în care îşi clătină capul de data asta şi privirea i se umbri puţin: Nu, n-o să ia.

Mişcarea de piston de pe penisul meu slăbi treptat. Am gemut şi am apucat-o de mână, forţând-o să reia lucrul. Mişcarea păru s-o reaprindă, şi trecu la treabă conştiincios, crescând şi micşorând viteza, aplecându-se să mă hrănească cu sânii ei sau suplimentându-şi mângâierile cu lins şi supt. Percepţia mea temporală se pierdu şi fu înlocuită cu o pantă nesfârşită de senzaţii care suia chinuitor de lent, către o culme pentru care mă auzeam implorând cu glas de drogat undeva la mare depărtare.

La limita orgasmului, eram vag conştient prin legătura creată de Merge Nine că ea îşi scufundase degetele înăuntrul ei, frecându-se cu o dorinţă necontrolată cu totul nepotrivită meticulozităţii cu care mă manipula pe mine. Bine condusă de empatină, ajunse la propriul ei orgasm cu câteva secunde înainte de al meu, şi chiar înainte ca eu să izbucnesc îşi întinse cu putere propriile sucuri peste faţa şi trupul meu zvârcolindu-se. Totul se şterse.

Când mi-am venit în fire, mult mai târziu, cu prăbuşirea dată de Merge Nine strivindu-mă ca o greutate de plumb, ea dispăruse ca un vis febril.

Capitolul Unsprezece.

Când nu ai prieteni, iar femeia cu care ţi-ai petrecut noaptea te-a părăsit cu capul urlând şi fără un cuvânt, ai doar un număr limitat de opţiuni. Când eram mai tânăr

obişnuiam să ies în căutare de scandaluri sordide pe străzile din Newpest. Asta dusese la câţiva oameni înjunghiaţi, niciunul dintre aceştia nefiind eu, şi în schimb atrăsese ucenicia mea într-una din bandele de pe Lumea lui Harlan (capitolul Newpest). Mai târziu, am îmbunătăţit acest fel de refulare înrolându-mă; scandaluri cu un scop, şi cu armament mai intensiv, dar, după cum s-a dovedit, la fel de sordide. Presupun că n-ar fi trebuit să fiu aşa de surprins cum fusesem – singurul lucru pe care cei care mă recrutaseră pentru flotă voiseră cu adevărat să-l ştie fusese în câte bătăi învinsesem.

Zilele astea sufeream o reacţie ceva mai puţin destructivă la o indispoziţie chimică generală. Când patruzeci de minute de înot în piscina subterană de la Hendrix reuşiră să risipească atât dorul după compania toridă a lui Miriam Bancroft cât şi mahmureala dată de Merge Nine, am făcut singurul lucru pentru care eram pregătit. Am comandat nişte analgezice la room service şi am plecat la cumpărături.

Bay City era deja inundat de lumina zilei când în sfârşit am ieşit în stradă, iar centrul comercial era sufocat de pietoni. Am stat câteva minute pe margine, apoi m-am scufundat şi am început să mă uit la vitrine.

Un sergent de marină blond cu numele imposibil de Serenity Carlyle m-a învăţat să fac cumpărături, acasă pe Lume. Înainte folosisem întotdeauna o tehnică descrisă cel mai bine prin termenul cumpărături la punct fix. Îţi identifici ţinta, intri, o iei şi ieşi. Dacă nu poţi obţine ceea ce vrei, reduci pierderile şi ieşi la fel de repede. În timpul perioadei petrecute împreună, Serenity mă dezvăţase de această abordare, şi îmi vânduse filosofia ei de păşunat al consumatorului.

— Uite, îmi spusese într-o zi într-o cafenea din Millsport. Cumpărăturile – cumpărăturile adevărate, fizice – ar fi putut dispărea cu secole în urmă dacă s-ar fi vrut asta.

— Cine să vrea?

— Oamenii. Societatea. Fluturase nerăbdătoare din mână: Nu contează. Exista de pe atunci posibilitatea. Comenzi prin mail, supermarketuri virtuale, sisteme de debitare automată. Se putea face dar nu s-a întâmplat niciodată. Ce-ţi spune asta?

La douăzeci şi doi de ani, soldat crescut prin gangurile din Newpest, nu-mi spunea nimic. Carlyle se uitase la privirea mea albă şi suspinase.

— Îţi spune că oamenilor le place să meargă la cumpărături. Că acest lucru le satisface o necesitate esenţială de a achiziţiona, la nivel genetic. Ceva ce moştenim de la strămoşii noştri vânători-culegători. O, avem dispozitive automate pentru cumpărarea articolelor principale din gospodărie, sisteme mecanice de distribuire a alimentelor pentru cei săraci şi marginalizaţi. Dar avem şi o proliferare masivă a aglomerărilor comerciale şi a pieţelor specializate în hrană şi obiecte la care oamenii trebuie să meargă fizic. De ce ar face asta, dacă nu le-ar plăcea?

Probabil ridicasem din umeri, păstrându-mi calmul tineresc.

— Cumpărăturile înseamnă interacţiune fizică, antrenarea capacităţii de decizie, satisfacerea dorinţei de a achiziţiona, şi un impuls pentru mai multe achiziţii, o nevoie de cercetare. E atât de uman dacă te gândeşti. Trebuie să înveţi să-ţi placă, Tak. Vreau să zic că dacă trebuie poţi să traversezi un întreg arhipelag într-un elicopter fără să fii nevoit să te uzi. Dar asta nu-ţi ia plăcerea de a înota, nu-i aşa? Învaţă să cumperi bine, Tak. Fii flexibil. Bucură-te de nesiguranţă.

Bucurie nu era chiar ceea ce simţeam în acest moment, dar m-am conformat şi am rămas flexibil, fidel crezului lui Serenity Carlyle. Am început prin a căuta vag o geacă groasă impermeabilă, dar lucrul care m-a atras în final într-un magazin a fost o pereche de bocanci pentru teren accidentat.

Bocancii fură urmaţi de nişte pantaloni negri largi şi o bluză izolatoare cu sigilii enzimale de la talie până la banda strânsă de la gât. Până acum văzusem de sute de ori variante ale acestui tip de îmbrăcăminte pe străzile din Bay City. Asimilare la suprafaţă. Ar fi trebuit să meargă. După o scurtă reflecţie mahmură, am adăugat o sfidătoare bandană de mătase roşie peste frunte, în stilul bandelor din Newpest. Nu era ceva tocmai uniformizant, dar se potrivea cu iritarea vag revoltată care creştea în mine de ieri. Am aruncat costumul de vară al lui Bancroft într-un coş de pe stradă şi am lăsat pantofii alături de el.

Înainte de a-l arunca, am căutat prin buzunare şi am scos cele două cărţi de vizită: al doctorului de la Bay City Central şi al armurierului lui Bancroft.

Larkin şi Green s-au dovedit a fi numele nu al celor doi armurieri, ci a două străzi care se intersectau pe o pantă înfrunzită numită Russian Hill. Taxiul avea ceva vorbărie pentru turişti privind zona, dar am sărit peste ea. Larkin & Green, Armurieri din 2203, avea o faţadă discretă pe colţ, extinzându-se câţiva metri pe fiecare stradă, dar mărginită de unităţi blindate care arătau ca şi cum ar fi fost anexate. Am trecut prin nişte uşi de lemn bine îngrijite în interiorul răcoros, mirosind a petrol.

Înăuntru, locul îmi amintea de camera hărţilor de la Casa Solară. Era spaţios, şi lumina pătrundea prin două rânduri de ferestre înalte. Primul nivel fusese îndepărtat şi înlocuit cu o galerie largă dominând pe patru laturi parterul. Pe pereţi erau atârnate vitrine plate iar spaţiul de sub galerie adăpostea cărucioare acoperite cu sticlă groasă care îndeplineau acelaşi rol. În aer se simţea o urmă slabă de modificator ambiental, miros de copaci bătrâni sub mirosul uleiului de puşcă, iar pe podeaua de sub picioarele mele încălţate cu bocanci noi era un covor.

O faţă de oţel negru apăru peste balustrada galeriei. Fotoreceptori verzi ardeau în locul ochilor.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Sunt Takeshi Kovacs. Vin din partea lui Laurens Bancroft, am zis, lăsându-mi capul pe spate ca să întâlnesc privirea androidului. Caut nişte arme.

— Desigur, domnule. Vocea era masculină, liniştită şi lipsită de orice subsonice comerciale pe care să le pot detecta. Domnul Bancroft ne-a spus să vă aşteptăm. Sunt cu un client, dar voi coborî imediat. Vă rog simţiţi-vă ca acasă. La stânga aveţi scaune şi un bar cu răcoritoare. Vă rog să vă serviţi.

Capul dispăru şi conversaţia cu ton scăzut pe care o remarcasem vag atunci când intrasem fu reluată. Am localizat barul cu răcoritoare, l-am găsit plin cu alcool şi ţigări şi l-am închis în grabă. Analgezicele tociseră tăişul mahmurelii de după Merge Nine, dar nu eram în stare de alte abuzuri. Cu un uşor şoc, mi-am dat seama că până acum îmi petrecusem ziua fără nicio ţigară. M-am îndreptat spre prima vitrină şi m-am uitat înăuntrul ei la o selecţie de săbii de samurai. De teci erau agăţate etichete cu date. Unele dintre ele erau mai bătrâne decât mine.

Următoarea vitrină conţinea un raft cu arme cu proiectile cafenii şi gri care păreau mai degrabă să fi fost crescute decât fabricate. Butoaiele încolţeau din ambalaje organice curbate care pâlpâiau uşor în partea dinspre magazie. Şi ele erau datate din secolul trecut. Încercam să descifrez înscrisul curb gravat pe un butoi când am auzit un pas metalic pe scara din spatele meu.

— Domnul a găsit ceva pe placul său?

M-am întors cu faţa la androidul care se apropia, întregul său corp era din acelaşi metal lustruit, modelat în configuraţia musculară a unui bărbat uman arhetipal. Numai organele genitale lipseau. Faţa era lungă şi slabă, cu trăsături suficient de fine cât să atragă atenţia în ciuda imobilităţii sale. Pe cap avea săpate brazde reprezentând un păr aspru pieptănat pe spate. Pe piept avea ştampilată aproape erodat legenda Mars Expo 2076.

— Mă uitam, am zis făcând semn în spate spre pistoale. Astea sunt făcute din lemn?

Privirea fotoreceptorilor verzi mă fixă cu gravitate.

— Într-adevăr, domnule. Magaziile sunt dintr-un hibrid de fag. Sunt toate arme fabricate manual. Kalashnikov, Purdey şi Beretta. Avem aici toate firmele europene. De care este interesat domnul?

M-am uitat în spate. Era o poezie curioasă în acele forme, ceva situat la mijlocul drumului dintre brutalitatea funcţională şi graţia organică, ceva care striga să fie ţinut în braţe. Să fie folosit.

— Sunt puţin cam ornamentale pentru mine. Mă gândeam la ceva puţin mai practic.

— Desigur, domnule. Putem presupune că domnul nu este un novice în materie?

Am rânjit la maşină.

— Puteţi presupune.

— Atunci poate că domnul mi-ar putea spune care au fost preferinţele sale în trecut.

— Smith & Wesson 11 mm Magnum. Ingram 40 cu săgeţi. Aruncător de particule Sunjet. Dar asta nu era în acest trup.

Receptorii verzi sclipiră. Fără comentarii. Probabil nu fusese programat pentru conversaţii uşurele cu Mesagerii.

— Şi ce anume caută domnul pentru acest trup?

Am ridicat din umeri.

— Ceva subtil. Sau nu. Arme cu proiectile. Şi o lamă. Cele de calibru mare trebuie să fie în genul Smith-ului.

Androidul rămase tăcut. Aproape că puteam auzi bâzâitul căutătorilor de date. M-am întrebat în treacăt cum a ajuns o astfel de maşină să se învârtă pe aici. Era limpede că nu fusese proiectat pentru o astfel de slujbă. Pe Lumea lui Harlan nu vezi prea mulţi androizi. Construirea lor e costisitoare comparativ cu un corp sintetic sau chiar o clonă, iar cele mai multe slujbe unde este necesară o formă umană sunt mai bine îndeplinite de aceste alternative

organice. Adevărul este că un robot uman reprezintă o coliziune fără sens a două funcţiuni separate. Inteligenţa artificială, care într-adevăr funcţionează mai bine plasată într-un asemenea cadru închis, şi munca fizică grea, periculoasă pe care majoritatea firmelor de cyber-inginerie o proiectează special pentru fiecare sarcină. Ultimul robot pe care-l văzusem pe Lume fusese un crab de grădinărit.

Fotoreceptorii se luminară slab şi atitudinea individului se dezgheţă.

— Dacă domnul ar dori să mă urmeze, cred că am combinaţia potrivită.

Am urmat maşina printr-o uşă care se încadra atât de bine în decorul peretelui din spate încât nu o văzusem şi am străbătut un coridor scurt. Dincolo de acesta se găsea o încăpere lungă, scundă lângă ai cărei pereţi de plastic nevopsit erau aliniate lăzi din fibră de sticlă. Câţiva oameni lucrau tăcuţi la punctele de lucru răspândite prin cameră. Aerul era încărcat de bâzâitul profesionist al aparaturii manevrate de mâini pricepute. Androidul mă conduse la un omuleţ cu părul cărunt îmbrăcat în salopetă pătată de unsoare care jupuia un electromag aruncător de săgeţi de parcă ar fi fost un pui fript. Ridică privirea la apropierea noastră.

— Chip?

Dădu din cap spre maşină iar pe mine mă ignoră.

— Clive, dânsul este Takeshi Kovacs. E prieten cu domnul Bancroft, caută o armă. Aş vrea să-i arăţi pistoalele Nemex şi Philips, apoi condu-l la Sheila pentru o armă albă.

Clive dădu iar din cap şi lăsă deoparte electromagul.

— Pe aici, zise.

Androidul îmi atinse uşor braţul.

— Dacă domnul mai doreşte ceva, sunt în sala vitrinelor.

Se înclină şi plecă. L-am urmat pe Clive pe lângă şirurile de lăzi până într-un loc unde pistoalele stăteau aşezate pe grămezi de confetti de plastic. Alese unul şi se întoarse spre mine ţinându-l în mâini.

— A doua serie de Nemesis X, zise, întinzându-mi pistolul. Nemex. Fabricat sub licenţă Mannlicher-Schoenauer. Foloseşte gloanţe de mare putere de penetrare cu o încărcătură obişnuită numită Druck 31. Foarte puternic, foarte precis. Magazia e de optsprezece cartuşe intercalate în încărcător. Puţin cam voluminos dar merită într-o luptă. Simţiţi-i greutatea.

Am luat arma şi am răsucit-o în mâini. Era un pistol mare, cu o ţeavă grea puţin mai lungă decât la Smith & Wesson, dar bine echilibrat. L-am mutat un timp dintr-o mână în alta, simţindu-l, privind pieziş. Clive aştepta răbdător lângă mine.

— Bine. I l-am dat înapoi: Dar ceva mai subtil?

— Un Philips.

Clive băgă mâna într-o ladă deschisă şi săpă printre confetti până când scoase un pistol gri suplu aproape pe jumătate cât Nemexul.

— O încărcătură solidă de oţel. Foloseşte un accelerator electromagnetic. Complet fără zgomot, cu precizie maximă până la douăzeci de metri. Fără recul, şi are şi o opţiune de câmp reversat pe generator ceea ce înseamnă că gloanţele pot fi recuperate ulterior din ţintă. Zece cartuşe.

— Baterii?

— Cele standard sunt pentru patruzeci şi cincizeci de descărcări. După aceea pierdeţi din viteză cu fiecare şarjă. Aveţi două baterii de rezervă incluse în preţ şi un încărcător compatibil cu prizele casnice.

— Aveţi vreun poligon? Vreun loc unde să pot testa astea?

— În spate. Dar amândoi copilaşii vin împreună cu un disc de antrenament de luptă virtual şi între performanţele virtuale şi reale este o potrivire perfectă. Certificatul o garantează.

— Bine, în regulă.

Pregătirea pe baza unei astfel de garanţii poate fi un proces lent dacă vreun cowboy se foloseşte de neîndemânarea rezultată ca să-ţi trimită un glonţ în cap. Şi

asta fără să-ţi spună când ai putea fi reîntrupat. Dar deja durerea mea de cap reîncepuse să se facă simţită prin analgezice. Poate că o repriză de tragere la ţintă nu era chiar cea mai potrivită activitate în acest moment. Nici nu m-am mai ostenit să întreb de preţ. Nu erau banii mei cei pe care-i cheltuiam.

— Muniţie?

— Se găseşte în cutii de câte cinci, pentru ambele arme, dar primiţi un încărcător gratis pentru Nemex. Un fel de promoţie pentru noua linie. V-ar fi de ajuns?

— Nu prea. Daţi-mi două pachete de câte cinci pentru ambele pistoale.

— Zece încărcătoare de fiecare?

În glasul lui Clive se simţea un respect dubios. Zece încărcătoare înseamnă o grămadă de muniţie pentru un pistol, dar descoperisem că existau momente în care capacitatea de a umple aerul cu gloanţe valora mult mai mult decât capacitatea de a nimeri cu adevărat ceva.

— Doriţi şi o armă albă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Sheila!

Clive se întoarse spre camera lungă şi strigă la o femeie înaltă cu un păr blond tuns scurt, care stătea cu picioarele încrucişate pe o ladă cu mâinile în poală şi un set gri mat mascându-i faţa. Se uită în jur când îşi auzi numele, apoi îşi aminti de mască şi o scoase, clipind. Clive îi făcu semn cu mâna şi ea se descolăci de pe ladă, ridicându-se puţin ezitant din cauza întoarcerii la realitate.

— Sheila, omul caută o lamă. Vrei să-l ajuţi?

— Sigur. Femeia întinse o mână lungă şi subţire: Sunt Sheila Sorenson. Ce fel de armă doriţi?

I-am strâns mâna.

— Takeshi Kovacs. Am nevoie de ceva ce poate fi aruncat în grabă, dar trebuie să fie de dimensiuni mici. Ceva ce aş putea lega pe antebraţ.

— Bine, zise ea înţelegător. Vreţi să veniţi cu mine? Aţi terminat aici?

Clive dădu din cap spre mine.

— O să-i duc marfa lui Chip, iar el o să v-o împacheteze. Vreţi să vă fie livrată sau o luaţi dumneavoastră?

— O iau eu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Punctul de afaceri al Sheilei se dovedi a fi o mică încăpere rectangulară cu câteva siluete-ţintă din plută pe un perete şi o gamă de arme mergând de la stilete la macete atârnând pe celelalte trei. Alese un cuţit negru plat cu o lamă de metal cenuşiu lungă de vreo cincisprezece centimetri şi îl dădu jos.

— Cuţit Tebbit, zise ea liniştită. Unul foarte răutăcios.

Şi după toate aparenţele nepăsătoare se întoarse şi azvârli arma în ţinta din stânga. Tăie aerul ca o vietate şi se îngropă în capul siluetei.

— Lamă de oţel aliat cu tantal, cu mâner de carbon striat. Există o piatră inclusă în mâner pentru contragreutate şi bineînţeles îi puteţi lovi cu ea în cap dacă nu reuşiţi cu capătul ascuţit.

Am păşit spre ţintă şi am eliberat cuţitul. Limba era îngustă şi tăioasă ca o lamă pe ambele laturi. Un canal superficial străbătea centrul, conturat cu o linie fină roşie care avea mici caractere complicate gravate în interiorul ei. Am aplecat arma în tentativa de a citi inscripţia, dar era un cod pe care nu-l recunoşteam. Lumina se reflecta slab pe metalul cenuşiu.

— Ce-i asta?

— Ce? Sheila veni lângă mine. A, da. Codificare pentru bioarmament. Canalul acesta este acoperit cu C-381. Produce compuşi cianidici la contactul cu hemoglobina. E la o distanţă destul de mare de margini, ca să nu fie nicio problemă dacă te tai singur, dar dacă-l scufunzi în orice are sânge…

— Minunat.

— V-am spus că e răutăcios, nu-i aşa?

În glasul ei se simţea mândrie.

— Îl iau.

Ieşind din nou în stradă, încărcat de cumpărături, mi-am dat seama că la urma urmelor îmi trebuia o haină, fie şi numai pentru a ascunde arsenalul abia achiziţionat. Am aruncat o privire în sus în căutarea unui taxi dar în loc de asta am decis că era suficient soare pe cer ca să justifice mersul pe jos. M-am gândit că în sfârşit mahmureala mea începea să dea înapoi.

Mă aflam cu trei cvartale mai în jos pe stradă când mi-am dat seama că aveam o coadă.

Condiţionarea de Mesager, zbătându-se stângaci să revină la viaţă în siajul Merge Nine, mi-o spuse.

Simţul ascuţit al proximităţii, cel mai slab fior şi o siluetă în colţul ochilor o dată prea mult. Asta era bine. Într-o parte mai aglomerată a oraşului mi-ar fi scăpat, dar aici pietonii erau prea rari ca să ofere suficient camuflaj.

Cuţitul Tebbit era legat pe antebraţul meu stâng într-o husă moale de piele cu declanşare neurală, dar niciunul dintre pistoale nu-mi era accesibil fără să fie evident că îmi depistasem umbra. Am cugetat dacă să încerc să scap de urmăritor, dar am abandonat ideea la fel de repede cum mi-a venit. Nu era oraşul meu, mă simţeam încleiat de chimicale şi oricum aveam prea multe bagaje. N-avea decât să meargă cu mine la cumpărături. Am grăbit puţin pasul şi mi-am croit drum încet-încet spre centrul comercial, unde am găsit o haină de lână scumpă roşu cu albastru lungă până la jumătatea coapsei, cu modele de inspiraţie inuită reprezentând stâlpi totemici încrucişându-se pe suprafaţa ei. Nu era chiar ceea ce avusesem în minte, dar ţinea de cald şi avea numeroase buzunare încăpătoare. Plătind în dreptul ferestrei de sticlă a magazinului, am reuşit să arunc o privire spre faţa cozii mele. Tânăr, caucazian, păr negru. Nu-l cunoşteam.

Am traversat amândoi Union Square, oprindu-ne să facem loc unei alte demonstraţii privind Rezoluţia 653 care se îngrămădise la colţ şi acum se subţia treptat. Scandările se stinseră, oamenii se duseră şi lătratul metalic al sistemelor p.a. Începea să sune plângăcios. Aveam o şansă destul de mare să mă pierd în mulţime, dar deocamdată nu eram interesat. Dacă urmăritorul ar fi avut de gând să facă şi altceva decât să mă supravegheze, ar fi avut ocazia în umbra copacilor de pe colină. Aici era prea aglomerat pentru o lovitură. Mi-am croit drum printre rămăşiţele demonstraţiei, înlăturând fiţuicile ciudate, şi apoi m-am îndreptat spre sud spre Mission Street şi Hendrix.

Pe Mission am intrat fără să vreau în raza de acţiune a transmisiei unui vânzător stradal. Instantaneu capul mi s-a umplut de imagini. Mă mişcam pe o stradă plină de femei ale căror haine erau concepute astfel încât să arate mai mult decât ar fi arătat dacă ar fi fost goale. Cizme care transformau picioarele în bucăţi de carne pentru consumatori deasupra genunchilor, coapse cu benzi în formă de săgeată indicând direcţia, suporturi structurale care ridicau şi împingeau sânii la vedere: nişte pendule grele, rotunde, cuibărite ca nişte ganglioni în decoltee umede de sudoare. Limbile ieşeau în afară, lingând buze pictate în roşu vişiniu sau negru tombal, dinţii erau dezgoliţi provocator.

Un val de răcoare mă mătură, curăţând nevoia apăsătoare şi transformând atitudinea corpurilor într-o expresie abstractă a feminităţii. M-am pomenit măsurând unghiurile şi circumferinţele umflăturilor ca o maşină, cartografiind geometria cărnii şi oaselor ca şi cum ar fi fost o specie de plante.

Betatanatină. Secerătoarea.

Ultimul copil al unei familii extinse de chimicale concepute pentru proiecte de cercetare a stărilor din apropierea morţii, la începutul mileniului, betatanatina aducea corpul uman atât de aproape de linia dreaptă pe cât era posibil

fără o distrugere masivă a celulelor. În acelaşi timp, stimulii controlului din molecula de Secerătoare inducea o funcţionare clinică a intelectului care permitea cercetătorilor să treacă prin experienţa artificială a morţii fără covârşitoarea emoţie şi uluire care le-ar putea strica percepţia informaţiilor. Folosită în doze mici, Secerătoarea producea o adâncă indiferenţă faţă de lucruri ca durerea, excitaţia, bucuria şi suferinţa. Toată detaşarea pe care bărbaţii o simulaseră timp de secole înainte ca formele dezgolite ale femeii să li se ofere, într-o capsulă. Era aproape o obişnuinţă pe piaţa bărbaţilor adolescenţi.

Era de asemenea un ideal drog militar. Cu Secerătoarea, un călugăr ascet al Visului lui Godwin putea incendia un sat plin de femei şi copii şi să nu simtă nimic în afară de fascinaţia pentru felul în care flăcările topeau carnea de pe oase.

Ultima dată când folosisem betatanatină fusese în luptele de stradă de pe Sharya. O doză întreagă, proiectată să coboare temperatura corpului la cea a mediului înconjurător şi să-mi încetinească inima până la un ritm neînsemnat. Trucuri prin care să se evite detectoarele antipersonal de pe tancurile păianjen sharyene. Fără depistare în infraroşu, te puteai apropia să te caţeri pe un picior şi să spargi trapele cu grenade termită. Izbit de unda de şoc, echipajul era la fel de uşor de măcelărit ca nişte pisoi nou-născuţi.

— Am stiff, omule, zise inutil o voce răguşită.

Am clipit să alung transmisia şi m-am pomenit uitându-mă la o faţă caucaziană palidă cu o coamă căruntă. Unitatea de transmisie stătea pe umărul său, micile leduri roşii clipind spre mine ca nişte ochi de liliac. Pe Lume sunt reguli foarte stricte care limitează diseminarea direct-pe-creier, şi chiar transmisiile accidentale pot genera acelaşi tip de violenţă ca şi vărsarea băuturii cuiva într-un bar de pe chei. Am întins un braţ şi l-am îmbrâncit cu putere în piept pe comerciant. Se împletici până în vitrina magazinului.

— Hei…

— Nu te pişa în capul meu, amice. Nu-mi place.

I-am văzut mâna alunecând în jos spre talie şi am bănuit ce avea să urmeze. Reorientându-mă, i-am prins globul ochiului sub degetele mele înţepenite…

Şi m-am trezit faţă în faţă cu o movilă şuierătoare de carne membranoasă umedă de vreo doi metri înălţime. Tentaculele se zvârcoliră spre mine şi mâna mea se afundă într-o gaură pătată de flegmă tivită cu cili negri. Gâtul mi se ridică şi laringele mi se blocă.

Trecând peste limita repulsiei, am împins în cilii mişcători şi am simţit cum carnea greţoasă cedează.

— Dacă mai vrei să vezi, opreşte rahatul ăsta, am spus gâtuit.

Movila de carne dispăru şi mă aflam din nou în faţa traficantului, cu degetele încă apăsate pe curbele superioare ale globilor lui oculari.

— Bine, omule, bine. Desfăcu mâinile, cu palmele în afară: Nu vrei marfa, n-o cumpăra. Eu încerc doar să-mi câştig pâinea.

Am făcut un pas înapoi şi i-am lăsat spaţiu să se desprindă de vitrina magazinului de care îl ţintuisem.

— Acolo de unde vin eu nu intri în capetele oamenilor pe stradă, i-am oferit un fel de explicaţie.

Dar el simţise deja retragerea mea din confruntare şi făcu doar un gest cu degetul despre care am presupus că era obscen.

— Mă doare-n cot de unde eşti. Greier nenorocit! Dispari din faţa mea.

L-am lăsat acolo, întrebându-mă în treacăt în timp ce traversam dacă era vreo diferenţă din punct de vedere moral între el şi geneticienii care încorporaseră Merge Nine în trupul lui Miriam Bancroft.

M-am oprit la un colţ şi mi-am aplecat capul să aprind o ţigară.

Mijlocul după-amiezii. Prima pe ziua de azi.

Capitolul Doisprezece.

Pe când mă îmbrăcam în oglindă în seara aceea, am suferit de convingerea brutală că altcineva îmi folosea trupul şi că eu fusesem redus doar la rolul de pasager într-un vehicul de observaţie din spatele ochilor.

Se numeşte respingere a întregului psihic. Sau doar fragmentare. Nu e ceva neobişnuit să ai câţiva fiori, chiar dacă eşti un schimbător de trupuri experimentat, dar ăsta era cel mai rău caz pe care-l avusesem în ani de zile. Momente întregi am fost literalmente îngrozit să gândesc ceva detaliat, ca nu cumva omul din oglindă să nu-mi observe prezenţa. Încremenit, l-am privit ajustând cuţitul Tebbit în teaca sa neuro, ridicând Nemexul şi Philipsul unul câte unul şi verificând încărcătura fiecărei arme. Pistoalele cu gloanţe erau ambele echipate cu câte un toc ieftin Fibregrip care se lipeau cu enzime de haine acolo unde erau presate. Omul din oglindă fixă Nemexul sub braţul stâng unde ar fi fost acoperit de geacă şi ascunse Philipsul la şale. Exersă scoaterea pistoalelor din tocuri de câteva ori, aţintindu-le spre reflexia lui, dar nu era ceva necesar. Discurile de exerciţii virtuale se ridicaseră la nivelul promisiunilor lui Clive. Era pregătit să ucidă cu oricare dintre arme.

M-am agitat în spatele ochilor.

Ezitant, îşi scoase pistoalele şi cuţitul şi le lăsă din nou pe pat. Apoi rămase un timp nemişcat până ce sentimentul iraţional de goliciune trecu.

Slăbiciunea armelor, o numea Virginia Vidaura, şi din prima zi a antrenamentului de Mesager fusese considerată un păcat capital.

O armă – orice armă – este o unealtă, ne spunea ea. Legăna în braţe un aruncător de particule Sunjet. Destinată unui scop anume, aşa cum este orişice unealtă, şi utilă numai în acel scop. Dacă un om ar căra cu el peste tot un ciocan de forţă numai pentru că este inginer ar fi

considerat nebun. Şi dacă acest lucru se aplică inginerilor, se aplică de două ori în cazul Mesagerilor.

În pluton, Jimmy de Soto tuşise amuzat. În acel moment vorbea în numele nostru al tuturor. Nouăzeci la sută dintre Mesageri proveneau dintre forţele convenţionale ale Protectoratului, unde armamentul avea în general un statut situat undeva între jucărie şi fetiş personal. Soldaţii ONU mergeau peste tot înarmaţi, chiar şi în permisii.

Virginia Vidaura auzise tusea şi prinsese privirea lui Jimmy.

— Domnule de Soto. Nu eşti de acord.

Jimmy se foise, puţin stânjenit de cât de uşor fusese depistat.

— Păi, doamnă. Experienţa îmi spune că cu cât ai mai multă putere de foc cu atât te achiţi mai bine de misiune.

O uşoară undă de asentiment străbătuse rândurile. Virginia Vidaura aşteptase să se stingă.

— Într-adevăr, zisese, şi apucase cu ambele mâini un aruncător de particule. Acest… dispozitiv are ceva putere. Te rog vino aici şi ia-l.

Jimmy ezitase puţin, apoi îşi făcuse loc până în faţă şi luase arma. Virginia Vidaura se dăduse înapoi astfel încât Jimmy să fie în centrul scenei în faţa recruţilor adunaţi şi-şi dăduse jos bluzonul Corpului. În tricou fără mâneci şi papuci de bord arăta slabă şi foarte vulnerabilă.

— O să vezi, zisese ea cu voce tare, că încărcătura este reglată la poziţia de test. Dacă mă loveşti, nu va rezulta decât o mică arsură de gradul unu, nimic mai mult. Mă aflu la o distanţă de aproximativ cinci metri. Sunt neînarmată. Domnule de Soto, vrei să încerci să mă ţinteşti? Sunt gata.

Jimmy păruse surprins, dar ridicase Sunjetul în dreptul obrazului să verifice reglajul, apoi îl lăsase în jos şi se uitase la femeia din faţa lui.

— Sunt gata, repetase ea.

— Acum, se răstise el.

Fusese aproape imposibil de urmărit. Jimmy azvârlise Sunjetul imediat ce cuvântul îi ieşise din gură, şi în stilul luptătorilor dăduse drumul focului chiar înainte ca ţeava să ajungă la orizontală. Aerul se umpluse de trosnetul caracteristic aruncătoarelor de particule. Raza ţâşnise. Virginia Vidaura nu mai era acolo. Cumva calculase la perfecţie unghiul razei şi se ferise din calea ei. De asemenea restrânsese distanţa de cinci metri la jumătate şi haina din mâna ei dreaptă era în mişcare. O înfăşurase în jurul ţevii Sunjetului şi smucise arma în lateral. Era peste Jimmy înainte ca el să înţeleagă ce se întâmpla, azvârlind aruncătorul de particule peste podeaua sălii de antrenament, lovindu-l şi răsturnându-l şi aducând uşor latul palmei sub nasul lui.

Momentul se prelungise apoi se spărsese atunci când bărbatul de lângă mine îşi ţuguiase buzele şi emisese un fluierat lung, jos. Virginia Vidaura se înclinase uşor în direcţia sunetului, apoi se săltase în picioare şi-l ajutase pe Jimmy să se ridice.

— O armă este o unealtă, repetase ea cu răsuflarea puţin tăiată. O unealtă pentru a ucide şi pentru a distruge. Şi vor fi momente când, ca Mesageri, va trebui să ucideţi şi să distrugeţi. Atunci veţi alege şi vă veţi echipa cu uneltele necesare. Dar amintiţi-vă de slăbiciunea armelor. Ele sunt o extensie – voi sunteţi ucigaşii şi distrugătorii. Sunteţi un întreg, cu sau fără ele.

Strecurându-se în geaca inuită, îşi întâlni încă o dată proprii ochi în oglindă. Chipul pe care îl văzu întorcându-i privirea nu era mai expresiv decât al androidului de la Larkin & Green. Îl fixă impasibil pentru o clipă, apoi ridică o mână să-şi frece cicatricea de sub ochiul stâng. O ultimă privire de sus până jos şi am părăsit camera cu răceala bruscă a recăpătării controlului inundându-mi nervii. Coborând în lift, departe de oglindă, m-am silit să zâmbesc.

Am avut o fragmentare, Virginia.

Respiră, zise ea. Mişcă-te. Controlează-te.

Şi am ieşit în stradă. Hendrix-ul mi-a urat curtenitor o seară bună când am trecut pragul uşilor principale, iar pe partea opusă a străzii coada mea apăru dintr-o ceainărie şi porni paralel cu mine. Am parcurs câteva cvartale, respirând atmosfera serii şi gândindu-mă dacă să scap de el sau nu. Lumina soarelui nu prea convingătoare persistase întreaga zi şi cerul era mai mult sau mai puţin senin, dar tot nu era cald. Conform hărţii pe care o cerusem la Hendrix, Licktown se găsea la o duzină şi jumătate de cvartale spre sud. M-am oprit la un colţ, am făcut semn unui taxi să coboare de pe culoarul său de patrulare şi l-am văzut pe urmăritorul meu făcând acelaşi lucru în timp ce eu urcam la bord.

Începuse să mă plictisească.

Taxiul coti spre sud. M-am aplecat în faţă şi am trecut cu mâna peste panoul publicitar pentru vizitatori.

— Bine aţi venit la Urbline Services, spuse o voce caldă de femeie. Sunteţi conectaţi la baza de date centrală a Urbline. Vă rog formulaţi informaţia solicitată.

— Există zone nesigure în Licktown?

— Zona denumită Licktown este în general considerată nesigură în totalitatea sa, spuse plat baza de date. Însă Urbline vă garantează transportul spre orice destinaţie din cuprinsul Bay City şi…

— Mda. Îmi puteţi arăta străzile cu cea mai mare rată a criminalităţii violente din zona Licktown?

Urmă o scurtă pauză în care căutătorul de date accesa canale mai puţin utilizate.

— Strada 19, cvartalele dintre Missouri şi Wisconsin indică cincizeci şi trei de vătămări organice în timpul ultimului an. O sută şaptezeci şi şapte arestări pentru substanţe interzise, o sută douăzeci şi două provocând vătămări organice minore, două su…

— Bine. Cât de departe este de Jerry's Closed Quarters, Mariposa şi San Bruno?

— Distanţa în linie dreaptă este de aproximativ un kilometru.

— Ai o hartă?

Pe consolă se aprinse o grilă de străzi, completată cu cruci de localizare pentru Jerry's şi numele străzilor luminate în verde. Am studiat-o câteva secunde.

— În regulă. Lasă-mă acolo. Intersecţia lui 19 cu Missouri.

— Ca parte a contractului nostru cu clienţii, trebuie să vă avertizez că nu este o destinaţie recomandabilă.

M-am lăsat pe spate şi am simţit zâmbetul lăţindu-mi-se pe faţă, de data asta neforţat.

— Mulţumesc.

Taxiul mă lăsă jos, fără vreun alt protest, la intersecţia dintre 19 şi Missouri. Am aruncat o privire în jur pe când ieşeam şi am rânjit iar. Destinaţie nerecomandabilă era o afirmaţie tipică a unei maşini.

Străzile pe care îl fugărisem pe mongol noaptea trecută erau pustii, dar această parte a Licktown-ului era animată, iar locuitorii săi făceau clientela lui Jerry să arate aproape sănătoasă. Am plătit taxiul şi o duzină de capete se întoarseră ca să se concentreze asupra mea, niciunul dintre ele pe de-a-ntregul uman. Aproape că puteam simţi ochii cu fotomultiplicatori mecanici acordându-se de la distanţă pe banii pe care îi alesesem ca să plătesc, observând bancnotele în verde luminiscent fantomatic; nări canine cu performanţe mărite se umflau de mirosul gelului de duş al hotelului, întreaga mulţime culegând ecoul bogăţiei pe radarul străzii lor ca dâra unui banc de delfini pe ecranul unui pescador din Millsport.

Al doilea taxi coborî în spatele meu. O alee neluminată îmi făcu cu ochiul, la mai puţin de zece metri distanţă. Abia păşisem pe ea când primul dintre localnici îşi începu jocul.

— Cauţi ceva, turistule?

Erau trei, şeful care vorbea fiind un uriaş de doi metri jumate gol până în talie arătând de parcă întregul stoc anual de grefe musculare al lui Nakamura îi fusese

înfăşurat în jurul braţelor şi torsului. Sub pielea pectoralilor avea tatuaje de iluminium roşu astfel încât pieptul său semăna cu o vatră de cărbuni încinşi pe cale să se stingă, şi o cobră colţoasă se ridica din talie pe muşchii striaţi ai stomacului. Mâinile care atârnau desfăcute pe lateral se terminau cu nişte gheare ascuţite cu pila. Faţa îi era cusută cu cicatrici în urma luptelor dintre monştri pe care le pierduse iar într-unul dintre ochi avea înfiptă o proteză ieftină, o lentilă amplificatoare. Glasul îi suna surprinzător de blând şi trist.

— Poate ai venit să vizitezi cartierele sărace, zise răutăcios silueta din dreapta uriaşului. Era tânăr, slab şi palid, cu păr lung subţire căzându-i pe faţă, iar atitudinea lui avea un tic nervos care trăda neurachemul ieftin. El era probabil cel rapid.

Al treilea membru al comitetului de întâmpinare nu spuse nimic, doar rânji buzele de pe botul canin ca să etaleze nişte dinţi transplantaţi de animal de pradă şi o limbă lungă neplăcută. Sub capul mărit chirurgical, corpul era al unui bărbat uman în haine strâmte de piele.

Timpul trecea. Coada mea trebuia să fi plătit deja taxiul şi să fi trecut la treabă. M-am hotărât să risc. Mi-am dres glasul.

— Eu doar treceam pe aici. Sunteţi înţelepţi, o să mă lăsaţi. Acolo în spate a aterizat un cetăţean care va fi mai uşor de prins.

Urmă o pauză scurtă, neîncrezătoare. Apoi uriaşul se întinse spre mine. I-am înlăturat mâna, am făcut un pas în spate şi am executat o ţesătură de lovituri evident ucigaşe în aerul dintre noi. Trioul îngheţă, amplificatul canin mârâind. Mi-am tras sufletul.

— Cum am spus, aţi fi înţelepţi dacă m-aţi lăsa să trec.

Uriaşul era gata să renunţe. Puteam vedea asta pe faţa sa spartă. Fusese luptător destul de mult timp ca să observe antrenamentul de luptă şi instinctul unei vieţi petrecute în ring îi spunea când balanţa era înclinată. Cei doi însoţitori

ai lui erau mai tineri şi ştiau mai puţine despre înfrângere. Înainte ca el să spună ceva, puştiul palid cu neurachem biciui cu ceva iar caninul se repezi la braţul meu drept. Propriul meu neurachem, deja declanşat şi probabil mai costisitor, fu mai rapid. Am apucat braţul puştiului frângându-i-l la cot, răsucindu-l în durerea lui şi peste tovarăşii lui. Caninul se aplecă pe lângă el şi eu am lovit, izbind puternic în nas şi gură. Căzu cu un scheunat. Puştiul se prăbuşise în genunchi, bocind şi strângându-şi cotul strivit. Uriaşul ţâşni înainte şi se pomeni cu degetele înţepenite ale mâinii mele drepte la un centimetru de ochi.

— Nu, am zis liniştit.

Puştiul gemea pe jos la picioarele noastre. În spatele lui, amplificatul canin zăcea acolo unde îl doborâsem, zbătându-se slab. Uriaşul se lăsă pe vine între ei, întinzând mâinile mari ca într-o mângâiere.

Privi în sus spre mine, cu o expresie acuzatoare pe chip.

Am dat înapoi pe alee vreo zece metri, apoi m-am întors şi am luat-o la fugă. Coada mea n-avea decât să se descurce şi să mă ajungă din urmă.

Aleea cotea în unghi drept înainte de a da într-o altă stradă aglomerată. Am dat colţul şi am încetinit astfel încât am intrat pe stradă cu un pas rapid. Făcând la stânga, mi-am croit drum prin mulţime şi am început să mă uit după indicatoarele stradale.

În faţă la Jerry's femeia încă mai dansa, captivă în paharul de cocktail. Firma clubului era aprinsă şi afacerile păreau să fie mai animate ca în seara trecută. Grupuri mici de oameni veneau şi plecau pe sub braţele flexibile ale robotului de la uşă, iar traficanţii pe care îi rănisem în cursul luptei cu mongolul fuseseră înlocuiţi cu de câteva ori mai mulţi.

Am traversat strada şi m-am aşezat în faţa robotului care m-a pipăit, iar vocea sintetică spuse:

— Curat. Doriţi la cabine sau la bar?

— Ce-i de făcut la bar?

— Ha ha ha, sosi râsul protocolar. La bar înseamnă să te uiţi, dar să nu atingi. Fără bani jos, fără să pui mâna. Regulile casei. Asta se aplică şi în cazul altor clienţi.

— La cabine.

— Cobori pe scări şi la stânga. Ia un prosop din grămadă.

Am coborât pe scări, am parcurs coridorul luminat în roşu rotitor, am trecut de nişa cu prosoape şi de primele patru uşi închise ale cabinelor. Ritmul ca un tunet până în adâncul măruntaielor umplea aerul. Am închis cea de-a cincea uşă în spatele meu, am introdus câteva bancnote în consola de credit de dragul aparenţelor, şi am păşit până lângă ecranul de sticlă aburită.

— Louise?

Curbele trupului ei se lipiră de sticlă, cu sânii aplatizaţi. Lumina vişinie din cabină arunca benzi strălucitoare peste ea.

— Louise, sunt eu. Irene. Mama lui Lizzie.

O pată întunecată apăru între sânii ei. Neurachemul tresări la viaţă în interiorul meu. Apoi uşa de sticlă alunecă în lături şi corpul fetei se lăsă în braţele mele. Un pistol cu gura largă se ivi peste umărul ei, îndreptat spre capul meu.

— Rămâi acolo, ticălosule, zise o voce gâtuită. Te pot prăji cu ăsta. Dacă faci o mişcare greşită îţi smulg capul de pe umeri şi-ţi topesc cipul cortical.

Am îngheţat. În glasul lui era o insistenţă nu prea departe de panică. Foarte periculos.

— Aşa.

Uşa din spatele meu se deschise, aducând o rafală de muzică de pe coridor, şi o a doua gură de pistol mi se înfipse în spate.

— Acum las-o jos, foarte încet, şi dă-te înapoi.

Am coborât delicat trupul din braţele mele pe podeaua satinată apoi m-am ridicat. O lumină albă puternică izbucni în cabină, iar cireaşă rotitoare clipi în roz de două ori şi se stinse. Uşa din spatele meu se trânti oprind muzica în timp ce în faţa mea un bărbat blond înalt în haine strâmte negre

avansa, cu încheieturile degetelor albite pe trăgaciul aruncătorului său de particule. Ţinea buzele strânse iar ochii ardeau în jurul unor pupile încărcate de stimulente. Pistolul din spatele meu mă împinse în faţă iar blondul continuă să se apropie până când gura pistolului îmi strivi buza de jos de dinţi.

— Tu cine dracu' eşti? şuieră la mine.

Am întors capul într-o parte suficient cât să deschid gura.

— Irene Elliott. Fiica mea a lucrat aici.

Blondul făcu un pas în faţă, ţeava pistolului său trasând o linie în jos pe obrazul meu până sub bărbie.

— Minţi, zise el blând. Am un prieten la instituţia de justiţie din Bay City, şi el mi-a spus că Irene Elliott e încă stocată. Vezi, am verificat sacul de rahat pe care i l-ai vândut curvei.

Înghionti corpul inert de pe podea iar eu am privit în jos cu coada celui mai apropiat ochi. În lumina crudă albă urmele de tortură apăreau vinete pe carnea fetei.

— Acum aş vrea să te gândeşti cu grijă la următorul răspuns, indiferent cine-ai fi. De ce întrebi despre Lizzie Elliott?

Mi-am lăsat ochii să alunece peste ţeava aruncătorului la chipul cu dinţi încleştaţi. Nu era expresia cuiva care ştia ce face. Prea speriat.

— Lizzie Elliott e fiica mea, bucată de rahat ce eşti, iar dacă prietenul tău de la depozitul oraşului ar avea într-adevăr acces, ar şti de ce dosarele spun că sunt încă stocată.

Pistolul din spate împinse şi mai puternic, dar pe neaşteptate blondul păru să se relaxeze. Gura i se strâmbă într-un rictus de resemnare. Lăsă aruncătorul în jos.

— Bine, zise. Deek, du-te şi adă-l pe Oktai.

Cineva din spatele meu se strecură afară din cabină. Blondul flutură pistolul spre mine.

— Tu. Aşează-te în colţ.

Tonul era nepăsător, aproape indiferent.

Am simţit pistolul depărtându-se de spatele meu şi m-am mişcat să ascult ordinul. Aşezându-mă pe podeaua de satin am cântărit şansele. Deek plecând, tot mai erau trei. Blondul, o femeie în ceea ce mi se părea a fi un trup sintetic cu piele asiatică legănând cel de-al doilea aruncător de particule a cărui amprentă încă o mai simţeam pe spinare, şi un negru înalt a cărui unică armă părea a fi o ţeavă de fier. Nicio şansă. Ăştia nu erau ca rechinii de stradă pe care îi înfruntasem pe 19. În ei era întrupat un scop rece, un fel de versiune ieftină a ceea ce avusese Kadmin la Hendrix.

O clipă m-am uitat la femeia sintetică şi m-am întrebat, dar era imposibil. Chiar dacă ar fi reuşit să scape cumva de acuzaţiile despre care vorbise Kristin Ortega şi să fie reîntrupat, Kadmin era din interior. Ştia cine îl angajase şi cine eram eu. Feţele care se uitau la mine de jur împrejurul biocabinei, după cum recunoscuseră, nu ştiau nimic.

Şi aşa să şi rămână.

Privirea mea alunecă spre trupul bătut al Louisei. Părea că tăiaseră mici incizii în pielea de pe coapsele ei apoi trăseseră de răni până se sfâşiaseră. Simplu, crud şi foarte eficient. Probabil o forţaseră să privească în timp ce o făceau, combinând durerea cu teroarea. Să vezi ce se întâmplă corpului tău este o experienţă care-ţi întoarce măruntaiele pe dos. Pe Sharya poliţia religioasă o folosea curent. Probabil va avea nevoie de psihochirurgie ca să treacă peste traumă.

Blondul văzu unde priveam şi-mi oferi o aprobare morocănoasă din cap, ca şi cum aş fi fost complice la act.

— Vrei să ştii de ce mai are capul pe umeri, nu?

M-am uitat la el cu tristeţe.

— Nu. Pari un om ocupat dar presupun că o să iei fiecare lucru la timpul lui.

— Nu-i nevoie, zise el nepăsător, savurând momentul. Bătrâna Anenome e catolică. A treia sau a patra generaţie, mi-au spus fetele. Declaraţie sub jurământ pe disc,

Legământul complet de Abţinere înregistrat la Vatican. Angajăm o mulţime din astea. Uneori e foarte convenabil.

— Vorbeşti prea mult, Jerry, spuse femeia.

Ochii blondului clipiră alb spre ea, dar indiferent ce ripostă adunase sub curbura buzelor tăcu atunci când doi bărbaţi, probabil Deek şi Oktai, pătrunseră în cămăruţă pe un alt val de muzică ritmată de pe coridor. Ochii mei îl măsurară pe Deek şi-l plasară în aceeaşi categorie – muşchi – cu purtătorul de ţeavă, apoi trecură la tovarăşul lui, care mă privea fix. Inima îmi tresări. Oktai era mongolul. Jerry smuci capul în direcţia mea.

— El e? întrebă.

Oktai aprobă lent, cu un rictus sălbatic de triumf săpat pe faţa sa lată. Mâinile masive se încleştau şi se descleştau de o parte şi de alta a corpului. Trecea printr-o criză extremă de ură atât de adâncă încât îl sufoca. Puteam vedea o umflătură acolo unde cineva îi reparase fără pricepere nasul spart cu grefe de ţesut, dar asta nu părea a fi suficient ca să justifice furia pe care o contemplam.

— Bine, Ryker. Blondul se aplecă puţin: Vrei să-ţi schimbi povestea? Vrei să-mi spui de ce mă calci pe bătături?

Vorbea cu mine.

Deek scuipă într-un colţ al încăperii.

— Nu ştiu, am spus eu limpede, despre ce naiba vorbeşti. Mi-ai transformat fiica într-o prostituată, apoi ai ucis-o. Şi pentru asta o să te omor.

— Mă îndoiesc că o să ai ocazia, zise Jerry lăsându-se pe vine în faţa mea şi fixând podeaua. Fiica ta era o târfă proastă şi nebună care credea că mă poate strânge cu uşa şi…

Se opri şi clătină incredul din cap.

— Ce dracu' vorbesc? Te văd aici, şi totuşi cumpăr tot căcatul ăsta. Eşti bun, Ryker, recunosc. Pufni: Acum o să te mai rog o dată cu frumosul. Poate reuşim să cădem la înţelegere. După aia o să te trimit la nişte prieteni de-ai mei foarte sofisticaţi. Înţelegi ce spun?

Am dat din cap o dată, încet.

— Bun. Deci, Ryker. Ce faci în Licktown?

L-am privit în faţă. Un gunoi neînsemnat cu iluzia relaţiilor influente. N-aveam să aflu nimic aici.

— Cine-i Ryker?

Blondul lăsă din nou capul în jos şi fixă podeaua dintre picioarele mele. Părea nefericit din cauza a ceea ce urma să se întâmple. În cele din urmă îşi linse buzele, dădu din cap ca pentru sine şi-şi scutură genunchii în timp ce se ridica în picioare.

— Bine, durule. Dar vreau să-ţi aduci aminte că ai avut o şansă. Se întoarse spre femeia sintetică: Scoate-l de aici. Nu vreau urme. Şi spune-le că e dotat cu n până-n albul ochilor, n-o să scoată nimic de la el cât e în trupul ăsta.

Femeia aprobă şi-mi făcu semn cu arma să mă ridic. Împinse cadavrul Louisei cu vârful uneia dintre cizme:

— Şi asta?

— O să ne descotorosim. Milo, Deek, duceţi-vă cu ea.

Purtătorul de ţeava îşi înfipse arma la centură şi se ghemui ca să salte cadavrul pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de surcele. Deek, urmându-l îndeaproape, o bătu cu afecţiune peste una din bucile învineţite.

Mongolul scoase un sunet din gât. Jerry îi aruncă o privire de vag dezgust.

— Nu, tu nu. Se duc în nişte locuri pe care nu vreau să le vezi. Nu-ţi fă griji, o să existe o înregistrare pe disc.

— Sigur, omule, zise Deek peste umăr. O să ţi-o aducem la întoarcere.

— Bine, destul, rosti femeia aspru, venind în faţa mea. Hai să ne înţelegem, Ryker. Tu ai neurachem, la fel am şi eu. Iar ăsta este un saşiu rezistent la impact. După specificaţiile piloţilor de încercare Lockheed-Mitoma. Nu-mi poţi face niciun rău. Iar eu aş fi fericită să-ţi smulg maţele prin gât numai dacă te uiţi urât. Acolo unde mergem nu le pasă în ce stare eşti. E clar, Ryker?

— Nu mă cheamă Ryker, am spus iritat.

— Sigur.

Am trecut prin uşa de sticlă aburită într-o încăpere mică ocupată de o măsuţă de machiaj şi o boxă pentru duş, şi am ieşit pe un coridor paralel cu cel din faţa cabinelor. Aici luminile erau slabe, nu se auzea muzică, iar coridorul dădea spre camere mai mari, parţial acoperite de draperii, în care bărbaţi şi femei tinere zăceau fumând sau doar holbându-se în gol ca nişte trupuri sintetice neocupate. Dacă vreunul dintre ei observase mica procesiune care trecea, nu dădură niciun semn. Milo mergea în faţă cu cadavrul, Deek se instalase în spatele meu iar femeia sintetică era ariergarda, ţinând nepăsătoare aruncătorul în mână. Ultima imagine a lui Jerry a fost o postură de stăpân, stând cu mâinile în şolduri pe coridor în spatele nostru. Apoi Deek mă lovi cu palma peste cap şi eu m-am întors iar cu faţa spre înainte. Picioarele mutilate, bălăngănindu-se ale Louisei mă precedară într-o parcare semiîntunecată acoperită, unde ne aştepta rombul de un negru pur al unui vehicul aerian.

Sintetica deschise portbagajul maşinii şi flutură aruncătorul spre mine.

— E loc suficient. Fă-te comod.

M-am suit în portbagaj şi am descoperit că avea dreptate. Apoi Milo înghesui cadavrul Louisei alături de mine şi trânti capacul, lăsându-ne pe amândoi în întuneric. Am auzit bufniturile înfundate ale celorlalte uşi deschizându-se şi închizându-se, şi apoi şoapta motoarelor maşinii şi tresărirea slabă când ne-am ridicat de la pământ.

Călătoria a fost rapidă şi mai lină decât ar fi fost drumul corespunzător pe suprafaţă. Prietenii lui Jerry conduceau prudent – doar nu vrei să fii oprit de o patrulă plictisită pentru schimbare nesemnalizată a direcţiei atunci când ai pasageri în portbagaj. M-aş fi simţit aproape plăcut acolo ca într-un pântec întunecos dacă n-ar fi fost izul slab de materii fecale al cadavrului. Louise îşi golise măruntaiele în timpul torturii.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a călătoriei compătimind-o pe fată, şi îngrijorat de nebunia catolicilor, de câine care a pus botul pe un os. Cipul cortical al femeii era complet întreg. Lăsând deoparte consideraţiile financiare, ar fi putut fi readusă la viaţă printr-o simplă rotaţie de disc. Pe Lumea lui Harlan ar fi fost reîntrupată temporar pentru audierea la tribunal, cu toate că probabil într-un trup sintetic, şi odată emis verdictul ar fi primit o suplimentare pentru Sprijinirea Victimelor din partea statului adăugată la poliţa pe care o deţinea deja familia ei. În nouă cazuri din zece însemnau bani destul de mulţi ca să-i asigure o reîntrupare. Moarte, unde e muşcătura ta?

Nu ştiam dacă au suplimentări SV pe Pământ. Monologul furios al lui Kristin Ortega de acum două nopţi părea să sugereze că nu, dar cel puţin exista potenţialul de a o readuce pe fată la viaţă. Însă undeva pe nenorocita asta de planetă un guru oarecare poruncise altceva, iar Louise, alias Anenome, se aliniase alături de mulţi alţii la ratificarea tâmpeniei.

Fiinţele umane. Niciodată de înţeles.

Maşina se înclină şi cadavrul se rostogoli în mod neplăcut peste mine când coboram. Ceva ud se scurse prin cracul pantalonilor mei. Simţeam că încep să transpir de teamă. Aveau de gând să mă descarce în vreun corp fără nicio rezistenţă la durere, ceea ce trupul meu curent avea. Şi în timp ce eu eram prins în capcană acolo, puteau face orice doreau cu acest trup, inclusiv să-l ucidă fizic.

Apoi o vor lua de la capăt, cu un alt corp.

Sau, dacă erau cu adevărat sofisticaţi, îmi puteau conecta conştiinţa la o matrice virtuală similară cu cele utilizate în psihochirurgie, şi să facă totul electronic. Din punct de vedere subiectiv nu era nicio diferenţă, dar ceea ce în lumea reală ar fi durat câteva zile ar fi putut fi rezolvat astfel în câteva minute.

Am înghiţit cu greu, folosindu-mi neurachemul pe care încă îl aveam ca să alung frica. Cât am putut mai blând, am

împins îmbrăţişarea rece a Louisei departe de faţa mea şi am încercat să nu mă gândesc la motivele pentru care murise.

Maşina ateriză şi rulă pe pământ câteva minute înainte de a se opri. Când portbagajul se deschise din nou, tot ce am putut vedea fu acoperişul unei alte parcări acoperite striat cu bare de iluminium.

M-au scos cu o atenţie profesională, femeia stând mult în spate, Deek şi Milo în lateral lăsându-i câmp liber de tragere. M-am căţărat timid peste Louise şi am păşit jos pe un beton negru. Analizând pe furiş semiîntunericul, şi am văzut vreo alte zece vehicule, greu de clasificat, cu codurile de înregistrare ilizibile de la distanţa asta. La capătul opus o rampă scurtă ducea la ceea ce trebuia să fie platforma de aterizare. Greu de identificat printre milioane de instalaţii similare. Am oftat şi m-am îndreptat de şale, şi am simţit iar umezeala pe picior. Mi-am privit în jos hainele. Era o pată de ceva închis la culoare pe coapsa mea.

— Unde suntem? am întrebat.

— Eşti la capătul liniei, mormăi Milo, scoţând-o pe Louise. Se uită la femeie: Asta merge la locul obişnuit?

Ea aprobă, iar el porni de-a curmezişul parcării spre nişte uşi duble. Eu mă mişcasem să-l urmez când o împuşcătură din aruncătorul femeii mă opri scurt.

— Nu şi tu. Acolo e jgheabul – calea uşoară de ieşire. Sunt nişte oameni care vor să vorbească cu tine înainte de a coborî pe jgheab. Tu mergi în direcţia asta.

Deek râânji şi scoase o armă mică din buzunarul de la spate.

— Exact, domnule Cur de Poliţai. Tu mergi în direcţia asta.

Mă conduseră printr-un alt set de uşi într-un lift comercial spaţios care, conform clipirilor display-ului cu leduri de pe perete, se scufundă două duzini de etaje înainte de a se opri. În timpul drumului, Deek şi femeia rămaseră în colţuri opuse, cu pistoalele pregătite. I-am ignorat şi am urmărit contorul digital.

Când uşile se deschiseră o echipă medicală ne aştepta cu o targă dotată cu centuri de imobilizare. Instinctele ţipară la mine să încerc să sar peste ei, dar am rămas imobil în timp ce doi bărbaţi îmbrăcaţi în albastru deschis avansară şi mă apucară de braţe iar o femeie medic mă injectă în gât cu un spray hipodermic. O înţepătură îngheţată, o rafală scurtă de frig apoi marginile câmpului meu vizual dispărură în păienjenişuri cenuşii. Ultimul lucru pe care l-am văzut clar a fost faţa lipsită de curiozitate a medicului în timp ce mă privea pierzându-mi cunoştinţa.

Capitolul Treisprezece.

M-am trezit în sunetul chemării muezinului undeva în apropiere, melodia devenind plângăreaţă şi metalică în gâturile multiple ale difuzoarelor moscheii. Era un sunet pe care îl auzisem ultima dată pe cerurile de peste Zihicce pe Sharya, şi fusese urmat la scurt timp de ţipătul aerian strident al bombelor jefuitorilor. Deasupra capului meu luminile se strecurau printre barele dantelate ale unor ferestre ornamentate. Aveam un sentiment stupid, umflat în măruntaie, care îmi spunea că ciclul meu luase sfârşit.

M-am ridicat în capul oaselor pe podeaua de lemn şi m-am privit. Mă întrupaseră în corpul unei femei, tânără, nu mai mult de douăzeci de ani, cu piele arămie şi un clopot de păr negru care, când mi-am pus mâinile pe el, era lins şi murdar ca după menstruaţie. Pielea îmi era uşor unsuroasă şi de undeva mi-a venit ideea că nu mai făcusem de mult o baie. Eram îmbrăcat într-un tricou rudimentar kaki cu câteva numere mai mare pentru trupul meu şi cu nimic altceva. Sub el îmi simţeam sânii umflaţi şi moi. Eram desculţ.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Nu avea geam dar se afla mult deasupra nivelului noului meu cap, aşa că m-am săltat de bare şi am aruncat o privire afară. Un peisaj înecat de lumina soarelui cu acoperişuri de ţigle proaste se întindea cât vedeam cu ochii, împădurit cu antene aeriene şi antice farfurii de satelit. Un roi de minarete se răspândea

la orizont în stânga şi un avion în urcare lăsa o dâră de vapori albi undeva dincolo de ele. Adierea care pătrundea pe fereastră era fierbinte şi umedă.

Începeau să mă doară braţele, aşa că m-am lăsat jos pe podea şi am lipăit spre uşă. Previzibil, era închisă.

Muezinul se opri.

Virtual. Îmi răscoliseră memoria şi găsiseră asta. Pe Sharya văzusem unele dintre cele mai neplăcute lucruri în legătură cu suferinţa umană din lunga mea carieră. Iar poliţia religioasă a Sharyei era la fel de populară în softurile de interogare cum fusese Angin Chandra în pornografie. Iar acum, în această dură Sharye virtuală, mă reîntrupaseră într-o femeie.

Beată, într-o noapte, Sarah îmi spusese: Femeile sunt rasa, Tak. Nu există altă interpretare. Bărbaţii sunt doar nişte mutanţi cu muşchi mai mulţi şi jumătate din nervi. Maşini de luptat şi futut. Propriile mele întrupări inverse confirmaseră această teorie. Să fii femeie era o experienţă senzorială dincolo de posibilităţile bărbatului. Simţul tactilului şi al texturilor era mai profund, o interfaţă cu mediul înconjurător pe care carnea masculină părea s-o blocheze instinctiv. Pentru un bărbat, pielea era o barieră, o protecţie. Pentru o femeie era un organ de contact.

Acest lucru avea şi dezavantaje.

În general, şi poate din această cauză, pragurile de durere ale femeilor erau mai ridicate decât ale bărbaţilor, dar ciclul menstrual le trăgea în jos o dată pe lună la un minim total.

Fără neurachem. Am verificat.

Fără condiţionare de luptă, fără reflexe agresive.

Nimic.

Nici măcar bătături pe carnea tânără.

Uşa se deschise brusc şi am tresărit. Transpiraţie proaspătă îmi apăru pe piele. Doi bărbaţi bărboşi cu ochi ca nişte flăcări intrară în cameră. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine largi datorită căldurii. Unul ţinea în mâini o rolă de bandă adezivă, celălalt un mic aruncător de flăcări. M-am

repezit spre ei, numai ca să-mi deblochez înţepenirea dată de reflexul de panică şi să câştig puţin control asupra nejutorării intrinseci.

Cel cu banda îmi evită braţele alunecoase şi mă lovi cu dosul mâinii peste faţă. Am căzut la pământ. Zăceam acolo, cu faţa amorţită, simţind gustul sângelui. Unul dintre ei mă smuci punându-mă din nou pe picioare de un singur braţ. În depărtare, am văzut faţa celuilalt, cel care mă lovise, şi am încercat să mă concentrez asupra lui.

— Deci, zise el. Începem.

Am sărit la ochii lui cu unghiile mâinii libere. Antrenamentul de Mesager îmi oferise viteza necesară dar nu aveam controlul mişcărilor şi am ratat. Două dintre unghiile mele îi zgâriară obrazul până la sânge. Tresări şi se trase înapoi.

— Târfă nenorocită, zise, ridicând o mână spre urmele de gheare şi examinând sângele de pe degete.

— O, te rog, am reuşit să îngaim cu partea neamorţită a gurii. Trebuie să avem şi asemenea scenariu? Doar pentru că port asta…

M-am întrerupt. El părea mulţumit.

— Deci nu eşti Irene Elliott, zise. Facem progrese.

De data asta mă lovi exact sub coaste, tăindu-mi răsuflarea şi paralizându-mi plămânii. M-am îndoit peste braţul lui ca o haină şi am alunecat pe podea, chinuindu-mă să respir. Tot ce ieşi fu un slab sunet ca un scârţâit. M-am zvârcolit pe jos în timp ce, undeva mult deasupra mea, el recupera banda adezivă de la celălalt bărbat şi desfăşura o bucată de un sfert de metru. Se auzi un sunet obscen când o desprinse, ca de piele jupuită. Rupând-o cu dinţii, se lăsă pe vine lângă mine şi-mi lipi încheietura mâinii drepte pe podea deasupra capului. M-am zbătut ca electrizat şi lui îi luă câteva secunde ca să-mi imobilizeze celălalt braţ repetând procesul. O nevoie de a ţipa care nu era a mea ieşi la suprafaţă şi m-am forţat s-o opresc. Era inutil. Păstrează-ţi puterile.

Podeaua era dură şi inconfortabilă pe pielea moale a coatelor mele. Am auzit un sunet strident şi am întors capul. Cel de-al doilea bărbat trăgea o pereche de scaune de pe o latură a încăperii. În timp ce acela care mă bătuse îmi legă picioarele desfăcute, spectatorul se aşează pe unul dintre scaune, scoase un pachet de ţigări şi alese una. Rânjind larg la mine, o puse în gură şi se aplecă după torţă. Când tovarăşul său păşi în spate să-şi admire opera, îi oferi pachetul. Fu refuzat. Fumătorul ridică din umeri, aprinse torţa şi plecă capul să-şi aprindă ţigara.

— O să ne spui, zise el gesticulând cu ţigara şi suflând fumul în aerul de deasupra mea, tot ce ştii despre Jerry's Closed Quarters şi Elizabeth Elliott.

Torţa şuieră şi chicoti încet pentru sine în camera liniştită. Soarele se scurgea prin ferestrele înalte şi aducea cu el, infinit de slab, sunetul oraşului aglomerat.

Începură de la picioare.

Ţipătul continuă, mai acut şi mai puternic decât aş fi crezut vreodată că ar putea ieşi dintr-un gât uman, sfredelindu-mi urechile. Dâre de roşu în câmpul meu vizual.

Inneninnenininnenin…

Jimmy de Soto apare clătinându-se, Sunjetul a dispărut, ţine mâinile pline de sânge închegat lipite de faţă. Ţipătul se desface de pe silueta lui împleticindu-se, şi pentru o clipă aproape îmi vine să credea zgomotul provine de la alarma de contaminare. Îmi verific reflex contorul de pe umăr, apoi marginea pe jumătate scufundată a unui cuvânt inteligibil străbate prin agonie şi atunci ştiu că e el.

Stă aproape drept în picioare, o ţintă clară pentru trăgători chiar şi în haosul bombardamentului. Mă arunc în câmp deschis şi îl dobor la adăpostul unui zid ruinat. Când îl rostogolesc pe spate ca să văd ce s-a întâmplat cu faţa lui, el încă mai ţipă. Îi trag palmele de pe faţă cu forţa şi orbita goală a ochiului său stâng se cască la mine în întuneric. Încă se mai pot vedea fragmente din mucoasa ochiului lipite pe degetele lui.

Jimmy, JIMMY, ce dracu…

Ţipătul continuă mereu, ca un şmirghel. Mă lupt din toate puterile să-l împiedic să revină la celălalt ochi teafăr care se bălăceşte în orbita lui. Şira spinării îmi îngheaţă când îmi dau seama ce se întâmplă.

Atac viral.

Încetez să mai strig la Jimmy şi răcnesc în microfon.

— Medic! Medic! Cipurile corticale cedează! Atac viral!

Şi lumea se prăbuşeşte în sine în timp ce eu îmi aud propriile ţipete răsunând pe plaja Innenin.

După un timp, te lasă singur, încovoiat în jurul rănilor tale. Întotdeauna fac aşa. Îţi dă timp să te gândeşti la ceea ce ţi-au făcut, şi mai important, la ceea ce încă nu ţi-au făcut. Imaginile febrile a ceea ce urmează este o unealtă aproape la fel de puternică în mâinile lor ca şi fierul încins sau lamele.

Când îi auzi întorcându-se, ecoul paşilor induce o asemenea frică încât vomiţi şi ultimele urme de bilă care ţi-au mai rămas în stomac.

Imaginează-ţi o hartă prin satelit a unui oraş pe grilă, la scara 1:10.000. Va ocupa cea mai mare parte din peretele interior, aşa că dă-te mult în spate. Sunt anumite lucruri evidente pe care le poţi observa dintr-o privire. Dezvoltarea a fost planificată sau a fost o creştere organică, răspunzând la secole de cerinţe diferite? Este, sau a fost vreodată, fortificat? Are un port la mare? Uită-te mai îndeaproape, şi poţi afla mai multe. Unde e cel mai probabil să se găsească scurtăturile, dacă există un port IP pentru navete, dacă oraşul are parcuri. Poţi chiar, dacă ai pregătire de cartograf, să spui câte ceva despre mişcările locuitorilor săi. Care sunt zonele cele mai căutate ale oraşului, unde e probabil să apară probleme de trafic şi dacă oraşul a suferit vreun bombardament serios sau vreo revoluţie în ultima vreme.

Dar sunt şi lucruri pe care niciodată nu le vei observa dintr-o imagine. Oricât ai mări şi ai roti detaliile, nu-ţi vor

spune dacă există o criminalitate în creştere, sau la ce oră se bagă cetăţenii în pat. Nu-ţi poţi da seama dacă primarul intenţionează să demoleze cartierul vechi, dacă poliţia e coruptă, sau ce lucruri bizare s-au întâmplat la Numărul 51, Angel Wharf. Iar faptul că poţi împărţi mozaicul în pătrate pe care să le muţi şi să le reasamblezi în altă parte nu are nicio importanţă. Unele lucruri nu le poţi afla decât mergând în acel oraş şi discutând cu localnicii.

Depozitarea Umană Digitală nu adusese interogarea pe cale de dispariţie, doar o făcuse să revină la esenţial. O minte digitalizată e doar un instantaneu. Nu poţi prinde gândurile individuale mai mult decât pot imaginile unui satelit o viaţă individuală. Un psihochirurg îţi poate capta traumele majore pe un model Ellis şi să facă unele deducţii de bază în privinţa a ceea ce e de făcut, dar în final tot va trebui generat un mediu virtual în care să-şi consilieze pacientul, şi să intre acolo ca s-o facă. Interogatorii, ale căror cerinţe sunt mult mai precise, au o problemă şi mai urâtă.

Ceea ce a făcut depozitarea digitală a fost posibilitatea de a tortura o fiinţă umană până la moarte, şi apoi s-o ia de la capăt. Având la dispoziţie această opţiune, anchetele pe bază de hipnoză şi droguri au ieşit din scenă cu mult timp în urmă. Era prea uşor să se obţină contra-condiţionarea chimică sau mentală necesară celor pentru care astfel de lucruri făceau parte din meseria lor.

Nu există niciun fel de condiţionare în universul cunoscut care să te poată pregăti pentru arderea completă a picioarelor. Sau pentru unghiile smulse.

Ţigări stinse pe sâni.

Un fier încins introdus în vagin.

Durerea. Umilinţa.

Rănile.

Antrenament psihodinamic/integritate.

Introducere.

Mintea face chestii interesante sub stress extrem. Halucinaţii, transferări, retrageri. Aici în Corp, veţi învăţa să vă folosiţi de toate acestea, nu ca o reacţie oarbă de adversitate, ci ca mutări într-un joc.

Metalul încins la roşu se scufundă în carne, făcând pielea să se topească precum polietilena. Durerea te consumă, dar şi mai rău e să vezi cum se întâmplă. Ţipătul tău, cândva de necrezut, sună de acum îngrozitor de familiar în urechile tale. Ştii că asta nu-i va opri, dar continui să ţipi, implorând…

— Al dracului joc, nu, amice?

Jimmy rânjind la mine din moarte. Innenin e încă în jurul nostru, dar este imposibil. Încă mai striga când l-au luat. În realitate…

Faţa i se schimbă brusc, devine sobră.

— Lasă deoparte realitatea, nu e nimic aici pentru tine. Rămâi detaşat. I-au provocat vreo vătămare structurală?

Tresar.

— Picioarele. Nu mai poate merge.

— Ticăloşii, zice el cu obiectivitate. De ce nu le-am spune ceea ce vor să afle?

— Nu ştim ce vor să afle. Ei îl caută pe tipul ăla, Ryker.

— Ryker, cine naiba e?

— Nu ştiu.

Ridică din umeri.

— Păi scuipă ceva despre Bancroft. Sau încă te simţi legat prin onoare sau ceva de genul ăsta?

— Cred că am scuipat deja. Dar n-o înghit. Nu asta vor să audă. Sunt nişte nenorociţi de amatori, omule. Nişte măcelari.

— Continuă să strigi, mai devreme sau mai târziu vor crede.

— Nu de asta e vorba, Jimmy. Când o să termine, n-o să conteze cine sunt, o să-mi străpungă cipul cu un piron şi o să-mi vândă corpul pentru organe.

— Mda. Jimmy bagă un deget în orbita goală şi scarpină absent cheagurile de sânge dinăuntru. Te înţeleg. Ei bine, într-o situaţie virtuală, ceea ce trebuie să faci este să treci cumva la nivelul următor. Corect?

În timpul cunoscut pe Lumea lui Harlan, cu un umor negru tipic, drept Decolonizare, membrii guerilelor quelliste Brigăzile Negre aveau implantat chirurgical un sfert de kil de exploziv declanşabil enzimatic, care la comandă ar fi transformat cincizeci de metri pătraţi în jur în cenuşă. Era o tactică cu un succes îndoielnic. Enzima în chestiune avea legătură cu starea de furie iar condiţionarea cerută pentru armarea dispozitivului era una peticită. Au avut loc o serie de detonări involuntare. Însă nimeni nu s-a oferit voluntar să interogheze un membru al Brigăzilor Negre. Oricum, nu după primul caz. Numele ei era…

Credeai că nu-ţi pot face nimic mai rău, dar acum fierul este în interiorul tău şi ei îl lasă să se încingă încet, dându-ţi timp să te gândeşti. Implori bâlbâindu-te…

După cum spuneam…

Numele ei era Iphigenia Deme, Iffy pentru acei dintre prietenii ei care nu fuseseră încă ucişi de forţele Protectoratului. Ultimele ei cuvinte, legate de masa de interogatorii din subsol de la Numărul 18, Shimatsu Boulevard, se presupune că au fost: Destul dracului!

Explozia demolase întreaga clădire.

Destul dracului!

M-am trezit încovoindu-mă, cu ultimul dintre ţipete încă sfredelind în interiorul meu, cu mâinile dibuind să acopere rănile amintite. Am găsit în schimb o carne tânără nevătămată sub lenjeria apretată, o legănare lină şi plescăitul unor valuri mici undeva aproape. Deasupra capului meu era un tavan înclinat de lemn şi un hublou prin care năvălea oblic lumina soarelui. M-am ridicat pe patul îngust şi cearceaful îmi căzu de pe sâni. Pantele aurii erau moi şi lipsite de cicatrici, sfârcurile intacte.

O luăm de la capăt.

Lângă pat erau un scaun simplu de lemn cu un tricou alb şi pantaloni de pânză groasă împăturiţi ordonat deasupra. Pe podea erau nişte sandale de sfoară. În cabina mică nu mai exista nimic interesant în afară de un alt pat, geamăn cu al meu, al cărui aşternut fusese dat neglijent la o parte, şi o uşă. Puţin rudimentar, dar mesajul era limpede. M-am strecurat în haine şi am ieşit pe puntea luminată de soare a unui mic vas de pescuit.

— Aha, visătoarea.

Femeia aşezată la pupa bărcii îşi lovi palmele între ele văzându-mă apărând. Era cu vreo zece ani mai bătrână decât trupul pe care îl foloseam, şi de o frumuseţe întunecată într-o uniformă croită din acelaşi material ca şi pantalonii mei. În picioarele goale purta espadrile şi pe ochi ochelari de soare cu lentile mari. În poală ţinea un caiet de schiţe acoperit cu ceva ce semăna cu un peisaj urban. Cum stăteam acolo, ea îl puse deoparte şi se ridică să mă întâmpine. Mişcările ei erau elegante, echilibrate. Prin comparaţie m-am simţit neîndemânatic.

Am privit peste bord la apele albastre.

— Cât e ora? am întrebat cu nepăsare forţată. Mă daţi de mâncare la rechini?

Ea râse, arătându-şi dinţii perfecţi.

— Nu, în acest stadiu nu e necesar. Nu vreau decât să vorbim.

Stăteam în picioare cu braţele atârnând, holbându-mă la ea.

— Atunci vorbeşte.

— Foarte bine. Femeia se aşează graţios înapoi în scaunul de la pupa. Te-ai implicat în probleme care în mod clar nu te privesc, şi ca rezultat ai avut de suferit. Interesul meu este, cred eu, identic cu al tău. Adică, să evităm neplăcerile ulterioare.

— Interesul meu e să te văd murind.

Un mic zâmbet.

— Da, sunt sigură că aşa e. Chiar şi o moarte virtuală ar fi probabil satisfăcătoare. Aşadar, în acest punct trebuie să scot în evidenţă faptul că specificaţiile acestui dispozitiv include o competenţă de cinci dan shotokan.

Întinse o mână ca să-mi arate bătăturile de la încheieturile degetelor. Am ridicat din umeri.

— Mai mult, oricând ne putem întoarce la starea anterioară de lucruri.

Arătă peste apă şi, urmându-i direcţia braţului, am văzut la orizont oraşul schiţat de ea. Scânteind în lumina reflectată, puteam distinge minaretele. Aproape că am reuşit să zâmbesc la o psihologie atât de ieftină. O ambarcaţiune. Marea. Evadare. Băieţii ăştia îşi cumpăraseră programul la solduri.

— Nu vreau să mă întorc acolo, am zis sincer.

— Bine. Atunci spune-ne cine eşti.

Am încercat să nu las să mi se vadă surpriza pe faţă. Antrenamentul adânc îngropat se trezi, urzind minciuni.

— Credeam că v-am spus.

— Ceea ce ai spus este întrucâtva confuz, iar tu ai scurtat interogatoriul oprindu-ţi propria inimă. Nu eşti Irene Elliott, atâta lucru e cert. Nu pari a fi Elias Ryker, doar dacă nu a suferit o reeducare substanţială. Pretinzi că ai o legătură cu Laurens Bancroft, şi de asemenea că eşti din lumile exterioare, membru al Corpului Mesagerilor. Nu ne aşteptam la aşa ceva.

— Pariez că nu, am murmurat.

— Nu vrem să fim implicaţi în probleme care nu ne privesc.

— V-aţi implicat deja. Aţi răpit şi torturat un Mesager. Ai idee ce o să vă facă pentru asta Corpul? O să vă vâneze şi o să vă şteargă cipurile corticale cu EMP. La toţi. Apoi familiilor voastre, apoi partenerilor de afaceri, apoi familiilor lor şi oricui le-ar sta în drum. Când vor termina nu va mai rămâne din voi nici măcar o amintire. Nu vă puteţi

bate joc de Corp şi apoi să trăiţi ca să compuneţi balade despre asta. Veţi fi eradicaţi.

Era un bluf colosal. Eu şi Corpul nu mai eram în relaţii bune de cel puţin zece ani ai vieţii mele subiective, şi cea mai mare parte dintr-un secol în timp obiectiv. Dar în cadrul Protectoratului Mesagerii erau o ameninţare care putea fi negociată în faţa oricui, inclusiv un preşedinte de planetă, cu aceeaşi siguranţă cu care copiii mici din Newpest erau ameninţaţi cu Omul Peticit.

— Înţelesesem, zise femeia calm, că Mesagerilor nu le sunt permise operaţiuni pe Pământ decât cu mandatul ONU. Poate că şi tu ai avea la fel de multe de pierdut ca oricine altcineva.

Dl Bancroft are o influenţă nedeclarată la Curtea ONU, lucru mai mult sau mai puţin general cunoscut.

Cuvintele lui Oumou Prescott, şi m-am repezit să ripostez.

— Poate că voi aţi vrea să vă legaţi de Laurens Bancroft şi de Curtea ONU, am sugerat, încrucişându-mi braţele.

Femeia mă privi câteva clipe. Vântul îmi ciufulea părul, aducând cu el huruitul vag al oraşului. În cele din urmă spuse:

— Eşti conştient că putem să-ţi ştergem cipul cortical şi să-ţi rupem trupul în bucăţele atât de mici încât să nu rămână nicio urmă. Efectiv nu va mai fi nimic de găsit.

— Vă vor găsi, am zis cu încrederea pe care ţi-o dă un fir de adevăr într-o minciună. Nu vă puteţi ascunde de Corp. Vă vor găsi orice aţi face. Cam singurul lucru la care puteţi spera este să încercaţi să ajungeţi la o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere? întrebă ea inexpresiv.

Cu o fracţiune de secundă înainte de a vorbi mintea mea se osteni să măsoare înclinarea şi puterea fiecărei silabe alese înainte de a o lansa. Asta era portiţa de scăpare. Nu va mai fi o altă ocazie.

— Există o operaţiune a unor biopiraţi care fac trafic cu proprietăţi militare furate de-a lungul Coastei de Vest, am rostit cu grijă. Folosesc drept acoperire locuri ca Jerry's.

— Şi i-au chemat pe Mesageri? Tonul femeii era dispreţuitor: Pentru nişte biopiraţi? Haide, Ryker. Doar atâta poţi?

— Nu sunt Ryker, am replicat. Trupul ăsta e o acoperire. Uite ce e, ai dreptate. În nouă din zece cazuri, astfel de chestii nu ajung la noi. Corpul nu a fost constituit ca să se ocupe de criminalitatea de la acest nivel. Dar oamenii ăia au pus mâna pe nişte lucruri de care n-ar fi trebuit să se atingă niciodată. Echipament bio cu reacţie rapidă pentru diplomaţi. O chestie pe care nici măcar n-ar fi trebuit s-o vadă vreodată. Cineva e tare iritat din cauza asta – şi mă refer la nivelul Praesidium-ului ONU – aşa că ne-au chemat pe noi.

Femeia se încruntă.

— Şi înţelegerea?

— Păi, în primul rând îmi daţi mie drumul, şi nimeni nu vorbeşte cu nimeni despre asta. Hai s-o numim o neînţelegere profesională. Apoi voi îmi deschideţi nişte canale. Spuneţi nişte nume. În clinici la negru ca asta circulă anumite informaţii. Ar putea să valoreze ceva pentru mine.

— După cum am mai spus, nu vrem să ne implicăm…

M-am îndepărtat de balustradă, lăsând să se vadă suficient de multă furie.

— Nu-ţi bate joc de mine, amice. Sunteţi implicaţi. Vă place sau nu, aţi muşcat zdravăn din ceva ce nu vă priveşte, iar acum fie mestecaţi fie scuipaţi. Care variantă o să fie?

Linişte. Numai briza mării între noi, şi slaba legănare a bărcii.

— O să ţinem cont de asta, zise femeia.

Ceva se întâmplă cu lumina sclipitoare de deasupra apei. Mi-am mutat privirea dincolo de umerii femeii şi am văzut cum strălucirea se desprinde de valuri şi se aşterne pe cer, amplificându-se. Oraşul se albi ca într-o explozie nucleară, marginile vasului se diluară ca într-o ceaţă din mare.

Femeia din faţa mea dispăru odată cu restul. Totul deveni foarte tăcut.

Am ridicat o mână să ating ceaţa acolo unde parametrii lumii se terminau şi braţul păru să se mişte cu încetinitorul. Se auzi un şuierat static ca sunetul ploii crescând din linişte. Vârfurile degetelor mele deveniră transparente, apoi albe ca minaretele oraşului sub fulger. Am pierdut energia mişcării şi albeaţa se târî în sus pe braţ. Răsuflarea mi se opri în gât, inima făcu pauză în mijlocul bătăii. Nu mai.

Existam.

Capitolul Paisprezece.

M-am trezit încă o dată, de data asta cu o amorţeală rece pe suprafaţa pielii, ca senzaţia de pe mâini după ce le-ai clătit de detergent sau spirt, dar întinsă pe tot corpul. Reintrarea într-un trup de bărbat. Se domoli rapid pe măsură ce mintea mi se ajusta la noul sistem nervos. Răcoarea vagă a aerului condiţionat pe carnea expusă. Eram dezbrăcat. Am ridicat mâna stângă şi am atins cicatricea de sub ochi.

Mă puseseră înapoi.

Deasupra mea tavanul era alb şi punctat cu spoturi luminoase puternice. M-am săltat pe coate şi m-am uitat în jur. Un alt fior rece, de data asta intern, alunecă prin mine când am văzut că mă aflam într-o sală de operaţii. În partea opusă a încăperii se găsea o platformă chirurgicală de oţel lustruit cu şanţuri pentru strângerea sângelui şi braţele strânse ale unui autochirurg suspendate deasupra ca un păianjen. Niciunul dintre sisteme nu era activ, dar existau ecrane mici care clipeau cuvântul STANDBY pe perete şi pe o unitate de monitoare de lângă mine. M-am aplecat mai aproape spre display şi am văzut o listă de funcţiuni derulându-se repetat. Programaseră autochirurgul să mă rupă în bucăţi.

Săream de pe tava de aşteptare când uşa se deschise şi femeia sintetică intră remorcând o pereche de medici.

Aruncătorul de particule îi atârna la coapsă şi căra o legătură uşor de recunoscut.

— Hainele. Mi le azvârli cu o căutătură mânioasă: Îmbracă-te.

Unul dintre medici lăsă o mână pe braţul ei.

— Procedura cere…

— Da, pufni femeia dispreţuitor. Poate ne dă în judecată. Doar nu crezi că locul ăsta se rezumă la un simplu Desau Repoate o să vorbesc cu Ray să ne transferăm desfăşurarea afacerii prin altcineva.

— Nu vorbeşte despre reîntrupare, am observat eu, trăgându-mi pantalonii. Vrea să verifice traumele aferente interogatoriului.

— Te-a întrebat cineva?

Am ridicat din umeri.

— Adaptaţi-vă. Unde mergem?

— Să vorbim cu cineva, zise ea scurt şi reveni la medici. Dacă este cine spune că este, traumele nu vor fi o problemă. Iar dacă nu este, oricum se întoarce imediat aici.

Am continuat să mă îmbrac cât puteam de încet. Deci încă nu scăpasem din foc. Bluza şi geaca erau intacte dar bandana dispăruse, ceea ce mă supără rău de tot. O cumpărasem abia cu câteva ore în urmă. Nu mai aveam nici ceas. Hotărându-mă să nu fac scandal din cauza asta, mi-am încheiat ghetele şi m-am ridicat în picioare.

— Deci pe cine mergem să întâlnim?

Femeia îmi aruncă o privire acră.

— Cineva care ştie destule cât să-ţi verifice rahatul. Apoi, eu personal cred că te vom aduce înapoi aici pentru o dispersare ordonată.

— Când o să se termine asta, am spus plat, poate voi putea convinge una dintre echipele noastre să-ţi facă o vizită. Vreau să zic, în trupul tău real. Vor dori să vă mulţumească pentru sprijin.

Aruncătorul ieşi din toc cu o mişcare lină şi ajunse sub bărbia mea. Abia am văzut ce se întâmplă. Simţurile recent

întrupate se zbătură în căutarea unei reacţii, cu eoni prea târziu. Femeia sintetică se aplecă spre obrazul meu.

— Să nu mă ameninţi niciodată, grămadă de rahat ce eşti, zise ea blând. I-ai speriat pe clovnii ăştia, au ancorat într-un loc şi cred că ai suficientă greutate ca să-i scufunzi. La mine nu ţine. Ai priceput?

Am privit-o cu colţul ochiului, atât cât puteam de bine cu capul înghesuit de armă.

— Priceput, am zis.

— Bine, şuieră ea şi îndepărtă aruncătorul. Dacă Ray te verifică, o să mă aşez la coadă şi o să-mi cer scuze în rând cu toţi ceilalţi. Dar până atunci nu eşti decât un candidat la ştergerea cipului cortical.

Cu pas rapid, am străbătut nişte coridoare pe care am încercat să le memorez şi am intrat într-un lift identic cu cel care mă livrase clinicii. Am numărat din nou nivelurile, şi când am ieşit în parcare ochii mei au alunecat involuntar spre uşa prin care o duseseră pe Louise. Amintirile mele despre perioada torturii era ceţoase – condiţionarea de Mesager trăgea în mod deliberat o cortină peste experienţă ca să îndepărteze trauma – dar chiar dacă aş fi lipsit câteva zile, asta însemna cam zece minute de timp real. Fusesem în clinică numai o oră sau maxim două, iar corpul Louisei ar fi putut încă să aştepte cuţitul în spatele acelei uşi, cu mintea încă stocată pe cipul cortical.

— Urcă în maşină, zise femeia laconic.

De data asta am fost dus cu un vehicul mai spaţios, mai elegant, amintind de limuzina lui Bancroft. În cabina din faţă stătea deja un şofer, în livrea şi cu capul ras pe care avea codul de bare al angajatorului imprimat deasupra urechii stângi. Văzusem câţiva asemănători pe străzile din Bay City şi mă întrebasem de ce s-ar supune cineva unui asemenea tratament. Pe Lumea lui Harlan nimeni altcineva în afară de militari nu era văzut mort purtând codurile de autorizare. Era prea aproape de feudalismul Colonizării pentru a fi confortabil.

Un al doilea bărbat stătea lângă uşa compartimentului din spate, cu o mitralieră urâtă atârnându-i neglijent în mână. Şi el avea craniul ras şi codul de bare. L-am privit insistent trecând pe lângă el şi am urcat în spate. Femeia sintetică se aplecă să-i vorbească şoferului şi eu mi-am forţat neurachemul ca să trag cu urechea.

—… capul în nori. Vreau să fim acolo înainte de miezul nopţii.

— Nicio problemă. Traficul pe coastă e lejer în seara asta şi…

Unul dintre medici trânti uşa în urma mea şi pocnetul solid la amplificare maximă aproape îmi sparse timpanele. Am rămas liniştit, revenindu-mi, până când femeia şi cel cu mitraliera deschiseră uşile pe ambele părţi şi urcară lângă mine.

— Închide ochii, spuse femeia, scoţând bandana mea. O să te leg la ochi pentru câteva minute. Dacă o să-ţi dăm drumul, tipii ăştia n-o să vrea să ştii unde să-i găseşti.

Am privit în jur la ferestre.

— Oricum, astea mi se par polarizate.

— Mda, dar nu putem şti cât de bun este neurachemul, nu? Acum stai liniştit.

Înnodă eşarfa roşie cu o eficienţă antrenată şi o întinse puţin ca să-mi acopere tot câmpul vizual. M-am lăsat pe spate în scaun.

— Câteva minute. Stai liniştit şi nu trage cu ochiul. O să-ţi spun eu când.

Maşina ţâşni probabil în exterior fiindcă am putut auzi răpăitul ploii pe caroserie. Mirosea slab a piele de la tocurile armelor, ceea ce era mai bine decât mirosul de fecale din călătoria anterioară, iar scaunul pe care şedeam se mula conştiincios după formele mele. Se părea că avansasem în ierarhie.

E ceva strict temporar, omule. Am zâmbit vag vocii lui Jimmy răsunând în spatele craniului. Avea dreptate. Câteva lucruri erau limpezi în legătură cu cel pe care urma să-l

întâlnim. Acel cineva nu voia să vină la clinică, nu voia nici măcar să fie văzut în apropierea ei. Acest lucru indica o respectabilitate, şi odată cu aceasta putere, puterea de a accesa date din lumile exterioare. Cât de curând aveau să afle că ameninţările cu Corpul Mesagerilor erau nefondate, şi foarte curând după aceea aveam să fiu mort. Mort cu adevărat.

Asta cam reclamă să treci la acţiune, amice.

Mulţam, Jimmy.

După câteva minute femeia îmi spuse să-mi scot legătura de la ochi. Am împins-o pe frunte şi am legat-o acolo în poziţia ei obişnuită. Alături de mine, musculosul cu mitralieră zâmbi superior. I-am aruncat o privire curioasă.

— E ceva amuzant?

— Da. Femeia vorbi fără să-şi ia ochii de la luminile oraşului de dincolo de fereastră: Arăţi ca un idiot.

— Nu şi acolo de unde vin eu.

Se întoarse să mă privească cu milă.

— Nu te afli acolo. Te afli pe Pământ. Încearcă să te comporţi în consecinţă.

Mi-am mutat privirea de la unul la altul, pistolarul încă zâmbind, sintetica afişând o expresie de dispreţ politicos, apoi am ridicat din umeri şi mi-am ridicat ambele mâini ca să-mi dezleg bandana. Femeia reveni la contemplarea luminilor oraşului cufundat sub noi. Ploaia părea să fi încetat.

Am secerat în jos cu sălbăticie de la înălţimea capului, în stânga şi în dreapta. Pumnul meu stâng se înfipse în tâmpla pistolarului cu destulă forţă ca să rupă osul şi el se prăbuşi pe o parte cu un singur icnet. Nici nu văzuse lovitura venind. Braţul meu drept era încă în mişcare.

Sintetica se răsuci, probabil mai repede decât aş fi putut eu lovi, dar mă citise greşit. Ridicase braţul ca să pareze şi să-şi protejeze capul, iar eu treceam pe sub garda ei. Mâna mi se încleştă pe aruncătorul de la centura ei, deblocând piedica şi declanşându-l. Raza prinse viaţă tăind în jos, şi o

mare parte din piciorul drept al femeii se desfăcu în fâşii de carne înainte ca circuitele limitatoare să întrerupă explozia. Ea răcni, mai mult un urlet de furie decât de durere; apoi am ridicat gura armei declanşând o altă explozie în diagonală peste corpul ei. Raza săpă un canal de un lat de palmă chiar prin ea şi prin spătarul scaunului. Sângele împroşcă toată cabina.

Aruncătorul seceră din nou şi interiorul se cufundă brusc în semiîntuneric atunci când raza armei se opri. Lângă mine, femeia sintetică bolborosi şi oftă, apoi secţiunea torsului de care era ataşat capul se desprinse de partea stângă a corpului. Fruntea ajunse să se sprijine de fereastra prin care privise afară. Arăta straniu, ca şi cum s-ar fi răcorit pe geamul aburit. Restul corpului rămase ţeapăn în poziţie verticală, rana masivă oblică fiind cauterizată curat de rază. Mirosul amestecat de carne prăjită şi componente sintetice arse se simţea pretutindeni.

— Trepp? Trepp?

Era difuzorul şoferului care scâncea. Mi-am şters sângele de pe ochi şi m-am uitat pe ecranul fixat în peretele din faţă.

— E moartă, i-am spus feţei şocate, şi am ridicat aruncătorul. Amândoi sunt morţi. Şi tu o să fii următorul, dacă nu aterizăm imediat.

Şoferul mă luă în râs.

— Ne aflăm la cinci sute de metri peste Golf, prietene, şi eu pilotez maşina asta. Ce propui să facem?

Am ales un punct intermediar pe peretele dintre cele două cabine, am dezactivat circuitul limitator al aruncătorului şi mi-am adăpostit faţa cu o mână.

— Hei, ce…

Am tras în compartimentul şoferului foc concentrat. Raza topi o gaură de circa un centimetru diametru şi pentru un moment plouă cu scântei în cabină, atunci când armura de sub plastic opuse rezistenţă. Apoi scânteile pieriră, raza

străpunse şi am auzit ceva ca un scurtcircuit în compartimentul anterior. Am oprit focul.

— Următoarea trece drept prin scaunul tău, am promis. Am prieteni care mă vor reîntrupa după ce ne vor pescui din golf. Pe tine o să te tai fâşii prin peretele ăsta nenorocit, şi chiar dacă îţi ratez cipul cortical le va fi dificil să-şi dea seama care parte din tine îţi aparţine cu adevărat, aşa că acum aterizează dracului.

Limuzina se aplecă abrupt într-o parte, pierzând altitudine. M-am reaşezat în mijlocul măcelului şi mi-am mai curăţat din sângele de pe faţă cu o mânecă.

— Aşa e bine, am spus mai calm. Acum lasă-mă jos în apropiere de Mission Street. Iar dacă te gândeşti să ceri ajutor, gândeşte-te şi la asta. Dacă are loc o luptă, tu mori primul. Ai înţeles? Tu mori primul. Vorbesc despre moarte reală. O să mă asigur că-ţi prăjesc cipul chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl fac înainte de a fi doborât.

Faţa lui îmi întoarse privirea prin ecran, palidă. Speriată, dar nu destul de speriată. Sau poate speriată de altceva. Oricine îşi imprimă codul de bare pe angajaţii săi nu e prea probabil să fie o persoană care iartă, şi reflexul supunerii îndelungate în cadrul ierarhiei este de obicei suficient ca să depăşească teama de moartea în luptă. Aşa se duc războaiele, la urma urmelor – cu soldaţi cărora le e mai frică să iasă din rând decât să moară pe câmpul de luptă.

Aşa fusesem şi eu.

— Ce zici de asta? m-am oferit răpit. Dacă aterizăm violezi protocolul de trafic. Apare Sia, te umflă şi te reţin. Tu nu spui nimic. Eu dispar iar ei nu au nimic în legătură cu tine în afara unei contravenţii în trafic. Povestea ta este că tu eşti doar şoferul, pasagerii tăi au avut o mică neînţelegere în spate şi apoi eu te-am forţat să aterizezi. Între timp, cei pentru care lucrezi te scot rapido pe cauţiune şi primeşti şi un bonus pentru că nu ai ciripit în arest virtual.

Am privit ecranul. Expresia lui oscilă, şi înghiţi în sec. Destulă momeală, era timpul faptelor. Am blocat la loc

circuitul limitator, am ridicat aruncătorul astfel încât să-l poată vedea şi l-am fixat în ceafa lui Trepp.

— Aş zice că am încheiat târgul.

De aproape, raza aruncătorului vaporiză şira spinării, cipul şi totul în jurul lui. Am revenit la ecran.

— E rândul tău.

Chipul şoferului se contorsionă, iar limuzina începu să piardă înălţime neregulat. Am privit pe fereastră fluxul traficului de sub noi, apoi m-am aplecat şi am bătut în geam.

— Să nu uiţi de contravenţie, te rog.

El înghiţi şi aprobă din cap. Limuzina căzu vertical prin culoarele aglomerate de trafic şi se ciocni greoi de pământ, provocând un cor de ţiuituri ale alertelor de coliziune furioase de la vehiculele din jurul nostru. Prin fereastră am recunoscut strada pe care navigasem împreună cu Curtis noaptea trecută. Viteza noastră scădea.

— Deschide uşa laterală, am zis, îndesând aruncătorul sub geacă.

O altă aprobare smucită şi uşa în chestiune se crăpă, apoi rămase atârnând întredeschisă. M-am răsucit, am deschis-o şi am auzit sirenele poliţiei zbierând undeva deasupra noastră. Ochii mei îi întâlniră pe ai şoferului pentru o clipă pe ecran şi i-am rânjit.

— Eşti un om înţelept, şi m-am aruncat din vehiculul oprit.

Pavajul m-a izbit în umeri şi în spate în rostogolirea mea printre strigătele speriate ale pietonilor speriaţi. M-am rostogolit de două ori, m-am lovit puternic de o faţadă de piatră şi m-am ridicat prudent în picioare. Un cuplu de trecători se holba la mine cum îmi arătam dinţii într-un rictus care-i făcu s-o şteargă, descoperind alte vitrine interesante.

O rafală stătută de aer deplasat trecu peste mine când vehiculul unor poliţişti de trafic apăru în siajul limuzinei contraveniente. Am rămas unde eram, trăgându-mă în spatele privirilor puţinilor trecători curioşi care fuseseră

martori la sosirea mea neortodoxă. În orice caz interesul faţă de mine pălea. Una câte una privirile holbate se îndepărtară, atrase de fulgerarea luminilor maşinii de poliţie care acum plutea ameninţător deasupra şi puţin în spatele limuzinei oprite.

— Opreşte motoarele şi rămâi pe loc, cârâiră difuzoarele aeriene.

Mulţimea începuse să se adune, oamenii se grăbeau pe lângă mine, înghiontindu-se şi încercând să vadă ce se petrecea. M-am sprijinit de zid, analizându-mi avariile din urma săriturii. După senzaţia de amorţeală trecătoare din umăr şi din spate, de data asta o făcusem corect.

— Ridică mâinile deasupra capului şi îndepărtează-te de vehicul, veni vocea metalică a poliţistului de trafic.

Peste capetele spectatorilor, am observat şoferul dezlipindu-se de limuzină în postura recomandată. Părea uşurat să se afle în viaţă. Pentru o clipă m-am surprins întrebându-mă de ce această opţiune de a te ţine deoparte nu era mai populară în cercurile în care mă învârteam.

Erau prea multe dorinţe de moarte peste tot în jur, bănuiam eu.

M-am retras câţiva paşi amestecându-mă în mulţime, apoi am lunecat în anonimatul luminat strălucitor al nopţii din Bay City.

Capitolul Cincisprezece „Punctul de vedere personal, aşa cum ţine să spună toată lumea, este politic. Deci, dacă vreun idiot de politician, vreun jucător de-al puterii, încearcă să pună în aplicare politici care v-ar face rău sau care vă interesează, LUAŢI-O PERSONAL. Înfuriaţi-vă. Mecanismul Justiţiei nu vă va servi în acest sens – este lent şi rece, şi le aparţine lor, cu hard şi soft. Numai cei mici suferă în mâinile Justiţiei; creaturile puterii se strecoară pe sub ea făcând cu ochiul şi rânjind. Dacă vreţi dreptate, va trebui să o smulgeţi de la ei. Faceţi din acest lucru ceva PERSONAL. Faceţi cât mai multe pagube posibil. TRANSMITEŢI-VĂ MESAJUL. Astfel veţi avea o şansă cu

mult mai mare de a fi luaţi în serios data viitoare. Veţi fi consideraţi periculoşi. Şi nu faceţi nicio greşeală: să fiţi luaţi în serios, să fiţi consideraţi periculoşi reprezintă o diferenţă, SINGURA diferenţă în ochii lor, între jucători şi oamenii de rând. Cu jucătorii vor încheia afaceri. Pe oamenii de rând îi vor lichida. Şi din când în când le va provoca orgasm lichidarea voastră, dislocarea voastră, tortura şi execuţia brutală cu insulta supremă de a spune că e doar o afacere, e doar politică, aşa stau lucrurile în lume, viaţa e dură şi NU E CEVA PERSONAL, ei bine, să-i ia dracu. Luaţi-o personal.”

QUELLCRIST FALCONER – Lucruri pe care ar fi trebuit să le fi învăţat deja, Volumul II.

Zorii se ridicau albăstrui peste oraş când m-am întors în Licktown, şi totul lucea ca metalul unui pistol de la ploaia recentă. Am stat în umbra pilonilor autostrăzii şi am pândit strada devastată în căutarea oricărui semn de mişcare. Aveam nevoie de acest sentiment, dar el nu venea uşor în lumina rece a începutului de zi. Capul îmi bâzâia de la datele asimilate rapid iar Jimmy de Soto îmi plutea prin fundul minţii ca un familiar demon fără odihnă.

Unde te duci, Tak?

Să fac ceva pagube.

Hendrix nu fusese capabil să-mi ofere informaţii despre clinica la care fusesem dus. După promisiunea făcută de Deek mongolului că-i va aduce la întoarcere un disc cu tortura mea, am presupus că trebuia să se afle de cealaltă parte a Golfului, probabil în Oakland, dar lucrul în sine nu era de prea mare folos, chiar pentru o IA. Întreaga zonă a Golfului părea să fie inundată de activităţi biotehnologice ilegale. Aveam de gând să-mi regăsesc urmele paşilor la modul dur.

Jerry's Closed Quarters.

Aici Hendrix îmi fusese mult mai de ajutor. După puţină hărţuială cu nişte sisteme anti-intruziune de nivel scăzut, îmi expuse măruntaiele clubului de biocabine pe ecranul

din camera mea. Planurile etajelor, echipamentul de securitate, orarele şi turele. Le-am parcurs în câteva secunde, alimentat de furia latentă provocată de interogatoriu. Când cerul începu să se lumineze palid în fereastra din spatele meu, mi-am pus Nemexul şi Philipsul în tocurile lor, mi-am legat cuţitul Tebbit, şi am ieşit să-mi fac propria mea anchetă.

Nu văzusem nicio urmă a cozii mele când intrasem în hotel, şi nici când am plecat nu părea să fie prin preajmă. Norocul lui, presupun.

Jerry's Closed Quarters în lumina zorilor.

Micul fior mistic erotic şi ieftin ataşat locului în timpul nopţii dispăruse acum. Neoanele şi holofirmele erau stinse şi înfipte pe clădire ca o broşă de prost gust pe o rochie veche. Am privit mohorât dansatoarea, aflată încă în capcana paharului de cocktail, şi m-am gândit la Louise, alias Anenome, torturată până la o moarte din care religia ei nu îi va da voie să se întoarcă.

Ia-o personal.

Ţineam Nemexul în mâna dreaptă ca o decizie luată. Înaintând spre club, am acţionat piedica şi plesnetul metalic se auzi puternic în aerul tăcut al dimineţii. O mânie lentă, rece, începea să urce în mine.

Robotul de la uşă se foi simţind apropierea mea şi un braţ se înălţă într-un gest de protecţie.

— E închis, prietene, zise vocea sintetică.

Am îndreptat Nemexul spre prag şi am tras în domul creierului robotului. Carcasa poate să fi oprit gloanţele de calibru mai mic, dar ale Nemexului zdrobiră unitatea. Scânteile ţâşniră brusc şi vocea sintetică ţipă. Braţele caracatiţei biciuiră spasmodic, apoi se muiară. Fumul se scurgea din carcasa spartă de pe prag.

Prudent, am împins cu Nemexul unul dintre tentaculele atârnând, am păşit peste el şi l-am întâlnit pe Milo care urca scările să afle ce era cu zgomotul ăla. Ochii i se lărgiră văzându-mă.

— Tu. Ce…

L-am împuşcat în gât, l-am privit îndoindu-se şi prăbuşindu-se pe scări, apoi, în timp ce el se străduia să se ridice iar în picioare, l-am împuşcat încă o dată în faţă. Coborând scările după Milo un al doilea dur apăru în spaţiul prost luminat de sub mine, îi aruncă o privire şocată cadavrului lui Milo şi întinse mâna spre un aruncător cu aspect greoi de la centură. L-am găurit de două ori în piept înainte ca degetele lui să atingă arma.

În capătul scărilor am făcut o pauză, am desfăcut Philipsul cu mâna stângă şi am aşteptat un moment în tăcere, lăsând ecourile împuşcăturilor să se stingă din urechile mele. Ritmul greu de artilerie pe care mă aşteptam să-l aud la Jerry's se mai simţea încă dar Nemexul avea o voce puternică. În stânga aveam strălucirea roşie pulsantă a coridorului care ducea la cabine, la dreapta o hologramă ca o pânză de păianjen cu diferite pipe şi sticle prinse în ea şi cuvântul BAR scris cu iluminium pe uşile negre din spate. Datele din capul meu indicau o prezenţă minimă a securităţii pentru cabine – cel mult trei, probabil doar doi la ora asta a dimineţii. Milo şi durul fără nume fiind pe jos pe scări, mai rămânea unul posibil. Barul era izolat fonic, conectat la un sistem de sonorizare separat şi lucra cu doi până la patru paznici înarmaţi care făceau şi pe barmanii.

Jerry avarul.

Am ascultat, pornindu-mi neurachemul. De pe coridorul din stânga am auzit una dintre uşile cabinelor deschizându-se pe furiş apoi foşnetul moale al cuiva târându-şi picioarele pe podea cu credinţa greşită că aşa ar face mai puţin zgomot decât dacă ar păşi normal. Păstrându-mi ochii fixaţi pe uşa din dreapta a barului, am împins pistolul Philips pe după colţul din stânga şi, fără să mă ostenesc să mă uit, am azvârlit o serie tăcută de gloanţe prin aerul luminat în roşu al coridorului. Arma părea să le scuipe ca pe nişte ramuri suflate de vânt. Se auzi un mormăit strangulat, apoi

bufnitura şi zăngănitul unui corp şi al unei arme lovind podeaua.

Uşile barului rămaseră închise.

Mi-am iţit capul pe după colţul peretelui şi prin dungile roşii aruncate de lumina rotativă am văzut o femeie îndesată în echipament de luptă ţinându-se cu o mână de o lateralã şi pipăind după pistolul căzut cu cealaltă. Am păşit repede spre armă şi am lovit-o scoţând-o din raza ei de acţiune, apoi am îngenuncheat lângă ea. Probabil o nimerisem de mai multe ori; avea sânge pe picioare şi cămaşa era înmuiată. I-am lipit gura Philipsului de frunte.

— Lucrezi la paza lui Jerry?

Ea aprobă din cap, cu ochii lărgindu-se albi în jurul irişilor.

— O singură şansă. Unde e?

— La bar, şuieră ea printre dinţi, luptându-se cu durerea. La masă. Colţul negru.

Am dat din cap, m-am ridicat şi am ţintit cu grijă între ochi.

— Stai…

Philipsul oftă. Pagube.

Mă aflam în mijlocul hologramei păianjenului, îndreptându-mă spre uşile barului, când acestea se izbiră în lături şi m-am pomenit faţă în faţă cu Deek. Avu încă şi mai puţin timp să reacţioneze la fantoma din faţa lui decât avusese Milo. I-am făcut o mică plecăciune formală, abia o înclinare a capului, apoi am dat frâu liber mâniei din interiorul meu şi l-am împuşcat în mod repetat la nivelul taliei în acelaşi timp şi cu Nemexul şi cu Philipsul. Se împletici în spate prin uşi sub impactul multiplu iar eu l-am urmat înăuntru, încă trăgând.

Era un spaţiu larg, luminat slab de spoturile oblice şi de luminile de ghidare atenuate ale ringului de dans, acum abandonat. De-a lungul peretelui, lumini reci albastre străluceau din spatele barului, ca şi cum ar fi păzit o scară obscură coborând spre paradis. În spate se aflau rafturile cu pipele, mufele şi sticlele din ofertă. Paznicul acestui

tezaur al îngerilor aruncă o privire spre Deek, care se prăbuşea cu mâinile îngropate în măruntaiele distruse, şi întinse mâna sub bar cu o viteză cu adevărat semi-divină.

Am auzit sticla spărgându-se în cădere, am întins Nemexul şi l-am izbit de display-urile de pe perete ca într-o crucificare improvizată. Atârnă un moment acolo, ciudat de elegant, apoi se răsuci şi se prinse de raftul cu sticle şi pipe în cădere spre podea. Deek căzu şi el, încă mişcându-se, şi o formă obscură, voluminoasă sprijinită de marginea ringului sări înainte, eliberând un pistol din dreptul taliei. Lăsasem Nemexul pe bar – nu aveam timp să mă întorc şi să ţintesc – şi am tras o rafală cu Philipsul, săltat pe jumătate. Silueta mormăi şi se împletici, pierzându-şi arma şi alunecând pe ring. Braţul meu stâng se ridică, se îndreptă şi împuşcătura în cap îl aruncă înapoi pe platforma de dans.

Ecourile Nemexului se stingeau în colţurile încăperii.

Deja îl vedeam pe Jerry. Se afla la zece metri distanţă, arătându-şi picioarele din spatele unei mese proaste în momentul în care am ridicat Nemexul. A îngheţat.

— Înţelept.

Neurachemul vibra ca o coardă întinsă, şi un rânjet dat de adrenalină se spânzura nebuneşte pe faţa mea. Mintea îmi zbârnâi printre calcule. Un cartuş rămas în Philips, şase în Nemex.

— Lasă mâinile acolo, şi restul aşează-l jos. Dacă mişti un deget, ţi-l smulg cu tot cu încheietură.

Se scufundă la loc în scaun, cu faţa contorsionată. Vederea periferică îmi spunea că nu mai mişca nimeni în jur. Am păşit atent peste Deek, care se ghemuise în poziţie fetală în jurul abdomenului, şi emitea un scâncet adânc, agonizant. Ţinând Nemexul fixat pe masa din faţa vintrelor lui Jerry, am coborât cealaltă armă până a ajuns să ţintească direct în jos şi am apăsat pe trăgaci. Zgomotul lui Deek încetă.

De data asta Jerry izbucni:

— Eşti ţicnit, Ryker? Opreşte-te! Nu poţi…

Am smucit ţeava Nemexului spre el şi fie asta fie ceva de pe figura mea îl făcu să tacă. Nimic nu se mişca în spatele cortinei de la capătul ringului, nimic în spatele barului. Uşile rămaseră închise. Traversând distanţa rămasă până la masa lui Jerry, am întors invers unul dintre scaune şi l-am încălecat, aşezându-mă cu faţa la el.

— Tu, Jerry, am zis plat, trebuie să mai asculţi din când în când ce spun oamenii. Ţi-am explicat, numele meu nu este Ryker.

— Indiferent cine dracu' eşti, sunt atent.

Era atâta venin pe chipul din faţa mea încât era o minune că Jerry nu se îneca în el.

— Sunt implicat în nenorocitul ăsta de mecanism, pricepi? Astea. Toate astea. O să plăteşti. O să-ţi doreşti…

— Să nu te fi întâlnit niciodată, am terminat eu în locul lui. Am băgat Philipsul descărcat înapoi în tocul de Fibregrip. Jerry, deja îmi doresc să nu te fi întâlnit. Prietenii tăi au fost destul de sofisticaţi pentru asta. Dar observ că nu te-au anunţat că sunt iar liber. Nu prea eşti în relaţii bune cu Ray zilele astea, nu-i aşa?

Îi priveam faţa, şi nu reacţionă la nume. Fie era foarte calm în bătaia focului, fie într-adevăr nu se învârtea în cercurile superioare. Am încercat din nou.

— Trepp e moartă, am spus nepăsător. Ochii i se mişcară, doar puţin. Trepp, şi câţiva alţii. Vrei să ştii de ce eşti încă în viaţă?

Gura i se strânse, dar nu zise nimic. M-am aplecat peste masă şi i-am înfipt ţeava Nemexului sub ochiul stâng.

— Te-am întrebat ceva.

— Futu-ţi.

Am dat din cap şi m-am aşezat la loc pe scaun.

— Eşti un dur, nu? Hai să-ţi zic. Am nevoie de nişte răspunsuri, Jerry. Poţi să începi spunându-mi ce s-a întâmplat cu Elizabeth Elliott. Ar trebui să fie uşor, îmi închipui că ai găurit-o chiar tu. Apoi vreau să ştiu cine e

Elias Ryker, pentru cine lucrează Trepp şi unde se află clinica la care m-ai trimis.

— Futu-ţi.

— Nu crezi că vorbesc serios? Ori speri că n-or să apară cadavrele şi o să-ţi salvezi cipul?

Am pescuit din buzunar cu mâna stângă aruncătorul rechiziţionat şi am înşiruit cu grijă câteva focuri în paznicul mort de pe ring. Raza de acţiune era scurtă şi raza îi prăji capul dintr-o singură explozie. Putoarea de carne arsă năvăli peste încăpere până la noi. Ţinând un ochi pe Jerry, am plimbat puţin raza în jur până am fost sigur că am distrus totul de la umeri în sus, apoi am oprit arma şi am lăsat-o în jos. Jerry se holba la mine peste masă.

— Nenorocitule, el doar lucra pentru mine la pază!

— Din punctul meu de vedere asta tocmai a devenit o profesie proscrisă. Deek şi restul vor păţi la fel. La fel şi tu, dacă nu-mi spui ce vreau să aflu. Am ridicat arma: O singură şansă.

— Bine. Fisura i se auzea în glas: Bine, bine. Elliott a încercat să şantajeze un client, avea un Mat important care venea în mahalale aici, socotea că are destule mizerii cu care să-l prindă. Târfa proastă a încercat să mă facă şi pe mine partener la afacere, îşi închipui că eu pot să mă descurc cu Mat-ul ăla. Habar n-avea în ce se bagă.

— Nu. L-am privit împietrit peste masă: Bănuiesc că nu.

Îmi prinse privirea.

— Hei, omule, ştiu la ce te gândeşti, dar nu e aşa. Am încercat s-o conving să renunţe, aşa că a devenit mai directă. Directă cu un blestemat de Mat. Chiar crezi că voiam ca locul ăsta să fie făcut bucăţi şi eu îngropat dedesubt? A trebuit să scap de ea, omule. A trebuit.

— Ai îngheţat-o?

Scutură din cap.

— Am dat un telefon, zise cu voce scăzută. Aşa merg lucrurile pe aici.

— Cine e Ryker?

— Ryker e un… – înghiţi în sec – un poliţist. Lucra la Furturi de Trupuri, apoi a fost avansat la Divizia Vătămări Organice. I-o trăgea tipei ăleia de la Sia, cea care a venit aici în seara când l-ai căsăpit pe Oktai.

— Ortega?

— Da, Ortega. Ştie toată lumea, cică aşa şi-ar fi obţinut transferul. De asta ne-am închipuit că eşti – el este – din nou pe stradă. Când Deek te-a văzut vorbind cu Ortega ne-am imaginat că a apelat la cineva, că a făcut o înţelegere.

— Din nou pe stradă? De unde?

— Ryker era murdar, omule. Acum că şuvoiul pornise, venea un potop întreg: A adus în MR nişte traficanţi de trupuri din Seattle…

— MR?

— Da, MR.

Jerry păru pe moment perplex, de parcă aş fi pus în discuţie culoarea cerului.

— Nu sunt de pe aici, am zis răbdător.

— MR. Moarte Reală. I-a făcut terci, omule. Alţi câţiva tipi au scăpat cu cipurile corticale întregi aşa că Ryker a plătit un Scufundător ca să-i înregistreze drept catolici. Fie manevra n-a ţinut, fie cineva de la Vătămări a aflat. A primit pedeapsă dublă. Două sute de ani fără posibilitate de reducere. Se vorbeşte că Ortega a condus echipa care l-a prins.

Ca să vezi. Am fluturat Nemexul încurajator.

— Asta-i tot, omule. Tot ce ştiu. Neoficial. Vorbe de pe stradă. Uite ce-i, Ryker n-a scuturat niciodată locul ăsta, nici chiar când lucra la FT. Conduc o afacere curată. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată pe tip.

— Şi Oktai?

Jerry dădu din cap viguros.

— Exact, Oktai. Oktai făcea trafic cu piese de schimb în afara Oaklandului. Tu, vreau să spun Ryker, îl scutura mereu. Cu vreo câţiva ani în urmă aproape l-a omorât în bătaie.

— Deci Oktai vine alergând la tine…

— Exact. Ca un nebun, spunând că Ryker învârte ceva jos aici. Aşa că derulăm înregistrările din cabine, te vedem discutând cu…

Jerry tăcu când îşi dădu seama încotro ne îndreptam. I-am făcut din nou semn cu pistolul.

— La naiba, asta-i tot.

Era o urmă de disperare în glasul lui.

— Bine. M-am lăsat puţin pe spate, şi mi-am pipăit buzunarele în căutare de ţigări, amintindu-mi apoi că nu aveam. Fumezi?

— Dacă fumez? Arăt eu ca un idiot?

Am oftat.

— Nu contează. Dar cu Trepp ce-i? Părea cam stilată pentru tine. De la cine ai împrumutat-o?

— Trepp e independentă. E de închiriat pentru oricine. Îmi face uneori favoruri.

— N-o să-ţi mai facă. I-ai văzut vreodată trupul real?

— Nu. Umblă vorba că îl ţine la gheaţă în New York cea mai mare parte din timp.

— Aşa departe de aici?

— Cam o oră, pe suborbital.

După socotelile mele asta o punea în aceeaşi echipă cu Kadmin. Muşchi globali, poate interplanetari. Flota Seniorilor.

— Şi pentru cine se zvoneşte că lucrează acum?

— Nu ştiu.

Am analizat ţeava aruncătorului de parcă ar fi fost o relicvă marţiană.

— Ba da, ştii. Am ridicat ochii şi i-am oferit un zâmbet inexpresiv: Trepp nu mai e. Nu mai există cipul. Nu trebuie să-ţi faci griji dacă o trădezi. Din cauza mea trebuie să-ţi faci griji.

Mă fixă sfidător câteva momente, apoi coborî privirea.

— Am auzit că făcea diverse chestii pentru Case.

— Bun. Acum zi-mi despre clinică. Prietenii tăi sofisticaţi.

Pregătirea de Mesager ar fi trebuit să-mi păstreze tonul egal, dar poate că ruginisem fiindcă Jerry simţi ceva. Îşi umezi buzele.

— Ascultă-mă, sunt oameni periculoşi. Ai scăpat, mai bine lasă lucrurile aşa cum sunt. Habar n-ai ce…

— De fapt am ceva habar. Am îndreptat aruncătorul spre faţa lui: Clinica.

— Iisuse, sunt doar nişte oameni pe care-i cunosc. Ştii tu, parteneri de afaceri. Uneori folosesc piesele de schimb, şi eu… Schimbă brusc povestea când îmi văzu expresia: Fac diverse chestii pentru mine. E vorba doar de afaceri.

M-am gândit la Louise, alias Anenome, şi la călătoria pe care o făcusem împreună. Am simţit cum îmi tresare un muşchi de sub ochi, şi am făcut tot posibilul să nu apăs pe trăgaci atunci, acolo. Mi-am regăsit în schimb vocea şi am folosit-o. Suna mai mult ca o maşină decât sunase cea a robotului de la uşă.

— Mergem să ne plimbăm, Jerry. Doar noi doi, să-ţi vizităm partenerii de afaceri. Şi să nu te joci cu mine. Deja mi-am dat seama că este de cealaltă parte a Golfului. Am o memorie topografică bună. Dacă mă conduci greşit, ai parte pe loc de MR. Ai priceput?

După expresia chipului lui am dedus că pricepuse.

Dar ca să mă asigur, pe drumul spre ieşirea din club m-am oprit lângă fiecare cadavru şi i-am ars capul până la umeri. Arsurile lăsară un iz acru care ne urmă dincolo de semiîntuneric în lumina de dimineaţa devreme a străzii, ca o fantomă a mâniei.

Există un sat pe braţul de nord al arhipelagului Millsport unde, dacă un pescar supravieţuieşte înecului, i se cere să înoate până la un recif scund aflat la circa un kilometru de ţărm, să scuipe în oceanul de dincolo de acesta şi să se întoarcă. Sarah venea de acolo, şi odată, pe când ne ascundeam într-un hotel ieftin şi mizerabil, ferindu-ne de arşiţă atât la propriu cât şi la figurat, încercase să-mi

explice raţionamentul. Întotdeauna mi se păruse o aiureală macho.

Acum, mărşăluind din nou pe coridoarele albe sterile ale clinicii, cu ţeava propriului meu Philips înfiptă în gât, am început să înţeleg câte ceva din puterea necesară pentru a înota din nou în aceste ape. Avusesem fiori reci încă de când intrasem în lift: pentru a doua oară, Jimmy punându-mi pistolul în spate. După Innenin, uitasem întrucâtva cum este să-ţi fie cu adevărat frică, dar frica virtuală era o excepţie notabilă. Acolo nu aveai control, şi se putea întâmpla efectiv orice.

Iar şi iar.

La clinică fuseseră avertizaţi. Ştirile despre frigerea lui Trepp trebuia să fi ajuns deja la ei, iar figura cu care vorbise Jerry pe ecranul discretei uşi principale se albise brusc văzându-mă.

— Credeam…

— Lasă asta, se răsti Jerry. Deschide dracului uşa. Trebuie să-l luăm de pe stradă pe rahatul ăsta.

Clinica făcea parte dintr-un cartier de la cumpăna mileniilor pe care cineva îl renovase în stil neo-industrial, cu uşi vopsite în negru profund cu chenare galbene, faţade acoperite de schele şi balcoane atârnând pe cabluri şi trolii false. Uşa din faţa noastră se desfăcu de-a lungul punctelor ieşite în afară de pe chenare şi alunecară fără zgomot în lături. Aruncând o ultimă privire străzii matinale, Jerry mă îmbrânci înăuntru.

Holul de la intrare era de asemenea neoind, cu schele înşirate pe lângă pereţi şi petece de cărămidărie expusă. Doi gardieni aşteptau în capăt. Unul dintre ei întinse o mână când ne apropiarăm, şi Jerry se întoarse spre el mârâind.

— N-am nevoie de ajutor. Voi sunteţi rataţii care l-aţi lăsat pe ticălosul ăsta să plece.

Cei doi gardieni schimbară priviri şi braţul întins se transformă într-un gest împăciuitor. Ne însoţiră până la uşa

unui lift care se dovedi a fi acelaşi utilaj de capacitate mare în care coborâsem prima dată din parcarea de pe acoperiş. Când am ajuns jos, ne aştepta aceeaşi echipă medicală, cu sedativele pregătite. Păreau iritaţi, obosiţi. Sfârşitul turei de noapte. Când aceeaşi asistentă înaintă spre mine cu sprayul hipo, Jerry îşi emise iar mârâitul. Îl adusese la perfecţiune.

— Lasă dracului asta. Înfipse mai tare Philipsul în gâtul meu: Nu pleacă nicăieri. Vreau să-l văd pe Miller.

— E în operaţie.

— Operaţie? Râsul lui Jerry suna ca un lătrat. Adică supraveghează maşina care alege şi mixează. Bine, atunci pe Chung.

Echipa ezită.

— Ce-i? Să nu-mi spuneţi că toţi consultanţii voştri muncesc să-şi câştige pâinea în dimineaţa asta.

— Nu, dar… Bărbatul aflat cel mai aproape de mine gesticula: Nu aşa e procedura, să fie luat în viaţă.

— Nu-mi vorbi dracului mie despre procedură. Jerry făcea impresie în rolul de om pe punctul de a exploda de furie. Prin ce procedură rahatul ăsta a fost lăsat să plece şi să-mi dărâme mie localul, după ce l-am trimis aici? Asta a fost dracului procedură? A fost?

Se făcu linişte. M-am uitat la aruncător şi la Nemex, înfipt în cureaua lui Jerry, şi am măsurat unghiurile. Jerry mă apucă mai strâns de guler şi-mi înfipse din nou pistolul sub falcă. Aruncă o privire medicilor şi vorbi cu un calm forţat:

— Nu se mişcă. Aţi înţeles? N-avem timp de prostiile astea. Mergem să-l vedem pe Chung. Acum, mişcă.

Ei mişcară. Oricine ar fi făcut-o. Dacă strângi şurubul, majoritatea oamenilor vor reacţiona retrăgându-se. Cedează în faţa unei autorităţi mai mari, sau a omului înarmat. Oamenii aceia erau obosiţi şi speriaţi. Am pornit în marş forţat pe coridor. Am trecut de sala de operaţii în care mă trezisem, sau de una asemănătoare. Am remarcat nişte siluete adunate în jurul unei platforme chirurgicale, auto-

chirurgul mişcându-se ca un păianjen deasupra lor. Ne îndepărtasem vreo duzină de paşi când cineva apăru pe coridor în urma noastră.

— O clipă.

Vocea era cultivată, aproape tacticoasă, dar îi opri brusc din mişcare pe medici şi pe Jerry. Ne-am întors şi ne-am trezit faţă în faţă cu un personaj înalt în halat albastru cu mănuşi chirurgicale pătate de sânge şi o mască pe care acum şi-o desfăcea delicat cu degetul mare şi arătătorul. Faţa de dedesubt era frumoasă şi amabilă, cu ochi albaştri pe un chip bronzat cu fălci pătrate, Bărbatul Competent al anului, mulţumită vreunui salon cosmetic de lux.

— Miller, zise Jerry.

— Ce anume se întâmplă aici? Courault – bărbatul înalt se întoarse spre doctoriţă – ştii destule ca să nu aduci aici subiecţi nesedaţi.

— Da, domnule. Domnul Sedaka a insistat că nu există niciun risc. A spus că se grăbeşte. Vrea să-l vadă pe domnul director Chung.

— Nu mă interesează cât de mult se grăbeşte. Miller se întoarse spre Jerry, cu ochii îngustaţi de suspiciune: Eşti nebun, Sedaka? Ce crezi că-i aici, galerie pentru vizitatori? Am clienţi aici. Feţe care pot fi recunoscute. Courault, sedează-l imediat pe omul ăsta.

Of, bine. Nimeni nu e norocos la infinit.

Deja mă mişcăm. Înainte de a reuşi Courault să scoată sprayul hipodermic din săculeţul de la şold, am smuls şi Nemexul şi aruncătorul de la centura lui Jerry şi m-am răsucit, trăgând. Courault şi cei doi colegi ai ei căzură, răniţi în mai multe locuri. Sângele împroşcă albul antiseptic din spatele lor. Miller avu timp pentru un strigăt scandalizat apoi l-am împuşcat în gură cu Nemexul. Jerry se retrăgea, cu Philipsul descărcat atârnându-i în mână. Am ridicat aruncătorul.

— Uite ce-i, eu am făcut tot ce-am putut…

Raza izbucni şi capul îi explodă.

În liniştea care se lăsă brusc, am refăcut drumul până la uşile sălii de operaţii şi am trecut prin ele. Micul grup de siluete, imaculaţi atât bărbaţii cât şi femeile, părăsiseră masa pe care era întins un trup de femeie tânără, şi căscau gura la mine prin măştile chirurgicale uitate. Numai autochirurgul îşi continua munca imperturbabil, făcând incizii netede şi cauterizând rănile cu mici bâzâituri aspre. Bucăţi neclare de un roşu viu ieşeau în evidenţă pe o mulţime de mici farfurii de metal adunate la capul pacientului. Părea trist ca începutul unui banchet oficial.

Femeia de pe masă era Louise.

În sală erau cinci bărbaţi şi femei, iar eu i-am ucis pe toţi în timp ce se holbau la mine. Apoi am făcut bucăţi autochirurgul cu aruncătorul, şi am plimbat raza peste tot echipamentul din încăpere. Alarmele înviară urlând de pe fiecare perete. În furtuna ţipetelor lor combinate, am făcut un ocol şi i-am ucis Real pe toţi cei de acolo.

Afară sunau alte alarme şi doi membri ai echipei medicale erau încă în viaţă. Courault reuşise să se târască vreo zece metri pe coridor într-o dâră largă a propriului ei sânge, şi unul dintre colegii ei, prea slăbit ca să evadeze, încerca să se ridice pe perete. Podeaua de sub el era alunecoasă şi el tot cădea înapoi jos. L-am ignorat şi m-am dus după femeie. Se opri când îmi auzi paşii, întoarse capul să se uite apoi începu iar să se târască, frenetic. Am strivit-o cu un picior între umeri ca s-o fac să se oprească apoi am lovit-o răsturnând-o pe spate.

Ne-am privit îndelung unul pe celălalt, în timp ce eu îmi aminteam faţa ei impasibilă atunci când mă sedase noaptea trecută. Am ridicat aruncătorul astfel încât să-l poată vedea.

— Moarte Reală, am spus, şi am apăsat pe trăgaci.

M-am întors la medicul rămas care văzuse totul şi acum se împleticea disperat îndepărtându-se cu spatele de mine. M-am lăsat pe vine în faţa lui. Ţipătul alarmelor se ridica şi se prăbuşea peste capetele noastre ca nişte suflete pierdute.

— Iisuse Cristoase, gemu el când am ridicat aruncătorul spre faţa lui. Iisuse Cristoase, eu doar lucrez aici.

— E suficient, am zis.

Aruncătorul era aproape silenţios pe fondul alarmelor.

Cu rapiditate, am avut grijă şi de cel de-al treilea medic în acelaşi fel, m-am ocupat de Miller puţin mai pe îndelete, am dezbrăcat cadavrul fără cap al lui Jerry de geacă şi am împăturit haina sub braţ. Apoi am recuperat Philipsul, l-am înfipt la centură şi am plecat. În drumul pe coridoarele urlătoare ale clinicii am ucis fiecare persoană întâlnită şi i-am transformat cipul cortical în cenuşă.

Personal.

Poliţia ateriza pe acoperiş când am ieşit pe uşile principale şi am pornit fără grabă pe stradă. Sub braţul meu, capul rănit al lui Miller începea să picure sânge prin materialul gecii lui Jerry.

PARTEA 3

ALIANŢA.

UPGRADAREA.

Capitolul Şaisprezece.

Era linişte şi soare în grădinile casei Solare, şi aerul mirosea a iarbă proaspăt cosită. De pe terenul de tenis se auzeau loviturile înfundate ale unui joc în desfăşurare şi o dată am distins vocea lui Miriam Bancroft strigând emoţionată. Scurte imagini cu picioare bronzate sub o fustă scurtă albă şi un norişor de praf rozaliu acolo unde mingea se înfundase în partea din spate a terenului adversarului ei. Un ropot politicos de aplauze dinspre figurile care priveau stând jos. M-am îndreptat spre terenuri, flancat de paznicii bine înarmaţi şi cu feţe lipsite de expresie.

Când am sosit eu jucătorii luau o pauză, cu picioarele întinse în faţa scaunelor, cu capul în jos. La auzul paşilor mei scrâşnind pe pietriş, Miriam Bancroft privi în sus prin părul blond încurcat şi-mi întâlni ochii. Nu spuse nimic, dar mâinile i se mişcară pe mânerul rachetei şi un zâmbet îi întinse buzele. Adversarul ei, care de asemenea ridicase

privirea, era un tânăr suplu cu un aer care dădea de înţeles că ar putea fi într-adevăr la fel de tânăr ca şi corpul lui. Îmi părea vag familiar.

Bancroft era aşezat în mijlocul unui rând de şezlonguri, cu Oumou Prescott în dreapta şi un bărbat şi o femeie pe care nu-i cunoşteam în stânga. Nu se ridică atunci când ajunsei la el; de fapt abia se uită la mine. Cu o mână îmi indică locul de lângă Prescott.

— Stai jos, Kovacs. E ultimul set.

Am zâmbit strâmb, rezistând tentaţiei de a-i împinge dinţii în jos pe gât, şi m-am întins pe şezlong. Oumou Prescott se aplecă spre mine şi murmură ferindu-şi gura cu mâna:

— Domnul Bancroft a avut parte azi de ceva atenţie nedorită din partea poliţiei. Eşti mai puţin subtil decât sperasem.

— Îmi fac doar încălzirea, am murmurat drept răspuns.

La limita timpului stabilit, Miriam Bancroft şi adversarul ei se scuturară de prosoape şi-şi reluară poziţiile. M-am lăsat pe spate şi am urmărit jocul, cu ochii mai mult pe corpul încordat al femeii care se unduia şi se răsucea sub bumbacul alb, amintindu-mi cum arăta dezbrăcat, cum se zvârcolise alături de mine. O dată, chiar înaintea unui serviciu, îmi prinse privirea şi gura i se arcui într-o urmă de amuzament. Încă mai aştepta un răspuns din partea mea, iar acum credea că îl avea. Când meciul se sfârşi, într-o succesiune de puncte disputate dar vizibil inevitabile, ea părăsi strălucitoare terenul.

Când m-am apropiat s-o felicit ea vorbea cu bărbatul şi femeia pe care nu-i cunoşteam. Mă văzu venind şi se întoarse să mă includă în micul grup.

— Domnule Kovacs. Ochii i se lărgiră puţin: Ţi-a plăcut să priveşti?

— Foarte mult, am răspuns sincer. Eşti fără milă.

Îşi lăsă capul pe o parte şi începu să-şi frece cu prosopul părul umed de transpiraţie, cu o mână.

— Numai când e nevoie, zise ea. Nu-i cunoşti pe Nalan sau pe Joseph, desigur. Nalan, Joseph, domnul este Takeshi Kovacs, Mesagerul pe care l-a angajat Laurens să ancheteze asasinarea lui. Domnul Kovacs este pe o lume exterioară. Domnule Kovacs, aceştia sunt Nalan Ertekin, Judecător Şef la Tribunalul Suprem al ONU, şi Joseph Phiri de la Comisia Drepturilor Omului.

— Încântat. Am făcut o scurtă plecăciune formală către amândoi. Îmi imaginez că sunteţi aici ca să discutaţi despre Rezoluţia 653.

Cei doi oficiali schimbară o privire, apoi Phiri aprobă din cap.

— Sunteţi foarte bine informat, zise grav. Am auzit multe despre Corpul Mesagerilor, dar tot sunt impresionat. De cât timp sunteţi pe Pământ, exact?

— Cam de o săptămână, am exagerat eu, sperând să minimalizez obişnuita paranoia pe care oficialii aleşi o etalau cu privire la Mesageri.

— O săptămână, da. Într-adevăr, impresionant.

Phiri era un negru solid, aparent de vreo cincizeci de ani, cu păr puţin încărunţit şi ochi căprui atenţi. Ca şi Dennis Nyman, purta ochelari externi, dar lentilele oţelite ale lui Nyman fuseseră proiectate să-i sublinieze trăsăturile feţei, pe când acest om purta ochelarii ca să abată atenţia. Aveau rame groase şi-i dădeau aspectul unui cleric uituc, dar în spatele lentilelor ochii nu scăpau nimic.

— Şi progresaţi în ancheta dumneavoastră?

Aceasta era Ertekin, o femeie arabă cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât Phiri, şi, în consecinţă, probabil la cel puţin al doilea trup. I-am zâmbit.

— Progresul e dificil de definit, Excelenţa Voastră. După cum ar fi spus Quell, Au venit la mine cu rapoarte despre progresul lucrurilor, dar eu nu văd decât schimbări şi trupuri arse.

— Ah, deci sunteţi de pe Lumea lui Harlan, zise politicos Ertekin. Vă consideraţi quellist, domnule Kovacs?

Am lăsat zâmbetul să mi se transforme într-un rânjet.

— Sporadic. Aş spune că avea dreptate.

— În realitate domnul Kovacs a fost destul de ocupat, spuse grăbită doamna Bancroft. Îmi închipui că el şi Laurens au o mulţime de discutat. Poate ar fi mai bine dacă i-am lăsa cu treburile lor.

— Da, desigur. Ertekin înclină capul: Poate vom mai sta de vorbă mai târziu.

Cei trei se îndepărtară pentru a-l compătimi pe adversarul lui Miriam, care îşi înghesuia melancolic racheta şi prosoapele într-o sacoşă; dar cu toată îndrumarea diplomatică a lui Miriam, Nalan Ertekin nu părea interesată de o salvare nemeritată. Am simţit o sclipire momentană de admiraţie pentru ea. Să-i spui unui funcţionar ONU, de fapt unui ofiţer al Protectoratului, că este quellist seamănă cu a mărturisi un măcel ritual la un dineu vegetarian; nu e chiar un lucru care să se facă.

M-am întors şi am descoperit-o pe Oumou Prescott lângă umărul meu.

— Mergem? zise morocănoasă şi indică spre casă.

Bancroft mergea deja în faţa noastră. Ne-am luat după el în ceea ce eu consideram o viteză excesivă.

— O întrebare, am reuşit să rostesc gâfâind. Cine-i puştiul? Cel pe care l-a crucificat doamna Bancroft.

Prescott îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Secret mare, nu?

— Nu, domnule Kovacs, nu e un secret, nici mare nici de alt fel. Cred numai că ai face mai bine să-ţi ocupi mintea cu alte lucruri decât musafirii familiei Bancroft. Dacă chiar trebuie să ştii, celălalt jucător a fost Marco Kawahara.

— Într-adevăr, el era.

Accidental, alunecasem în clişeele verbale ale lui Phiri. Un dublu record pentru personalitate.

— Deci de asta îi cunoşteam figura. Seamănă cu mama lui, nu-i aşa?

— Chiar nu ştiu, zise Prescott respingându-mă. Nu am întâlnit-o pe doamna Kawahara.

— Norocul tău.

Bancroft ne aştepta într-o seră exotică lipită de aripa dinspre mare a casei. Pereţii de sticlă adăposteau o debandadă de culori şi forme bizare, printre care am depistat un copac-oglindă tânăr şi numeroase ronduri de iarba-martirului. Bancroft stătea lângă unul dintre ele, stropindu-l cu grijă cu un praf metalic alb. Nu ştiam prea multe despre iarba-martirului în afară de utilizarea evidentă ca dispozitiv de siguranţă, aşa că habar n-aveam pentru ce era praful.

Bancroft se întoarse când ne auzi intrând.

— Vă rog să vorbiţi încet. Glasul lui suna curios de plat în mediul absorbant fonic. Iarba-martirului este foarte sensibilă în acest stadiu de dezvoltare, domnule Kovacs. Presupun că sunteţi familiarizat cu acest lucru.

— Mda. Am privit cupele frunzelor cu formă vag asemănătoare unei mâini, cu petele stacojii din centru care dăduseră numele plantei. Sunteţi sigur că sunt adulte?

— Pe deplin. Pe Adoracion o să vezi mai mari, dar i-am pus pe cei de la Nakamura să le modifice pe acestea pentru a fi folosite în interior. Aici suntem la fel de siguri ca într-o cabină Nilvibe şi – gesticulă spre un trio de scaune cu ramă de metal de lângă iarba-martirului – mult mai în largul nostru.

— Aţi dorit să mă vedeţi, am spus nerăbdător. Despre ce e vorba?

Pentru o clipă acea căutătură de metal negru se fixă asupra mea cu întreaga forţă a celor trei secole şi jumătate ale lui Bancroft, şi fu ca o schimbare de priviri cu un demon. În acea secundă, sufletul de Mat privea în exterior şi am văzut reflectate în acei ochi toate miliardele de vieţi simple obişnuite pe care ei le văzuseră murind, ca fluturările palide ale moliilor într-o flacără. Era o experienţă pe care o mai avusesem doar o singură dată, atunci când avusesem o

dispută cu Reileen Kawahara. Puteam simţi căldura pe aripi.

Apoi totul trecu, şi nu mai era decât Bancroft îndreptându-se spre scaune şi lăsând sprayul cu praf pe o măsuţă adiacentă. Privi în sus aşteptând să vadă dacă şi eu mă voi aşeza. Când nu am făcut-o, îşi împreună degetele şi se încruntă. Oumou Prescott se interpuse între noi.

— Domnule Kovacs, sunt conştientă că prin termenii contractului nostru am aprobat să satisfac toate cheltuielile rezonabile aferente investigaţiei, dar când am spus asta nu m-am aşteptat să plătesc pentru o serie de vătămări organice deliberate dintr-o parte în cealaltă a Bay City. Mi-am petrecut cea mai mare parte a acestei dimineţi mituind atât triadele de pe Coasta de Vest cât şi poliţia din Bay City, niciuna dintre acestea nefiind prea binevoitoare faţă de mine nici înainte de a începe tu acest măcel. Mă întreb dacă îţi dai seama cât de mult mă costă să te ţin în viaţă şi departe de stocare.

Am privit de jur împrejurul serei şi am ridicat din umeri.

— Îmi imaginez că vă puteţi permite.

Prescott tresări. Bancroft îşi permise o urmă de zâmbet.

— E posibil, domnule Kovacs, să nu mai doresc să-mi permit.

— Atunci scoate-mă naibii din priză.

Iarba-martirului tremură vizibil la schimbarea bruscă de ton. Nu-mi păsa. Dintr-odată nu mai eram dispus să joc jocurile elegante ale lui Bancroft. Obosisem. În afară de scurta perioadă de inconştienţă de la clinică, fusesem treaz mai mult de treizeci de ore şi aveam nervii sensibilizaţi din cauza folosirii continue a sistemului neurachem. Fusesem implicat într-un schimb de focuri. Evadasem dintr-un vehicul aerian în mişcare. Fusesem supus unei rutine de investigaţie care ar fi traumatizat pe viaţă majoritatea oamenilor. Comisesem mai multe crime în luptă. Şi tocmai eram pe cale să mă strecor în pat când Hendrix permisese convocarea tăioasă a lui Bancroft să treacă de sistemul de

blocare a apelurilor pe care o cerusem, citez, „în interesul menţinerii bunelor relaţii cu clienţii şi pentru a asigura în continuare statutul de oaspete”. Într-o zi, cineva va trebui să facă o reparaţie capitală limbajului antic al serviciilor hotelului; cântărisem ideea de a o face eu însumi cu Nemexul când închisesem telefonul, dar iritarea produsă de reacţiile supuse ale hotelului la cerinţele clienţilor era depăşită de furia pe care o simţeam faţă de Bancroft însuşi. Această furie mă împiedicase să ignor mesajul şi să mă culc la loc, şi mă propulsasem până la Sintouch House îmbrăcat în aceleaşi haine şifonate pe care le purtam din ziua trecută.

— Poftim, domnule Kovacs? Oumou Prescott se holba la mine: Sugerezi să…

— Nu, Prescott. Ameninţ. Am revenit la Bancroft: Nu eu am cerut să fac parte din blestematul ăsta de balet No. Tu m-ai târât aici, Bancroft. M-ai scos de la depozitare de pe Lumea lui Harlan şi m-ai pus în trupul lui Elias Ryker doar ca s-o enervezi pe Ortega. M-ai trimis acolo doar cu câteva indicii vagi şi m-ai urmărit cum bâjbâi în întuneric, rupându-mi oasele din cauza vechilor tale infracţiuni. Ei bine, dacă nu vrei să mai joci, acum când ritmul a devenit puţin mai puternic, pentru mine e-n regulă. M-am săturat să-mi risc cipul pentru un rahat ca tine. N-ai decât să mă pui la loc în cutie, şi eu o să-mi joc şansele peste o sută şaptesprezece ani. Poate o să am noroc, şi ăla care te vrea fript o să te şteargă de pe faţa planetei până atunci.

Trebuise să-mi declar armele la poarta principală, dar puteam simţi periculoasa irascibilitate a modului de luptă a Mesagerilor copleşindu-mă în timp ce vorbeam. Dacă demonul Mat se întorcea şi scăpa de sub control, aveam de gând să-l sugrum pe Bancroft acolo pe loc, doar pentru satisfacţia mea.

În mod curios, ceea ce spusesem păru să-l pună pe gânduri. Mă ascultă până la capăt, înclină capul ca într-o aprobare, apoi se întoarse spre Prescott.

— Ou, vrei să ieşi puţin? Sunt unele lucruri pe care domnul Kovacs şi cu mine trebuie să le discutăm în particular.

Prescott păru suspicioasă.

— Să pun pe cineva de pază? întrebă, aruncându-mi o privire dură.

Bancroft scutură din cap.

— Sunt convins că nu e necesar.

Prescott plecă, tot suspicioasă, în timp ce eu mă străduiam să nu admir calmul lui Bancroft. Tocmai mă auzise spunând că aş fi fericit să mă întorc la stocare, îmi urmărise numărul cadavrelor toată dimineaţa, şi totuşi credea că mă cunoaşte suficient de bine ca să ştie dacă sunt sau nu periculos.

M-am aşezat. Poate că avea dreptate.

— Ai de dat câteva explicaţii, am spus liniştit. Poţi începe cu trupul lui Ryker, şi să porneşti de acolo. De ce ai făcut-o, şi de ce mi-ai ascuns asta.

— S-o ascund? Sprâncenele lui Bancroft se arcuiră: Abia dacă am discutat problema.

— Mi-ai spus că ai lăsat selectarea trupului în seama avocaţilor. Te-ai străduit să sublimezi asta. Dar Prescott a insistat că ai făcut singur alegerea. Ar fi trebuit s-o informezi mai bine despre minciunile pe care aveai de gând să le spui.

— Bine. Bancroft făcu un gest de acceptare: A fost o măsură de precauţie reflexă. Când cineva spune adevărul atâtor de puţini oameni în final devine un obicei. Dar habar n-aveam că pentru tine va fi aşa de important. După cariera pe care ai avut-o în cadrul Corpului şi timpul petrecut în stocare, vreau să spun. Întotdeauna arăţi asemenea interes trupurilor pe care le porţi?

— Nu. Dar încă de când am sosit, Ortega a fost pe capul meu ca o folie de plastic anticontaminant. Credeam că e din cauză că are ceva de ascuns. S-a dovedit că încearcă să protejeze trupul prietenului ei cât timp el e la stocare. Întâmplător, te-ai ostenit cumva să afli de ce e Ryker stocat?

De data asta Bancroft flutură mâna plictisit.

— O acuzaţie de corupţie. Vătămare organică nejustificată, şi tentativă de falsificare a detaliilor de personalitate. Am înţeles că nu ar fi prima sa contravenţie.

— Da, aşa e. De fapt era faimos pentru aşa ceva. Faimos şi foarte nepopular, în special în locuri ca Licktown, adică unde am fost eu în ultimele zile, urmând dâra lăsată de scula ta. Dar o să mai revenim la asta. Vreau să ştiu de ce ai făcut-o. De ce folosesc trupul lui Ryker?

Ochii lui Bancroft sclipiră pe moment simţind insulta, dar în realitate era un jucător prea bun ca să reacţioneze. În schimb îşi lovi manşeta dreaptă cu un gest de detaşare pe care îl cunoşteam de la Bazele Diplomaţiei, şi zâmbi uşor.

— Serios, n-am bănuit că acest lucru se va dovedi un inconvenient. Voiam să-ţi ofer o armură potrivită, iar trupul are…

— De ce Ryker?

Urmă o clipă de linişte. Nu întrerupi prea uşor un Mat, iar Bancroft făcea faţă greu lipsei de respect. M-am gândit la copacul de dincolo de terenul de tenis. Fără îndoială Ortega, dacă ar fi fost de faţă, ar fi aplaudat.

— O manevră, domnule Kovacs. O simplă manevră.

— O manevră? Împotriva lui Ortega?

— Exact aşa. Bancroft se lăsă pe spate în scaunul lui: Locotenent Ortega şi-a exprimat destul de limpede prejudecăţile încă din momentul în care a păşit în casa asta. A fost extrem de nefolositoare. Îi lipsea respectul. Asta a fost ceva ce am ţinut minte, un cont care trebuia reglat. Când am văzut că lista pe care mi-a oferit-o Oumou includea trupul lui Elias Ryker, iar Ortega era trecută ca plătind ipoteca pentru container, manevra mi s-a părut aproape karmică. Se impunea de la sine.

— Cam copilăresc pentru cineva de vârsta ta, nu crezi?

Bancroft înclină capul.

— Poate. Însă, îţi aminteşti despre un anume general MacIntyre de la comanda Mesagerilor, rezident pe Lumea

lui Harlan, care a fost găsit eviscerat şi decapitat în avionul său particular la un an după masacrul de la Innenin?

— Vag.

Am aşteptat, îngheţat, amintindu-mi. Dacă Bancroft putea juca jocul controlului, şi eu puteam.

— Vag? Bancroft ridică o sprânceană: Aş fi crezut că un veteran de la Innenin n-ar putea uita moartea comandantului care a condus întregul dezastru, omul despre care mulţi pretind că a fost de fapt vinovat prin neglijenţă pentru toate acele Morţi Reale.

— MacIntyre a fost absolvit de orice vină de către Curtea de Investigaţii a Protectoratului, am spus încet. Vrei să ajungi undeva?

Bancroft ridică din umeri.

— Se pare că moartea lui a fost o crimă din răzbunare, în ciuda verdictului dat de tribunal, un act lipsit de sens de fapt, întrucât nu-i mai putea aduce înapoi pe cei care au murit. Copilăria e un păcat destul de obişnuit printre fiinţele umane. Poate că nu ar trebui să ne grăbim s-o judecăm.

— Poate că nu.

M-am ridicat şi m-am dus până la uşa serei, privind afară.

— Mă rog, atunci nu te simţi judecat, dar de ce anume nu mi-ai spus că petreci aşa de mult timp prin bordeluri?

— A, fetiţa Elliott. Da, Oumou mi-a spus despre asta. Chiar crezi că tatăl ei are vreo legătură cu moartea mea?

M-am întors.

— Nu, acum nu mai cred. Sincer, cred că de fapt nu are nicio legătură cu moartea ta. Dar am pierdut o mulţime de timp ca să aflu asta.

Bancroft îmi susţinu privirea cu calm.

— Îmi pare rău că informarea mea nu a fost adecvată, domnule Kovacs. E adevărat, îmi petrec o parte din timpul liber căutându-mi relaxarea sexuală, atât reală cât şi virtuală. Sau, cum atât de elegant te-ai exprimat, bordeluri. Nu am considerat că ar fi foarte important. De asemenea,

îmi petrec o parte din timp mizând sume mici la jocuri de noroc. Şi ocazional la lupte cu arme albe în gravitaţie zero. Toate aceste lucruri îmi pot aduce duşmani, ca şi majoritatea intereselor mele în afaceri. Nu am prevăzut că prima ta zi într-un trup nou pe o lume nouă era momentul pentru o explicaţie literă cu literă a vieţii mele. De unde să încep? În schimb, ţi-am expus fundalul crimei şi ţi-am sugerat să discuţi cu Oumou. Nu mă aşteptam să zbori după primul indiciu ca o molie spre flacără. Nici să distrugi tot ce-ţi iese în cale. Mi s-a spus despre Corpul Mesagerilor că au reputaţia de a fi subtili.

Privind astfel lucrurile, avea dreptate. Virginia Vidaura ar fi fost furioasă, ea probabil ar fi fost imediat în spatele lui Bancroft, aşteptând să mă aranjeze pentru lipsa crasă de fineţe. Dar nici ea nici Bancroft nu-l priviseră în faţă pe Victor Elliott în seara în care mi-a povestit despre familia lui. Mi-am înghiţit o ripostă tăioasă şi am recapitulat ceea ce ştiam, încercând să mă hotărăsc ce să mărturisesc.

— Laurens?

Miriam Bancroft stătea în uşa serei, cu un prosop înfăşurat în jurul gâtului şi racheta sub braţ.

— Miriam.

În glasul lui era un respect real, dar nimic altceva ce aş fi putut discerne.

— Merg cu Nalan şi Joseph la Hudson's Raft pentru scufundări subacvatice. Joseph nu a mai făcut aşa ceva niciodată, şi l-am convins. Privi de la Bancroft la mine şi înapoi: Veniţi şi voi cu noi?

— Poate mai târziu, zise Bancroft. Unde o să fiţi?

Miriam ridică din umeri.

— Nu prea m-am gândit. Undeva pe punţile de la tribord. La Benton's probabil.

— Bine. Vă prindem din urmă. Prinde-mi şi mie un peşte-tobă dacă vezi vreunul.

— Da să trăiţi. Ridică latul palmei la tâmplă într-un salut ridicol care ne făcu pe amândoi să zâmbim pe neaşteptate.

Privirea lui Miriam flutură şi se fixă asupra mea: Îţi plac fructele de mare, domnule Kovacs?

— Probabil. Am avut foarte puţin timp să-mi exersez gusturile pe Pământ, doamnă Bancroft. Până acum am mâncat numai ceea ce a avut hotelul să-mi ofere.

— Bine. Dacă îi prinzi gustul, zise ea insinuant, poate te vedem şi pe tine?

— Mulţumesc, dar mă îndoiesc.

— Bine, repetă ea vioi. Încearcă să nu mai întârzii mult, Laurens. O să am nevoie de ajutor ca să-l iau pe Marco din cârca lui Nalan. E turbat de furie, apropo.

Bancroft mârâi.

— După cum a jucat azi, nu mă surprinde. Pentru o clipă m-am gândit că o face intenţionat.

— Nu şi în ultimul set, am spus, nimănui în particular.

Soţii Bancroft mă fixară atent, el insondabil, ea cu capul aplecat într-o parte şi un brusc zâmbet larg care o făcu să arate neaşteptat de copilăroasă. Pentru o clipă i-am întâlnit privirea, şi una din mâini i se ridică să-şi atingă părul cu o oarecare nesiguranţă.

— Curtis o să aducă limuzina, zise ea. Trebuie să plec. A fost o plăcere să te revăd, domnule Kovacs.

Am privit-o amândoi păşind peste pajişte, cu fustiţa de tenis fluturând. Chiar acceptând aparenta indiferenţă a lui Bancroft faţă de soţia sa din punct de vedere sexual, jocul de cuvinte al lui Miriam era mult prea periculos după părerea mea. Trebuia să umplu cu ceva tăcerea.

— Spune-mi ceva, Bancroft, am spus cu ochii încă urmărind silueta care se îndepărta. Nu intenţionez să fiu lipsit de respect, dar de ce ar vrea cineva care este căsătorit cu ea, care a ales să rămână căsătorit, să-şi petreacă timpul în pomenita căutare a relaxării sexuale?

M-am întors nepăsător şi l-am descoperit privindu-mă fără nicio expresie. Nu spuse nimic câteva secunde, iar când vorbi vocea îi era studiat amabilă.

— Ai ejaculat vreodată pe faţa unei femei, Kovacs?

Şocul cultural este ceva ce în cadrul Corpului te învaţă foarte devreme să-l reprimi, dar uneori câte o explozie străpunge armura şi realitatea din jur seamănă cu un puzzle care nu se potriveşte. Abia m-am putut împiedica să nu mă holbez. Bărbatul acesta, mai bătrân decât întreaga istorie a planetei mele, îmi punea această întrebare. Era ca şi cum m-ar fi întrebat dacă m-am jucat vreodată cu pistoale cu apă.

— Aă. Da. Asta, ăă, se întâmplă dacă…

— O femeie pe care ai plătit-o?

— Mă rog, câteodată. Nu în mod special. Eu…

Mi-am amintit râsul abandonat al soţiei lui atunci când am explodat înăuntrul şi în jurul gurii ei, sperma prelingându-se peste degetele ei ca spuma dintr-o sticlă de şampanie.

— Nu-mi amintesc. Nu e chiar unul dintre fetişurile mele, şi…

— Nici al meu, replică bărbatul din faţa mea accentuând puţin prea mult. Am ales asta ca un exemplu. Există lucruri, dorinţe, în noi toţi, care sunt reprimate. Sau cel puţin care nu pot fi exprimate într-un context civilizat.

— Nu prea pot suprapune civilizaţia peste revărsarea spermei.

— Vii dintr-un alt loc, zise Bancroft gânditor. O cultură colonială tânără, fragilă. Nu aveţi idee cum ne-au modelat secole de tradiţie aici pe Pământ. Cei cu suflet tânăr, cei aventuroşi, au fost abandonaţi pe navele în derivă. Au fost încurajaţi să plece. Au rămas numai cei apatici, ascultători, limitaţi. Am urmărit cum se întâmplă lucrul ăsta, şi la vremea respectivă m-am bucurat, pentru că imperiul devenea mult mai uşor de dezmembrat. Acum, mă întreb dacă a meritat preţul plătit. Cultura a regresat, în lupta cu normele după care trăim, instituite de ceea ce este vechi şi familiar. Moralitate rigidă, lege rigidă. Declaraţiile ONU s-au fosilizat într-un conformism global, a existat – gesticulă – un fel de cămaşă de forţă supraculturală, şi împreună cu teama inerentă faţă de ceea ce s-ar putea naşte în colonii,

Protectoratul s-a ridicat încă în timp ce navele erau pe drum. Când primele dintre ele au aterizat pe planete, oamenii depozitaţi pe ele s-au trezit într-o tiranie dinainte pregătită.

— Vorbeşti de parcă ai fi rămas neutru. Cu o asemenea viziune, nu te poţi lupta pentru libertatea ta?

Bancroft zâmbi subţire.

— Cultura e ca smogul. Ca să trăieşti în interior, trebuie să respiri ceva din ea şi inevitabil să fii contaminat. Şi în orice caz, ce înseamnă liber în acest context? Liber să-mi vărs sperma pe faţa şi sânii soţiei mele? Liber să o pun să se masturbeze în faţa mea, să împart trupul ei cu alţi bărbaţi şi femei? Două sute cincizeci de ani înseamnă timp mult, domnule Kovacs, timp destul pentru ca o listă foarte lungă de fantezii murdare şi degradante să-mi infesteze mintea şi să-mi gâdile hormonii fiecărui nou trup folosit. Asta în timp ce simţămintele mai fine devin tot mai pure şi mai rafinate. Ai vreo idee ce se întâmplă cu legăturile emoţionale după o asemenea perioadă?

Am deschis gura, dar el ridică o mână făcându-mi semn să tac şi eu am tăcut. Nu ajungi în fiecare zi să auzi confesiunile unui suflet bătrân de secole iar Bancroft era pe val.

— Nu, răspunse el la propria sa întrebare. Cum ai putea? Aşa cum cultura voastră e prea superficială ca să aprecieze ce înseamnă să trăieşti pe Pământ, experienţa ta de viaţă nu poate să cuprindă ceea ce înseamnă să iubeşti aceeaşi persoană timp de două sute cincizeci de ani. În cele din urmă, dacă rezişti, dacă învingi capcanele plictiselii şi mulţumirii de sine, în final ceea ce îţi rămâne nu e dragoste. Este aproape veneraţie. Atunci cum să împaci acest respect, această veneraţie cu dorinţele sordide ale cărnii pe care o porţi în acel moment? Îţi spun eu, nu poţi.

— Deci mergi în schimb la prostituate?

Zâmbetul subţire reveni.

— Nu sunt mândru de mine, domnule Kovacs. Dar nu trăieşti atât de mult dacă nu te accepţi pe tine însuţi în toate aspectele, oricât de dezgustătoare ar fi. Femeile sunt acolo. Ele satisfac o cerere a pieţii, şi sunt recompensate corespunzător. Şi în modul acesta eu mă purific.

— Soţia ta ştie asta?

— Bineînţeles. Şi asta de o perioadă considerabilă de timp. Oumou mă informează că deja eşti la curent cu faptele în legătură cu Leila Begin. Miriam s-a calmat mult de atunci. Sunt convins că şi ea are aventurile ei.

— Cât de convins?

Bancroft făcu un gest de iritare.

— E relevant? Nu o urmăresc pe soţia mea, dacă la asta te referi, dar o cunosc. Are şi ea pofte cu care să se lupte aşa cum am şi eu.

— Şi asta nu te deranjează?

— Domnule Kovacs, am multe păcate, dar nu sunt un ipocrit. Aşa e carnea, nimic mai mult. Şi eu şi Miriam înţelegem asta. Iar acum, întrucât şirul ăsta de întrebări nu pare să ducă undeva, te rog să ne întoarcem la problemele noastre. În absenţa oricărei vinovăţii din partea lui Elliott, ce altceva mai ai?

Am luat o hotărâre care a izvorât de la nivelurile instinctuale aflate mult sub gândurile conştiente. Am clătinat din cap.

— Încă nimic.

— Dar o să ai?

— Da. Poţi da vina pe Ortega pentru trupul ăsta, dar mai e şi Kadmin. El nu-l căuta pe Ryker. Mă cunoştea. Se petrece ceva.

Bancroft dădu din cap satisfăcut.

— Intenţionezi să vorbeşti cu Kadmin?

— Dacă mă lasă Ortega.

— Adică?

— Adică poliţia va derula înregistrarea satelitului care trecea de dimineaţă peste Oakland, ceea ce înseamnă că

probabil mă vor identifica la ieşirea din clinică. Trebuie să fi fost ceva pe deasupra la ora aia. Presupun că nu vor fi într-o dispoziţie prea bună pentru o cooperare.

Bancroft îşi permise încă unul dintre zâmbetele lui schiţate.

— Foarte perspicace, domnule Kovacs. Dar nu ai de ce să te temi în privinţa asta. Wei Clinic – puţinul care a mai rămas în urma ta – evită atât eliberarea înregistrărilor interne cât şi acuzaţiile publice împotriva indiferent cui. Ar avea mai multe de pierdut în urma unei investigaţii decât ai avea tu. Bineînţeles, dacă vor alege să caute o răzbunare particulară este, să spunem aşa, o chestiune cu bătaie lungă.

— Şi Jerry's?

Ridică din umeri.

— La fel. Acum că proprietarul e mort, au intervenit interese de management.

— Foarte curat.

— Mă bucur că apreciezi asta. Bancroft se ridică în picioare: După cum am spus, a fost o dimineaţă aglomerată, iar negocierile nu sunt deloc la final. Aş fi recunoscător dacă pe viitor ţi-ai putea limita ravagiile. A fost costisitor.

Ridicându-mă în picioare, pentru o clipă dârele focurilor de la Innenin mi-au străfulgerat prin faţa ochilor, am auzit strigătele morţii undeva în măduva oaselor, şi dintr-odată afirmaţia elegantă a lui Bancroft a sunat bolnăvicios şi grotesc, ca şi cuvintele antiseptice din raportul pierderilor generalului MacIntyre… pentru asigurarea plajei Innenin, merita plătit un preţ… Ca şi Bancroft, MacIntyre fusese un om puternic, şi ca toţi oamenii puternici, când vorbea despre preţul care trebuie plătit, puteai fi sigur de un singur lucru.

Altcineva plătea.

Capitolul Şaptesprezece.

Secţia Fell Street era o clădire lipsită de pretenţii într-un stil care presupuneam că trebuie să fie baroc marţian. Dacă

fusese proiectată astfel, ca secţie de poliţie, sau devenise pe parcursul timpului era dificil de decis. Locul era o potenţială fortăreaţă. Faţada de piatră roşiatică erodată şi contraforţii acoperiţi ofereau o serie de nişe naturale în care erau încastrate ferestre de sticlă înalte, pătate, mărginite de umflăturile discrete ale generatoarelor de scuturi. Sub ferestre, suprafaţa roşie abrazivă a pietrei era sculptată în motive zimţate care prindeau lumina dimineţii şi o redau în culoarea sângelui. Nu mi-am dat seama dacă treptele până la intrarea în formă de arc erau intenţionat inegale sau doar roase de vreme.

În interior, lumina murdară de la ferestre şi un calm straniu mă cotropiră simultan. Subsonice, am bănuit, aruncând o privire în jur la epavele umane care aşteptau supuse pe bănci. Dacă aceştia erau suspecţi arestaţi, fuseseră făcuţi remarcabil de dezinteresaţi prin ceva anume, şi mă îndoiam că era vorba de picturile murale în stil Zen populist pe care cineva le executase în sală. Am traversat pata de lumină colorată aruncată de fereastră, mi-am croit drum printre mici grupuri de oameni care conversau cu voce scăzută potrivită mai mult într-o bibliotecă decât într-un centru de detenţie, şi am ajuns la recepţie. Un poliţist în uniformă, probabil sergentul de serviciu, mă privi clipind politicos – evident subsonicele îl afectau şi pe el.

— Locotenent Ortega, i-am zis. Vătămări Organice.

— Cine să spun că o caută?

— Spune-i că Elias Ryker.

Cu colţul ochiului am văzut o altă uniformă întorcându-se la auzul numelui, dar nu zise nimic. Ofiţerul de serviciu vorbi la telefon, ascultă şi reveni la mine.

— Trimite pe cineva jos. Sunteţi înarmat?

Am aprobat şi am căutat Nemexul sub geacă.

— Vă rog să-mi predaţi atent arma, a adăugat el cu un zâmbet amabil. Sistemul nostru de securitate este puţin

cam iritabil, şi e gata să vă paralizeze dacă ar părea că vreţi să scoateţi ceva.

Mi-am încetinit mişcările, am depus Nemexul pe birou şi am început să-mi desfac cuţitul Tebbit de pe braţ. Când am terminat, sergentul mă privea în culmea fericirii.

— Mulţumesc. Vi se vor înapoia toate acestea când veţi părăsi clădirea.

Abia îi ieşiseră cuvintele din gură când doi mohicani apărură printr-o uşă din spatele sălii şi se îndreptară rapid către mine. Pe chipurile lor erau întipărite aceleaşi expresii feroce asupra cărora subsonicele avură un impact minim în scurtul timp cât le luă să ajungă la mine. Mă apucară fiecare de câte un braţ.

— Nu-i nevoie, am zis.

— Hei, nu e arestat, să ştiţi, spuse împăciuitor ofiţerul de serviciu.

Unul dintre mohicani îi aruncă o privire şi pufni exasperat. Celălalt doar se holbase la mine tot timpul de parcă n-ar fi ştiut pe ce lume se află. I-am răspuns cu un zâmbet. În urma întâlnirii cu Bancroft mă înapoiasem la Hendrix şi dormisem aproape douăzeci de ore. Eram odihnit, alert neurochimic şi simţeam o neplăcere cordială faţă de autorităţi de care însăşi Quell ar fi fost mândră.

Asta probabil se vedea. Mohicanii îşi abandonară tentativele de a mă atinge şi toţi trei urcarăm patru etaje într-o linişte întreruptă doar de scrâşnetul anticului lift.

Biroul lui Ortega avea una dintre acele ferestre murdare, sau mai precis partea de jos a uneia, înainte de a fi secţionată transversal de către tavan. Probabil restul se ridica sub formă de rachetă de pe podeaua biroului de deasupra. Am început să-mi dau seama de unele dintre semnele evidente ale convertirii clădirii originale la prezenta destinaţie. Ceilalţi pereţi ai biroului erau formataţi ambiental cu un apus de soare tipic deasupra apei şi a unor insule. Combinaţia de sticlă murdară şi apus de soare

însemna că biroul era potopit de o lumină portocalie blândă în care puteai vedea plutind particulele de praf.

Locotenentul stătea în spatele unui birou greu de lemn de parcă ar fi fost în cuşcă. Cu bărbia proptită într-o palmă, cu fluierul piciorului şi genunchiul presate puternic de marginea biroului, analiza ecranul unui laptop antic atunci când am intrat noi pe uşă. În afară de acel aparat, singurele obiecte de pe birou erau un Smith & Wesson de calibru mare cu aspect uzat şi o ceaşcă de cafea de plastic, cu baza de încălzire încă neapăsată. Făcu semn cu capul mohicanilor să iasă.

— Stai jos, Kovacs.

Am privit în jur, am văzut un taburet sub fereastră şi l-am tras până lângă birou. Lumina de după-amiază târzie mă dezorienta.

— Lucrezi în schimbul de noapte?

Ochii ei sclipiră.

— Ce-i prostia asta?

— Hei, nu-i nimic. Am ridicat mâinile gesticulând spre lumina scăzută: Am crezut doar că poate ai programat pereţii pentru aşa ceva. Ştii că afară e zece dimineaţa.

— A, asta, mârâi Ortega şi ochii îi reveniră la display; era greu de spus în amurgul tropical, dar mi s-a părut că ar putea fi verde cenuşiu, ca marea în jurul maelstrom-ului. E desincronizat. Departamentul l-a cumpărat ieftin de undeva din El Paso Juarez. Câteodată se defectează complet.

— Asta-i rău.

— Da, uneori îl închid pur şi simplu dar neoanele sunt… Ridică brusc privirea: Ce dracu' – Kovacs, ştii cât de aproape te afli în momentul ăsta de un raft de depozitare?

Am depărtat arătătorul drept de degetul mare şi am privit-o prin deschizătură.

— Cam la distanţă de o mărturie din partea Wei Clinic, din câte am auzit.

— Te putem trimite acolo, Kovacs. Ieri dimineaţă la şapte patruzeci şi trei ieşeai victorios pe uşa principală.

Am ridicat din umeri.

— Nu cred că legăturile tale cu Mat-ii te vor păstra în viaţă la infinit. Un şofer al unei limuzine de la Wei Clinic spune poveşti interesante despre deturnare şi Moarte Reală. Poate el o să aibă ceva de spus în legătură cu tine.

— I-aţi sechestrat vehiculul, nu-i aşa? am întrebat nepăsător. Sau Wei l-a reclamat înainte de a vă putea face analizele?

Gura lui Ortega se strânse într-o linie dură.

Am dat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Iar şoferul nu va spune absolut nimic până nu-i va da voie Wei, îmi imaginez.

— Ascultă, Kovacs. Eu continuu să presez, ceva tot va trebui să cedeze. E o problemă de timp, ticălosule. Numai atât.

— Admirabilă tenacitate, am zis. Păcat că nu ai avut aşa ceva şi în cazul Bancroft.

— Nu există niciun caz Bancroft.

Ortega era în picioare, cu palmele sprijinite apăsat pe birou, cu ochii strânşi de furie şi dezgust. Am aşteptat, cu nervii încordaţi în caz că secţiile de poliţie din Bay City erau la fel de predispuse la rănirea accidentală a suspecţilor ca şi altele despre care ştiam eu. În cele din urmă, locotenentul inspiră adânc, şi se reaşeză încheietură după încheietură înapoi pe scaun. Furia îi dispăruse de pe faţă, dar dezgustul era încă acolo, prins în liniile subţiri din colţurile ochilor şi în poziţia gurii ei largi. Îşi privi unghiile.

— Ştii ce am găsit ieri la Wei Clinic?

— Piese de schimb pentru piaţa neagră? Programe de tortură virtuale? Sau nu v-au lăsat să staţi aşa de mult?

— Am găsit şaptesprezece trupuri cu cipul cortical ars. Neînarmaţi. Şaptesprezece morţi. Moarte Reală.

Se uită din nou în sus spre mine, cu dezgust.

— Trebuie să-mi ierţi lipsa de reacţie, i-am zis cu răceală. Am văzut lucruri mult mai rele când purtam uniforma. De

fapt, am făcut lucruri mult mai rele pe când rezolvam bătăliile Protectoratului în numele lor.

— Era război.

— Of, te rog.

Nu zise nimic. M-am aplecat peste birou.

— Şi nici nu-mi spune că din cauza acelor şaptesprezece cadavre te-ai inflamat. Am făcut semn spre propria mea faţă: Asta e problema ta. Nu-ţi convine ideea că cineva l-ar putea strica.

Ea rămase tăcută pentru o clipă, gândindu-se, apoi băgă mâna într-un sertar al biroului şi scoase un pachet de ţigări. Mi le oferi automat şi eu am scuturat din cap cu o hotărâre îndărătnică.

— M-am lăsat.

— Zău? Era o surpriză autentică în glasul ei, în timp ce îşi lua o ţigară şi o aprindea. Bravo ţie. Sunt impresionată.

— Mda. Şi Ryker ar trebui să fie mulţumit, când iese de la stocare.

Ea se opri în spatele norului de fum, apoi aruncă pachetul la loc în sertar şi-l închise cu palma.

— Ce vrei? întrebă în cele din urmă.

Rafturile de depozitare se găseau cu cinci niveluri mai jos într-o pivniţă cu două etaje unde temperatura era mai uşor de reglat. În comparaţie cu PsychaSec, era o toaletă.

— Nu văd cum ar putea asta să schimbe ceva, zise Ortega în timp ce urmam un tehnician plictisit de-a lungul rampei de oţel până la fanta 3089b. Ce-o să-ţi spună ţie Kadmin şi nouă să nu ne fi spus?

— Uite ce-i.

M-am oprit şi m-am întors cu faţa spre ea, cu mâinile desfăcute. Pe rampa îngustă eram inconfortabil de aproape unul de altul. Se petrecu ceva chimic, iar geometria atitudinii lui Ortega păru dintr-o dată fluidă, periculos de tactilă. Mi-am simţit gura uscată.

— Eu… am zis.

— 3089b, strigă tehnicianul, ridicând discul mare de treizeci de centimetri din fanta sa. Pe ăsta l-aţi vrut, locotenente?

Ortega trecu grăbită pe lângă mine.

— Ăsta e, Micky. Poţi să-l pui într-un virtual.

— Sigur. Micky ridică degetul mare spre una dintre scările spiralate înşurubate din loc în loc pe rampă: Dacă vreţi să coborâţi la Cinci, şi să vă trântiţi electrozii. Durează cam cinci minute.

— Ideea e, am spus în timp ce toţi trei coboram scările de oţel, că tu eşti Sia. Kadmin te cunoaşte, a mai avut de-a face cu tine în toată viaţa lui de profesionist. E o parte din ceea ce face el. Eu sunt un necunoscut. Dacă nu a fost niciodată în afara sistemului, sunt şanse să nu fi întâlnit niciodată până acum un Mesager. Şi circulă poveşti urâte despre Corp în cele mai multe locuri în care am fost.

Ortega îmi aruncă o privire sceptică peste umăr.

— Vrei să-l ameninţi să dea o declaraţie? Pe Dimitri Kadmin? Nu prea cred.

— O să fie descumpănit, iar oamenii descumpăniţi se dau de gol. Nu uita, tipul ăsta lucrează pentru cineva care mă vrea mort. Cineva care este speriat de mine, cel puţin superficial. Ceva de genul ăsta am putea scoate de la Kadmin.

— Şi asta ar trebui să mă convingă în final că cineva l-a ucis pe Bancroft?

— Ortega, nu contează dacă mă crezi sau nu. Deja am trecut de faza asta. Tu vrei ca trupul lui Ryker să ajungă înapoi în container cât mai repede posibil, în afară de orice pericol. Cu cât ajungem mai repede la orice final ar avea moartea lui Bancroft, cu atât mai repede se va întâmpla asta. Şi e mult mai puţin probabil ca eu să păţesc o vătămare organică substanţială dacă nu bâjbâi în întuneric. De fapt, dacă am ajutorul tău. Doar nu vrei ca acest trup să fie distrus într-un alt schimb de focuri, nu-i aşa?

— Alt schimb de focuri?

Durase aproape o jumătate de oră de discuţii încinse ca să-i induc lui Ortega sentimentul unei noi relaţii, iar poliţista din ea încă nu adormise.

— Da, după Hendrix, am improvizat rapid, blestemând blocajul chimic care mă dezechilibra când eram faţă în faţă. M-am ales cu ceva vânătăi acolo. Ar fi putut fi mult mai rău.

Îmi aruncă o altă privire lungă peste umăr.

Sistemul de interogare virtuală era găzduit de o serie de cabine situate pe o latură a podelei subsolului. Micky ne instală pe amândoi pe nişte canapele automulante uzate care răspundeau lent la formele noastre, aplică electrozii şi hipnofonul, apoi porni energia cu o mişcare de pianist în concert a unei singure mâini peste cele două console utilitare. Studie ecranele care clipeau.

— E trafic, zise, şi horcăi din gât în semn de dezgust. Comisarul e prins în vreo conferinţă şi asta absoarbe jumătate din sistem. Trebuie să aşteptăm până iese altcineva. Îi aruncă o privire lui Ortega: Hei, asta e povestea aia cu Mary Lou Hinchley?

— Da. Ortega întoarse capul ca să mă includă şi pe mine în conversaţie, poate ca dovadă a noii noastre cooperări: Anul trecut cei de pe Coastă au pescuit o puştioaică din ocean. Mary Lou Hinchley. Nu rămăsese prea mult din corp, dar au găsit cipul cortical. L-au derulat şi, ghici?

— Catolică?

— Convinsă. Chestia cu Absorbţia Totală funcţionează, nu? Da, la prima intrare scanată a apărut Blocat din Motive de Conştiinţă. De obicei asta înseamnă sfârşitul într-un astfel de caz, dar El… Se opri. Reîncepu: Detectivul însărcinat cu acest caz nu a renunţat. Hinchley era de prin împrejurimi, o cunoştea de mică. Nu foarte bine, dar… ridică din umeri: nu a vrut să renunţe.

— Foarte tenace. Elias Ryker?

Ea aprobă.

— A bătut drumurile laboratoarelor timp de o lună. În final s-au găsit dovezi că trupul fusese aruncat dintr-un vehicul

aerian. Vătămările Organice au făcut nişte săpături şi au descoperit o convertire datând de mai puţin de zece luni şi un prieten catolic habotnic cu talente infotech care ar fi putut falsifica Legământul. Familia fetei este undeva la graniţă, creştini cu numele, dar majoritatea ne-catolici. Destul de înstăriţi, cu un cavou plin de strămoşi depozitaţi pe care îi reînvie pentru naşterile şi nunţile din familie. Departamentul s-a consultat virtual cu o mulţime dintre ei tot anul.

— Rezoluţia 653, nu?

— Mda.

Amândoi am revenit la privitul tavanului de deasupra canapelelor. Cabina se afla la capătul şirului, formată dintr-un singur glob de polifibră ca un balon din gura unui copil, cu uşi şi ferestre decupate şi apoi reataşate cu balamale de epoxină. Tavanul gri bombat nu prezenta absolut niciun interes.

— Spune-mi ceva, Ortega, am zis după un timp. Coada pe care mi-ai pus-o marţi după-masă, când m-am dus la cumpărături. Cum de a fost atât de prost comparativ cu ceilalţi? Şi un orb l-ar fi putut depista.

Ea făcu o pauză înainte de a vorbi. Apoi mormăi:

— Asta a fost tot ce am avut. Era ceva neaşteptat, trebuia să te acoperim repede, după ce ţi-ai aruncat hainele.

— Hainele. Am închis ochii: O, nu. Aţi însemnat costumul? Aşa de simplu?

— Da.

Mi-am reamintit prima mea întâlnire cu Ortega. Instituţia judiciară, călătoria până la Casa Solară. Amintirile se derulau cu repeziciune. Ne-am revăzut stând pe pajiştea luminată de soare alături de Miriam Bancroft. Ortega plecând…

— M-am prins! Am pocnit din degete. M-ai bătut pe umăr când ai plecat. Nu pot să cred că sunt atât de prost.

— Un semnalizator pe bază de enzime, zise Ortega obiectiv. Nu mai mare ca ochiul unei muşte. Şi ne-am

imaginat că toamna nu o să te duci în multe locuri fără haină. Bineînţeles, când ai aruncat-o în lada aia de gunoi ne-am gândit că ne-ai depistat.

— Nu. N-am fost atât de isteţ.

— Asta e, anunţă Micky deodată. Doamnelor şi domnilor, ţineţi-vă de şira spinării, intrăm pe tobogan.

Călătoria fu mai dură decât mă aşteptam de la o instalaţie dintr-un departament guvernamental, dar nu cu mult mai rea faţă de virtualele improvizate pe care le făcusem pe Lume. Mai întâi hipnoza, pulsându-şi sonocodurile până când tavanul cenuşiu deveni brusc fascinant de colorat cu vârtejuri de lumină iar înţelesurile se scurseră din univers ca apa murdară dintr-o chiuvetă. Apoi eram.

Altundeva.

Se întindea peste tot în jurul meu, fugind din focarul vederii mele în toate direcţiile ca o amplificare imensă a uneia dintre scările spiralate pe care le folosisem ca să coborâm de pe rampă. Oţel cenuşiu, gravat la fiecare câţiva metri cu câte o umflătură ca un sfârc, repetându-se la infinit. Cerul de deasupra era o nuanţă palidă a aceluiaşi gri cu umbre care sugerau vag nişte bare şi lacăte antice. O psihologie drăguţă, presupunând că vreunul dintre condamnaţii interogaţi aveau altceva decât o memorie a rasei în ceea ce priveşte aspectul real al unui lacăt.

În faţa mea o mobilă cu forme line se dezvolta din podea ca o sculptură dintr-un lac de mercur. Mai întâi o masă netedă de metal, apoi două scaune pe partea noastră, unul pe partea opusă. Muchiile şi suprafeţele lor unduiră lichid în ultimele secunde ale apariţiei lor, apoi plesniră într-o geometrie solidă şi aridă când căpătară o existenţă separată de podea.

Ortega apăru alături de mine, mai întâi ca o schiţă palidă a unei femei, numai linii fugare şi umbre sfioase. În timp ce priveam, culori pastelate trecură peste ea şi mişcările îi deveniră mai bine definite. Se răsucea să-mi vorbească, o mână strecurându-se în buzunarul hainei. Am aşteptat ca

ultimul strat de culoare să se aşeze pe suprafeţele ei. Ea îşi scoase ţigările.

— Fumezi?

— Nu mulţumesc. Eu… Dându-mi seama că era inutil să-mi fac griji pentru sănătatea mea virtuală, am acceptat pachetul şi am scos una. Ortega le aprinse pe ambele cu bricheta ei cu gaz, iar primul val de fum în plămânii mei fu ca un extaz. Am ridicat privirea spre cerul geometric.

— E standard?

— Aproape. Ortega privi în depărtare: Rezoluţia pare ceva mai ridicată ca de obicei. Cred că Micky se dă mare.

Kadmin luă fiinţă de partea cealaltă a mesei, înainte chiar ca programul virtual să-l fi colorat complet, deveni conştient de prezenţa noastră şi-şi încrucişă braţele peste piept. Dacă apariţia mea în celulă îl descumpănise aşa cum sperasem, nu o arătă.

— Iar, locotenente? spuse după ce programul îl completă. Există o regulă ONU privind timpul virtual maxim pentru o arestare, ştii asta.

— Corect, iar noi suntem încă foarte departe de el, zise Ortega. Te rog ia loc, Kadmin.

— Nu, mulţumesc.

— Am zis să stai jos, ticălosule.

Era o răceală de oţel în vocea poliţistei, şi ca prin magie Kadmin se stinse şi reapăru aşezat la masă. Faţa lui trăda o fulgerare momentană de furie din cauza deplasării, dar dispăru şi el îşi întinse braţele într-un gest ironic.

— Ai dreptate, e mult mai confortabil aşa. De ce nu vă aşezaţi şi voi?

Am luat loc într-un mod mai convenţional, iar între timp eu l-am fixat pe Kadmin. Era pentru prima dată când vedeam ceva asemănător. Era ca Omul Peticit.

Majoritatea sistemelor virtuale te recreează din imaginile despre sine păstrate în memorie, cu o subrutină de bun simţ care să prevină o influenţă prea mare a iluziilor. Eu în general apar puţin mai înalt şi mai slab la faţă decât sunt de obicei. În acest caz sistemul părea să fi amestecat milioane de percepţii diferite de la lista probabil lungă de trupuri ale lui Kadmin. Mai văzusem aşa ceva înainte, ca tehnică, dar majoritatea ne ataşăm repede de trupul în care trăim, şi această formă eclipsează încarnările precedente. La urma urmelor, am evoluat în raport cu lumea fizică.

Omul de dinaintea mea era diferit. Corpul era al unui alb de tip nordic, mai înalt ca al meu cu aproape treizeci de centimetri, dar faţa era bizară. Începea prin a fi africană, latră şi de culoarea abanosului, dar culoarea se termina ca o mască sub ochi iar jumătatea de jos era divizată de-a lungul liniei nasului, arămiu palid în stânga, alb cadaveric în dreapta. Nasul era atât cărnos cât şi acvilin şi făcea bine trecerea între partea de sus şi jumătăţile inferioare ale chipului, dar gura avea o nepotrivire între părţile din stânga şi din dreapta care strâmba buzele într-un mod

ciudat. Părul negru lung şi drept era pieptănat într-o coamă peste frunte, şi dungat într-o parte cu alb pur. Mâinile, imobile pe masa de metal, erau echipate cu gheare similare celor pe care le văzusem la uriaşul luptător din Licktown, dar degetele erau lungi şi sensibile. Avea sâni, imposibil de plini pe un tors atât de musculos. Ochii, înfundaţi, erau de un înfiorător verde palid. Kadmin se eliberase de percepţiile convenţionale ale fizicului. În vremurile de demult, ar fi fost un şaman; aici, secolele de tehnologie îl făcuseră mai mult decât atât. Un demon electronic, un spirit perfid care sălăşluia în carbonul modificat şi ieşea la iveală numai pentru a poseda carnea şi a da frâu liber prăpădului.

Ar fi putut fi un bun Mesager.

— Înţeleg că nu mai e necesar să mă prezint, am spus calm.

Kadmin rânji, dezvelind nişte dinţi mici şi o limbă delicată şi ascuţită.

— Dacă eşti un prieten al locotenentului, nu trebuie să faci aici nimic din ceea ce nu vrei. Numai nătângii îşi editează virtualitatea.

— Îl cunoşti pe omul ăsta, Kadmin? întrebă Ortega.

— Speri într-o confesiune, locotenente? Kadmin îşi dădu capul pe spate şi râse muzical: Oh, cât de rudimentar? Omul ăsta? Femeia asta, poate? Sau, da, chiar şi un câine ar putea fi antrenat să spună atât cât a spus el, bineînţeles cu tranchilizantele potrivite. Ei au tendinţa să înnebunească săracii când sunt transferaţi dacă nu sunt sedaţi. Dar da, chiar şi un câine. Stăm aici, trei siluete sculptate în zăpadă electronică de furtuni diferite, iar tu vorbeşti ca într-o melodramă ieftină. Viziune limitată, locotenente, viziune limitată. Unde e vocea care spunea că prin carbonul modificat ne vom elibera de celulele cărnii noastre? Viziunea care spunea că vom fi îngeri.

— Spune-mi tu, Kadmin. Tu eşti cel cu un statut profesional ridicat.

Glasul lui Ortega suna detaşat. Făcu să-i apară într-o mână un sul lung de hârtie printată şi îl parcurse agale.

— Proxenet, bătăuş al triadelor, interogator virtual în războaiele corporaţiilor, toată asta e o muncă de calitate. Eu nu sunt decât un poliţist prost care nu poate vedea lumina.

— Nu mă pot certa cu tine în privinţa asta, locotenente.

— Aici scrie că ai făcut curăţenie pentru MeritCon cu ceva timp în urmă, speriindu-i şi făcându-i să renunţe la revendicările lor pe minerii arheologi de pe Syrtis Major. Măcelărindu-le familiile ca stimulent. Bună treabă. Ortega aruncă lista înapoi în uitare: Te-am prins, Kadmin. Înregistrările digitale ale sistemului de supraveghere a hotelului, reîntrupare simultană verificabilă, ambele cipuri corticale sunt îngheţate. Ăsta e un mandat pentru ştergere, şi chiar dacă avocaţii tăi reuşesc să ajungă până la Acordul privitor la Erorile Maşină, soarele are să fie o pitică roşie la vremea când o să ieşi tu de la depozitare.

Kadmin zâmbi.

— Atunci pentru ce sunteţi aici?

— Cine te-a trimis? l-am întrebat blând.

— Câinele vorbeşte!

Oare un lup aud, Urlându-şi comuniunea singuratică.

Cu stelele de nimeni conduse, Sau doar importanţa de sine şi servitutea.

Din lătratul unui câine?

Cât de multe milenii a durat, Îndoind şi torturând.

Mândria unuia, Pentru a-l face unealtă.

Pe celălalt?

Am inhalat fumul şi am dat din cap. Ca majoritatea harlaniţilor, ştiam Poeme şi alte subterfugii de Quell, mai mult sau mai puţin pe dinafară. Se învăţa la şcoală în locul lucrărilor politice ulterioare mai greoaie, dintre care majoritatea erau considerate încă prea radicale pentru a fi puse în mâinile copiilor. Nu era o traducere prea grozavă, dar surprindea esenţa. Mai impresionant era faptul că

cineva care nu era de fapt de pe Lumea lui Harlan putea cita dintr-un volum atât de obscur.

Am terminat pentru el.

Şi cum să măsurăm distanţa de la un spirit la altul?

Şi pe cine găsim vinovat?

— Ai venit să cauţi vina, domnule Kovacs?

— Printre alte lucruri.

— Ce dezamăgitor.

— Te aşteptai la altceva?

— Nu, zise Kadmin cu un alt surâs. Aşteptarea este prima noastră greşeală. Am vrut să spun, ce dezamăgitor pentru tine.

— Poate.

Scutură din capul său mare şi pestriţ.

— Cu siguranţă. De la mine n-o să scoţi niciun nume. Dacă tu cauţi vina, va trebui să o port eu pentru tine.

— Foarte generos din partea ta, dar aminteşte-ţi ce spune Quell despre lachei.

— Ucideţi-i peste tot, dar număraţi-vă gloanţele, căci există ţinte mai valoroase. Kadmin chicoti pentru sine: Mă ameninţi fiind în custodia monitorizată a poliţiei?

— Nu. Doar privesc lucrurile în perspectivă. Am scuturat scrumul din ţigară şi am urmărit cum dispare înainte de a ajunge la podea. Cineva trage sforile; pe ăsta am de gând să-l distrug. Tu eşti un nimic. Pe tine n-o să irosesc niciun scuipat.

Kadmin îşi aplecă capul pe spate şi un tremur puternic străbătu liniile schimbătoare din cer, ca un fulger cubist. Se reflectă în strălucirea mată a mesei de metal şi păru să-i atingă pentru o clipă mâinile. Când îşi coborî din nou privirea asupra mea, avea o lumină ciudată în ochi.

— Nu mi s-a cerut să te ucid pe tine, spuse fără intonaţie, decât dacă răpirea ta se dovedea un inconvenient. Dar acum o voi face.

Ortega se repezi peste el imediat ce ultima silabă îi ieşi din gură. Masa dispăru şi ea îl răsturnă pe spate din scaun cu o

lovitură de bocanc. Când se rostogolea ca să se ridice în picioare, acelaşi bocanc îl izbi în gură şi-l trimise din nou la podea. Mi-am plimbat limba în jurul tăieturilor aproape vindecate din gură, şi am simţit o antipatie clară.

Ortega îl smuci pe Kadmin în sus de păr, ţigara din mâna ei fiind înlocuită cu un baston urâcios prin amabilitatea aceluiaşi sistem magic care eliminase masa.

— Am auzit bine? şuieră ea. Ameninţi, cap sec?

Kadmin îşi dezgoli dinţii într-un rânjet pătat de sânge.

— Brutalitatea poli…

— Exact, ticălosule.

Ortega îl lovi peste obraz cu bastonul. Pielea plesni.

— Brutalitatea poliţiei într-o virtualitate monitorizată de poliţie. Sandy Kim şi World Web One o să petreacă o zi pe teren, nu-i aşa? Dar ştii ce? Presupun că avocaţii tăi nu vor vrea să deruleze această anume înregistrare.

— Lasă-l în pace, Ortega.

Ea păru să se dezmeticească, şi se retrase.

Faţa i se contorsionă şi respiră adânc. Masa reapăru şi deodată Kadmin stătea din nou drept, cu gura neatinsă.

— Nici tu, zise el calm.

— Mda, sigur.

În vocea lui Ortega era dispreţ, cel puţin jumătate îndreptat către ea însăşi, bănuiam eu. Făcu un al doilea efort să-şi recapete controlul asupra respiraţiei, şi îşi aranjă hainele fără să fie nevoie.

— După cum am spus, o să se răcească iadul până când o să ai ocazia. Poate că o să te aştept.

— Cel care te-a trimis merită atât, Kadmin? m-am întrebat încet. Te laşi doborât în tăcere din loialitate contractuală, sau îţi tremură fundul de frică?

Drept răspuns, omul din faţa mea îşi încrucişă braţele pe piept şi mă fixă fără să mă vadă.

— Ai terminat, Kovacs? întrebă Ortega.

Am încercat să prind privirea distantă a lui Kadmin.

— Kadmin, omul pentru care lucrez eu are multă influenţă. Asta ar putea fi ultima ta şansă să ajungi la o înţelegere.

Nimic. Nici măcar nu clipi. Am ridicat din umeri.

— Am terminat.

— Bine, zise Ortega posacă. Pentru că statul lângă rahatul ăsta începe să-mi uzeze natura mea tolerantă. Îi flutură degetele prin faţa ochilor: Ne mai vedem, nenorocitule.

Atunci ochii lui Kadmin se întoarseră să-i întâlnească pe ai ei, şi un surâs abia schiţat şi ciudat de neplăcut îi strâmbă buzele.

Am plecat.

Înapoi la etajul al patrulea, pereţii biroului lui Ortega reveniseră la un soare orbitor de amiază peste o plajă cu nisip alb. Am strâns ochii din cauza luminii iar Ortega cotrobăi printr-un sertar scoţându-şi ochelarii de soare şi o pereche de rezervă.

— Aşadar, ce ai aflat din asta?

Mi-am potrivit, inconfortabil, lentilele pe şaua nasului. Erau prea mici.

— Nu prea multe, în afară de perla aceea că nu a avut ordin să mă asasineze. Cineva voia să discute cu mine. Oricum aproape că ghicisem asta, altfel nu avea decât să-mi arunce în aer cipul acolo în holul de la Hendrix. Totuşi, înseamnă că altcineva voia să încheie un târg, în afară de Bancroft.

— Sau cineva voia să-ţi scoată sufletul interogându-te.

Am clătinat din cap.

— În legătură cu ce? Abia sosisem. N-are niciun sens.

— Corpul? Afaceri neîncheiate? Ortega mişcă uşor din mână ca şi cum mi-ar fi servit sugestii. O duşmănie veche?

— Nu. Am mai trecut prin astea când am strigat unul la altul noaptea trecută. Sunt oameni care ar vrea să mă vadă şters, dar niciunul dintre ei nu trăieşte pe Pământ, şi niciunul nu are atâta influenţă încât să călătorească printre stele. Iar despre Corp nu ştiu nimic care să nu se găsească stocat într-un loc nu foarte bine păzit. Şi oricum, e o

coincidenţă prea dată dracului. Nu, despre Bancroft e vorba. Cineva voia să participe la program.

— Cel care l-a ucis?

Mi-am lăsat capul în jos ca s-o privesc direct, peste lentilele ochelarilor.

— Deci mă crezi.

— Nu întrutotul.

— Ei, haide.

Dar Ortega nu mă asculta.

— Ceea ce vreau eu să ştiu, zise ea gânditoare, este de ce şi-a rescris codurile. Ştii, l-am pus la muncă de aproape o duzină de ori de când l-am downloadat duminică seara. Este pentru prima dată când se apropie măcar de a recunoaşte că a fost acolo.

— Nici măcar pentru avocaţii lui?

— Nu ştim ce le spune lor. Sunt rechini mari, din Ulan Bator şi New York. Cei cu asemenea bani poartă la toate interviurile virtuale private un dispozitiv perturbator. Pe înregistrările noastre nu sunt decât paraziţi.

Am ridicat mental o sprânceană. Pe Lumea lui Harlan, toate arestările virtuale erau monitorizate din start. Nu erau permise bruiaje, indiferent câţi bani valorai.

— Că veni vorba de avocaţi, ai lui Kadmin sunt aici în Bay City?

— Fizic vrei să spui? Da, au o afacere cu un birou din Marin County. Unul dintre asociaţii lor a închiriat un trup aici pentru această perioadă. Buzele lui Ortega se arcuiră: Întâlnirile fizice sunt considerate ceva stilat în zilele noastre. Numai firmele ieftine fac afaceri prin cabluri.

— Cum se numeşte persoana?

Ortega făcu o pauză, căutând numele.

— Kadmin e calul de bătaie acum. Nu sunt sigură că am ajuns aşa departe.

— Ortega, mergem până la capăt. Aşa a fost înţelegerea. Altfel o să reîncep să pun în pericol trăsăturile frumoase ale lui Elias cu alte investigaţii în forţă maximă.

Ea tăcu un timp.

— Rutherford, zise în cele din urmă. Vrei să vorbeşti cu Rutherford?

— În momentul ăsta vreau să vorbesc cu indiferent cine. Poate că nu m-am făcut înţeles mai devreme. Eu muncesc aici orbeşte. Bancroft a aşteptat o lună şi jumătate înainte să mă aducă. Kadmin e tot ce am.

— Keith Rutherford e o grămadă de ulei de motor. N-o să scoţi de la el mai mult decât ai scos de la Kadmin. Şi oricum, cum dracu' o să te prezint, Kovacs? Bună, Keith, el este ex-Mesagerul iritat pe care clientul tău a încercat să-l şteargă duminică. Ar vrea să-ţi pună câteva întrebări. O să se închidă mai repede decât gaura unei târfe neplătite.

Avea dreptate. M-am gândit un timp, fixând marea.

— Bine, am zis agale. Nu am nevoie decât de o discuţie de câteva minute. Ce-ar fi să-i spui că sunt Elias Ryker, partenerul tău de la Vătămări Organice? Practic sunt, la urma urmelor.

Ortega îşi scoase ochelarii şi se holbă la mine.

— Încerci să fii amuzant?

— Nu. Încerc să fiu practic. Rutherford s-a reîntrupat venind din Ulan Bator, aşa-i?

— New York, zise ea încordat.

— New York. Bun. Deci probabil nu ştie nimic despre tine sau Ryker.

— Probabil că nu.

— Aşadar care e problema?

— Problema e, Kovacs, că nu-mi place mie.

Urmă o tăcere şi mai lungă. Mi-am coborât privirea în poală şi am scăpat un oftat care era doar parţial fabricat. Apoi mi-am scos şi eu ochelarii şi m-am uitat la ea. Era totul acolo, la vedere. Teama pură de întrupare şi de tot ce implica asta; existenţialismul paranoic prins cu spatele la zid.

— Ortega, am rostit blând. Nu sunt el. Nu încerc să fiu el…

— Nici măcar nu te apropii, replică ea.

— Nu e vorba decât despre o prefăcătorie de câteva ore.

— Atâta tot?

O spuse cu o voce dură, şi îşi puse la loc ochelarii cu o mişcare atât de bruscă încât nu am mai avut nevoie să văd lacrimile izvorându-i în ochi în spatele lentilelor de oglindă.

— Bine, zise în cele din urmă, dregându-şi glasul. Te prezint. Nu văd de ce, dar o s-o fac. Şi după aia?

— Asta e ceva mai dificil de spus. Va trebui să improvizez.

— Aşa cum ai făcut la Wei Clinic?

Am ridicat din umeri fără să promit nimic.

— Tehnicile Mesagerilor sunt în mare parte reactive. Nu pot reacţiona la ceva până nu se întâmplă.

— Nu mai vreau o altă baie de sânge, Kovacs. Dă prost în analele oraşului.

— Dacă o să existe violenţă, nu o să fiu eu cel care o să înceapă.

— Nu e cine ştie ce garanţie. Ai vreo idee despre ce vei face?

— Voi discuta.

— Doar vei discuta? Mă privi neîncrezătoare: Atâta tot?

Mi-am înghesuit din nou pe nas ochelarii de soare nepotriviţi.

— Uneori doar de atât este nevoie, am zis.

Capitolul Optsprezece.

Pe primul meu avocat l-am întâlnit când aveam cincisprezece ani. Era un expert în delincvenţă juvenilă cu expresie înverşunată, care m-a apărat, nu lipsit de îndemânare, într-un proces minor de vătămare organică implicând un poliţist din Newpest. Se târguise cu ei cu un soi de răbdare mioapă obţinând Eliberare condiţionată şi unsprezece minute de consiliere psihologică virtuală. În curtea din faţa Tribunalului pentru minori, se uitase la faţa mea probabil înfuriată şi încrezută şi dăduse din cap de parcă cele mai rele presimţiri ale sale în privinţa sensului vieţii lui fuseseră confirmate. Apoi se răsucise pe călcâie şi plecase. I-am uitat numele.

Intrarea mea pe scena bandelor din Newpest la scurt timp după aceea înlăturase posibilitatea unor alte asemenea întâlniri cu legea. Bandele erau inteligente, bine dotate şi deja îşi scriau propriile lor programe de intruziune sau le cumpărau de la copii de jumătate vârsta lor în schimbul pornografiei virtuale de nivel scăzut furate de pe reţele. Nu erau uşor de prins, iar în schimbul acestei favori poliţia din Newpest tindea să-i lase în pace. Violenţele între bande erau foarte ritualizate şi excludeau alţi participanţi în cea mai mare parte a timpului. În rarele ocazii în care se revărsau şi afectau civilii, urma o serie rapidă şi brutală de raiduri de pedeapsă care aducea câţiva dintre eroii conducători ai bandelor la stocare şi pe noi ceilalţi plini de vânătăi. Din fericire eu nu-mi croisem drum până în vârful ierarhiei încât să fiu pus la păstrare, astfel încât următoarea dată când am văzut interiorul unui tribunal a fost ancheta Innenin.

Avocaţii pe care i-am văzut acolo aveau tot atât de multe în comun cu omul care mă apărase la cincisprezece ani ca şi o mitralieră cu un pârţ. Erau reci, de un lustru şi o ariditate profesională în progresul lor în carieră care ar fi trebuit să asigure pe oricine că în ciuda uniformei purtate, nu vor fi niciodată nevoiţi să se apropie la mai puţin de o mie de kilometri de o bătălie adevărată. Singura lor problemă, în timp ce patrulau ca nişte rechini în sus şi în jos pe podeaua rece de marmură a tribunalului, era să traseze diferenţele între război (uciderea în masă a oamenilor care poartă o uniformă deosebită de a ta), pierderile justificabile (uciderea în masă a propriilor tale trupe, dar cu câştiguri substanţiale) şi neglijenţa criminală (uciderea în masă a propriilor tale trupe, fără un beneficiu apreciabil). Stăteam în tribunal de trei săptămâni ascultându-i prezentând lucrurile ca pe o varietate de salate, şi cu fiecare oră care trecea distincţiile, în privinţa cărora fusesem la un moment dat destul de edificat, deveneau din ce în ce mai vagi. Presupun că asta dovedea cât erau de buni.

După aceea, criminalitatea făţişă venise ca un fel de uşurare.

— Te frământă ceva?

Ortega privea pieziş la mine în timp ce aducea transportorul nemarcat pe platforma unei plaje cu prundiş sub nivelul birourilor cu pereţi de sticlă ai lui Prendergast Sanchez, avocaţi.

— Mă gândeam.

— Încearcă cu duşuri reci şi alcool. Pe mine mă ajută.

Am dat din cap şi am ridicat mica bobiţă de metal pe care o rostogoleam între arătător şi degetul mare.

— E legal?

Ortega se întinse şi opri motoarele principale.

— Mai mult sau mai puţin. N-o să se plângă nimeni.

— Bun. O să am nevoie de o introducere verbală de la care să pornesc. Vorbeşte tu, eu o să tac şi o să ascult. Începem de aici.

— Bine. Oricum, aşa era şi Ryker. Niciodată nu folosea două cuvinte dacă unul era de ajuns. Pe ticăloşi, în cea mai mare parte a timpului, doar îi privea.

— Un fel de Micky Nozawa, nu?

— Cine?

— Nu contează.

Zgomotul pietricelelor aruncate pe caroserie se stinse când Ortega aduse motoarele la relanti. M-am întins pe scaun şi am deschis partea mea de trapă. Ieşind, am zărit o siluetă supra-voluminoasă coborând pe scările întortocheate de la etaj. Păreau grefe. Un pistol bont îi atârna pe umăr şi purta mănuşi. Probabil nu era un avocat.

— Ia-o încet, zise Ortega, dintr-o dată lângă umărul meu. Avem jurisdicţie aici. Nu vor face nimic.

Îşi flutură insigna când gorila sări de pe ultima treaptă pe plajă şi ateriza pe picioarele îndoite. I-am putut vedea dezamăgirea pe faţă atunci când o văzu.

— Poliţia din Bay City. Am venit să-l vedem pe Rutherford.

— Nu puteţi parca aici.

— Am parcat deja, îi spuse Ortega cu ton egal. Vreţi să-l lăsăm pe domnul Rutherford să aştepte?

Urmă o tăcere înţepată, dar ea îl măsurase corect. Mulţumindu-se să mârâie, gorila ne făcu semn spre scară şi ne urmă la o distanţă prudentă. Dură ceva până să ajungem sus, şi am fost mulţumit să constat că lui Ortega i se tăiase respiraţia mai rău decât mie. Am traversat o punte modestă din acelaşi lemn ca şi scara, şi prin două serii de uşi automate glisante de sticlă am intrat în zona recepţiei decorată ca să arate ca o verandă. Pe podea erau covoare, ţesute în acelaşi model ca geaca mea, şi tablouri empatice pe pereţi. Cinci fotolii individuale ofereau loc de staţionare.

— Vă pot fi de folos?

Acesta era un avocat, fără nicio îndoială. O blondă îngrijită într-o fustă largă şi un sacou în ton cu încăperea, cu mâinile odihnindu-se comod în buzunare.

— Poliţia din Bay City. Unde e Rutherford?

Femeia aruncă o privire piezişă însoţitorului nostru şi primind aprobare nu se mai osteni să ne ceară să ne identificăm.

— Keith este momentan ocupat, mă tem. E în discuţie virtuală cu New Yorkul.

— Atunci o să-l scoatem din virtual, zise Ortega cu o blândeţe periculoasă. Şi spune-i că ofiţerul care i-a arestat clientul a venit aici să-l vadă. Sunt sigură că va fi interesat.

— S-ar putea să dureze ceva, doamnă ofiţer.

— Nu, nu va dura.

Cele două femei schimbară un timp priviri, apoi avocata îşi coborî ochii. Făcu semn din cap gorilei, care ieşi iar afară, încă dezamăgit.

— Să văd ce pot face, zise ea glacial. Vă rog aşteptaţi aici.

Am aşteptat, Ortega în dreptul ferestrei care acoperea întregul perete, fixând plaja de jos cu spatele întors spre cameră şi eu inspectând operele de artă. Unele dintre ele erau destul de bune. Având amândoi obişnuinţa înrădăcinată de a lucra în medii controlate, niciunul nu

spuse nimic timp de zece minute cât îi luă lui Rutherford să apară din sanctuarul său intim.

— Locotenent Ortega.

Vocea sa modulată îmi amintea de cea a lui Miller de la clinică, iar când mi-am ridicat privirea de pe o pictură de deasupra şemineului, am văzut cam acelaşi stil de trup. Poate puţin mai în vârstă, cu trăsături puţin mai dure şi patriarhale desemnate să inspire instantaneu respect atât juraţilor cât şi judecătorilor, dar cu acelaşi corp atletic şi arătos.

— Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată? Sper că nu e vorba de altă hărţuire.

Ortega ignoră afirmaţia.

— Detectiv Elias Ryker, zise, făcând semn cu capul spre mine. Clientul dumneavoastră tocmai a admis că i s-a ordonat o răpire, şi a ameninţat cu vătămarea organică de gradul unu în timp ce era monitorizat. Vreţi să vedeţi înregistrarea?

— Nu neapărat. Îmi puteţi spune de ce vă aflaţi aici?

Rutherford era bun. Abia dacă reacţionase; abia, dar suficient cât să surprind reacţia cu coada ochiului. Mintea îmi trecu pe viteză maximă.

Ortega se instală într-un fotoliu.

— Pentru cineva care apără într-un caz pasibil de pedeapsa cu ştergerea, arătaţi o reală lipsă de imaginaţie.

Rutherford oftă teatral.

— M-aţi întrerupt dintr-o discuţie importantă. Presupun că aveţi ceva de spus.

— Ştiţi ce este complicitatea retro-asociativă de gradul trei?

Am pus întrebarea fără să mă întorc de la pictură, iar când am făcut-o mă bucuram de atenţia totală a lui Rutherford.

— Nu ştiu, zise el ţeapăn.

— Păcat, pentru că dumneavoastră şi ceilalţi parteneri din Prendergast Sanchez aţi fi în bătaia focului dacă ar mărturisi Kadmin. Dar desigur, dacă s-ar întâmpla aşa ceva

– am desfăcut braţele şi am ridicat din umeri – vânătoarea ar fi deschisă. De fapt, poate chiar este.

— Bine, destul.

Mâna lui Rutherford se ridică hotărâtă spre un emiţător prins la reverul lui. Escorta noastră era deja pe drum.

— Nu am timp să mă joc cu voi. Nu există niciun statut cu acest nume, şi ne apropiem periculos de hărţuire.

Am ridicat glasul.

— Voiam doar să ştiu de care parte o să fii când o să cadă programul, Rutherford. Există un statut. Crimă condamnată de către ONU, ultima dată în 4 mai 2207. Caută. A trebuit să mă întorc mult în urmă ca să descopăr asta, dar în final o să vă doboare pe toţi. Kadmin o ştie, de asta cedează.

Rutherford zâmbi.

— Nu prea cred, domnule detectiv.

Mi-am repetat ridicarea din umeri.

— După cum am spus, caută. Apoi hotărăşte-te de care parte vrei să joci. O să avem nevoie de confirmare din interior, şi suntem pregătiţi să plătim pentru ea. Dacă nu veţi fi voi, Ulan Bator-ul e plin de avocaţi care ar suge-o pentru o asemenea şansă.

Zâmbetul i se stinse treptat.

— Exact, gândeşte-te la asta. Am făcut semn din cap spre Ortega: Mă poţi găsi pe Fell Street, ca şi pe locotenent. Elias Ryker, omul de legătură cu exteriorul. Vă promit, treaba asta n-o să se sfârşească bine orice-ar fi, iar când o să se sfârşească, o să fiu omul pe care e bine să-l cunoaşteţi.

Ortega recepţionă replica de parcă ar fi făcut aşa ceva toată viaţa. Aşa cum ar fi făcut şi Sarah. Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre uşă.

— Ne mai vedem, Rutherford, zise laconic, ieşind afară pe punte.

Gorila era acolo, rânjind larg şi flexându-şi mâinile în lateral.

— Iar tu, nici să nu te gândeşti.

M-am mulţumit cu privirea tăcută despre care mi se spusese că o folosea Ryker cu aşa de mult succes şi mi-am urmat partenerul pe scări.

Înapoi în transportor, Ortega porni un ecran şi urmări datele de identificare ale dispozitivului spion derulându-se.

— Unde l-ai pus?

— Tabloul de deasupra şemineului. În colţul ramei.

Ea mormăi:

— O să-l cureţe repede de acolo, să ştii. Şi nimic din toate astea nu sunt admise ca probe, oricum.

— Ştiu. Mi-ai mai spus deja de două ori. Nu asta e ideea. Dacă Rutherford e zgândărit, o să se repeadă primul.

— Crezi că e zgândărit?

— Puţin.

— Mda. Se uită curioasă la mine: Ce dracu' e complicitatea retro-asociativă de gradul trei?

— Habar n-am. Am inventat.

Sprâncenele i se ridicară.

— Ei la naiba.

— Te-am convins, nu? Ştii ce, mi-ai fi putut face un test la poligraf în timp ce vorbeam, şi l-aş fi convins şi pe ăsta. Şmecherii de bază ale Mesagerilor. Bineînţeles, Rutherford o să afle imediat ce o să cerceteze, dar scopul a fost deja atins.

— Adică?

— Pregătirea terenului. Dacă spui minciuni adversarul va fi descumpănit. Ca şi cum ar lupta pe un teren necunoscut. Rutherford a fost zgândărit, dar a zâmbit când i-am spus că ăsta este motivul pentru care Kadmin nu şi-a ţinut promisiunea.

Am ridicat ochii prin parbriz spre clădirea de deasupra noastră, adunând frânturile de intuiţie în înţelegere.

— A fost al dracului de uşurat când am spus asta. În mod normal presupun că nu s-ar fi aşa de gol, dar cacealmaua l-a speriat, iar faptul că el ştia mai multe decât mine într-o anumită privinţă a fost mica raza de stabilitate de care avea

nevoie. Şi asta înseamnă că el cunoaşte un alt motiv pentru care Kadmin şi-a schimbat comportamentul. Cunoaşte motivul real.

Ortega mormăi aprobator.

— Destul de isteţ, Kovacs. Ar fi trebuit să fii poliţist. I-ai remarcat reacţia când i-am dat veştile bune despre ce a făcut Kadmin? N-a fost deloc surprins.

— Nu. Se aştepta la asta. Sau la ceva asemănător.

— Mda. Făcu o pauză: într-adevăr îţi câştigai pâinea în felul ăsta?

— Uneori. Misiuni diplomatice, sau sub acoperire. Nu era…

Am tăcut în clipa în care ea mă împunse cu cotul în coaste. Pe ecran, o serie de secvenţe codate se desfăşurau ca nişte şerpi de foc albastru.

— Trecem la treabă. Apeluri simultane, probabil face asta în virtual ca să câştige timp. Unul, două, trei – ăsta e New York-ul, trebuie că-şi informează partenerii, şi – hopa.

Ecranul clipi şi se întunecă brusc.

— L-au descoperit, am zis.

— Da. Linia de New York probabil are un detector ataşat, care scoate la iveală împrejurimile apelului din momentul când se face conexiunea.

— Sau una dintre celelalte.

— Da. Ortega butonă la memoria ecranului şi analiză codurile apelurilor: Toate trei sunt rutate pe căi discrete. O să ne ia ceva timp să le localizăm. Vrei să mănânci?

Dorul de casă nu este un lucru pe care un Mesager veteran să-l mărturisească. Dacă nu ţi-a fost extras deja cu forţa prin condiţionare, anii de reîntrupare încolo şi încoace prin Protectorat ar fi trebuit s-o facă. Mesagerii sunt cetăţenii unui stat misterios, Aici-şi-Acum, un stat care respinge cu gelozie orice dublă cetăţenie. Trecutul este relevant numai ca informaţie.

Am simţit dorul de casă atunci când am trecut prin zona bucătăriilor Peştelui Zburător iar aromele sosurilor pe care

le gustasem în Millsport mă izbi ca un tentacul prietenos.

Teriyaki, tempura prăjită şi o urmă slabă de miso. M-am înfăşurat în ea pentru o clipă, amintindu-mi de vremurile trecute. Un local unde se mânca ramen în care Sarah şi cu mine ne-am strecurat în timp ce flăcările improvizaţiei de la Gemini Biosys se stingeau, cu ochii aţintiţi pe reţelele de ştiri şi pe un videofon dintr-un colţ cu ecranul spart care se presupunea că trebuie să sune dintr-un moment într-altul. Ferestre aburite şi compania căpitanilor taciturni din Millsport.

Şi înainte de asta, îmi aminteam de lampioanele de hârtie pătate de molii din curtea lui Watanabe, într-o vineri seară în Newpest. Pielea mea de adolescent umedă de sudoare din cauza adierii de junglă bătând dinspre sud şi ochii sticloşi de la tetramet reflectându-se într-una dintre oglinzile mari ale clopoţeilor de vânt. Discuţii, mai ieftine decât holurile mari de ramen, despre lovituri măreţe şi relaţii în yakuza, bilete către nord şi mai departe, trupuri noi şi lumi noi. Bătrânul Watanabe se aşezase la masă cu noi, ascultând totul fără să comenteze, fumându-şi doar pipa şi aruncând din când în când câte o privire în oglindă la propriile lui trăsături caucaziene – întotdeauna cu o surpriză inocentă, după cum mi se părea mie.

Nu ne-a spus niciodată cum căpătase acel trup, aşa cum niciodată nu negase nici nu confirmase zvonurile despre escapadele lui în cadrul trupelor de marină, Brigăzii Quell Memorial, Mesagerilor, şi altele. Un membru mai vechi al bandei ne spusese odată că îl văzuse pe Watanabe punând la pământ o încăpere plină de îngeri Şapte la Sută cu nimic altceva în mână decât pipa sa, şi un puşti din oraşele din mlaştini venise cu un fragment neclar de înregistrare de la ştiri despre care pretindea că ar fi din războaiele de Colonizare. Era bidimensional, filmat în grabă chiar înainte ca o echipă de asalt să pornească la atac, dar sergentul intervievat era numit Watanabe Y, şi era ceva în felul în care îşi înclina capul când i se puneau întrebări care ne făcuse

pe toţi să pretindem că recunoaştem figura de pe ecran. Dar Watanabe era un nume destul de comun, şi dacă tot am ajuns aici, tipul care spusese că-i văzuse pe îngeri la pământ era încântat să ne povestească şi cum se culcase cu o moştenitoare a familiei Harlan care venise prin periferii, şi niciunul dintre noi nu credea asta.

Odată, într-una din rarele ocazii când eram şi treaz şi singur în localul lui Watanabe, îmi înghiţisem destul din mândria mea de adolescent ca să-i cer bătrânului sfatul. Citisem timp de săptămâni întregi literatura promoţională a forţelor armate ONU, şi aveam nevoie de cineva care să mă împingă pe un drum sau altul.

Watanabe se mulţumise să-mi rânjească de dincolo de pipă.

— Eu ar trebui să te sfătuiesc? întrebase el. Să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea care m-a adus aici?

Am privit amândoi de jur împrejurul micului bar şi la câmpia de dincolo de terasă.

— Ei bine, da.

— Ei bine, nu, zisese el ferm, apoi revenise la pipă.

— Kovacs?

Am clipit şi am descoperit-o pe Ortega în faţa mea, privindu-mă curioasă în ochi.

— E ceva ce ar trebui să ştiu?

Am zâmbit uşor şi m-am uitat în jur la tejghelele de metal strălucitor ale bucătăriei.

— Nu chiar.

— E mâncare bună, zise ea, interpretându-mi greşit privirea.

— Păi atunci să luăm ceva.

Mă conduse dincolo de aburi pe una din punţile restaurantului. Peştele Zburător era, după spusele lui Ortega, un detector de mine dezafectat pe care îl cumpărase un institut oceanografie. Acum institutul era fie desfiinţat fie mutat, iar construcţia cu vedere spre golf fusese golită, dar cineva demontase Peştele Zburător, îl

reorganizase ca restaurant şi îl atârnase pe cabluri la cinci sute de metri deasupra clădirilor în ruină. Periodic întregul vas era readus cu grijă înapoi pe pământ pentru a-şi descărca clienţii sătui şi a lua la bord alţii proaspeţi. Era coadă de-a lungul celor două laturi ale docului când sosiserăm noi, dar Ortega îşi fluturase insigna şi când vasul zburător pluti în jos prin acoperişul deschis al hangarului, noi urcasem primii.

M-am instalat pe perne cu picioarele încrucişate la o masă care era fixată de carcasă cu un braţ de metal şi ca urmare nu atingea deloc puntea. Puntea însăşi era mărginită de ceaţa uşoară a ecranelor de forţă care păstrau o temperatură decentă şi reducea rafalele de vânt la o briză plăcută. În jurul meu podeaua din bare hexagonale îmi permitea o vedere aproape neîntreruptă peste marginile pernelor spre marea aflată la un kilometru dedesubt. M-am foit jenat. Înălţimile nu fuseseră niciodată punctul meu forte.

— Era folosit pentru urmărirea balenelor şi chestii ele genul ăsta, zise Ortega, gesticulând spre pereţi. Înainte ca astfel de locuri să-şi permită timp de satelit. Bineînţeles, de la Ziua înţelegerii, balenele au însemnat dintr-odată bani mulţi pentru oricine putea să vorbească cu ele. Ştii că ele ne-au spus despre marţieni la fel de mult ca patru secole de arheologie pe Marte însuşi. Dumnezeule, şi-i reaminteau de când au venit aici. Memoria rasei, cică.

Se opri.

— M-am născut de Ziua înţelegerii, adăugă fără nicio legătură.

— Zău?

— Da. 9 ianuarie. Mi-au pus numele Kristin după un expert în balene din Australia, care a lucrat în echipa iniţială de translatori.

— Drăguţ.

Se prinse repede cu cine stătea de vorbă. Ridică din umeri, brusc dezinteresată.

— Când eşti copil nu vezi lucrurile aşa. Eu voiam să mă cheme Maria.

— Vii des aici?

— Nu prea des. Dar mi-am închipuit că i-ar plăcea cuiva de pe Lumea lui Harlan.

— Ai ghicit bine.

Sosi un chelner şi aprinse un meniu în aer între noi cu o holotorţă. Am parcurs scurt lista şi am ales la întâmplare unul dintre holurile de ramen. Ceva vegetarian.

— Bună alegere, zise Ortega. Dădu din cap spre chelner: Şi eu la fel. Şi suc. Vrei ceva de băut?

— Apă.

Alegerile noastre sclipiră scurt în roz şi meniul dispăru. Chelnerul ascunse holotorţa în buzunarul de la piept cu un gest smucit şi se retrase. Ortega privi în jur, căutând un subiect de conversaţie neutru.

— Aşadar… aveţi localuri ca ăsta în Millsport?

— Pe pământ da. Nu ne prea pricepem la chestii aeriene.

— Nu? Ridică obişnuita ei sprânceană. Millsport e un arhipelag, nu-i aşa? Aş fi crezut că navele aeriene sunt…

— O soluţie evidentă pentru lipsa de spaţiu? Destul de corect, dar se pare că uiţi ceva. Am ridicat ochii în direcţia cerului: Nu Suntem Singuri.

Se prinse.

— Orbitalii? Sunt ostili?

— Hmm. Hai să spunem capricioşi. Au tendinţa să doboare orice obiect aerian care cântăreşte mai mult decât un elicopter. Şi întrucât nimeni nu a fost vreodată în stare să se apropie suficient de mult ca să scoată din uz unul de-al lor, sau măcar să urce la bord, s-a ajuns să nu avem cum şti exact ce parametri de programare au. Aşa încât suntem prudenţi şi nu urcăm prea mult în aer.

— Asta trebuie să îngreuneze traficul IP.

Am aprobat.

— Păi, da. Sigur, oricum nu prea e trafic. Nu există alte planete locuibile în sistem, iar noi suntem prea ocupaţi să

exploatăm Lumea ca să ne mai obosim cu teraformarea. Câteva sonde de explorare, şi navetele de întreţinere a Platformelor. Ceva mine de elemente exotice, asta-i tot. Şi există vreo două ferestre de lansare în jurul ecuatorului înspre seară, şi una la pol la revărsatul zorilor. Se pare că vreo câţiva orbitali s-au prăbuşit şi au ars, pe vremuri, şi au lăsat găuri în reţea.

Am făcut o pauză.

— Sau cineva i-a doborât.

— Cineva? Adică cineva în afară de marţieni?

Mi-am desfăcut braţele.

— De ce nu? Tot ce s-a găsit vreodată pe Marte a fost distrus sau îngropat. Sau atât de bine deghizat încât am petrecut zeci de ani uitându-ne exact la acel lucru înainte de a ne da măcar seama că e acolo. La fel e pe majoritatea lumilor colonizate. Toate dovezile indică aici un fel de conflict.

— Dar arheologii au spus că a fost un război civil, un război colonial.

— Mda, aşa e. Am încrucişat braţele şi m-am lăsat pe spate: Arheologii spun ceea ce le ordonă Protectoratul să spună, iar acum este la modă deplângerea tragediei domeniilor Marţiene distruse şi aduse la extincţie pe calea barbarismului. Mare avertisment pentru moştenitori. Nu vă revoltaţi împotriva conducătorilor voştri de drept, pentru binele întregii civilizaţii.

Ortega privi nervoasă în jur. Conversaţiile de la unele dintre mesele mai apropiate se întrerupseseră. Le-am oferit spectatorilor un zâmbet larg.

— Te superi dacă vorbim despre altceva? întrebă Ortega jenată.

— Sigur că nu. Spune-mi despre Ryker.

Disconfortul dispăru într-o răceală de gheaţă.

Ortega îşi aşează palmele pe masă în faţa ei şi le fixă.

— Nu, nu prea cred, zise în cele din urmă.

— Destul de cinstit. Am privit un timp formaţiunile noroase scânteind în ceaţa ecranului de forţă, evitând să mă uit în jos la marea de sub mine. Dar în realitate cred că vrei.

— Cât de bărbătesc.

Chelnerul sosi şi noi am început să mâncăm într-o tăcere întreruptă doar de tradiţionalul sorbit. În ciuda micului dejun perfect echilibrat de la auto-bucătarul Hendrix-ului, am descoperit că eram lihnit. Mâncarea declanşa în mine o foame mai profundă decât necesităţile stomacului. Ştergeam rămăşiţele din bolul meu înainte ca Ortega să fi ajuns măcar la jumătate.

— E-n regulă mâncarea? întrebă ea ironic în timp ce eu mă lăsam pe spate.

Am aprobat din cap, încercând să înlătur firele de amintiri asociate cu ramen-ul, dar fără să vreau să reactivez condiţionarea de Mesager şi astfel să stric senzaţia plăcută de saţietate din stomacul meu. Privind în jur la liniile curate de metal ale punţii şi la cerul de dincolo de ele, eram la fel de aproape de mulţumirea totală cum nu mai fusesem de când Miriam Bancroft mă lăsase secătuit la Hendrix.

Telefonul lui Ortega ţârâi. Îl scoase din buzunar şi răspunse, încă mestecând ultima îmbucătură.

— Da? Aha. Aha, bine. Nu, mergem noi. Ochii ei sclipiră scurt spre mine: Zău? Nu, lasă şi asta. Poate aştepta. Da, mulţumesc, Zak. Îţi rămân datoare.

Puse telefonul la loc şi continuă să mănânce.

— Veşti bune?

— Depinde din ce punct de vedere. Au luat urma celor două apeluri locale. Unul către o arenă de lupte din Richmond, un loc pe care-l cunosc. Ne ducem acolo şi aruncăm o privire.

— Şi celălalt apel?

Ortega ridică ochii spre mine din bol, mestecă şi înghiţi.

— Celălalt număr era al unei reşedinţe particulare. Reşedinţa lui Bancroft. Casa Solară. Ce anume înţelegi din asta?

Capitolul Nouăsprezece.

Arena de lupte a lui Ortega era un cargou antic, împotmolit la capătul de nord al Golfului, de-a lungul unei zone de depozite abandonate. Vasul trebuie să fi avut peste jumătate de kilometru lungime, cu şase celule distincte între prora şi pupa. Cea din spate părea să fie deschisă. Văzut de sus, corpul cargoului era de un portocaliu uniform care am presupus că venea de la rugină.

— Nu te lăsa păcălit, mormăi Ortega în timp ce îi dădeam ocol. Au polimerizat caroseria pe o grosime de un sfert de metru peste tot. Acum e nevoie de o încărcătură serioasă ca să-l scufunzi.

— Costisitor.

Ridică din umeri.

— Au resurse.

Am aterizat pe chei. Ortega tăie motoarele şi se aplecă peste mine să analizeze suprastructura navei, care la prima vedere părea pustie. M-am împins puţin mai pe spate în scaun, deranjat în mod egal de presiunea torsului suplu din poala mea ca şi de stomacul puţin prea plin. Ea simţi mişcarea, păru să-şi dea seama brusc de ceea ce făcea şi se îndreptă repede.

— Nu-i nimeni acasă, zise stingherită.

— Aşa se pare. Ne ducem să vedem?

Am ieşit afară în obişnuitele rafale de vânt dinspre Golf şi ne-am îndreptat spre un gang cilindric de aluminiu care ducea în interiorul vasului la pupa. Era un teren deschis inconfortabil, şi eu l-am traversat cu ochii măturând constant liniile balustradelor şi macaralelor de pe puntea vasului şi cabina de comandă. Nimic nu mişca. Mi-am strâns uşor braţul stâng de laterala corpului ca să verific dacă tocul de Fibregrip nu alunecase cumva, aşa cum se întâmplă uneori cu materialele mai ieftine după o utilizare de câteva zile. Cu Nemexul eram destul de sigur că aş fi putut zbura pe oricine ar trage în noi de sus.

Până la urmă nu a fost necesar. Am ajuns la capătul gangului fără niciun incident. Un lanţ subţire era fixat de-a curmezişul intrării deschise, cu un semn scris de mână atârnat de el:

PANAMA ROSE.

LUPTĂ ÎN SEARA ASTA – 22,00

PREŢ DUBLU LA INTRARE.

Am ridicat dreptunghiul de metal subţire şi am privit suspicios scrisul rudimentar.

— Eşti sigură că Rutherford a sunat aici?

— După cum am mai spus, nu te lăsa păcălit.

Ortega dezlegă lanţul.

— Şicul luptelor. A fi grosolan face parte din atmosferă. Sezonul trecut aveau reclame de neon, dar acum nici asta nu mai e destul de cool. Locul ăsta e ecranat al dracului de complet. Mai există doar trei sau patru la fel pe toată planeta. În arene nu e permisă acoperirea. Nici holo, nici măcar televiziune. Vii sau nu?

— Bizar.

Am urmat-o în jos pe coridorul tubular, gândindu-mă la luptele de monştri la care mergeam când eram mai tânăr. Pe Lumea lui Harlan, toate luptele erau transmise. Aveau cele mai mari cote de rating dintre toate programele de divertisment online.

— Oamenilor nu le place să se uite la aşa ceva?

— Ba da, sigur că le place. Chiar cu distorsiunea ecourilor coridorului, puteam simţi curbarea buzelor lui Ortega din tonul vocii. Nu se satură niciodată. Aşa funcţionează mizeriile astea. Vezi tu, mai întâi stabilesc Crezul…

— Crezul?

— Mda. Crezul Purităţii sau vreun rahat de genul ăsta. Ţie nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să întrerupi pe cineva? Crezul spune că dacă vrei să vezi o luptă, te duci s-o vezi pe viu. E mai bine decât să priveşti pe web. Mai stilat. Deci, locuri limitate pentru audienţă, cererea urcă la cer. Asta face ca biletele să fie foarte sexy, ca urmare foarte scumpe,

ca urmare chiar şi mai sexy iar cel care s-a gândit la asta pur şi simplu urcă pe spirală până în tavan.

— Inteligent.

— Da, inteligent.

Am ajuns la capătul coridorului, şi am ieşit iar pe o punte biciuită de vânt. De ambele părţi acoperişurile calelor se umflau uşor până la înălţimea taliei ca două enorme băşici de oţel pe pielea navei. Dincolo de umflătura posterioară, puntea de comandă se ridica goală spre cer, părând complet neconectată cu carcasa pe care stăteam noi. Singura mişcare venea de la lanţurile unei macarale din faţa noastră pe care vântul le clătina când şi când.

— Ultima dată când am fost aici, zise Ortega ridicând glasul ca să acopere vântul, a fost din cauză că un înţepat nenorocit de la WorldWeb One a fost prins încercând să introducă implanturi cu dispozitive de întegistrat la o luptă cap de afiş. L-au aruncat în Golf. După ce i-au scos implanturile cu nişte cleşti.

— Drăguţ.

— Cum am spus, e un loc stilat.

— Sunt flatat, locotenente. Abia dacă ştiu cum să reacţionez.

Vocea năvăli dinspre nişte difuzoare cu aspect ruginit aşezate pe nişte prăjini înalte de doi metri lângă balustradă. Mâna îmi zbură spre patul Nemexului, iar ochii trecură la scanare periferică cu o rapiditate dureroasă. Ortega îmi adresă o scuturare din cap aproape imperceptibilă şi privi în sus spre punte. Amândoi măturarăm suprastructura în direcţii diferite în căutarea mişcării, coordonându-ne subconştient. Sub impactul tensiunii, am simţit un fior cald de plăcere datorită acestei simetrii necăutate.

— Nu, nu. Aici, zise glasul metalic, de data asta exilat în difuzoarele de la pupa. În timp ce priveam, lanţurile uneia dintre macaralele din spate se puseră în mişcare şi începură să alunece, probabil săltând ceva din cala deschisă

din faţa punţii de comandă. Mi-am lăsat mâna pe Nemex. Deasupra, soarele străpungea pătura de nori.

Lanţul se termina cu un cârlig masiv de fler, în curbura căruia stătea vorbitorul, cu o mână ţinând încă un microfon preistoric, cealaltă fiind încleştată de lanţ. Era îmbrăcat într-un costum gri nepotrivit care flutura în bătaia vântului şi atârna într-un unghi dificil faţă de lanţ, cu părul sclipind în lumina schimbătoare a soarelui. Mi-am îngustat ochii pentru confirmare. Sintetic. Sintetic ieftin.

Macaraua se roti peste colţul teşit al calei şi sinteticul ateriza elegant pe acoperiş, privind în jos spre noi.

— Elias Ryker, zise el, iar glasul nu-i era mai lin decât fusese difuzorul. Cineva îi lucrase corzile vocale la preţ redus. Clătină din cap: Credeam că te-am văzut pentru ultima oară. Ce scurtă e memoria legii.

— Carnage? Ortega ridică o mână să se ferească de strălucirea bruscă a soarelui. Tu eşti?

Sinteticul se înclină uşor şi îndesă microfonul în interiorul hainei. Începu să coboare panta acoperişului calei.

— Emcee Carnage, la dispoziţia dumneavoastră, domnilor ofiţeri. Ce crimă am mai făcut astăzi?

N-am zis nimic. După cum suna, se părea că ar trebui să-l cunosc pe acest Carnage, şi deocamdată nu ştiam destule ca să mă descurc. Amintindu-mi ce-mi spusese Ortega, l-am fixat pe sinteticul care se apropia cu o privire goală, sperând că era suficient de aproape de stilul lui Ryker.

Sinteticul ajunse la marginea acoperişului şi sări jos. De aproape am văzut că nu numai corzile vocale erau grosolane. Corpul lui era atât de departe de cel pe care îl folosise Trepp atunci când o prăjisem, că abia dacă merita acelaşi nume. M-am întrebat în treacăt dacă era vreo antichitate. Părul negru era aspru şi cu aspect de email, faţa de silico-piele moale, ochii albaştri palizi clar imprimaţi peste alb. Corpul părea solid, dar puţin prea solid, iar braţele uşor nepotrivite, amintind mai degrabă de nişte şerpi decât de membre. Mâinile care ieşeau din manşete

erau netede şi lipsite de riduri. Sinteticul oferi o palmă fără linii, ca pentru inspecţie.

— Ei bine? întrebă calm.

— Verificare de rutină, Carnage, zise Ortega, ajutându-mă. Au fost nişte ameninţări cu bombe la lupta din seara asta. Am venit să aruncăm o privire.

Carnage râse, vibrant.

— De parcă ţi-ar şi păsa.

— Păi, ţi-am spus, răspunse Ortega plat, e rutină.

— Bun, atunci mai bine veniţi. Sinteticul oftă şi făcu semn din cap spre mine: Ce-i cu el? Şi-a pierdut funcţiile vocale cât a fost stocat?

L-am urmat spre partea posterioară a navei ocolind puţul format de acoperişul desfăcut al calei de la pupa. Am aruncat o privire înăuntru şi am văzut un ring de luptă circular alb, mărginit pe patru laturi de gradene înclinate de metal cu scaune de plastic. Echipamentul de iluminat era atârnat deasupra dar nu era acolo niciuna dintre sferele ţepoase pe care le asociam cu telemetria. În centrul ringului, cineva stătea în genunchi desenând cu mâna ceva pe saltea. Ridică privirea când trecurăm noi.

— Tematica, zise Carnage, văzând unde mă uitam, înseamnă ceva în arabă. Luptele din sezonul ăsta au toate ca temă acţiunile poliţieneşti ale Protectoratului, în seara asta e Sharya. Martirii Mâinii Drepte a lui Dumnezeu contra Marinarilor Protectoratului. Cu mâinile goale, fără nicio lamă mai lungă de zece centimetri.

— Cu alte cuvinte, o baie de sânge, zise Ortega.

Sinteticul ridică din umeri.

— Publicul vrea ceva şi plăteşte pentru asta. Am înţeles că este posibil să obţii o rană cu desăvârşire mortală cu o lamă de zece centimetri. Numai că foarte greu. Un adevărat test de îndemânare, se spune. Pe aici.

Am coborât o scară de tambuchi îngustă în interiorul navei, paşii noştri răsunând în jur în spaţiile mici.

— Arenele mai întâi, presupun, strigă Carnage peste ecouri.

— Nu, hai să vedem mai întâi rezervoarele, sugeră Ortega.

— Zău? Era greu de spus din cauza vocii sintetice de nivel scăzut, dar Carnage părea amuzat. Eşti chiar aşa de sigură că ceea ce cauţi e o bombă, locotenente? Mie mi se pare că arena ar fi locul cel mai evident în care…

— Ai ceva de ascuns, Carnage?

Sinteticul se întoarse să se uite un moment la mine, întrebător.

— Nu, deloc, detectiv Ryker. Atunci hai să fie rezervoarele. Bine ai venit în conversaţie, apropo. A fost frig la depozitare? Bineînţeles, probabil niciodată nu te-ai aşteptat să ajungi personal acolo.

— Destul, interveni Ortega. Du-ne la containere şi păstrează conversaţia lejeră pentru deseară.

— Desigur. Dorinţa noastră este să cooperăm cu reprezentanţii legii. Ca firmă legal…

— Da, da. Ortega îndepărtă nerăbdătoare pălăvrăgeala: Du-ne la nenorocitele alea de rezervoare.

Am revenit la căutătura ameninţătoare.

Am călătorit spre zona rezervoarelor într-un trenuleţ electromagnetic care parcurgea una dintre laturile cargoului, prin alte două cale transformate echipate cu aceleaşi ringuri de luptă şi rânduri de scaune dar de data asta acoperite cu folii de plastic. La capătul opus am debarcat şi am trecut prin obişnuitul sas de decontaminare sonică. Cu mult mai murdară decât cea de la PsychaSec, fabricată ostentativ din fier negru, uşa grea se deschise în afară arătând un interior de un alb imaculat.

— În acest punct renunţăm la imagine, spuse Carnage nepăsător. Tehnologia de nivel jos dă foarte bine la audienţă, dar dincolo de scenă, ei bine. – făcu un gest de jur împrejurul utilităţilor strălucitoare – nu poţi face omletă fără puţin ulei în tigaie.

Secţiunea din faţă a cargoului era imensă şi răcoroasă, lumina scăzută, tehnologia agresiv de masivă. În timp ce mausoleul ca un pântec discret luminat al lui Bancroft de la PsychaSec vorbea în tonuri blânde şi cultivate despre însemnele bogăţiei, în timp ce camera de reîntrupare de la instituţia de depozitare din Bay City bombănea despre fonduri minime alocate pentru servicii minime, banca de trupuri de pe Panama Rose era un răcnet brutal al puterii. Căzile de depozitare erau aliniate ca nişte torpile pe lanţuri grele de ambele părţi ale noastre, conectate la un sistem central de monitorizare situat la unul dintre capete prin cabluri negre groase care şerpuiau pe podea ca nişte pitoni. Unitatea de monitorizare în sine se ghemuia greoi în faţa noastră ca un altar al unui neplăcut zeu păianjen. Ne-am apropiat de ea pe un dig de metal ridicat la un sfert de metru deasupra contorsionărilor îngheţate ale cablurilor de date. În spatele său la stânga şi la dreapta, încastrate în peretele opus, erau lateralele pătrate de sticlă a două containere de descărcare spaţioase. Containerul din dreapta conţinea deja un trup, plutind luminat din spate şi priponit în formă de cruce de firele monitorului.

Era ca şi cum aş fi intrat în catedrala Andric din Newpest.

Carnage se îndreptă spre monitorul central, se întoarse şi desfăcu braţele aproape la fel ca trupul din spatele lui.

— De unde vreţi să începeţi? Bănuiesc că aţi adus cu voi echipament sofisticat de detecţie a bombelor.

Ortega îl ignoră. Se apropie cu câteva trepte de containerul de descărcare şi privi în sus spre baia de lumină verde şi rece pe care acesta o arunca în jos în semiîntuneric.

— E una din târfele din seara asta? întrebă.

Carnage pufni dispreţuitor.

— În mai puţine cuvinte, da. Aş vrea să înţelegi diferenţa dintre fleacurile din magazinele acelea mici şi unsuroase de pe coastă, şi asta.

— Şi eu aş vrea, îi spuse Ortega, cu ochii tot ridicaţi spre trup. Atunci pe ăsta de unde îl ai?

— De unde să ştiu eu? Carnage îşi studie ostentativ unghiile de plastic de la mâna dreaptă: Oh, avem pe undeva factura, dacă chiar trebuie s-o vezi. Dar după cum arată, aş spune că provine de la Nippon Organics, sau de la unele dintre combinatele Rim din Pacific. Contează cu adevărat?

M-am îndreptat spre perete şi am privit în sus la trupul plutitor. Suplu, dur şi cafeniu, cu ochi japonezi delicat ridicaţi şi pometi înalţi, o ploaie de păr negru drept şi impenetrabil ca nişte alge în fluidul containerului. Flexibil în mod graţios, cu mâinile lungi ale unui artist, dar cu muşchi adaptaţi luptei în viteză. Era corpul unui ninja tehnic, corpul pe care visam să-l am când aveam cincisprezece ani, în zilele mohorâte şi ploioase din Newpest. Nu era prea departe de trupul pe care mi-l dăduseră ca să lupt în războaiele de pe Sharya. O variaţie a trupului pe care mi-l cumpărasem din primul salariu în Millsport, trupul în care o întâlnisem pe Sarah.

Parcă mă uitam prin sticlă la mine însumi. Şinele pe care mi-l construisem din cotloane ale memoriei care duceau până în copilărie. Mă aflam dintr-o dată, exilat în carnea unui alb, de partea greşită a oglinzii.

Carnage veni lângă mine şi bătu sticla cu palma.

— Aprobi, detectiv Ryker?

Eu nespunând nimic, continuă:

— Sunt convins că da, fiind cineva cu asemenea apetit pentru, mă rog, încăierări. Caracteristicile sunt absolut remarcabile. Şasiu consolidat, toate oasele au măduvă crescută în cultură specială şi sunt din aliaj cu ligamente polimerice, tendoane consolidate cu carbon, neurachem Khumalo…

— Şi eu am neurachem, am spus ca să spun ceva.

— Ştiu totul despre neurachemul tău, detectiv Ryker.

Cu toată vocea de calitate slabă, am simţit o încântare vagă, lipicioasă.

— Agenţia de lupte ţi-a scanat caracteristicile cât timp ai fost stocat. Ştii, au fost unele negocieri ca să te cumpărăm. Vreau să spun, fizic. Se credea că trupul tău ar putea fi utilizat într-o luptă umilitoare. Falsificată, desigur, niciodată n-am visa la aşa ceva aici. Ar fi, ei bine, criminal! Carnage făcu o pauză dramatică: Dar apoi s-a hotărât că luptele umilitoare nu sunt, mă rog, în spiritul stabilimentului. O scădere a nivelului, mă înţelegi. Nu un concurs adevărat. Într-adevăr păcat, cu toţi prietenii pe care ţi i-ai făcut, ai fi fost un adevărat magnet pentru mulţime.

Nu-l ascultam cu adevărat, dar m-am dumirit că Ryker era insultat şi m-am răsucit de la geam ca să-l fixez pe Carnage cu ceea ce părea privirea potrivită.

— Dar am deviat de la subiect, continuă liniştit sinteticul. Voiam să spun că neurachemul tău este faţă de acest sistem aşa cum este vocea mea faţă de cea a Anchanei Salomao. Ăsta – făcu semn încă o dată către container – e neurachem Khumalo, patentat de Cape Neuronics abia anul trecut. O dezvoltare de proporţii aproape spirituale. Aici nu există amplificatoare chimice sinaptice, nici cipuri neuro sau conexiuni implantate. Sistemul este concrescut, şi răspunde direct la gând. Gândeşte-te la asta, domnule detectiv. Nimeni din lumile exterioare nu-l are încă, se crede că ONU ar avea în vedere un embargo colonial pe zece ani, deşi eu personal mă îndoiesc de eficacitatea unui asemenea…

— Carnage. Ortega veni în spatele lui, nerăbdătoare. De ce nu l-ai descărcat încă pe celălalt luptător?

— Dar asta facem, locotenente.

Carnage flutură mâna spre raftul cu tuburile trupurilor de pe partea stângă. Din spatele lor se auzea zgomot de maşinării grele în funcţiune. Am sondat semiîntunericul şi am distins un lift mare automat alunecând de-a lungul rândurilor de containere. În timp ce priveam, acesta se opri şi un fulger luminos direcţionat ţâşni din cadrul său. Cleştii se întinseră şi apucară unul dintre tuburi, extrăgându-l din leagănul pe lanţuri iar servomotoare mai mici desprinseră

cablurile de pe el. Odată separarea completă, maşina se retrase uşor, rotindu-se şi împingându-se înapoi de-a lungul rândurilor spre containerul de descărcare gol.

— Sistemul este în întregime automat, zise Carnage superfluu.

Sub container, observam acum un şir de trei deschideri circulare, asemănătoare porturilor anterioare de descărcare ale unui cuirasat. Elevatorul se înălţă puţin pe pistoanele hidraulice şi plasă cu delicateţe tubul pe care îl purta în portul central. Tubul se instală comod, capătul vizibil rotindu-se cam nouăzeci de grade înainte ca o placă de oţel să se trântească peste el. Sarcina sa fiind îndeplinită, elevatorul coborî din nou pe pistoane şi motoarele muriră. Am privit containerul.

Părea că durase ceva timp, dar în realitate nu luase probabil mai mult de un minut. În partea de jos a containerului se deschise o trapă şi o mulţime de bule argintii erupse în sus. Plutind în urma lor apăru şi trupul. Se legănă câteva clipe în poziţie fetală, răsucindu-se într-o parte şi alta în vârtejurile provocate de aer, apoi braţele şi picioarele sale începură să se desfacă, ajutate de firele monitorului ataşate la încheieturile mâinilor şi la glezne, care le trăgeau cu blândeţe. Era mai masiv decât trupul Khumalo, mai îndesat şi cu muşchi mai mari dar de o culoare similară. O faţă puternică, cu nas de vultur, se întoarse leneş spre noi în timp ce firele subţiri o trăgeau în sus.

— Martirul Mâinii Drepte a lui Dumnezeu de pe Sharya, zise Carnage strălucind. Bineînţeles, nu în realitate, dar tipul rasial este curat şi are un autentic sistem de reacţie îmbunătăţit Voinţa lui Dumnezeu. Făcu semn din cap spre celălalt container: Soldaţii de pe Sharya au fost de multe rase, dar au fost destul de mulţi de tip japonez ca aşa ceva să fie credibil.

— Nu prea e o întrecere, nu-i aşa? am spus. Neurachem operă de artă contra biomecanicii sharyene vechi de un

secol.

Carnage rânji cu faţa lui flască siliconică.

— Ei bine, asta depinde de luptători. Mi s-a spus că sistemul Khumalo cere ceva timp ca să te obişnuieşti cu el, şi ca să fiu cinstit nu întotdeauna câştigă trupul cel mai bun. E vorba mai mult de psihologie. Rezistenţă, capacitatea de a îndura durerea…

— Sălbăticia, adăugă Ortega. Lipsa de empatie.

— Lucruri de genul ăsta, aprobă sinteticul. Desigur, asta face ca totul să fie palpitant. Dacă ai vrea să vii în seara asta, locotenente, detectiv, sunt sigur că vă pot găsi două locuri rămase libere în spate.

— Tu o să fii comentatorul, am presupus, auzind deja vocabularul bogat pe care îl folosea Carnage venind ca un tunet prin difuzoare, ringul morţii scăldat în lumină albă concentrată, valurile urlând ale mulţimii pe gradenele întunecate, mirosul de sânge şi dorinţa de sânge.

— Sigur că o să vin.

Ochii pictaţi ai lui Carnage se îngustară.

— N-ai lipsit chiar aşa de mult, să ştii.

— Ai de gând să te uiţi după bombele alea? zise Ortega cu voce tare.

Ne-a luat aproape o oră să trecem în revistă locul, căutând bombe imaginare, în timp ce Carnage ne supraveghea cu un amuzament prost disimulat. Deasupra, cele două trupuri destinate măcelului din arenă priveau în jos spre noi din uterele lor de sticlă luminate în verde, prezenţa lor cântărind destul de greu şi pentru ochii lor închişi şi chipurile visătoare.

Capitolul Douăzeci.

Ortega mă lăsă pe Mission Street când seara cobora peste oraş. Fusese retrasă şi monosilabică în timpul zborului de la teatrul de lupte, şi puteam bănui cum constrângerea de a-şi reaminti că nu sunt Ryker începea să-şi spună cuvântul. Dar când mi-am dezmorţit ostentativ umerii la coborârea din transportor, izbucni în râs.

— Mâine să stai prin apropiere de Hendrix, zise. Vreau să vorbeşti cu cineva, dar va dura ceva până să aranjez.

— În regulă. M-am întors să plec.

— Kovacs.

M-am întors înapoi. Ea se apleca în afară să se uite în sus spre mine prin uşa deschisă. Mi-am sprijinit mâna pe aripa ridicată a transportorului şi am privit în jos. Urmă o pauză lungă în care am putut să-mi simt sângele invadat încet de adrenalină.

— Da?

Ea ezită încă un moment, apoi spuse:

— Carnage ascundea ceva acolo, aşa-i?

— După cât de mult pălăvrăgea, aş spune că da.

— Aşa m-am gândit şi eu. Manevră grăbită consola de comandă şi uşa începu să alunece la loc. Ne vedem mâine.

Am urmărit transportorul pe cer şi am oftat. Eram suficient de convins că a merge deschis la Ortega fusese o mişcare bună, dar nu mă aşteptasem să fie atât de tulburător. Cât de mult fuseseră împreună ea şi cu Ryker, chimia dintre ei trebuie să fi fost devastatoare. Mi-am amintit că citisem undeva că feromonii iniţiali ai atracţiei fizice dintre două persoane au apărut ca formă a codificării faptului că, cu cât stau mai mult aproape unul de altul cele două trupuri, legătura dintre ele creşte. Niciunul dintre biochimiştii intervievaţi nu părea să înţeleagă prea bine procesul, dar făcuseră câteva încercări de a se juca cu el în laboratoare. Grăbirea sau întreruperea efectului dusese la rezultate diverse, dintre care unul era empatina şi derivatele sale.

Chimicale. Încă îmi mai reveneam în urma cocktailului lui Miriam Bancroft şi n-aveam nevoie de aşa ceva. Mi-am spus, fără urmă de îndoială, nu am nevoie de aşa ceva.

Sus, deasupra capetelor pietonilor răzleţi, am zărit hologramа chitaristului stângaci din faţa Hendrix-ului. Am oftat din nou şi am luat-o la pas.

La jumătatea drumului prin cvartal, un vehicul automat voluminos trecu pe lângă mine, lipindu-se de bordură. Semăna destul de mult cu roboţii care curăţau străzile din Millsport, aşa că nu i-am acordat atenţie când se alinie la nivelul meu. Câteva secunde mai târziu eram inundat de transmisiile vizuale ale maşinii.

De la case de la case de la case de la case de la case de la case…

Vocile gemeau şi murmurau, masculine, feminine, suprapuse. Ca un cor în convulsiile orgasmului. Imaginile erau imposibil de evitat, variind într-un spectru larg de preferinţe sexuale. Un vârtej de impresii senzoriale zburătoare.

Autentic…

Necenzurat…

Reproducere completă a…

La comandă…

Ca pentru a dovedi ultima afirmaţie, imaginile aleatoare se strânseră într-un curent de combinaţii heterosexuale. Probabil îmi scanaseră reacţia la multitudinea de opţiuni şi o trimiseseră direct la unitatea de transmisie. Foarte high-tech.

Fluxul se încheia cu un număr de telefon cu cifre strălucitoare şi un penis erect în mâinile unei femei cu păr lung şi negru şi un zâmbet de buze stacojii. Privea în obiectiv. Îi puteam simţi degetele.

Cu capul în nori, suspină ea. Aşa te simţi. Poate nu-ţi permiţi să vii până aici, dar cu siguranţă îţi poţi permite asta.

Capul i se lăsă în jos, buzele îi alunecară de-a lungul penisului. Era ca şi cum mi s-ar fi întâmplat mie. Apoi părul negru coborî pe ambele părţi întunecând imaginea. Mă aflam din nou pe stradă, legănându-mă, acoperit de un strat subţire de sudoare. Auto-transmiţătorul se îndepărtă mormăind în urma mea pe stradă, unii dintre pietonii mai înţelepţi ferindu-se cu grijă din raza sa de emisie.

Am descoperit că-mi puteam aminti cu deplină claritate numărul de telefon.

Sudoarea se răci repede devenind un fior. Mi-am flexat umerii şi am început să merg, încercând să ignor privirile cunoscătoare ale oamenilor din jur. Aproape galopam când se căscă un gol printre trecătorii din faţa mea şi am zărit limuzina lungă şi joasă parcată în faţa uşilor principale ale Hendrix-ului.

Nervii mei încordaţi îmi făcură mâna să sară spre tocul Nemexului înainte să recunosc vehiculul ca fiind al lui Bancroft. Expirând forţat, am ocolit limuzina şi am constatat că locul şoferului era gol. Încă mă mai întrebam ce să fac, când trapa compartimentului posterior se deschise şi Curtis se ridică de pe scaunul din interior.

— Trebuie să stăm de vorbă, Kovacs, zise cu o voce ca de la bărbat la bărbat care mă aduse în pragul unui chicotit uşor isteric. E timpul să luăm o decizie.

L-am privit de sus până jos, mi-am dat seama din micile imperfecţiuni ale atitudinii şi comportamentului său că pentru moment folosise chimicale, şi am decis să-i fac pe plac.

— Sigur. În limuzină?

— E cam înghesuit aici. Ce-ar fi să mă inviţi în camera ta?

Ochii mi se îngustară. În glasul şoferului era o ostilitate clară, şi de asemenea o presiune vizibilă în partea din faţă a pantalonilor săi imaculaţi. Garantat, aveam şi eu propria mea umflătură similară, dacă nu scăzuse deja, dar mi-am amintit limpede că limuzina lui Bancroft avea ecrane contra transmisiunilor de pe stradă. Aici era vorba de altceva.

Am făcut semn spre intrarea în hotel.

— OK, hai să mergem.

Uşile se depărtară ca să ne lase să intrăm şi Hendrix reveni la viaţă.

— Bună seara, domnule. Nu aveţi vizitatori în seara asta…

Curtis sforăi.

— Cam dezamăgit, nu, Kovacs?

—… nici apeluri de când aţi plecat. Hotelul continuă lin: Doriţi ca această persoană să fie admisă ca musafir?

— Da, sigur. E vreun bar unde putem merge?

— Am zis camera ta, mârâi Curtis în spatele meu, apoi scânci când îşi lovi fluierul piciorului de una dintre mesele cu margini de metal din hol.

— Felinarul de la Miezul Nopţii se află pe acest etaj, zise hotelul gânditor, dar nu a mai fost utilizat de ceva timp.

— Am zis…

— Gura, Curtis. Nu ţi-a spus nimeni să nu te grăbeşti de la prima întâlnire? Felinarul de la Miezul Nopţii e în regulă. Aprinde-l pentru noi.

În partea opusă a holului, alături de consola de la recepţie, o secţiune largă a peretelui din spate alunecă în silă în lateral şi în spaţiul de dincolo de el clipiră lumini. Urmat de Curtis pufnind dispreţuitor în spatele meu, m-am îndreptat spre deschizătură şi am aruncat o privire în josul câtorva trepte către barul Felinarul de la Miezul Nopţii.

— O să fie bine. Haide.

Cineva cu o imaginaţie excesiv de prozaică realizase decoraţiunile interioare ale barului. Pereţii, ei înşişi vârtejuri psihedelice de albastru ultramarin şi purpuriu, erau festonaţi cu diferite cadrane de ceas arătând fie ora oficială fie câteva minute mai devreme, întreţesute cu toate formele de felinare cunoscute omului, de la opaiţele preistorice de lut până la canistrele cu enzime luminiscente în descompunere. De-a lungul ambelor ziduri se aflau bănci crestate, mese în formă de ceas iar în centrul încăperii un bar circular de forma unui cadran telefonic. Un robot compus în întregime din ceasuri şi lămpi aştepta imobil în dreptul numărului doisprezece al cadranului.

Era şi mai straniu din cauza absenţei totale a oricărui alt consumator, şi în timp ce ne îndreptam spre robotul care aştepta, am simţit că dispoziţia anterioară a lui Curtis se mai domolise puţin.

— Ce doriţi, domnilor? zise maşina pe neaşteptate, dintr-un aparat vocal invizibil.

Faţa sa era un antic ceas analogic cu ace ca nişte picioare de păianjen în stil baroc şi orele marcate cu cifre romane.

Puţin descurajat, m-am întors spre Curtis, a cărui faţă purta semnele unei sobrietăţi nedorite.

— Vodcă, zise scurt. Sub zero.

— Şi un whisky. De care o fi cel pe care l-am băut din barul din camera mea. La temperatura camerei, te rog. Ambele pe socoteala mea.

Faţa de ceas se înclină uşor şi unul din braţele sale cu multe articulaţii se înălţă să selecteze paharele de pe un raft de deasupra capului. Celălalt braţ, care se termina cu o lampă cu o pădure de duze mici, vărsă băuturile cerute în pahare.

Curtis îşi culese paharul şi turnă o porţie generoasă de vodcă pe gât. Inspiră cu putere printre dinţi şi scoase un mormăit satisfăcut. Am sorbit şi eu din paharul meu ceva mai circumspect, întrebându-mă cât timp trecuse de când cursese ultima dată lichid prin tuburile şi cepurile barului. Temerile mele se dovediră nefondate, aşa că am sorbit mai adânc şi am lăsat whisky-ul să-şi topească drumul spre stomac.

Curtis trânti paharul.

— Acum eşti gata să vorbeşti?

— În regulă, Curtis, am spus încet, privind în băutură. Îmi imaginez că ai un mesaj pentru mine.

— Categoric. Glasul său era încordat până în punctul de rupere: Doamna spune, ai de gând să accepţi oferta ei deosebit de generoasă sau nu. Doar atât. Se presupune că trebuie să-ţi las timp să te hotărăşti, aşa că eu o să-mi termin băutura.

Mi-am fixat privirea pe o lampă de nisip marţian atârnată pe peretele opus. Dispoziţia lui Curtis începea să capete sens.

— Îmi arăt muşchii pe teritoriul tău, nu-i aşa?

— Nu-ţi forţa norocul, Kovacs. Cuvintele aveau o urmă de disperare: Dacă spui vreun lucru nepotrivit, o să…

— O să ce? Am lăsat jos paharul şi m-am întors cu faţa la el. Avea mai puţin de jumătate din vârsta mea subiectivă, tânăr, musculos şi cu convingerea întărită chimic că ar fi periculos. Îmi amintea atât de mult de mine însumi la aceeaşi vârstă încât mă înnebunea. Aş fi vrut să-l zgâlţâi. O să ce?

Curtis înghiţi în sec.

— Am fost în marina provincială.

— Ca ce, ca fetiţă?

M-am întins să-l lovesc cu pumnul în piept, apoi am renunţat, ruşinat. Am coborât glasul.

— Ascultă, Curtis. Nu fă asta.

— Te crezi al dracului de dur, nu-i aşa?

— Nu e vorba despre a fi dur, Curtis.

Era cât pe ce să-i spun „puştiule”. Părea că o parte din mine voia totuşi să se certe.

— E vorba de două specii diferite. Ce te-au învăţat în marina provincială? Lupta cu mâinile goale? Douăzeci şi şapte de moduri de a ucide un om cu mâinile goale? Dedesubtul a toate astea eşti tot un om. Eu sunt un Mesager, Curtis. Nu e acelaşi lucru.

Se repezi totuşi la mine, începând cu o directă care ar fi trebuit să-mi distragă atenţia în timp ce următoarea lovitură sosi din lateral la nivelul capului. Mi-ar fi spart craniul dacă ar fi nimerit, dar era de un dramatism lipsit de speranţă. Poate de vină erau chimicalele cu care se îmbărbătase în seara asta. Nicio persoană întreagă la minte nu ţinteşte deasupra taliei într-o bătaie adevărată. Am evitat ambele lovituri prin aceeaşi mişcare şi i-am apucat piciorul. O răsucire scurtă şi Curtis se înclină, se împletici şi aterizã lăţit pe tejgheaua barului. I-am zdrobit faţa de suprafaţa rigidă şi l-am fixat acolo cu mâna înnodată în părul lui.

— Înţelegi ce voiam să spun?

Scotea zgomote înfundate şi lovea neputincios în jur în timp ce barmanul cu faţa de ceas stătea imobil. Sângele din nasul spart se scurgea pe suprafaţa barului. Am studiat modelele pe care le făcea în timp ce îmi calmam respiraţia. Blocajul pe care îl impusesem condiţionării mele mă făcuse să gâfâi. Mutându-mi strânsoarea pe braţul lui drept, l-am izbit în şale. Loviturile neputincioase încetară.

— Bun. Acum stai liniştit sau ţi-l rup. N-am chef de asta.

În timp ce vorbeam l-am căutat rapid prin buzunare. În buzunarul interior de la piept al gecii am găsit un tub mic de plastic.

— Aha. Cu ce mici delicii ţi-ai delectat sistemul în seara asta? Amplificatori hormonali, după cum arată umflătura aia. Am ridicat tubul în lumina slabă şi am văzut mii de aşchii minuscule de cristal în interiorul său. Format militar. De unde ai marfa asta, Curtis? Aruncată pe gratis de marinari, nu-i aşa?

Mi-am reluat căutarea şi am descoperit dispozitivul de folosire: un mic pistol scheletic cu cameră glisantă şi bobină magnetică. Se introduc cristalele în fantă şi se închide, câmpul magnetic le aliniază şi acceleratorul le scuipă afară la o viteză de penetrare. Nu prea diferit de pistolul cu aşchii al lui Sarah. Pentru medicii de pe câmpul de luptă reprezentau o alternativă practică la hypo-sprayuri, şi în consecinţă foarte populară.

L-am săltat pe Curtis în picioare şi l-am împins departe de mine. Reuşi să se ţină pe picioare, ţinându-se cu o mână de nas şi aruncându-mi o privire sticloasă.

— Apleacă-ţi capul pe spate ca să se oprească, i-am zis. Dă-i drumul, n-o să-ţi mai fac nimic.

— Pui de târfă!

Am ridicat cristalele şi pistolul.

— De unde ai astea?

— Să mi-o sugi, Kovacs. Curtis lăsă treptat capul pe spate, în ciuda voinţei lui, încercând în acelaşi timp să mă păstreze

în câmpul vizual. Ochii i se roteau în orbite ca ai unui cal panicat. Nu-ţi spun dracului nimic.

— Destul de cinstit. Am pus chimicalele înapoi pe bar şi l-am privit cu gravitate câteva secunde. Atunci lasă-mă să-ţi spun eu ceva. Când fac un Mesager, vrei să ştii ce fac? Distrug orice instinct care a evoluat către limitarea violenţei în psihicul uman. Recunoaşterea semnalelor de supunere, dinamica relaţiilor, loialitatea de haită. Totul dispare, scos neuron cu neuron; şi se înlocuieşte cu o dorinţă conştientă de a face rău.

El mă fixă în linişte.

— Mă înţelegi? Ar fi fost mai uşor să te ucid atunci. Ar fi fost mult mai uşor. Am fost nevoit să mă înfrânez. Asta înseamnă să fii Mesager, Curtis. Un om reasamblat. Un artificiu.

Liniştea se extinse. N-aveam cum să ştiu dacă recepţiona sau nu. Gândindu-mă la timpurile de acum un secol şi jumătate din Newpest, şi la tânărul Takeshi Kovacs, mă îndoiam. La vârsta asta, totul sunase ca un vis despre putere îndeplinindu-se.

Am ridicat din umeri.

— În caz că nu ai ghicit deja, răspunsul la întrebarea doamnei e nu. Nu sunt interesat. Uite, asta ar trebui să te facă fericit, şi nu te-a costat decât un nas spart ca s-o afli. Dacă nu te-ai fi drogat până-n albul ochilor poate nu te-ar fi costat nici atât. Spune-i că-i mulţumesc foarte mult, apreciez oferta, dar pe aici se petrec prea multe chestii ca să plec. Spune-i că a început să-mi placă.

De la intrarea barului se auzi o tuse uşoară. Am ridicat ochii şi am văzut pe scări un personaj îmbrăcat în costum şi cu părul roşu.

— Vă întrerup? întrebă mohicanul.

Vocea era calmă şi relaxată. Nu era unii dintre durii de pe Fell Street.

Mi-am cules băutura de pe bar.

— Deloc, domule poliţist. Coboară şi alătură-te petrecerii. Ce vrei să bei?

— Rom extra, zise copoiul apropiindu-se. Dacă au. În pahar mic.

Am ridicat un deget către faţa de ceas. Barmanul făcu să apară de undeva un pahar pătrat şi îl umplu cu un lichid roşu intens. Mohicanul trecu agale pe lângă Curtis, aruncându-i în treacăt o privire curioasă, apoi apucă băutura cu un braţ lung.

— Mulţumesc. Sorbi din băutură şi înclină capul: Nu-i rău. Aş vrea să vorbesc cu tine, Kovacs. În particular.

Amândoi ne-am uitat la Curtis. Şoferul ne întoarse privirea cu ochi încărcaţi de ură, dar noul venit stinsese confruntarea. Poliţistul făcu semn din cap în direcţia ieşirii. Curtis plecă, încă strângându-şi faţa rănită. Poliţistul îl urmări până îl pierdu din ochi înainte de a se întoarce spre mine.

— Tu ai făcut asta? întrebă lejer.

Am aprobat.

— Am fost provocat. Lucrurile au scăpat puţin de sub control. Credea că protejează pe cineva.

— Ei, mă bucur că nu mă proteja pe mine.

— Cum am spus, am pierdut puţin controlul. Am reacţionat excesiv.

— La naiba, nu-i nevoie să te explici.

Poliţistul se sprijini pe bar şi privi în jur cu interes sincer. Mi-am reamintit faţa lui. Instituţia de depozitare Bay City. Cel cu insigna care se coclea repede.

— Dacă se simte destul de ofensat, poate să te reclame şi noi o să mai derulăm unele dintre înregistrările acestui loc.

— Atunci, am garanţia ta?

Am pus întrebarea cu o uşurinţă pe care nu o simţeam.

— Aproape. Întotdeauna durează ceva timp cu departamentul legal. Nenorocitele de IA-uri. Uite ce-i, vreau să-mi cer scuze pentru Mercer şi Davidson, pentru

cum s-au purtat la secţie. Uneori acţionează ca o pereche de sule, dar în esenţă sunt OK.

Am dat paharul la o parte.

— Să nu ne mai gândim.

— Bine. Sunt Rodrigo Bautista, sergent detectiv, partenerul lui Ortega în majoritatea timpului. Goli paharul şi rânji spre mine: O legătură slabă, trebuie să subliniez.

— Notat. Am făcut semn barmanului să-mi re-umple paharul. Spune-mi ceva. Voi toţi aveţi acelaşi frizer, sau e vreun fel de semn distinctiv al echipei?

— Acelaşi frizer! Bautista ridică din umeri cu regret. Un bătrân din Fulton. Fost condamnat. Se pare că mohicanii erau la modă pe vremea când a fost pus el la păstrare. Stilul ăsta e singurul pe care-l cunoaşte, dar e un bătrânel simpatic şi e ieftin. Unii dintre noi au început să se ducă la el acum câţiva ani, ne acorda discounturi. Ştii cum e.

— Dar nu şi Ortega?

— Ortega se tunde singură. Bautista făcu un gest de neputinţă: Are un mic scaner holografic, zice că îi îmbunătăţeşte coordonarea spaţială sau o prostie de genul ăsta.

— E diferit.

— Mda, aşa e ea.

Bautista făcu o pauză de reflecţie, privind absorbit spaţiul dintre noi. Sorbi absent din băutura sa reîmprospătată.

— Despre ea am venit să discutăm.

— Oho. Are să fie un avertisment amical?

Bautista făcu o mutră.

— Ei bine, o să fie amical, indiferent cum i-ai spune. Nu sunt în căutarea unui nas spart.

Am râs fără să vreau. Bautista mi se alătură cu un zâmbet amabil.

— Problema e că o chinuie să te vadă umblând cu faţa asta. Ea şi cu Ryker erau cu adevărat apropiaţi. Plăteşte ipoteca pentru trup de un an, iar dintr-un salariu de locotenent nu e un lucru uşor. Nu şi-a închipuit niciodată că

blestematul ăla de Bancroft va supralicita. La urma urmelor, Ryker nu e tocmai tânăr şi nici nu a fost vreodată vreo frumuseţe.

— Avea neurachem, i-am atras atenţia.

— Da, sigur. Avea neurachem. Bautista scutură larg un braţ: L-ai încercat?

— De câteva ori.

— E ca şi cum ai dansa flamenco într-o plasă de pescuit, nu?

— E puţin cam brut, am admis.

De data asta am râs amândoi. Când se termină, poliţistul se concentră din nou asupra paharului. Chipul îi deveni serios.

— Nu mă bazez pe tine. Tot ce spun e s-o iei uşor. Asta nu e chiar ceea ce îi trebuie ei acum.

— Nici mie, am spus sincer. Asta nici măcar nu e planeta mea.

Bautista păru înţelegător, sau poate doar puţin ameţit de băutură.

— Lumea lui Harlan e mult diferită, presupun.

— Presupui corect. Uite, nu vreau să par lipsit de subtilitate, dar nu i-a explicat nimeni lui Ortega că Ryker e cât de departe poate fi, în afară de moartea reală? Doar nu intenţionează să-l aştepte două sute de ani, nu-i aşa?

Poliţistul mă privi prin ochii îngustaţi.

— Ai auzit despre Ryker, nu?

— Am auzit că a primit pedeapsa dublă. Ştiu pentru ce a primit-o.

În ochii lui Bautista apăru atunci ceva care semăna cu nişte rămăşiţe ale unei vechi dureri. Nu putea fi prea distractiv să discuţi despre colegii tăi corupţi. Pentru o clipă am regretat ceea ce spusesem.

Culoare locală. Absoarbe-o.

— Vrei să stăm jos? zise poliţistul nefericit, uitându-se în jur după scaunele barului care evident fuseseră înlăturate

într-o anumită etapă. Într-un separeu, poate? O să ne ia ceva timp povestea.

Ne-am aşezat la una dintre mesele ceas şi Bautista se căută în buzunare după ţigări. Am tresărit, dar când mi-a oferit una am scuturat din cap. La fel ca Ortega, a părut surprins.

— M-am lăsat.

— În trupul ăsta? Sprâncenele lui Bautista se ridicară respectuos în spatele unui văl de fum albăstrui parfumat. Felicitări.

— Mulţumesc. Voiai să-mi povesteşti despre Ryker.

— Ryker, suflă el fumul pe nări şi se lăsă pe spate, a lucrat cu băieţii de la Furturi de Trupuri până acum câţiva ani. Sunt o gaşcă într-adevăr sofisticată în comparaţie cu noi. Nu e uşor să furi un întreg trup intact şi de aici apare o clasă de criminali mai inteligenţi. Se intersectează puţin cu jurisdicţia Vătămărilor Organice, în general când încep să descompună corpurile în bucăţi. Locuri ca Wei Clinic.

— Oh? am făcut neutru.

Bautista aprobă din cap.

— Da, cineva ne-a scutit ieri acolo de o grămadă de timp şi efort. A transformat locul într-o piaţă de piese de schimb. Dar presupun că nu ştii nimic despre asta.

— Trebuie să se fi întâmplat după ce am ieşit eu pe uşă.

— Mda, mă rog. În iarna lui '09, Ryker urmărea o fraudă în domeniul asigurărilor, ştii despre ce e vorba, când clonele din poliţele de reîntrupare se dovedesc a fi containere goale şi nimeni nu ştie unde au dispărut corpurile. Se fac cercetări şi se descoperă că trupurile sunt folosite într-un mic război murdar undeva în sud. Corupţie la nivel înalt. Ricoşează până la Praesidium-ul ONU şi înapoi. Cad câteva capete importante, iar Ryker ajunge un erou.

— Frumos.

— Pe termen scurt, da. După cum merg lucrurile pe aici, eroii sunt foarte popularizaţi iar lui Ryker i s-a oferit întregul program. Interviuri pe WorldWeb One, emisiuni

foarte bine promovate chiar şi cu Sandy Kim. Menţionări în faxuri oficiale. Înainte ca toate astea să se stingă, Ryker a profitat de şansă. A cerut transferul la Vătămări Organice. Mai lucrase înainte de câteva ori cu Ortega, cum am spus ne suprapuneam din când în când, aşa că el cunoştea programul. Departamentul nu avea cum să-l refuze, mai ales după rahatul ăla de discurs în care spunea că vrea să meargă acolo unde putea face ceva bun.

— Şi a făcut? Adică, a fost bine?

Bautista îşi umflă obrajii.

— Era un poliţist bun. Poate. La o lună distanţă ai fi putut să-i pui întrebarea asta lui Ortega, dar apoi s-a încurcat cu el şi judecata ei s-a dus naibii.

— Nu eşti de acord?

— Hei, ce-nseamă de fapt să aprobi? Dacă simţi aşa ceva faţă de cineva, asta e. Numai că devine greu să rămâi obiectiv. Când Ryker a dat-o-n bară, Ortega a fost obligată să-i ia apărarea.

— Zău? Am dus la bar paharele noastre goale şi le-am reumplut, continuând să vorbesc. Credeam că ea l-a vândut.

— De unde ai auzit asta?

— Vorbe. Nu dintr-o sursă cu o reputaţie formidabilă. Deci nu e adevărat?

— Nu. Unora dintre mizerabilii de pe stradă le place să răspândească asemenea vorbe. Cred că ideea că noi ne-am turna unii pe alţii îi face să-şi ude pantalonii. În realitate, Afacerile Interne l-au prins pe Ryker în apartamentul ei.

— Ooo.

— Mda, nu-i aşa că e un junghi în coaste? Bautista ridică privirea spre mine când i-am întins noua băutură. Ştii, ea n-a lăsat niciodată să se vadă ceva. A trecut la treabă împotriva acuzaţiilor.

— Din câte am auzit, îl aveau pe tavă.

— Da, sursa ta a aflat partea asta corect. Mohicanul privi gânditor în fundul paharului, ca şi cum ar fi fost nesigur dacă să continue sau nu. Teoria lui Ortega era că lui Ryker i

se înscenase ceva de către vreun ticălos de rang înalt care căzuse în '09. Şi e adevărat că a supărat pe mulţi atunci.

— Dar tu nu crezi asta?

— Mi-ar plăcea. Cum am spus, era un poliţist bun. Furturile de Trupuri au de-a face cu o clasă mai isteaţă de criminali, şi asta înseamnă că trebuie să fii prudent. Criminalii isteţi au avocaţi isteţi, şi nu te poţi juca cu ei oricând ai chef. Vătămările Organice au de-a face cu toată lumea, de la scursuri în sus. În general avem puţin mai multă libertate de acţiune. Asta ai vrut, scuze, Ryker a vrut când a cerut transferul. Libertate de acţiune.

Bautista dădu paharul peste cap şi-l puse la loc jos dregându-şi glasul. Mă privi fix.

— Cred că Ryker a fost luat de val.

— Bla, bla, bla?

— Cam aşa ceva. L-am văzut şi înainte la interogatorii, în cea mai mare parte a timpului era exact la limită. O singură scăpare e de ajuns.

Acum în ochii lui Bautista apăruse o veche spaimă. Teama cu care trăia zilnic.

— Cu unele dintre scârnăviile alea, e foarte uşor să-ţi pierzi cumpătul. Atât de uşor. Cred că asta s-a întâmplat.

— Sursa mea spune că a ucis Real doi oameni şi a lăsat alţi doi cu cipurile intacte. Asta sună al dracului de mult a neglijenţă.

Bautista dădu din cap aprobator.

— Aşa zice şi Ortega. Dar nu e limpede. Vezi tu, totul s-a petrecut într-o clinică ilegală din Seattle. Cei doi intacţi au scăpat prin sistemul de aerisire al clădirii, au furat un transportor şi au zburat. Ryker a făcut o sută douăzeci şi patru de găuri în transportor când s-a ridicat. Ca să nu mai menţionez traficul din jur. Intacţii au căzut în Pacific. Unul din ei a murit la manşă, celălalt la impact. Scufundaţi sub câteva sute de metri de apă. Ryker nu se afla în jurisdicţia lui, iar poliţiştii din Seattle nu sunt prea încântaţi când ofiţerii din afară oraşului trag cu arma în trafic, astfel că

echipa de recuperare nu l-a lăsat niciodată să se apropie de cadavre. Toată lumea a fost surprinsă când cipurile corticale s-au dovedit a fi catolice, şi cineva din Departamentul de Poliţie din Seattle n-a crezut. A săpat puţin mai adânc şi a descoperit că motivele de conştiinţă sunt false. Plantate de un Scufundător cu adevărat neglijent.

— Sau foarte grăbit.

Bautista pocni din degete şi întinse arătătorul în direcţia mea. Era cu siguranţă puţin ameţit.

— Te-ai prins. După interpretarea Afacerilor Interne, Ryker a greşit lăsându-i pe martori să scape, şi singura lui speranţă era să lipească un semn de „nu deranjaţi” pe cipurile lor. Desigur, când intacţii au fost readuşi, amândoi au jurat că Ryker a apărut fără mandat, a blufat şi apoi a intrat cu forţa în clinică, şi când ei n-au vrut să răspundă la întrebările lui, a început să joace Cine Urmează cu un pistol cu plasmă.

— Era adevărat?

— Chestia cu mandatul? Da. Ryker nu avea ce să caute acolo. Restul? Cine ştie?

— Ryker ce-a spus?

— A spus că n-a făcut-o el.

— Doar atât?

— Nuu, a fost o poveste lungă. A primit un pont, s-a strecurat înăuntru doar ca să vadă până unde poate ajunge şi dintr-odată ăia au început să tragă în el. Pretinde că se poate să fi împuşcat pe cineva dar probabil nu în cap. Pretinde că cei doi au fost angajaţi sacrificaţi de clinică şi au fost arşi înainte de sosirea lui. Pretinde că nu ştie nimic despre vreo Scufundare ulterioară. Bautista ridică din umeri confuz: Au găsit Scufundătorul, şi a spus că Ryker l-a plătit s-o facă. Testat la poligraf. Dar a mai spus şi că Ryker i-a telefonat, nu s-au întâlnit faţă în faţă. Legătură virtuală.

— Care poate fi falsificată. Uşor.

— Da.

Bautista părea mulţumit.

— Însă tipul ăla a zis că a mai lucrat şi înainte pentru Ryker, pe atunci faţă-n faţă, şi a trecut şi de data asta testul poligraf. Ryker îl cunoştea, indiscutabil. Şi, desigur, AI au vrut să ştie de ce Ryker nu şi-a asigurat niciun alibi în privinţa lui. Au existat martori de pe stradă care au spus că Ryker era ca un maniac, trăgea orbeşte, încercând să doboare transportorul. Poliţia din Seattle n-a fost prea amabilă din cauza asta, cum am mai spus.

— O sută douăzeci şi patru de găuri, am murmurat.

— Mda. Înseamnă o mulţime de găuri. Ryker voia al dracului de mult să-i prindă pe cei doi intacţi.

— Putea fi o înscenare.

— Da, putea. Bautista se dezmetici puţin şi vocea îi deveni mânioasă: Puteau fi o grămadă de lucruri. Dar faptul este că tu, la dracu', scuze, faptul este că Ryker a mers prea departe, şi când s-a rupt craca n-a fost nimeni acolo să-l prindă.

— Aşadar Ortega înghite povestea prefabricată, rămâne alături de Ryker şi luptă cu AI până la capăt, şi apoi pierd… Am dat din cap pentru mine. Când pierd, ea preia ipoteca trupului ca să ţină corpul lui Ryker departe de licitaţiile din oraş. Şi continuă să caute noi dovezi?

— Te-ai prins. Deja a înaintat recurs, dar trebuie să existe un minim de doi ani de la începutul sentinţei înainte ca ea să poată repune discul în funcţiune. Bautista răsuflă din adâncul plămânilor: Ţi-am mai spus, o chinuie.

Am rămas tăcuţi un timp.

— Ştii, spuse Bautista în cele din urmă. Cred că o să plec. Să stau aici vorbind despre Ryker cu mutra lui Ryker e puţin bizar. Nu ştiu cum face faţă Ortega.

— O parte a epocii moderne, i-am zis terminându-mi băutura.

— Da, cred că da. Probabil presupui că m-am obişnuit deja. Mi-am petrecut jumătate din viaţă vorbind cu victime purtând feţele altcuiva. Ca să nu mai menţionez ticăloşii.

— Şi pe Ryker în ce categorie îl pui? Victimă sau ticălos?

Bautista se încruntă.

— Nu e o întrebare prea frumoasă. Ryker a fost un poliţist bun care a făcut o greşeală. Asta nu-l face să fie un ticălos. Nici victimă nu-l face. Nu e decât cineva care a dat-o în bară. Eu însumi trăiesc la o palmă distanţă de aşa ceva.

— Sigur. Îmi pare rău.

Mi-am frecat obrazul. Conversaţiile Mesagerilor n-ar fi trebuit să devieze aşa.

— Sunt puţin obosit. Distanţa aia de o palmă despre care vorbeşti mi se pare familiară. Cred că o să mă duc să mă culc. Dacă mai vrei un pahar înainte de a pleca, serveşte-te. Plătesc eu.

— Nu, mulţumesc. Bautista scurse ce mai rămăsese în paharul lui. O veche regulă a poliţiştilor. Niciodată să nu bei singur.

— Sună de parcă eu aş fi un vechi poliţist.

M-am ridicat în picioare, puţin ezitant. Poate că Ryker fusese un fumător înrăit, dar nu era prea rezistent la alcool.

— Te descurci să ieşi singur, bănuiesc.

— Sigur.

Bautista se ridică şi făcu vreo zece paşi înainte de a se întoarce. Se încruntă, concentrându-se.

— A, da. Plecam fără să-ţi spun. N-am fost niciodată aici.

I-am făcut semn să plece.

— N-ai fost niciodată aici, l-am asigurat.

Rânji gânditor şi faţa lui păru deodată foarte tânără.

— Corect. Bine. Ne mai vedem, probabil.

— Ne mai vedem.

L-am urmărit până l-am pierdut din vedere apoi, cu regret, am lăsat procesele reci ca gheaţa ale controlului Mesagerilor să pătrundă prin simţurile mele ameţite. Când am fost din nou neplăcut de treaz, am cules drogul lui Curtis de pe bar, şi m-am dus să vorbesc cu Hendrix.

Capitolul Douăzeci şi Unu

— Ştii ceva despre sinamorfesteron?

— Am auzit.

Ortega săpa absent în nisip cu vârful unei ghete. Era încă umed în urma refluxului, şi amprentele paşilor se umpleau de apă în urma noastră. În ambele direcţii ţărmul curb era pustiu. Eram singuri, cu excepţia pescăruşilor care se roteau în formaţiuni geometrice sus pe cer.

— Bun, dacă tot aşteptăm, vrei să mă luminezi?

— Drog de harem.

Când i-am adresat o privire lipsită de expresie, Ortega îşi umflă nerăbdătoare obrajii. Se purta ca cineva care nu dormise bine.

— Nu sunt de aici.

— Ai fost pe Sharya, aşa mi-ai spus.

— Da. În misiune militară. Nu am avut prea mult timp pentru informare culturală. Eram prea ocupaţi să omorâm oameni.

Ultima afirmaţie nu era chiar adevărată. În urma jafului de la Zihicce, Mesagerii se cufundaseră în mecanica proiectării unui regim supus Protectoratului. Scandalagii fuseseră îndepărtaţi, celulele de rezistenţă infiltrate şi apoi zdrobite, colaboratorii implicaţi în edificiul politic. Pe parcursul acestui proces învăţasem destul de multe despre cultura locală.

Cerusem un transfer anticipat.

Ortega îşi umbri ochii şi scrută plaja în ambele direcţii. Nu se mişca nimic. Oftă.

— E un amplificator al reacţiei bărbaţilor. Creşte agresiunea, performanţa sexuală, încrederea de sine. Pe străzile din Orientul Mijlociu şi din Europa i se spune Armăsarul, în sud e Toro. Aici nu prea avem aşa ceva, atmosfera de pe străzi e mai calmă. Ceea ce mă bucură. Din câte am auzit se poate ajunge foarte rău. Ai dat peste aşa ceva noaptea trecută?

— Oarecum.

Aflasem destul de multe din baza de date a Hendrix-ului în noaptea trecută, dar mai concis şi cu mai puţină chimie. Iar

purtarea lui Curtis se potrivea listei de simptome şi efecte secundare ca un adevărat model.

— Presupunând că vreau să obţin puţină marfă de-asta, de unde aş putea s-o iau? Uşor, vreau să zic.

Ortega îmi aruncă o privire ascuţită, şi urcă pe plajă spre un nisip mai uscat.

— Ţi-am spus, nu avem prea mult pe aici, zise ea în cadenţa paşilor studiaţi, scufundându-se. Va trebui să întrebi. Pe cineva cu legături mai bune decât cele locale. Sau s-o sintetizezi pe plan local. Dar nu ştiu. Cu hormoni fabricaţi probabil ar fi mai scumpă decât dacă ai cumpăra-o pur şi simplu din sud.

Se opri pe creasta unei dune şi privi iarăşi în jur.

— Unde naiba e?

— Poate că nu vine, am sugerat morocănos.

Nici eu nu dormisem prea bine. Petrecusem cea mai mare parte a nopţii după plecarea lui Rodrigo Bautista meditând asupra pieselor colţuroase şi necooperante ale puzzle-ului cazului Bancroft şi luptându-mă cu nevoia de a fuma. Capul meu părea că abia atinsese perna când Hendrix mă trezi cu bâzâitul apelului lui Ortega. Era încă obscen de devreme.

— O să vină, zise Ortega. Legătura e închiriată până la ea personal. Apelul e probabil decalat din cauza securităţii. Suntem aici de numai vreo zece secunde, timp real.

M-am înfiorat în vântul rece dinspre larg şi n-am spus nimic. Deasupra, pescăruşii îşi repetau geometria. Virtualitatea era ieftină, nu creată pentru o şedere îndelungată.

— Ai vreo ţigară?

Mă aşezasem pe nisipul rece, fumând cu un fel de intensitate mecanică, în clipa când ceva se mişcă în dreapta extremă a golfului. M-am îndreptat şi am strâns din ochi, apoi am pus mâna pe braţul lui Ortega. Mişcarea se dovedi a fi un curent de nisip şi apă, ridicat în aer de un vehicul rapid de suprafaţă care gonea pe curbura plajei către noi.

— Ţi-am spus că o să vină.

— Ea sau altcineva, am murmurat, ridicându-mă în picioare şi căutând Nemexul care, bineînţeles, nu era acolo. Nu toate forumurile virtuale permit arme de foc în alcătuirea lor. Mi-am scuturat nisipul de pe haine şi am înaintat pe plajă, încă încercând să mă dezbar de sentimentul iritant că îmi pierd timpul.

Acum vehiculul era destul de aproape pentru a fi vizibil, un punct întunecat în siaj. Îi puteam auzi motoarele, un ţiuit sfredelitor printre ţipetele cicălitoare şi melancolice ale pescăruşilor. M-am întors spre Ortega, care urmărea impasibilă alături de mine nava apropiindu-se.

— Puţin cam excesiv pentru un apel telefonic, nu-i aşa? am zis răutăcios.

Ortega ridică din umeri şi îşi înfundă ţigara în nisip.

— Banii nu înseamnă neapărat şi gust, spuse.

Punctul rapid deveni un jet terestru îndesat, cu aripioare, vopsit în roz iridescent. Ara prin valurile puţin adânci de la marginea apei, azvârlind apă şi nisip ud fără discriminare în spatele său, dar la distanţă de câteva sute de metri probabil pilotul ne zări, căci micul aparat viră spre ape mai adânci şi aruncă un val de două ori cât înălţimea lui în direcţia noastră.

— Roz?

Ortega ridică iar din umeri.

Jetul coborî pe plajă la vreo zece metri distanţă şi se opri zgâlţâindu-se, bulgării smulşi de nisip ud împrăştiindu-se în jurul său. Când furtuna sosirii sale se stinse, o trapă se dădu pe spate şi o siluetă îmbrăcată în negru şi cu cască ieşi afară. Faptul că acea siluetă aparţinea unei femei era din cale-afară de clar după costumul de zbor mulat pe corp, un costum care se termina cu nişte cizme încrustate cu ornamentaţii argintii de la călcâi până la vârf.

Am oftat şi am urmat-o pe Ortega către aparat.

Femeia în combinezon de zbor sări în apele mici şi plescăi prin ele în întâmpinarea noastră, trăgând de închizătorile căştii. Casca ieşi şi un păr lung arămiu se revărsă pe umerii

costumului. Femeia lăsă capul pe spate şi-şi scutură pletele, arătând o faţă cu pomeţi largi şi ochi mari, expresivi, de culoarea onixului pătat, un nas delicat arcuit şi o gură generoasă.

Vechea şi fantomatica urmă a frumuseţii lui Miriam Bancroft, pe care această femeie o avusese cândva, fusese ştearsă cu desăvârşire.

— Kovacs, ea e Leila Begin, zise Ortega oficial. Doamnă Begin, acesta este Takeshi Kovacs, investigatorul particular al lui Laurens Bancroft.

Ochii mari mă cântăriră făţiş.

— Eşti din exterior? mă întrebă.

— Corect. Lumea lui Harlan.

— Da, locotenentul mi-a spus.

În vocea Leilei Begin era o asprime bine studiată, şi un accent care sugera că nu era obişnuită să vorbească amanglica.

— Pot doar să sper că asta înseamnă că ai o minte deschisă.

— Deschisă la ce?

— La adevăr. Begin îmi aruncă o privire surprinsă: Locotenent Ortega mi-a spus că te interesează adevărul. Mergem?

Fără să aştepte un răspuns, porni paralel cu valurile. Am schimbat o privire cu Ortega, care îmi făcu semn cu degetul dar nu dădu niciun semn că ea s-ar mişca. Am ezitat câteva clipe, apoi m-am dus după Begin.

— Ce e toată povestea asta cu adevărul? am întrebat-o, prinzând-o din urmă.

— Ai fost angajat să descoperi cine l-a ucis pe Laurens Bancroft, zise ea tare, fără să se uite în jur. Doreşti să afli adevărul despre ce s-a petrecut în noaptea în care a murit. Nu-i aşa?

— Atunci, înseamnă că tu nu crezi că a fost sinucidere?

— Tu crezi?

— Eu am întrebat primul.

Am zărit un zâmbet schiţat pe buzele ei.

— Nu, nu cred.

— Lasă-mă să ghicesc. O acuzi pe Miriam Bancroft.

Leila Begin se opri şi se răsuci pe călcâiele ei ornamentate.

— Îţi baţi joc de mine, domnule Kovacs?

În ochii ei era ceva care îmi îndepărtă pe loc amuzamentul iritat. Am scuturat din cap.

— Nu, nu-mi bat joc de tine. Dar am dreptate, aşa-i?

— Ai întâlnit-o pe Miriam Bancroft?

— Scurt, da.

— Fără îndoială, o găseşti fermecătoare.

Am ridicat evaziv din umeri.

— Puţin cam aspră uneori, dar în general da. Fermecătoare ar fi cuvântul potrivit.

Begin mă privi în ochi.

— E o psihopată, zise cu seriozitate.

Îşi reluă mersul. După o clipă am urmat-o.

— Psihopat nu mai este un termen restrâns, am spus cu grijă. L-am auzit aplicat în anumite ocazii unor culturi întregi. Mi s-a aplicat chiar şi mie de câteva ori. În realitate în zilele noastre este atât de flexibil, încât e greu de spus cine are legătură cu el şi cine nu. Ai putea spune chiar că discuţia asta nu-şi are rostul.

— Domnule Kovacs. În glasul femeii era acum o notă de nerăbdare: Miriam Bancroft m-a atacat când eram însărcinată şi mi-a omorât copilul nenăscut. Ştia că sunt însărcinată. A acţionat cu intenţie. Ai fost vreodată însărcinată în şapte luni?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Păcat. E o experienţă prin care ar trebui să trecem cu toţii cel puţin o dată.

— E cam dificil din punct de vedere legislativ.

Begin mă privi pieziş.

— În trupul ăsta, pari un om care a cunoscut pierderea, dar asta e doar la suprafaţă. Eşti ceea ce pari, domnule Kovacs? Cunoşti pierderea? Vorbim de pierderi irecuperabile. Eşti familiarizat cu aşa ceva?

— Cred că da, am spus, mai ţeapăn decât intenţionam.

— Atunci înţelegi sentimentele mele faţă de Miriam Bancroft. Pe Pământ, cipurile corticale se introduc după naştere.

— Şi acolo de unde vin eu.

— Am pierdut copilul ăla. Nicio tehnologie nu mi-l mai poate aduce înapoi.

Nu-mi dădeam seama dacă valul crescut de emoţie din vocea Leilei Begin era real sau inventat, dar îmi pierdeam concentrarea. Am revenit în punctul de început.

— Asta nu-i dă lui Miriam Bancroft un motiv să-şi ucidă soţul.

— Ba sigur că da. Begin îmi acordă iarăşi o privire piezişă, şi pe chipul ei apăru un alt surâs amar. Nu am fost un incident izolat în viaţa lui Laurens Bancroft. Cum crezi că m-a întâlnit?

— În Oakland, am auzit.

Surâsul înflori într-un hohot de râs.

— Foarte eufemistic. Da, cu siguranţă în Oakland m-a întâlnit. M-a întâlnit la ceea ce este numită Piaţa de Carne. Nu e un loc foarte stilat. Laurens are nevoie de decădere, domnule Kovacs. Asta îl face puternic. Practica asta de zeci de ani înaintea mea, şi nu văd de ce s-ar fi oprit mai târziu.

— Deci Miriam decide, dintr-odată, că e destul şi-l termină?

— E capabilă de aşa ceva.

— Sunt convins că da.

Teoria lui Begin era plină de găuri ca un dezertor sharyan capturat, dar nu aveam de gând să împărtăşesc amănuntele pe care le ştiam cu femeia aceasta.

— Dar faţă de Bancroft însuşi nu ai sentimente, nici bune nici rele?

Zâmbi din nou.

— Am fost o târfă, domnule Kovacs. Una bună. O târfă bună simte ceea ce vrea clientul să simtă. Nu e loc pentru altceva.

— Spui că poţi să-ţi opreşti pur şi simplu sentimentele?

— Spui că tu nu poţi? replică ea.

— Bine atunci, ce voia Laurens Bancroft să simţi?

Se opri şi se întoarse încet cu faţa spre mine.

M-am simţit jenat de parcă tocmai aş fi pălmuit-o. Chipul ei purta masca amintirilor.

— Abandon animat zise în cele din urmă. Apoi o recunoştinţă abjectă. Începetam să mai simt ambele lucruri imediat ce înceta să mă plătească.

— Şi acum ce simţi?

— Acum? Leila Begin privi în largul mării, ca şi cum ar fi testat temperatura brizei prin comparaţie cu ceea ce se afla în interiorul ei. Acum nu mai simt nimic, domnule Kovacs.

— Ai fost de acord să vorbeşti cu mine. Trebuie să fi avut un motiv.

Begin făcu un gest de nepăsare.

— Locotenentul m-a rugat.

— Ce spirit civic ai.

Privirea femeii se întoarse la mine.

— Ştii ce s-a întâmplat după ce am pierdut sarcina?

— Am auzit că ai fost mituită.

— Da. Sună neplăcut, nu-i aşa? Dar asta s-a întâmplat. Am luat banii lui Bancroft şi am tăcut. Dar n-am uitat de unde vin. Încă mă mai întorc în Oakland de două sau trei ori pe an. Le cunosc pe fetele care sunt acum pe Piaţă. Locotenent Ortega are un renume bun acolo. Multe fete îi sunt datoare. Poţi să spui că întorc nişte favoruri.

— Şi răzbunarea împotriva lui Miriam Bancroft nu intră în calcul?

— Care răzbunare? Leila Begin râse din nou cu râsul ei aspru. Îţi dau informaţiile astea pentru că mi-a cerut-o

locotenentul. N-o să-i poţi face nimic lui Miriam Bancroft. Ea e Mat. E de neatins.

— Nimeni nu e de neatins. Nici chiar Mat-ii.

Begin mă privi cu tristeţe.

— Nu eşti de pe aici, zise. Şi asta se vede.

Apelul lui Begin fusese rutat printr-un broker caraibian, şi timpul în virtual închiriat de la un provider de forum din Chinatown. Ieftin, îmi spusese Ortega la intrare, şi probabil la fel de sigur ca oriunde. Bancroft vrea intimitate, cheltuieşte jumătate de milion pe sisteme de protecţie. Eu doar merg să vorbesc acolo unde nu ascultă nimeni.

De asemenea era şi aglomerat. Înghesuit între o bancă în formă de pagodă şi faţada cu ferestre aburite a unui restaurant, spaţiul era foarte solicitat.

La recepţie se ajungea urcând pe o scară îngustă de oţel şi pe o pasarelă prinsă de o aripă a etajului mijlociu al pagodei. Un spaţiu generos de şapte sau opt metri pătraţi suprafaţă de nisip topit sub un dom de sticlă ieftină oferea eventualilor clienţi o zonă de aşteptare, lumină naturală şi două perechi de scaune care păreau smulse dintr-un avion dezafectat. Alături de scaune, o asiatică bătrână stătea în spatele unui set de echipamente de birou, dintre care majoritatea păreau stinse, şi păzea treptele de acces în măruntaiele clădirii. Jos erau numai coridoare întortocheate pline de cabluri şi conducte. Pe toată lungimea coridoarelor erau aliniate uşile cabinelor de serviciu. Canapelele cu electrozi erau montate în interiorul acestora într-un unghi abrupt pentru a economisi spaţiul pe podea şi din toate părţile le înconjurau panouri clipitoare, prăfuite. Te legai, negociai şi apoi introduceai numărul de cod primit la recepţie într-un braţ al canapelei. După aceea maşina venea şi-ţi lua mintea.

Reîntoarcerea de la orizontul larg al plajei virtuale a fost un şoc. Deschizând ochii pe bancul de instrumente de deasupra capului, am avut un flash-back de moment cu Lumea lui Harlan. Aveam treisprezece ani şi mă trezeam în

arcada virtuală după primul meu format porno. Un forum de nivel scăzut unde două minute de timp real îmi aduseseră o oră şi jumătate de experienţe în compania a două tovarăşe de joacă cu sânii umflaţi ale căror trupuri semănau mai mult cu benzile desenate decât cu femeile adevărate. Scena fusese o cameră mirosind a bomboane cu perne roz şi covoare de blană artificială, cu ferestre care ofereau un peisaj nocturn urban cu rezoluţie proastă. Când am început să lucrez cu bandele şi să fac mai mulţi bani, nivelul şi rezoluţia crescuseră, şi scenariile deveniseră mai pline de imaginaţie, dar ceea ce nu se schimbase niciodată fusese mirosul de aer stătut şi vâscozitatea electrozilor pe piele când ieşeai la suprafaţă între pereţii înghesuiţi ai sicriului.

— Kovacs?

Am clipit şi am apucat hamurile. Ieşind din cabină, am găsit-o pe Ortega aşteptându-mă deja pe coridorul cu conducte.

— Aşadar, ce crezi?

— Cred că spune o grămadă de tâmpenii. Am ridicat mâinile ca să opresc izbucnirea lui Ortega. Nu, ascultă, accept că Miriam Bancroft e înspăimântătoare. Nu am niciun contraargument. Dar mai sunt cam o sută de motive pentru care ea nu se potriveşte. Ortega, ai supus-o la poligraf, ce dumnezeu.

— Da, ştiu. Ortega mă urmă pe coridor. Dar la asta mă gândeam şi eu. S-a oferit voluntar să facă testul. Adică, e oricum obligatoriu pentru martori, dar ea a solicitat asta aproape imediat ce am ajuns la faţa locului. Fără rahaturile de partener îndurerat, nici măcar o lacrimă, pur şi simplu a năvălit în maşină şi a cerut firele.

— Deci?

— Deci, mă gândesc la ce ai spus tu când cu Rutherford. Ai spus că dacă te-ar fi supus poligrafului în timp ce vorbeai, nu s-ar fi înregistrat nimic, aşadar…

— Ortega, asta e condiţionare de Mesager. Pură disciplină a minţii. Nu e ceva fizic. Nu poţi cumpăra aşa ceva pe piaţa neagră a trupurilor.

— Miriam Bancroft poartă o operă de artă Nakamura. Îi folosesc faţa şi corpul ca să-şi vândă marfa…

— Nakamura produce ceva care să bată un poligraf al poliţiei?

— Oficial nu.

— Adică…

— Nu fi aşa de obtuz. N-ai auzit niciodată de biochem natural?

M-am oprit în partea de jos a scării spre recepţie şi am scuturat din cap.

— Nu cred asta. Să-şi prăjească soţul cu o armă la care numai ea are acces. Nimeni nu e atât de prost.

Am urcat scările, urmat de Ortega.

— Gândeşte-te, Kovacs. Nu zic că a fost ceva premeditat…

— Dar stocarea telecomandată? Ar fi fost o crimă fără sens…

—… nu spun nici măcar raţional, dar trebuie să…

—… trebuie să fi fost cineva care nu ştia…

— La naiba! Kovacs!

Vocea lui Ortega urcă cu o octavă întreagă.

Ne aflam deja în zona de recepţie. În stânga mai erau doi clienţi care aşteptau, un bărbat şi o femeie adânciţi în disputa asupra unui pachet mare împachetat în hârtie. În dreapta am prins o fulgerare periferică de roşu acolo unde nu ar fi trebuit să existe. Mă uitam la sânge.

Bătrâna recepţioneră asiatică era moartă, cu gâtul tăiat de ceva care sclipea metalic adânc în interiorul rănii din jurul gâtului ei. Capul i se odihnea într-o baltă de sânge pe biroul din faţa ei.

Mâna mi se repezi la Nemex. Alături de mine, am auzit zgomotul cu care Ortega introducea primul cartuş în Smith & Wesson-ul ei. M-am răsucit spre cei doi clienţi care aşteptau şi pachetul lor ambalat în hârtie.

Timpul se scurgea ca într-un vis. Neurachemul făcea ca totul să se petreacă imposibil de lent, imagini disparate alunecând prin câmpul meu vizual ca frunzele de toamnă.

Pachetul se rupsese. Femeia ţinea un Sunjet compact, bărbatul o mitralieră. Am eliberat Nemexul şi am început să trag de la şold.

Uşa spre pasarelă se deschise brusc şi o altă siluetă apăru în cadrul ei, fluturând câte un pistol în fiecare pumn.

De lângă mine, Smith & Wesson-ul lui Ortega bubui şi-l aruncă pe noul venit înapoi prin uşă ca o secvenţă reversată din filmul intrării lui.

Prima mea împuşcătură smulse tetiera scaunului femeii, acoperind-o cu materialul alb de umplutură. Sunjetul sfârâi, raza izbucni largă. Al doilea glonţ făcu să-i explodeze capul şi coloră în roşu fulgii albi plutitori.

Ortega ţipă furioasă. Încă mai trăgea, în sus după cum îmi spuneau simţurile mele periferice. Undeva deasupra noastră tirul ei sparse sticla.

Cel cu mitraliera se chinuia să se ridice în picioare. Am înregistrat trăsăturile lipsite de expresie ale unui trup sintetic şi am înfipt două gloanţe în el. Se împletici înapoi până la perete, continuând să ţină arma ridicată. M-am trântit la pământ.

Domul de deasupra noastră se sparse spre interior. Ortega strigă ceva şi eu mă rostogolii într-o parte. Un cadavru se prăbuşi moale de-a berbeleacul lângă mine.

Mitraliera seceră, fără ţintă. Ortega strigă din nou şi se lipi de podea. M-am rostogolit până în poala femeii moarte şi l-am împuşcat din nou pe sintetic, de trei ori în succesiune rapidă. Mitraliera se sufocă.

Linişte.

Am fluturat Nemexul în stânga şi în dreapta, acoperind colţurile încăperii şi uşa principală. Marginile zimţate ale domului de sus. Nimic.

— Ortega?

— Da, sunt teafără.

Stătea întinsă în cealaltă parte a camerei, săltându-se într-un cot. Vocea gâtuită îi contrazicea cuvintele. M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre ea, paşii scrâşnindu-mi pe sticla spartă.

— Unde te-a rănit? am întrebat-o, aplecându-mă s-o ajut să se ridice.

— La umăr. Ticăloasa m-a nimerit cu Sunjetul.

Am pus Nemexul deoparte şi am analizat rana. Raza săpase o brazdă lungă în diagonală prin spatele gecii lui Ortega şi-i ciupise umărul la vârf. Carnea de dedesubt era arsă, carbonizată până la os pe o linie îngustă în centru.

— Eşti norocoasă, am zis cu lejeritate forţată. Dacă nu te lăsai jos, ar fi fost capul.

— Nu m-am aplecat, am căzut.

— Suficient de bine. Vrei să te ridici?

— Tu ce crezi?

Ortega se săltă în genunchi ajutându-se de braţul sănătos apoi se ridică în picioare. Făcu o grimasă când geaca i se mişcă peste rană.

— La dracu', ustură.

— Cred că asta spunea şi tipul din uşă.

Sprijinindu-se de mine, se întoarse să mă fixeze, cu ochii la distanţă de câţiva centimetri. I-am întors privirea fără expresie, şi râsul îi izbucni pe chip ca un răsărit de soare. Clătină din cap.

— Iisuse, Kovacs, eşti un ticălos bolnav. Vă învaţă în Corp să spuneţi glume după lupte sau aşa eşti tu?

Am condus-o spre ieşire.

— Aşa sunt eu. Haide, să ieşim la aer curat.

În spatele nostru, biciui brusc un sunet. M-am întors rapid şi am văzut cum trupul sintetic se ridică ezitant pe picioare. Capul îi era zdrobit şi desfigurat în locul unde ultima mea împuşcătură rupsese partea laterală a craniului, iar mâna cu arma se desfăcea în convulsii la capătul braţului drept ţeapăn şi şiroind de sânge, însă celălalt braţ se îndoia, mâna

strângându-i-se pumn. Sinteticul se împiedică de scaun, se îndreptă şi veni spre noi, târându-şi piciorul drept.

Am scos Nemexul şi am ţintit.

— Lupta s-a terminat, l-am informat.

Faţa flască rânji la mine. Încă un pas ezitant. M-am încruntat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kovacs. Ortega bâjbâia după propria-i armă. Termină-l odată.

Am tras şi glonţul îl aruncă pe sintetic pe spate pe podeaua de sticlă. Se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase nemişcat dar respirând greu. În timp ce îl priveam, fascinat, un râs gâlgâit îi ieşi din gură.

— Destul dracului, tuşi el, şi râse iar. Ei, Kovacs? E destul dracului.

Cuvintele mă şocară timp de o bătaie de inimă, apoi m-am întors şi am pornit spre uşă, târând-o pe Ortega după mine.

— Ce…

— Afară. Ieşi naibii afară.

Am împins-o prin uşă în faţa mea şi am prins balustrada de afară. Pistolarul mort zăcea contorsionat pe pasarelă. Am îmbrâncit-o iarăşi pe Ortega şi ea sări şovăitoare peste cadavru. Trântind uşa în urma mea, am urmat-o alergând.

Ajunsesem aproape la capătul pasarelei când domul din spatele nostru explodă într-un gheizer de sticlă şi oţel. Am auzit distinct cum uşa iese din balamale, şi apoi suflul ne prinse pe amândoi ca pe nişte pânze goale şi ne aruncă în jos pe scări până în stradă.

Capitolul Douăzeci şi Doi.

Poliţia e mai impresionantă noaptea.

În primul rând sunt girofarurile care aruncă pe feţele tuturor culori dramatice, expresii feroce scăldate alternativ în roşu criminal şi albastru ceţos. Apoi e sunetul sirenelor în noapte, ca un elevator coborând prin nivelurile oraşului, vocile sparte în comseturi, energice şi în acelaşi timp misterioase, foiala siluetelor voluminoase slab luminate şi bucăţi de conversaţii criptice, desfăşurarea tehnologiei

susţinătorilor legii la care să caşte gura vecinii treziţi din somn, lipsa oricărui alt fapt care să se petreacă provocând un fel de atracţie cu vacuum. Se poate să nu fie absolut nimic altceva de văzut în afară de asta şi totuşi oamenii vor veni să se uite ore întregi.

La ora nouă dimineaţa într-o zi de lucru e cu totul altceva. Vreo două transportoare răspunseră la apelul lui Ortega dar luminile şi sirenele lor abia se observau pe deasupra agitaţiei generale a oraşului. Echipajele în uniformă întinseră bariere la ambele capete ale străzii şi evacuară clienţii afacerilor învecinate, în timp ce Ortega în convingea pe cei de la securitatea unei bănci particulare să nu mă aresteze ca posibil implicat în atentat. Aparent se pusese un premiu pe capul teroriştilor. O grămadă de lume de tot soiul se aglomera în spatele aburului aproape invizibil al barierelor, dar părea să se compună în mare parte din pietoni iritaţi care încercau să treacă.

Am stat până la sfârşit pe bordura opusă, verificându-mi rănile superficiale pe care le dobândisem în cursul scurtului zbor în jos de pe pasarelă în stradă. În general vânătăi şi zgârieturi. Forma zonei de recepţie a providerului de forum direcţionase întreaga explozie în sus prin acoperiş şi aceeaşi cale o urmase şi cea mai mare parte a şrapnelului. Fusesem foarte norocoşi.

Ortega părăsi grupul de ofiţeri în uniformă adunaţi în faţa băncii şi traversă strada spre mine. Îşi scosese geaca şi avea o pată lungă albă de coagulant de ţesut peste rana de la umăr. Ţinea într-o mână tocul de umăr gol şi sânii i se mişcau sub bumbacul subţire al unui tricou alb cu inscripţia Ai dreptul să nu spui nimic – De ce nu încerci un timp? Se aşeză alături de mine pe bordură.

— Legiştii sunt pe drum, spuse aparent nepăsătoare. Bănuieşti că o să scoatem ceva util din ruine?

M-am uitat la resturile fumegând ale domului şi am scuturat din cap.

— Ar fi corpurile, poate chiar cipurile corticale intacte, dar tipii ăia erau doar gorile de pe stradă. N-o să-ţi spună decât că sinteticul i-a angajat, probabil cu jumate de duzină de fiole de tetramet fiecare.

— Da, au lucrat cam de mântuială, nu-i aşa?

Am simţit fantoma unui zâmbet pe buzele mele.

— Oarecum. Dar cred că nici nu trebuiau să ne prindă ei.

— Doar să ne ţină ocupaţi până ne arunca amicul în aer, nu?

— Cam aşa ceva.

— După cum îmi imaginez eu, detonatorul era codat în semnalele lui vitale, corect? Cum l-ai stins, bum, te ia cu el. Şi pe mine. Şi pe ajutoarele angajate ieftin.

— Şi-şi şterge propriul cip cortical şi trupul, am aprobat. Curat, nu-i aşa?

— Atunci unde a fost greşeala?

Mi-am frecat absent cicatricea de sub ochi.

— M-a supraestimat. A presupus că o să-l ucid imediat, dar am ratat. Probabil în acel stadiu s-ar fi sinucis, dar eu i-am distrus braţul încercând să opresc mitraliera.

Cu ochii minţii văd arma căzând din degetele desfăcute şi alunecând peste podea.

— I-am aruncat-o din mână. Probabil zăcea acolo, dorindu-şi să moară când ne-a auzit plecând. Mă întreb ce marcă de corp sintetic folosea.

— Indiferent ce era, pot avea girul meu în fiecare zi a săptămânii, zise Ortega veselă. Poate că la urma urmelor a mai rămas ceva pentru legişti.

— Ştii cine era, nu-i aşa?

— Ţi-a spus Ko…

— Era Kadmin.

Urmă o scurtă linişte. Am privit fumul răsucindu-se în sus din domul distrus. Ortega inspiră, expiră.

— Kadmin e depozitat.

— Nu mai e. M-am uitat pieziş la ea: Ai o ţigară?

Îmi pasă pachetul fără un cuvânt. Am scos una, am fixat-o în colţul gurii, am atins petecul de aprindere cu capătul ei şi am tras adânc în piept. Mişcările veniră de la sine, un reflex condiţionat de-a lungul anilor ca un tipar al necesităţii. Nu trebuia să fac nimic conştient. Fumul care se strecura în plămânii mei era ca unda unui parfum pe care îţi aminteşti că-l folosea o veche iubire.

— Mă cunoştea. Am suflat fumul: Şi cunoştea şi istoria quellistă. „Destul dracului" este ceea ce o luptătoare de gherillă quellistă pe nume Iffy Deme a spus când era interogată în timpul Decolonizării pe Lumea lui Harlan. Avea explozibil intern şi a demolat casa. Sună familiar? Cum am putea şti cine e capabil să trântească citate din Quell ca un băştinaş din Millsport?

— E depozitat dracului, Kovacs. Nu poţi scoate pe cineva de la stocare fără…

— Fără o IA. Cu o IA, poţi. Am mai văzut asta. Comandamentul de pe Adoracion o făcea cu prizonierii noştri de război, exact aşa – am pocnit din degete. Ca şi cum ai scoate un elefant dintr-un recif plin cu icre.

— Chiar aşa de uşor? zise Ortega ironic.

Am mai inhalat nişte fum şi am ignorat-o.

— Îţi aminteşti când am fost în virtual cu Kadmin, şi a apărut efectul ăla de fulger pe cer?

— N-am văzut. Nu, stai, ba da. Am crezut că a fost un defect.

— Nu a fost. L-a atins. Reflectat pe masă. Atunci a promis că mă omoară.

M-am întors spre ea, rânjind îngreţoşat. Amintirea entităţii virtuale a lui Kadmin era vie şi monstruoasă.

— Vrei să auzi un mit autentic din prima generaţie de pe Lumea lui Harlan? Un basm din lumile exterioare?

— Kovacs, chiar şi cu o IA, ar avea nevoie…

— Vrei să auzi povestea?

Ortega ridică din umeri, se scutură şi aprobă din cap.

— Sigur. Vrei să-mi dai ţigările înapoi?

I-am aruncat pachetul şi am aşteptat să-şi aprindă ţigara. Suflă fumul înspre stradă.

— Atunci, dă-i drumul.

— Bun. Oraşul din care sunt eu, Newpest, a fost pe vremuri un centru al industriei textile. Pe Lumea lui Harlan există o plantă numită belaweed, care creşte în mare şi pe majoritatea ţărmurilor. O usuci, o tratezi cu chimicale şi poţi obţine din ea ceva ca bumbacul. În timpul Colonizării Newpest a fost capitala belabumbacului de pe lume. Condiţiile din fabrici erau de pe atunci rele, iar când quelliştii au întors totul cu susul în jos au devenit şi mai rele. Industria belabumbacului a intrat în declin şi a urmat un şomaj masiv, sărăcie şi tot ce naiba mai puteau face Decolonizatorii. Ei erau revoluţionari, nu economişti.

— Vechea poveste, nu?

— Mă rog, ceva familiar. În acea vreme au apărut nişte poveşti destul de oribile în mahalalele textiliştilor. Chestii de genul Spiritelor care Treieră, sau Canibalul din Kitano Street.

Ortega trase din ţigară şi căscă ochii.

— Fermecător.

— Mda, mă rog, vremuri grele. Aşa a apărut povestea Nebunei Ludmila cusătoreasa. Pe asta obişnuiau s-o spună copiilor ca să-i determine să-şi îndeplinească sarcinile şi să vină acasă înainte de lăsarea întunericului. Nebuna Ludmila avea o moară de belabumbac falimentară şi trei copii care nu o ajutau niciodată. Stăteau pe afară până târziu, jucau în arcadele de prin oraş şi dormeau toată ziua. Într-o zi, spune povestea, Ludmila o ia razna.

— Deci nu era deja nebună?

— Nu, doar puţin stresată.

— I-ai spus Nebuna Ludmila.

— Aşa se numeşte povestea.

— Dar dacă nu era nebună de la început…

— Vrei să asculţi povestea sau nu?

Gura lui Ortega se strâmbă într-un colţ. Îmi făcu semn cu ţigara să continui.

— Povestea spune că într-o seară când copiii ei se pregăteau să iasă, le-a pus ceva în cafea şi când ei erau semi-conştienţi, dar totuşi treji, îţi dai seama, i-a dus la Mitcham's Point şi i-a aruncat în containerele treierătorilor unul câte unul. Se spune că le poţi auzi ţipetele peste mlaştină.

— Mmmm.

— Desigur, poliţia a fost suspicioasă…

— Zău?

—… dar nu au putut dovedi nimic. Unii dintre puşti erau narcomani, aveau legături cu yakuza locală, nimeni nu a fost cu adevărat surprins când au dispărut.

— Povestea asta are vreun scop?

— Da. Vezi tu, Ludmila a scăpat de nenorociţii de copii inutili, dar asta nu i-a prea fost de folos. Tot mai avea nevoie de cineva care să manevreze cuvele de maturare, să care belaweed-ul pe scările morii, şi ea tot falită era. Aşa că ce a făcut?

— Ceva sângeros, îmi imaginez. Am aprobat.

— A cules bucăţile copiilor ei sfârtecaţi din treierătoare şi le-a cusut într-o carcasă înaltă de trei metri. Apoi, într-o noapte închinată puterilor întunericului, a invocat un Tengu să…

— Un ce?

— Un Tengu. E un fel de aducător de ghinion, un demon cred că i-ai putea spune. L-a invocat pe Tengu să animeze carcasa, apoi l-a cusut în ea.

— Cum, când nu era el atent?

— Ortega, e o poveste. A cusut în interior sufletul acelui Tengu, dar a promis că-l eliberează dacă lucrează la moara ei nouă ani. Nouă e un număr sacru în panteonul harlanit, deci ea era la fel de legată prin acest legământ ca şi Tengu. Din nefericire…

— Aha.

— Tengu nu sunt recunoscuţi pentru răbdarea lor, şi presupun că nici bătrâna Ludmila nu era cea mai comodă persoană pentru care să lucrezi. Într-o noapte, la nicio treime din durata contractului, Tengu s-a întors împotriva ei şi a rupt-o în bucăţi. Unii spun că a fost fapta lui Kishimo-jin, că ea a şoptit aţâţări teribile în urechea lui Tengu…

— Kishimo Gin?

— Kishimo-jin, protectoarea divină a copiilor. A fost răzbunarea ei asupra Ludmilei pentru moartea copiilor. Asta e o versiune, mai e una care… – am surprins cu coada ochiului expresia răzvrătită a lui Ortega şi am continuat în grabă. Mă rog, oricum, Tengu a rupt-o în bucăţi, dar făcând asta s-a blocat pe sine în vrajă şi a fost condamnat să rămână prizonier în carcasă. Şi acum, când invocatorul iniţial al vrăjii a murit, chiar mai rău, a fost trădat, carcasa a început să putrezească. O bucăţică aici, o bucăţică dincolo, dar ireversibil. Şi aşa Tengu a fost împins să colinde străzile şi morile cartierului textiliştilor, în căutare de carne proaspătă care să înlocuiască părţile putrezite ale corpului său. Ucidea întotdeauna copii, pentru că părţile care trebuiau înlocuite aveau dimensiuni de copil, dar ori de câte ori cosea părţi noi de carcasa sa…

— Deci învăţase să coasă?

— Tengu au multe talente. Ori de câte ori se înlocuia, după câteva zile noile porţiuni intrau în putrefacţie, şi el trebuia să iasă din nou la vânătoare. În cartier i se spunea Omul Peticit.

Am tăcut. Ortega făcu din gură un O mut, apoi exhală fumul prin el. Urmări fumul disipându-se, apoi se întoarse cu faţa la mine.

— Mama ta ţi-a spus povestea asta?

— Tata. Când aveam cinci ani.

Îşi privi capătul ţigării.

— Drăguţ.

— Nu. Deloc. Dar mai e o poveste. M-am ridicat în picioare şi am privit de-a lungul străzii la mulţimea înghesuită la una

dintre bariere. Kadmin e liber, şi scăpat de sub control. Indiferent pentru cine lucra înainte, acum lucrează pe cont propriu.

— Cum? Ortega îşi desfăcu braţele exasperată. OK, o IA se poate strecura printre cipurile corticale ale poliţiei din Bay City. O să înghit asta. Dar aici vorbim despre o intruziune de microsecunde. Dacă ar fi durat mai mult ar fi sunat alarmele de aici până în Sacramento.

— Nu are nevoie decât de câteva microsecunde.

— Dar Kadmin nu e stocat. Ar trebui să ştie când e reactivat, ar avea nevoie de un punct de reper. Au nevoie…

Se opri când îşi dădu seama.

— De mine, am terminat eu în locul ei. Au nevoie de mine.

— Dar tu…

— O să am nevoie de ceva timp să înţeleg totul, Ortega.

Am aruncat ţigara în rigolă şi m-am strâmbat simţind gustul interiorului propriei mele guri.

— Azi, poate şi mâine. Verifică cipul. Kadmin a dispărut. În locul tău, m-aş da puţin la fund.

Ortega făcu o faţă acră.

— Îmi spui să lucrez sub acoperire în propriul meu oraş?

— Nu-ţi spun să faci nimic.

Am scos Nemexul şi am ejectat încărcătorul pe jumătate golit cu mişcări aproape la fel de automate ca şi fumatul. Încărcătorul alunecă în buzunarul gecii.

— Îţi explic stadiul jocului. Trebuie să ne întâlnim undeva. Nu la Hendrix. Şi nici undeva unde ai putea fi urmărită. Nu-mi spune, doar scrie. Am făcut semn cu capul spre mulţimea din spatele barierelor: Oricine de acolo, cu nişte implanturi decente, poate decela şi amplifica această conversaţie.

— Iisuse. Îşi umflă obrajii: Asta-i tehno-paranoia, Kovacs.

— Nu-mi spune mie. Am trăit din asta.

Ea se gândi un moment, apoi scoase un pix şi mâzgăli ceva pe laterala pachetului de ţigări. Am pescuit din buzunar un

încărcător nou şi l-am introdus în Nemex, cu ochii încă scanând mulţimea.

— Uite. Ortega îmi aruncă pachetul: E o destinaţie discretă. Dă-o oricărui taxi din zona Golfului şi te va duce acolo. O să fiu acolo în seara asta, şi mâine seară. După aia, ne întoarcem la afaceri ca de obicei.

Am prins pachetul cu mâna stângă, am aruncat o privire scurtă numerelor şi l-am ascuns în geacă. Apoi am lovit cu palma laterala Nemexului ca să introduc primul glonţ pe ţeavă şi am îndesat pistolul la loc în tocul lui.

— Spune-mi când verifici cipul cortical, i-am zis, şi am plecat.

Capitolul Douăzeci şi Trei.

M-am îndreptat spre sud.

Deasupra capului meu autotaxiurile întreţeseau traficul cu o hipereficienţă programată şi coborau ocazional la nivelul solului în încercarea de a-şi stimula clienţii. Vremea deasupra traficului era în schimbare, norii cenuşii alergau dinspre vest şi picături rare de ploaie îmi loveau obrajii când priveam în sus. Am lăsat taxiurile în pace. Fii primitiv, ar fi spus Virginia Vidaura. Când te vânează o IA, singura ta speranţă e să sari din avionul electronic. Bineînţeles, pe câmpul de luptă asta se poate face mult mai uşor. Există o grămadă de noroi şi haos în care să te ascunzi. Un oraş modern – nebombardat – este un coşmar logistic pentru o asemenea evadare. Fiecare clădire, fiecare vehicul, fiecare stradă e conectată la reţea, şi fiecare tranzacţie pe care o faci te marchează pentru vânătorii de date.

Am găsit un bancomat cu aspect uzat şi mi-am completat de la el teancul subţiat de bancnote. Apoi m-am retras două cvartale şi am luat-o spre est până am găsit un telefon public. M-am căutat prin buzunare, am scos cardul, mi-am fixat electrozii pe cap şi am sunat.

Nu a apărut nicio imagine. Niciun sunet de conectare. Era un cip intern. Vocea izbucni brusc dintr-un ecran gol.

— Cine e?

— Mi-ai dat cartea de vizită, am spus, în eventualitatea că se întâmplă ceva important. Ei bine, acum este necesar să vorbim despre ceva al dracului de important, doctore.

Se auzi un clic când ea înghiţi în sec, doar o dată, apoi vocea ei reveni, egală şi rece.

— Ar trebui să ne întâlnim. Presupun că nu vrei să vii la instituţie.

— Presupui corect. Ştii podul cel roşu?

— Golden Gate; aşa se numeşte, zise ea sec. Da, îl cunosc.

— Să fii acolo la unsprezece. Pe şoseaua spre nord. Singură.

Am întrerupt legătura şi am format din nou.

— Reşedinţa Bancroft, cu cine doriţi să vorbiţi?

O femeie îmbrăcată sobru cu o coafură aducând aminte de tunsoarea lui Angin Chandra apăru pe ecran la o fracţiune de secundă după ce începuse să vorbească.

— Cu Laurens Bancroft vă rog.

— Pentru moment domnul Bancroft este într-o conferinţă.

Asta făcea ca lucrurile să fie şi mai uşoare.

— Bine. Când va fi disponibil, spuneţi-i că l-a căutat Takeshi Kovacs.

— Doriţi să vorbiţi cu doamna Bancroft? A lăsat instrucţiuni ca…

— Nu, am zis repede. Nu e nevoie. Vă rog să-i comunicaţi domnului Bancroft că nu voi putea fi contactat câteva zile, dar că o să-l sun din Seattle. Asta-i tot.

Am întrerupt legătura şi mi-am verificat ceasul. Mai rămăsese cam o oră şi patruzeci de minute din timpul pe care mi-l acordasem pentru a ajunge pe pod. Am pornit în căutarea unui bar.

Sunt copiat, am cip şi cinci dan am primit.

Şi nu mă tem de Omul Peticit.

Mica monedă a rimei copiilor străzii îmi sclipi din nămolul copilăriei mele. Dar eu mă temeam.

Ploaia nu începuse încă când ne-am apropiat de drumul către pod, dar norii se aglomerau supăraţi deasupra şi

parbrizul era stropit cu picături grele, prea rare ca să declanşeze ştergătoarele camionului. Am privit structura de culoarea ruginii pândind sus în faţa noastră prin distorsionarea provocată de picăturile de ploaie strivite şi am ştiut că urma să mă ud.

Nu era trafic pe pod. Turnurile de suspensie se ridicau ca nişte oase ale unui dinozaur incalculabil de imens deasupra culoarelor de asfalt pustii şi a pasarelelor laterale acoperite cu un moloz neidentificabil.

— Încetineşte, i-am spus tovarăşului meu când am trecut pe sub primul turn, şi vehiculul greu frână cu o forţă nedorită. L-am privit pieziş: Ia-o încet. Ţi-am spus, nu e o afacere riscantă. Doar mă întâlnesc cu cineva.

Nicholson Altoitul îmi aruncă o privire confuză de pe scaunul şoferului, şi o dată cu ea veni şi un damf de alcool stătut.

— Da, cum să nu. Cheltuieşti atâtea plastice cu şoferii în fiecare noapte, nu? Îi culegi de prin barurile din Licktown din milă?

Am ridicat din umeri.

— Crezi ce vrei. Dar mergi cu viteză redusă. Poţi să conduci cât vrei de repede după ce mă dau eu jos.

Nicholson îşi scutură capul ciufulit.

— E o prostie, omule…

— Acolo. Pe trotuar. Lasă-mă acolo.

În faţa noastră era o siluetă solitară sprijinită de balustradă, contemplând aparent panorama golfului. Nicholson se încruntă de concentrare şi-şi cocoşă umerii supradimensionaţi de la care, probabil, îşi primise porecla. Camionul obosit alunecă potolit dar nu tocmai lin peste două benzi şi opri cu un hop lângă bariera din dreapta.

Am sărit jos, am privit în jur după trecători, nu am văzut niciunul şi m-am căţărat înapoi în uşa deschisă.

— Bun, acum ascultă. O să dureze cel puţin două zile până ajung la Seattle, poate trei, aşa că tu ascunde-te în primul hotel de la periferia oraşului pe care îl oferă baza de date,

şi aşteaptă-mă acolo. Plăteşte cu cash, dar înregistrează-te cu numele meu. O să te contactez între zece şi unsprezece dimineaţa, aşa că să fii în hotel la ora aia. În restul timpului poţi să faci ce vrei. Îmi imaginez că ţi-am dat destui bani ca să nu te plictiseşti.

Nicholson Altoitul îşi dezveli dinţii cu o poftă de cunoscător, ceea ce făcu să-mi pară oarecum rău pentru oricine lucra în industria timpului liber din Seattle în acea săptămână.

— Nu-ţi fă probleme din cauza mea, omule, bătrânul Altoit ştie cum să apuce o distracţie de ţâţe.

— Mă bucur. Dar să nu te întinzi prea mult. S-ar putea să fim nevoiţi să ne mişcăm în grabă.

— Da, da. Şi restul plasticului, omule?

— Ţi-am spus. O să fii plătit când terminăm.

— Şi dacă nu apari în trei zile?

— În cazul ăsta, am spus în glumă, înseamnă că sunt mort. Dacă se întâmplă aşa, ar fi mai bine să dispari din vedere câteva săptămâni. N-o să piardă nimeni timpul căutându-te pe tine. Dacă mă găsesc pe mine o să fie fericiţi.

— Omule, nu cred că…

— O să fie bine. Ne vedem peste trei zile.

Am sărit înapoi pe pământ, am trântit uşa camionului şi am bătut de două ori în ea. Motorul porni huruind şi Nicholson aduse camionul iar în mijlocul şoselei.

Urmărindu-l cum se îndepărta, m-am întrebat în treacăt dacă se va duce într-adevăr la Seattle. Îi dădusem o cantitate considerabilă de bani, la urma urmelor, şi chiar cu promisiunea unei a doua plăţi cash dacă va urma instrucţiunile, tentaţia tot ar fi fost să întoarcă undeva pe coastă şi să se îndrepte direct către barul din care îl culesesem. Sau ar putea să devină iritabil, stând în hotel şi aşteptând o bătaie în uşă, şi să fugă înainte de încheierea celor trei zile. Nu-l prea puteam acuza pentru asemenea potenţiale trădări, întrucât nici eu nu aveam intenţia să mă ţin de cuvânt. Orice ar fi făcut era în regulă din partea mea.

În evaziunile din sistem trebuie să te lupţi cu presupunerile inamicului, spunea Virginia Vidaura în urechea mea. Provoacă cât mai multe interferenţe posibil fără să slăbeşti ritmul.

— Un prieten de-al tău, domnule Kovacs?

Doctoriţa se apropiase de barieră şi urmărea maşina îndepărtându-se.

— L-am cunoscut într-un bar, am spus eu adevărul, căţărându-mă până pe partea ei şi îndreptându-mă spre balustradă. Era aceeaşi privelişte pe care o văzusem atunci când Curtis mă adusese înapoi de la Casa Solară în ziua sosirii mele. În lumina strălucitoare dinainte de ploaie traficul aerian licărea pe deasupra clădirilor de dincolo de Golf ca un roi de licurici. Strângând din ochi, puteam distinge detaliile insulei Alcatraz, buncărul cu ziduri gri şi ferestre portocalii al PsychaSec SA. Dincolo se întindea Oakland-ul. În spatele meu, marea deschisă spre nord şi spre sud un kilometru solid de pod pustiu. Fiind rezonabil de sigur că nimic cu raza de acţiune mai scurtă ca a artileriei tactice nu mă putea surprinde aici, m-am întors s-o privesc pe doctoriţă.

Păru să se înfioare când privirea mea căzu pe ea.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat încet. Mici probleme de etică medicală?

— N-a fost ideea mea…

— Ştiu asta. Tu ai semnat doar externarea, ai închis ochii, chestii de genul ăsta. Aşadar cine a fost?

— Nu ştiu, zise ea nu foarte convinsă. Cineva a venit să-l vadă pe Sullivan. Un trup artificial. O asiatică, cred.

Am dat din cap. Trepp.

— Care au fost instrucţiunile lui Sulllivan?

— Localizator virtual, inserat între cipul cortical şi interfaţa neurală.

Detaliile clinice părură să-i dea putere. Glasul îi deveni mai ferm:

— Am făcut operaţia cu două zile înainte de a fi transferat. O microincizie în vertebră de-a lungul liniei inciziei iniţiale a cipului, şi astupată cu ţesut grefat. Nu se vede la nicio scanare în afara virtualului. Ar fi trebuit să treci printr-una completă neuro-electrică pentru a o găsi. Cum de-ai ghicit?

— N-a trebuit să ghicesc. Cineva s-a folosit de asta ca să mă localizeze şi să pună un contract pe capul meu cât timp mă aflu în afara depozitului poliţiei din Bay City. Asta înseamnă Ajutor şi Complicitate. Tu şi Sulivan intraţi la răcoare pentru cel puţin douăzeci de ani.

Ea privi critic de-a lungul podului gol.

— În cazul ăsta, de ce nu e poliţia aici, domnule Kovacs?

M-am gândit la acuzaţiile şi dosarele militare care trebuie să fi venit pe Pământ odată cu mine, şi cum se simţea ea stând aici singură cu cineva care făcuse toate acele lucruri. Cum trebuie să fi fost pentru ea să vină aici singură. Încet, un zâmbet timid îmi apăru în colţul gurii.

— Bine, sunt impresionat, am zis. Acum spune-mi cum se neutralizează porcăria asta.

Se uită cu seriozitate la mine, şi atunci începu să plouă. Picături grele, udând umerii paltonului ei. Le simţeam în părul meu. Am privit amândoi în sus şi am înjurat. O clipă mai târziu ea făcu un pas spre mine şi atinse o broşă grea de pe un rever al hainei. Aerul de deasupra noastră sclipi şi ploaia încetă să mai cadă pe mine. Ridicând din nou privirea, am văzut-o spărgându-se pe domul câmpului repulsiv de deasupra capetelor noastre. În jurul picioarelor, pavajul se întunecă mai întâi în pete şi apoi uniform, dar un cerc magic în jurul tălpilor noastre rămânea uscat.

— Ca să îndepărtezi de tot localizatorul e nevoie de microchirurgie similară cu cea de la amplasarea sa. Se poate face, dar nu în afara unei săli complete de micro-op. Dacă lipseşte ceva, rişti să avariezi interfaţa neurală, sau chiar canalele nervului spinal.

M-am mişcat puţin, nesimţindu-mă în largul meu atât de aproape de ea.

— Mda, mi-am închipuit.

— Păi, atunci probabil ţi-ai închipuit, zise ea îngânându-mi accentul, şi că poţi introduce fie un semnal derutant fie un cod oglindă în receptorul cipului cortical pentru a neutraliza semnătura emisiei.

— Dacă cunoşti semnătura originală.

— Dacă, aşa cum spui, cunoşti semnătura originală. Băgă mâna în buzunar şi scoase un disc mic, acoperit cu plastic, îl cântări pentru o clipă în palmă şi apoi mi-l întinse mie: Ei bine, acum o ai.

Am luat discul şi l-am privit meditativ.

— E autentic. Orice clinică neuro-electrică îţi va confirma asta. Dacă ai îndoieli, îţi pot recomanda…

— De ce faci asta pentru mine?

Îmi întâlni ochii, de data asta fără să tresară.

— N-o fac pentru tine, domnule Kovacs. O fac pentru mine.

Am aşteptat. Ea privi pentru o clipă în depărtare, peste Golf.

— Corupţia nu e ceva nou pentru mine, domnule Kovacs. Nimeni nu poate lucra mult timp într-o instituţie juridică şi să nu ajungă să recunoască un gangster. Sintetica era ceva de genul ăsta. Directorul Sullivan a făcut afaceri cu astfel de oameni de când lucrez eu în Bay City. Jurisdicţia poliţiei se opreşte la uşile noastre, iar salariile din cadrul Administraţiei nu sunt mari.

Îşi întoarse din nou privirea spre mine.

— Eu nu am luat niciodată bani de la oamenii ăştia, şi nici, până acum, nu am făcut ceva pentru ei. Dar de asemenea, niciodată nu m-am ridicat împotriva lor. A fost foarte uşor să mă îngrop în munca mea şi să mă prefac că nu văd ce se petrece.

— Ochiul uman este un dispozitiv minunat”, am citat absent din Poeme şi alte subterfugii. „Cu puţin efort, poate să nu vadă nici cea mai evidentă nedreptate”.

— Foarte competent exprimat.

— Nu îmi aparţine. Aşadar, cum de ai făcut operaţia?

Dădu din cap.

— Cum am spus, până acum am reuşit să evit contractele efective cu aceşti oameni. Sullivan mă repartizase la Reîntrupare pentru Lumile Exterioare fiindcă acolo nu era prea mult de lucru, iar favorurile pe care le făcea el erau toate locale. Aşa era mai uşor pentru amândoi. E un bun manager în privinţa asta.

— Atunci regret că am apărut eu.

— Da, s-a ivit o problemă. Ştia că ar fi părut ciudat dacă m-ar fi înlăturat din cadrul procedurilor în favoarea unuia dintre medicii lui mai supuşi, şi nu voia să se facă valuri. Aparent era vorba de ceva mare.

— Sublinie în derâdere cuvintele aşa cum subliniase mai devreme închipuitul meu.

— Oamenii ăştia aveau relaţii la nivel înalt, şi totul trebuia să se desfăşoare fără incidente. Dar el nu e prost, a avut o explicaţie perfect raţională pentru mine.

— Care anume?

Îmi aruncă o altă privire candidă.

— Că ai fi un psihopat periculos. O maşină de ucis înverşunată. Şi că, indiferent de motive, n-ar fi o idee bună să te lăsăm să înoţi prin valurile de date nemarcat. Să nu ai cum şti unde te-ai putea transfera odată scăpat din lumea reală. Iar eu am înghiţit asta. Mi-a arătat dosarele pe care le avea despre tine. O, n-a fost prost deloc. Nu, eu am fost.

M-am gândit la Leila Begin şi discuţia noastră despre psihopaţi de pe plaja virtuală. La propriile mele răspunsuri frivole.

— Sullivan n-ar fi prima persoană care mă numeşte psihopat. Şi nici tu prima persoană care o crede. Mesagerii, mă rog, sunt… Am ridicat din umeri şi am privit în depărtare. Au o etichetă. Simplificare pentru consumul publicului.

— Au spus o mulţime de lucruri despre voi. Că douăzeci la sută dintre crimele serioase din cadrul Protectoratului sunt provocate de Mesageri renegaţi. E adevărat?

— Procentul? Am privit în gol prin ploaie: N-am cum să ştiu. Acolo sunt o mulţime dintre noi, aşa e. Nu ai prea multe de făcut după ce eşti eliberat din cadrul Corpului. Nu ai voie să participi la nimic care ar putea conduce la o poziţie cu putere sau influenţă. Pe majoritatea lumilor îţi sunt interzise posturile publice. Nimeni nu are încredere în Mesageri, şi asta înseamnă că nu poţi promova. Nu ai perspective. Nu te poţi împrumuta, nu ai credit.

M-am întors spre ea.

— Iar ceea ce am fost noi antrenaţi să facem este atât de aproape de crimă încât aproape că nu există diferenţă. Doar că în cazul crimei e mai uşor. Cei mai mulţi criminali sunt proşti, probabil ştii asta. Chiar şi sindicatele organizate sunt ca nişte găşti de copii prin comparaţie cu Corpul. E uşor să obţii respect. Iar când ţi-ai petrecut ultimii zece ani din viaţă intrând şi ieşind din trupuri, răcindu-te pe cip sau trăind în virtual, ameninţările pe care le oferă legea sunt destul de amabile.

Am rămas amândoi tăcuţi un timp.

— Îmi pare rău, zise ea în cele din urmă.

— N-ai de ce. Oricine ar fi citit dosarele alea despre mine ar fi…

— Nu la asta mă refeream.

— Oh. Am coborât ochii pe discul din mâinile mele: Ei bine, dacă vrei să te căieşti pentru ceva, aş zice că tocmai ai făcut-o. Şi ascultă-mă pe mine, nimeni nu rămâne perfect curat. Singurul loc unde poţi face asta e stocarea.

— Da. Ştiu.

— Mă rog, da. Încă ceva aş mai vrea să ştiu.

— Da?

— Sullivan se află la Bay City Central în momentul ăsta?

— Era când am ieşit eu.

— Şi la ce oră e probabil să plece în seara asta?

— De obicei plecă în jur de ora şapte. Strânse buzele: Ce ai de gând să faci?

— Am de gând să-i pun nişte întrebări, am spus sincer.

— Şi dacă el nu vrea să răspundă?

— Cum ai spus, nu e prost.

Am pus discul în buzunarul gecii.

— Mulţumesc pentru ajutor, doctore. Ţi-aş sugera să nu te afli prin apropierea instituţiei pe la şapte în seara asta. Şi mulţumesc.

— Cum am mai zis, domnule Kovacs, fac asta pentru mine.

— Nu la asta mă refeream, doctore.

— Oh.

Mi-am lăsat uşor o mână pe braţul ei, apoi m-am îndepărtat de ea întorcându-mă în ploaie.

Capitolul Douăzeci şi Patru.

Lemnul băncii era uzat de zeci de ani de către ocupanţi într-o serie de depresiuni confortabile de forma feselor, iar braţele erau sculptate în mod similar. M-am întins printre curbe, căţărându-mi ghetele pe capătul băncii cel mai apropiat de uşa pe care o urmăream, şi m-am apucat să citesc graffiti-urile zgâriate în lemn. Eram ud după lunga plimbare înapoi prin oraş, dar sala era plăcut încălzită şi ploaia cădea neputincioasă pe lungile panouri transparente ale acoperişului de deasupra capului meu. După un timp, unul dintre roboţii de curăţenie de dimensiunile unui câine a venit să şteargă amprentele mele noroioase de pe podeaua de sticlă topită. L-am urmărit alene până şi-a terminat treaba şi înregistrarea sosirii mele pe bancă a fost ştearsă complet.

Ar fi fost frumos să cred că şi urmele mele electronice puteau fi şterse în acelaşi mod, dar acest mod de evadare aparţinea eroilor legendari din alte epoci.

Robotul de curăţenie plecă rostogolindu-se şi eu am revenit la graffiti. Majoritatea erau în amanglică sau spaniolă, glume vechi pe care le mai văzusem în sute de locuri similare; Cabron Modificado! şi Absent fără trup! clasicul Băştinaşul modificat a fost pe aici! dar sus pe spătarul băncii scrijelit cu capul în jos, ca o mică băltoacă

de calm inversat în toată furia şi orgoliul disperat, am descoperit un haiku bizar în kanji:

Pune-ţi noua carne ca pe nişte mănuşi împrumutate.

Şi arde-ţi din nou degetele.

Pesemne autorul se aplecase peste spătar când săpase în lemn, însă executase fiecare caracter cu o grijă elegantă. Am stat cu ochii pe caligrafie probabil timp îndelungat, în timp ce amintirile de pe Lumea lui Harlan cântau în capul meu ca nişte cabluri de înaltă tensiune.

O izbucnire neaşteptată de plâns în dreapta mea mă smulse din reverie. O tânără de culoare cu cei doi copii ai ei, de asemenea negri, se holbau la un bărbat alb de vârstă mijlocie, cu umerii aduşi, care stătea în faţa lor în nişte haine de lucru ale ONU largi şi vechi. Reuniune de familie. Faţa tinerei femei era o mască a şocului, probabil înţelegerea încă nu o lovise cu adevărat, iar fetiţa mai mică, care nu părea să aibă mai mult de patru ani, nu înţelegea deloc. Privea dincolo de bărbatul alb, gura ei formând întrebarea repetată: Unde e tata? Unde e tata? Faţa bărbatului sclipea în lumina venind prin acoperişul plouat – arăta de parcă plânsese încă de când îl târâseră afară din container.

Am întors capul spre o zonă pustie a sălii. Propriul meu tată trecuse drept pe lângă familia lui care îl aştepta şi ieşise din vieţile noastre atunci când fusese reîntrupat. Nu am ştiut niciodată nici măcar care era, deşi uneori m-am întrebat dacă mama nu surprinsese vreo scânteie de recunoaştere în ochii care o evitau, vreun ecou al atitudinii sau al mersului atunci când trecuse pe lângă noi. Nu ştiu dacă fusese prea ruşinat ca să ne înfrunte, sau mai degrabă prea excitat de norocul de a fi primit un trup mai sănătos decât propriul corp ruinat de alcool, şi plănuia deja noi trasee spre alte oraşe şi femei mai tinere. Aveam zece ani pe atunci. Am aflat prima dată despre asta când asistenţii ne alungaseră din instituţie cu puţin înainte de a închide pentru noapte. Stătusem acolo de la prânz.

Asistentul şef era un bărbat în vârstă, împăciuitor şi foarte priceput cu copiii. Pusese mâna pe umărul meu şi-mi vorbise cu blândeţe înainte de a ne conduce afară. Mamei mele îi făcuse o scurtă plecăciune şi murmurase ceva formal care îi permisese să-şi păstreze intact zidul autocontrolului.

Probabil vedea câţiva ca noi în fiecare săptămână.

Memorasem codul destinaţiei discrete a lui Ortega, pentru a avea ceva cu care să-mi ocup mintea, apoi fărâmiţasem bucata respectivă din pachetul de ţigări şi o înghiţisem.

Hainele mele erau aproape uscate atunci când Sullivan apăru prin uşile de la ieşirea instituţiei şi începu să coboare treptele. Trupul lui delicat era înfăşurat într-o haină de ploaie lungă şi cenuşie, şi purta o pălărie cu boruri, ceva ce nu mai văzusem în Bay City. Încadrată în V-ul dintre picioarele mele ridicate şi adusă aproape de neurachem, faţa lui arăta palidă şi obosită. M-am mişcat puţin pe bancă şi am atins tocul Philipsului cu vârfurile degetelor. Sullivan venea drept spre mine, dar când văzu silueta mea întinsă pe bancă strânse buzele în semn de dezaprobare şi îşi modifică traiectoria pentru a evita ceea ce probabil lua drept un vagabond parazitând instituţia. Trecu fără să-mi mai arunce o altă privire.

I-am dat câţiva metri avans şi apoi am sărit tăcut în picioare şi am luat-o după el, scoţând Philipsul din toc pe sub haină. L-am ajuns exact la ieşire. Când uşile se desfăceau ca să-l lase să treacă, l-am îmbrâncit brutal în şale şi am ieşit repede afară în urma lui. Se întoarse spre mine, cu chipul schimonosit de furie, când uşile începuseră să se închidă.

— Ce crezi că…

Restul frazei îi muri pe buze când observă cine eram.

— Directore Sullivan, am rostit afabil, şi i-am arătat Philipsul de sub geacă. Asta e o armă silenţioasă, iar eu nu sunt prea bine dispus. Te rog să faci exact ce-ţi spun.

Înghiţi în sec.

— Ce vrei?

— Vreau să vorbim despre Trepp, printre altele. Şi nu vreau să fac asta în ploaie. Hai să mergem.

— Maşina mea e…

— O idee foarte proastă, am admis. Să mergem pe jos. Şi, domnule Sullivan, numai dacă clipeşti spre o persoană necorespunzătoare te retez pe jumătate. N-o să vezi pistolul, nimeni n-o să-l vadă. Dar va fi tot acolo.

— Faci o greşeală, Kovacs.

— Nu prea cred. Am făcut semn cu capul spre rândurile rare de maşini parcate: Drept înainte, şi la stânga pe stradă. Continuă să mergi până-ţi spun eu să te opreşti.

Sullivan începu să răspundă ceva, dar am smucit spre el ţeava pistolului Philips şi tăcu. Mai întâi coborî oblic treptele spre parcare şi apoi, aruncând din când în când câte o privire în spate, traversă terenul accidentat către poarta dublă deformată care ruginise deschisă în balamale parcă de secole întregi.

— Ochii înainte, i-am strigat peste întinderea tot mai mare dintre noi. Sunt tot în spatele tău, nu e nevoie să-ţi faci griji.

Ieşind pe stradă, am păstrat o distanţă între noi de vreo zece metri şi m-am prefăcut complet străin de silueta din faţa mea. Nu era un cartier prea grozav şi nu erau prea mulţi oameni care să se plimbe prin ploaie. Sullivan era o ţintă uşoară pentru Philips chiar şi la o distanţă dublă.

Cinci cvartale mai încolo, am depistat ferestrele aburite ale restaurantului chinezesc pe care îl căutam. Am grăbit pasul şi m-am apropiat de umărul dinspre stradă al lui Sullivan.

— Acolo. Intră în separeul din spate şi aşază-te.

Am scanat o singură dată strada, n-am văzut nimic care să iasă în evidenţă, şi l-am urmat pe Sullivan înăuntru.

Localul era aproape gol, clienţii din timpul zilei plecaseră demult iar cei de seara încă nu apăruseră. Două chinezoaice bătrâne stăteau într-un colţ cu eleganţa emaciată a buchetelor ofilite, clătinând la unison din capete.

În partea opusă a restaurantului patru tineri în costume de mătase în culori palide stăteau tolăniţi cu un aer periculos şi se jucau cu piese hardware scumpe. La o masă de lângă una dintre ferestre, un alb gras se lupta cu un bol enorm de chow mein parcurgând în acelaşi timp paginile unei holoreviste pornografice. Un ecran fixat sus pe perete transmitea un sport local greu de înţeles.

— Ceai, i-am spus tânărului chelner care a venit să ne întâmpine, şi m-am aşezat în separeu în faţa lui Sullivan.

— N-o să scapi uşor cu asta, zise el fără convingere. Chiar dacă mă omori, dacă mă omori real, vor cerceta cele mai recente reîntrupări şi mai devreme sau mai târziu vor ajunge la tine.

— Da, poate vor afla chiar şi despre operaţia neoficială suferită de acest trup înainte de a sosi eu.

— Ticăloasa. O să…

— Nu eşti în poziţia să ameninţi, i-am spus blând. De fapt nu eşti în poziţia să faci nimic altceva decât să răspunzi la întrebările mele şi să speri că te cred. Cine ţi-a spus să mă marchezi?

Tăcere, în afară de transmisia meciului pe ecranul de pe perete. Sullivan se holba posac la mine.

— Bine, o să fac lucrurile mai uşoare pentru tine. Răspunde simplu cu da sau nu. O artificială pe nume Trepp a venit să te vadă. A fost pentru prima dată când ai făcut afaceri cu ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Cu o furie reţinută, l-am lovit puternic cu dosul mâinii peste gură. Se prăbuşi în lateral peste peretele separeului, pierzându-şi pălăria. Conversaţia tinerilor în mătăsuri se întrerupse brusc, apoi se reluă foarte animat când le-am aruncat o privire piezişă. Cele două bătrâne se ridicară ţepene în picioare şi dispărură pe o uşă din spate. Albul nici măcar nu-şi ridică privirea din revistă. M-am aplecat peste masă.

— Directore Sullivan, nu înţelegi ce vreau să-ţi spun. Sunt foarte interesat să aflu cui m-ai vândut. N-am de gând să renunţ doar pentru că tu ai nişte scrupule reziduale privind confidenţialitatea clientului. Crede-mă, nu te plătesc suficient ca să-mi rezişti.

Sullivan se îndreptă de spate, ştergându-şi sângele care îi picura din colţul gurii. Spre cinstea lui, reuşi un surâs amar cu partea nevătămată a buzelor.

— Crezi că n-am mai fost ameninţat şi înainte, Kovacs?

Mi-am examinat mâna cu care îl lovisem.

— Cred că ai prea puţină experienţă în domeniul violenţei personale, şi asta ar putea fi un dezavantaj. O să-ţi dau şansa să-mi spui ceea ce vreau să ştiu aici şi acum. După aceea mergem într-un loc izolat fonic. Deci, cine a trimis-o pe Trepp?

— Eşti un bătăuş ordinar, Kovacs. Nimic altceva decât…

Am izbit cu pumnul peste masă în ochiul lui stâng. Zgomotul fu mai redus ca la palma anterioară. Sullivan gemu şocat şi se retrase din faţa loviturii, ghemuindu-se în scaun. Am aşteptat pasiv să-şi revină. În mine se ridica ceva rece, ceva născut pe băncile instituţiei judiciare din Newpest şi călit în anii de neplăceri inutile la care fusesem martor. Speram ca Sullivan să nu fie atât de rezistent cum încerca să pară, de dragul amândoura. M-am aplecat din nou către el.

— Tu ai spus-o, Sullivan. Sunt un bătăuş ordinar. Nu un criminal respectabil ca tine. Nu sunt Mat, nici om de afaceri. Nu deţin titluri de proprietate, relaţii sociale, nu am dobândit respectabilitate. Sunt doar eu însumi, iar tu îmi stai în cale. Aşadar hai s-o luăm de la capăt. Cine a trimis-o pe Trepp?

— Nu ştie, Kovacs. Îţi pierzi timpul.

Vocea femeii era uşoară şi veselă, puţin ridicată ca să ajungă până la mine din dreptul uşii în care stătea, cu mâinile în buzunarele hainei negre lungi. Era suplă şi palidă, cu păr negru tuns scurt şi un echilibru în felul de a

sta care trăda antrenament în luptă. Sub haină purta o tunică gri matlasată care părea rezistentă la impact şi pantaloni asortaţi băgaţi în nişte ghete până la gleznă. Un singur cercel de argint de forma unui electrod defect i se legăna în urechea stânga. Părea să fie singură.

Am coborât încet pistolul Philips, şi fără să dau de înţeles că aş fi ţintit spre ea, pricepu aluzia să intre indiferentă în local. Tinerii în mătăsuri îi urmăriră fiecare pas, dar ea nu dădu vreun semn că ar fi conştientă de privirile lor. Când se afla la vreo cinci paşi de separeul nostru, îmi aruncă o privire întrebătoare şi începu să scoată încet mâinile din buzunare. Am dat din cap, şi ea completă mişcarea, etalând palmele deschise şi degetele împodobite cu inele de sticlă neagră.

— Trepp?

— Corect. Ai de gând să mă laşi să mă aşez?

Am făcut semn cu Philipsul spre locul din faţa mea, unde Sullivan îşi ţinea ambele mâini apăsate pe ochi.

— Dacă-l poţi convinge pe asociatul tău să se dea mai încolo. Şi ţine-ţi mâinile deasupra mesei.

Femeia zâmbi şi înclină din cap. Îi aruncă o privire lui Sullivan, care se strângea deja lângă perete ca să-i facă loc, şi apoi, păstrându-şi mâinile în lateral, se strecură elegant alături de el. Economia de mişcări era atât de strictă încât cercelul ei pedant abia se mişcă. Odată aşezată, îşi apăsă ambele palme pe tăblia mesei din faţa ei.

— Asta te face să te simţi mai în siguranţă?

— E suficient, am zis, observând că inelele, ca şi cercelul, erau o glumă. Fiecare inel arăta, ca la razele X, o secţiune de un albastru fantomatic a oaselor degetului de dedesubt. Stilul lui Trepp, cel puţin, ar fi putut ajunge să-mi placă.

— Nu i-am spus nimic, icni Sullivan.

— Nu ştii nimic care să merite osteneala, zise Trepp fără interes. Nici măcar nu întoarse privirea spre el: Aş zise că eşti norocos că am apărut. Domnul Kovacs nu pare a fi cineva care să accepte răspunsul „nu ştiu”. Am dreptate?

— Ce vrei, Trepp?

— Am venit să ajut.

Trepp ridică privirea când auzi zgomot în restaurant. Chelnerul sosise aducând o tavă cu un ceainic mare şi două ceşti fără mâner.

— Tu ai comandat asta?

— Da. Serveşte-te.

— Mulţumesc, îmi place tare mult chestia asta. Trepp aşteptă până când chelnerul puse totul jos, apoi îşi făcu de lucru cu ceainicul. Sullivan, vrei şi tu o ceaşcă? Hei, mai adu o ceaşcă, te rog. Mulţumesc. Aşadar, ce spuneam?

— Ai venit să ajuţi, am subliniat eu.

— Mda. Trepp sorbi din ceaiul verde şi mă privi peste marginea ceştii: Exact. Sunt aici ca să clarific lucrurile. Vezi, tu încerci să smulgi informaţiile de la Sullivan cu forţa. Iar el habar n-are. Persoana lui de contact am fost eu, aşa că iată-mă. Vorbeşte cu mine.

Am privit-o plat.

— Te-am omorât săptămâna trecută, Trepp.

— Da, aşa mi s-a spus. Trepp lăsă jos ceaşca de ceai şi-şi privi critic propriile oase ale degetelor. Desigur, eu nu-mi amintesc asta. De fapt, nici măcar nu te cunosc, Kovacs. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am intrat în container cu o lună în urmă. Tot ceea ce a urmat s-a şters. Cea pe care ai prăjit-o tu în acel transportor a murit. Nu eram eu. Deci, fără resentimente, nu?

— N-ai stocare prin telecomandă, Trepp?

Ea pufni.

— Glumeşti? Îmi câştig pâinea făcând asta, la fel ca şi tine, dar nu câştig chiar aşa de mult. Oricum, cine are nevoie de porcăria aia? După cum văd eu lucrurile, dacă o dai în bară trebuie să plăteşti pentru asta. Eu am dat-o în bară cu tine, nu-i aşa?

Am sorbit din ceaiul meu şi am rememorat lupta din maşină, reconsiderând unghiurile de vedere.

— Ai fost cam lentă, am recunoscut. Puţin neglijentă.

— Da, neglijentă. Trebuie să am grijă aici. Folosirea de trupuri artificiale te face aşa. Foarte anti-Zen. Am un sensei la New York, asta îl face să se suie pe pereţi.

— Cu atât mai rău, am spus răbdător. Acum vrei să-mi spui cine te-a trimis?

— Ba mai mult de-atât. Eşti invitat să te întâlneşti cu Persoana. Dădu din cap văzându-mi expresia: Da, Ray vrea să vorbească cu tine. La fel ca data trecută, numai că de data asta e o plimbare de bună voie. Se pare că nu merge prea bine cu tine constrângerea.

— Şi Kadmin? E şi el amestecat în asta?

Trepp inspiră printre dinţi.

— Kadmin e… Kadmin e o problemă oarecum colaterală în momentul de faţă. Chiar puţin jenantă. Dar cred că ne putem descurca şi cu asta. Chiar nu pot să-ţi spun mai multe acum. Îi aruncă o privire în lateral lui Sullivan, care începuse să se îndrepte şi să fie atent: Mai bine am merge altundeva.

— În regulă, am aprobat. Te urmez. Dar hai să stabilim câteva reguli de bază înainte de a porni. Unu, fără virtual.

— Aici ţi-am luat-o cu mult înainte. Trepp îşi termină ceaiul şi se ridică de la masă. Instrucţiunile mele spun să te conduc direct la Ray. În carne şi oase.

Am pus mâna pe braţul ei şi ea îşi întrerupse brusc mişcarea.

— Doi. Fără surprize. Îmi explici exact ce o să se întâmple înainte de a se întâmpla. Nimic neaşteptat, altfel o să continui să-l dezamăgeşti pe sensei.

— În regulă. Fără surprize. Trepp afişă un zâmbet uşor forţat care îmi sugera că nu e obişnuită să fie apucată de braţ. O să ieşim din restaurant şi o să luăm un taxi. Eşti de acord?

— Atâta timp cât e gol.

I-am dat drumul braţului şi ea îşi continuă mişcarea, ridicându-se fluid, tot cu mâinile depărtate în lateral. Am

băgat mâna în buzunar şi i-am aruncat lui Sullivan câteva bancnote de plastic.

— Tu rămâi aici. Dacă îţi văd mutra ieşind pe uşă înainte să fi plecat noi, îi fac o gaură. Ceaiul a fost din partea mea.

Am urmat-o pe Trepp spre uşă, iar chelnerul sosi cu ceaşca lui Sullivan şi cu o batistă mare albă, probabil pentru buza strivită a directorului. Simpatic puştiul. Se poticni efectiv încercând să nu-mi taie calea, iar în privirea pe care mi-o aruncă erau amestecate dezgustul şi teama. În siajul furiei îngheţate care mă copleşise mai înainte, îl simpatizam mai mult decât şi-ar fi putut el închipui.

Tinerii în mătăsuri ne urmăriră ieşind cu concentrarea rece a şerpilor.

Afară încă ploua. Mi-am ridicat gulerul şi am privit-o pe Trepp scoţând un pager pentru transport şi fluturându-l detaşată deasupra capului.

— Aşteaptă o clipă, zise, aruncându-mi o privire lungă şi curioasă. Ştii cui aparţine locul ăsta?

— Am presupus.

Scutură din cap.

— Un restaurant al triadelor. Al dracului loc pentru un interogatoriu. Sau doar îţi place să trăieşti periculos?

Am ridicat din umeri.

— Acolo de unde vin eu, criminalii stau departe de luptele altora. În general le lipseşte tupeul. Ar fi fost mult mai probabil să se amestece vreun cetăţean cumsecade.

— Nu şi pe aici. Majoritatea cetăţenilor cumsecade sunt prea cumsecade ca să se implice în scandalurile unor necunoscuţi. Părerea lor e că pentru asta există poliţia. Eşti de pe Lumea lui Harlan, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Atunci poate că e ceva quellist. Aşa consideri?

— Poate.

Un autotaxi coborî în spirală prin ploaie răspunzând pagerului. Trepp se dădu la o parte de lângă trapa deschisă

şi arătă ironic compartimentul gol din interior. Am schiţat un zâmbet.

— După tine.

— Cum vrei.

Urcă la bord şi-mi făcu loc să intru. M-am aşezat în spate pe locul din faţa ei şi i-am urmărit mâinile. Când văzu unde mă uitam, rânji şi-şi desfăcu braţele crucificându-se pe spătarul scaunului. Trapa se închise, adăpostindu-ne de perdeaua lunecoasă a ploii.

— Bine aţi venit la serviciile Urbline, zise taxiul amabil. Vă rog declaraţi destinaţia dumneavoastră.

— Aeroport, spuse Trepp, întinzându-se pe scaun şi urmărindu-mi reacţia. Terminalul pentru aeronave particulare.

Taxiul se ridică. Am privit pe lângă Trepp afară în ploaie prin fereastra din spate.

— Deci nu e o excursie locală, am rostit fără intonaţie.

Îşi strânse mâinile, ţinând palmele în sus.

— Ei bine, ne-am imaginat că n-o să mergi virtual, aşa că trebuie s-o facem în modul mai dificil. Sub-orbital. Durează cam trei ore.

— Sub-orbital? Am inspirat adânc şi am atins uşor tocul Philipsului: Ştii, o să fiu foarte supărat dacă cineva mă roagă să declar armamentul înainte de decolare.

— Mda, ne-am imaginat şi asta. Relaxează-te, Kovacs, m-ai auzit că am spus terminalul particular. E un zbor special, doar pentru tine. Poţi să iei la bord şi o nenorocită de bombă nucleară tactică dacă vrei. OK?

— Unde mergem, Trepp?

Zâmbi.

— În Europa, zise.

Capitolul Douăzeci şi Cinci.

Indiferent unde aterizasem în Europa, vremea era mai bună. Am părăsit staţia bondoacă, fără ferestre a sub-orbitalului pe coridorul de sticlă topită şi ne-am îndreptat spre clădirea terminalului prin strălucirea soarelui care îmi

apăsa fizic corpul chiar şi prin geacă. Cerul de deasupra era de un albastru necompromis de la un orizont la altul, iar aerul părea solid şi uscat. Conform pilotului, era doar ora amiezii. Mi-am dat jos geaca.

— Ar trebui să ne aştepte o limuzină, zise Trepp peste umăr.

Am trecut, fără formalităţi, în interiorul terminalului traversând o zonă de microclimat unde palmierii şi alte plante tropicale mai greu de recunoscut se întindeau spre tavanul de sticlă masivă. O ploaie uşoară cădea din sistemul de stropire, făcând aerul plăcut de umed după ariditatea de afară. De-a lungul intervalelor dintre copaci copiii se jucau şi ţipau, iar bătrânii stăteau picotind pe băncile de fier forjat într-o coexistenţă aparent imposibilă. Generaţia de mijloc era adunată în jurul standurilor cu cafea, vorbind şi gesticulând mai mult decât văzusem în Bay City şi lăsând impresia că habar n-au de factorii de timp şi de orarele care guvernează majoritatea clădirilor terminalelor.

Mi-am aranjat geaca peste umăr ca să-mi ascund pe cât posibil armele şi am urmat-o pe Trepp printre copaci. N-am fost destul de rapid pentru privirile a doi paznici care stăteau sub un palmier din apropiere, nici pentru a fetiţei care îşi târşâia picioarele pe marginea aleii în direcţia noastră. Trepp făcu un semn paznicilor care înţepeniseră, şi ei îşi reluară vechile atitudini relaxate dând din cap. Categoric, eram aşteptaţi. Fetiţa nu fu la fel de uşor de cumpărat – se holbă la mine cu ochii măriţi până când am format un pistol din degete şi am împuşcat-o cu efecte sonore zgomotoase. Apoi ea îşi arătă dinţii într-un zâmbet imens şi se ascunse după banca cea mai apropiată. Am auzit-o împuşcându-mă în spate tot drumul pe alee.

Ajunşi din nou afară, Trepp mă conduse pe lângă un şir de taxiuri spre locul unde un transportor negru anonim lenevea dincolo de zonele de aşteptare. Ne-am urcat în răcoarea aerului condiţionat pe nişte scaune automulante de un gri palid.

— Zece minute, promise ea când ne ridicarăm în aer. Ce părere ai de microclimat?

— Foarte frumos.

— Sunt peste tot în aeroport. În weekend, oamenii vin din centrul oraşului ca să petreacă ziua acolo. Ciudat, nu?

Am mormăit şi am privit pe fereastră în timp ce ne deplasam peste străzile spiralate ale unui oraş important. În depărtare, o câmpie prăfoasă se întindea până la orizont şi până la albastrul aproape dureros al cerului. În stânga, puteam vedea munţii înălţându-se.

Trepp păru să preia lipsa mea de chef de vorbă şi-şi făcu de lucru cu mufa unui telefon pe care şi-o înfipse în spatele urechii cu cercelul cel nostim. Un alt cip intern. Ochii i se închiseră când începu apelul, iar eu am rămas cu sentimentul bizar al singurătăţii pe care-l ai când cineva foloseşte astfel de lucruri.

Îmi convenea să fiu singur.

Adevărul e că nu prea fusesem un companion plăcut pentru Trepp în cea mai mare parte a călătoriei. În cabina navei rămăsesem cu încăpăţânare retras în ciuda interesului evident al lui Trepp în privinţa trecutului meu. În cele din urmă renunţase să mai încerce să-mi extragă anecdote despre Lumea lui Harlan şi Corp şi se străduise în schimb să mă înveţe câteva jocuri de cărţi. Impulsionat de aceeaşi fantomă a politeţii culturale, am încercat şi eu acelaşi lucru, dar doi nu era numărul ideal de jucători în niciunul dintre cazuri şi nici nu ne stătea mintea la asta. Am aterizat în Europa în linişte, fiecare parcurgând propria selecţie din setul de înregistrări media al jetului. În ciuda aparentei lipsei de preocupare a lui Trepp pentru această problemă, îmi era greu să uit circumstanţele ultimei noastre călătorii împreună.

Sub noi, câmpia făcu loc unor pante din ce în ce mai verzi şi în special unei văi unde culmile împădurite păreau să se strângă în jurul a ceva construit de om. Când am început să coborâm, Trepp se deconectă cu o fluturare de pleoape

care arăta că nu se ostenise să deconecteze mai întâi cipurile sinapselor – lucru strict interzis de majoritatea producătorilor, dar poate că se dădea mare. Abia am remarcat faptul. Cea mai mare parte a atenţiei mele era absorbită de lucrul lângă care aterizam.

Era o cruce masivă de piatră, mai mare decât orice văzusem până acum, şi erodată de vreme. Când transportorul coborî spre baza ei şi apoi în spatele ei, mi-am dat seama că cei care construiseră acel monument îl aşezaseră peste o imensă cetate centrală de piatră, astfel încât dădea impresia unui mâner de sabie titanic scufundat în pământ de către un zeu războinic ieşit la pensie. Era perfect în armonie cu dimensiunile munţilor din jur, ca şi cum ar fi fost imposibil ca omul să o fi pus acolo. Terasele de piatră şi clădirile auxiliare de sub contraforturi, ele însele de dimensiuni monumentale, deveneau aproape nesemnificative alături de prezenţa copleşitoare a acelui unic artefact.

Trepp mă urmărea cu ochi sclipitori.

Limuzina se aşeză pe una dintre extensiile de piatră şi noi am coborât, strângând ochii în soarele de amiază.

— Aparţine catolicilor? am riscat eu.

— Aparţinea pe vremuri. Trepp porni spre un rând de porţi înalte de oţel încastrate în stânca din faţa noastră. Atunci când a fost construită. Acum e proprietate particulară.

— Cum adică?

— Întreabă-l pe Ray.

Acum Trepp era cea neinteresată de conversaţie. Ca şi cum ceva din vasta structură ar fi scos la suprafaţă o latură diferită a caracterului ei. Plutea spre porţi parcă atrasă de un magnet.

Când am ajuns în dreptul portalurilor, acestea se deschiseră căscând leneş cu un uruit stins de balamale motorizate şi se opriră la o deschidere de aproximativ doi metri. I-am făcut semn lui Trepp, iar ea păşi peste prag cu o

ridicare din umeri. Ceva se deplasă ca un păianjen coborând pe zidurile aflate în semiîntuneric de o parte şi de alta a intrării. Am strecurat o mână spre tocul Nemexului, ştiind de la început că era inutil. Acum ne aflam pe tărâmul uriaşilor.

Ţevi de tun scheletice de lungimea unui om răsăriră din întuneric când cei doi roboţi santinelă ne adulmecară. Am apreciat calibrul ca fiind cam acelaşi cu al sistemului de apărare al Hendrix-ului, şi mi-am abandonat armele. Cu un ciripit vag de insectă, unităţile automate de ucis se retraseră şi se căţărară pe ziduri înapoi în cuiburile lor. La baza celor două nişe în care trăiau ele am putut distinge nişte îngeri masivi de fier înarmaţi cu săbii.

— Vino. Vocea lui Trepp suna nefiresc de tare în liniştea catedralei. Crezi că dacă am fi vrut să te omorâm te-am fi adus până aici?

Am urmat-o în jos pe nişte trepte de piatră în partea principală a încăperii. Ne găseam într-o bazilică enormă care probabil se întindea sub întreaga lungime a suportului crucii şi al cărei tavan se pierdea în umbră sus deasupra noastră. În faţă se afla un alt set de trepte, ducând spre o secţiune mai ridicată şi puţin mai îngustă în care lumina era mai puternică. Când am ajuns acolo, am văzut că tavanul se arcuia peste statuile de piatră ale unor gardieni cu glugi, odihnindu-şi mâinile pe mânere solide de săbii şi curbându-şi buzele în surâsuri vag dispreţuitoare sub glugile lor.

Mi-am simţit propriile buze strâmbându-se într-o tentativă de răspuns, iar gândurile îmi zburară la explozibili cu rază mare de acţiune.

La capătul bazilicii atârnau în aer nişte obiecte cenuşii. Pentru o clipă am crezut că priveam o serie de monoliţi prinşi într-un câmp de forţă permanent, apoi unul dintre obiectele cenuşii alunecă uşor într-un curent de aer rece, şi brusc mi-am dat seama ce sunt.

— Eşti impresionat, Takeshi-san?

Vocea, japoneza elegantă în care mi se adresase, mă loviră ca o cianură. Forţa emoţiei îmi blocă pe moment respiraţia şi am simţit curentul zimţat al neurachemului reacţionând. Mi-am permis să mă întorc în direcţia vocii, încet. Undeva sub ochi un muşchi mi se zbătea sub dorinţa reprimată de a deveni violent.

— Ray, am rostit, în amanglică. Ar fi trebuit să-mi dau naibii seama de asta încă de la lansare.

Reileen Kawahara păşi din cadrul uşii situate pe una dintre laturile încăperii cu care se termina bazilica şi făcu o plecăciune ironică. Îmi răspunse într-o amanglică fluentă.

— Da, poate că ar fi trebuit să-ţi dai seama, cugetă ea. Dar dacă îmi place un lucru la tine, Kovacs, ăsta este capacitatea ta nesfârşită de a fi surprins. Cu toată atitudinea ta de veteran de război, rămâi în esenţă un inocent. Şi în timpurile astea nu e o realizare proastă. Cum reuşeşti?

— Secret comercial. Trebuie să fii o fiinţă umană ca să înţelegi.

Insulta trecu nebăgată în seamă. Kawahara privi în jos la podeaua de marmură de parcă ar fi văzut-o zăcând acolo.

— Da, mă rog, cred că am mai trecut prin asta.

Mintea îmi zbură înapoi în New Beijing şi structurile de putere canceroase pe care interesele lui Kawahara le creaseră acolo, la strigătele stridente ale celor torturaţi pe care ajunsesem să le asociez cu numele ei.

M-am apropiat de unul dintre ambalajele cenuşii şi l-am lovit cu palma. Suprafaţa aspră cedă sub mâna mea şi obiectul se clătină puţin pe cabluri. Ceva se foi greoi în interior.

— Anti-glonţ, nu?

— Mmm. Kawahara îşi aplecă capul într-o parte: Depinde de glonţ, aş spune. Dar categoric sunt rezistente la impact.

Am reuşit cumva să râd.

— O serie de utere anti-glonţ! Numai tu, Kawahara. Numai tu ai nevoie să-ţi fereşti clonele de gloanţe, şi apoi să le

îngropi sub un munte.

Înaintă în lumină, şi forţa urii mele se ridică şi mă izbi în stomac în timp ce o priveam. Reileen Kawahara pretindea că provine din mahalalele contaminate ale Fission City, Western Australia, dar, chiar dacă era adevărat, ea lăsase demult în urmă orice urmă a originii sale. Silueta din faţa mea avea siguranţa unei dansatoare, un echilibru al corpului subtil atractiv fără să necesite o reacţie hormonală puternică şi imediată, iar chipul de deasupra lui era serafic şi inteligent. Era trupul pe care îl folosise în New Beijing, cultivat în mod obişnuit şi neafectat de niciun fel de implanturi. Organism pur, ridicat la nivel de artă. Kawahara se înveşmântase în negru, o fustă din petale ţepene ca de lalea acoperindu-i partea de jos a corpului până la jumătatea gambei şi o bluză fină de mătase care i se mula pe tors ca o apă întunecată. Pantofii din picioare imitau încălţămintea de pe navele spaţiale dar aveau un toc mic, iar părul ei roşcat era tăiat scurt şi dat înapoi de pe faţa cu trăsături energice. Arăta ca personajul unei reclame pentru un fond de investiţii oarecum sexy.

— Puterea e de obicei îngropată, zise ea. Gândeşte-te la buncărele Protectoratului de pe Lumea lui Harlan. Sau la grotele în care te ascundea Corpul Mesagerilor când erai transformat în numele lor. Esenţa controlului este să rămână ascuns vederii, nu-i aşa?

— Judecând după cum am fost condus în ultima săptămână, aş zice că da. Acum vrei să trecem la treabă?

— Foarte bine.

Kawahara aruncă o privire spre Trepp, care hoinărea în semiîntuneric cu gâtul întors către tavan ca un turist. M-am uitat în jur după un loc în care să mă aşez şi nu am găsit niciunul.

— Ştii, fără îndoială, că eu te-am recomandat lui Laurens Bancroft.

— Mi-a spus asta.

— Da, şi dacă hotelul tău s-ar fi dovedit mai puţin isteric, lucrurile nu ar fi scăpat aşa de rău de sub control. Am fi putut avea această conversaţie cu o săptămână în urmă, şi am fi scutit pe toată lumea de o mulţime de suferinţe inutile. Nu era în intenţia mea să fii atacat de Kadmin. Instrucţiunile lui erau să te aducă aici în viaţă.

— A avut loc o schimbare de program, am zis, plimbându-mă de-a lungul curburii încăperii. Kadmin nu-şi urmează instrucţiunile. A încercat să mă asasineze azi dimineaţă.

Kawahara făcu un gest de iritare.

— Ştiu. De asta ai fost adus aici.

— Tu l-ai eliberat?

— Da, bineînţeles.

— Avea de gând să se întoarcă împotriva ta?

— I-a spus lui Keith Rutherford că nu se simte utilizat în avantajul său în această afacere. Şi că îi este greu să onoreze contractul cu mine dintr-o asemenea poziţie.

— Subtil.

— Nu-i aşa. Niciodată nu pot rezista unei negocieri sofisticate. Am simţit că merita să reinvestesc în el.

— Aşa că l-ai asmuţit împotriva mea, l-ai scos şi l-ai trimis la Carnage pentru reîntrupare, corect?

Am căutat prin buzunare şi am găsit ţigările lui Ortega. În crepusculul bazilicii, pachetul familiar era ca o ilustrată dintr-un alt loc.

— Nu-i de mirare că Panama Rose nu-l avea pe cel de-al doilea luptător când am ajuns noi acolo. Probabil tocmai îl terminase de reîntrupat pe Kadmin. Nenorocitul a ieşit de acolo ca martir al Mâinii Drepte a lui Dumnezeu.

— Cam în acelaşi moment în care tu urcai la bord, aprobă Kawahara. De fapt, am înţeles că poza în servitor şi tu ai trecut pe lângă el. Aş prefera să nu fumezi aici.

— Kawahara, aş prefera să mori de hemoragie internă, dar presupun că n-o să-mi faci plăcerea.

Am atins ţigara de petecul de aprindere şi am adus-o la viaţă, amintindu-mi. Bărbatul îngenuncheat în ring. Am

derulat secvenţa încet. Pe puntea navei unde se găsea arena de lupte, privind în jos la motivul pictat pe ring. Faţa întoarsă în sus în timp ce treceam. Da, chiar zâmbise. Am rânjit amintirii.

— Eşti mai puţin curtenitor decât s-ar cădea unui om în situaţia ta.

M-am gândit că, sub răceală, se putea detecta o urmă de iritare în glasul ei. În ciuda atât de mult doritului autocontrol, Reileen Kawahara nu se pricepea mai bine să facă faţă lipsei de respect decât Bancroft, generalul MacIntyre sau orice altă creatură din zona puterii cu care avusesem de-a face.

— Viaţa ta e în pericol şi eu sunt în poziţia din care ţi-o pot apăra.

— Viaţa mea a mai fost în pericol şi înainte, i-am spus. De obicei din cauza unui rahat ca tine care ia decizii pe scară largă despre cum ar trebui să decurgă realitatea. Deja l-ai lăsat pe Kadmin să se apropie prea mult ca să mă simt confortabil. De fapt, probabil că el a folosit localizatorul tău virtual ca s-o facă.

— Eu l-am trimis, scrâşni Kawahara, ca să te aducă. Din nou nu m-a ascultat.

— Nu numai atât. Mi-am frecat reflex vânătaia de pe umăr: De ce aş crede că o să te descurci mai bine data viitoare?

— Pentru că ştii că pot.

Kawahara traversă centrul încăperii, aplecându-şi capul ca să evite sacii cenuşii de piele ai clonelor, şi tăindu-mi calea. Chipul îi era încordat de furie.

— Sunt una dintre cele mai puternice şapte fiinţe umane din acest sistem solar. Am acces la puteri pentru care Comandantul General Executiv al ONU ar ucide.

— Ţi s-a urcat la cap, Reileen. Nu m-ai fi găsit nici măcar pe mine dacă nu l-ai fi urmărit pe Sullivan. Cum naiba o să-l găseşti pe Kadmin?

— Kovacs, Kovacs. În râsul ei era categoric un tremur, ca şi cum s-ar fi luptat cu dorinţa de a-şi înfige degetele în orbitele mele. Ai măcar cea mai vagă idee despre ce s-ar întâmplă pe străzile oricărui oraş de pe Pământ, dacă aş pune pe cineva sub urmărire? Ai idee cât de uşor mi-ar fi să te distrug aici şi acum?

Am tras deliberat din ţigară şi am suflat fumul către ea.

— După cum a spus credincioasa ta Trepp cu mai puţin de zece minute în urmă, de ce să mă aduci aici doar ca să mă distrugi? Vrei ceva de la mine. Ce anume?

Trase aer pe nas, puternic. Un val de calm i se aşternu pe faţă şi făcu câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de confruntare.

— Ai dreptate, Kovacs. Te vreau viu. Dacă dispari acum, Bancroft o să primească mesajul greşit.

— Sau mesajul corect. Am râcâit absent literele gravate în piatra de sub picioarele mele: Tu l-ai prăjit?

— Nu – Kawahara părea aproape amuzată. S-a sinucis.

— Mda, aşa e.

— Dacă tu crezi sau nu asta mie îmi e indiferent, Kovacs. Ceea ce vreau de la tine e un final al anchetei. Un final curat.

— Şi cum sugerezi să obţin asta?

— Nu-mi pasă. Inventează ceva. La urma urmelor eşti Mesager. Convinge-l. Spune-i că tu crezi că verdictul poliţiei a fost corect. Găseşte un vinovat, dacă trebuie. Zâmbi subţire: Pe mine nu mă includ în categoria asta.

— Dacă nu l-ai ucis tu, dacă el şi-a ars singur capul, de ce ţi-ar păsa ce se întâmplă? Ce interes ai aici?

— Nu despre asta discutăm acum.

Am dat încet din cap.

— Şi ce obţin eu în schimbul acestui final curat?

— În afară de suta de mii de dolari? Kawahara înălţă întrebător capul. Ei bine, înţeleg că ţi s-a făcut o ofertă de recreere foarte generoasă de către o altă parte. Din partea

mea, o să-l iau pe Kadmin din spatele tău prin orice mijloace va fi necesar.

Am coborât ochii pe scrisul de la picioarele mele, şi am analizat oferta punct cu punct.

— Francisco Franco, zise Kawahara, interpretând greşit direcţia privirii mele drept interes atent. Un despot neînsemnat cu mult timp în urmă. El a construit locul ăsta.

— Trepp mi-a spus că a aparţinut catolicilor.

Kawahara ridică din umeri.

— Un despot neînsemnat cu iluzii religioase. Catolicii se înţeleg bine cu tirania. Face parte din cultură.

Am privit în jur, ostentativ nepăsător, căutând sistemele de securitate ale roboţilor.

— Da, aşa se pare. Deci fă-mă să înţeleg corect. Vrei ca eu să-i vând lui Bancroft o parabolă de rahat, iar în schimb tu îl retragi pe Kadmin, pe care tot tu l-ai asmuţit împotriva mea. Ăsta-i târgul?

— Da, cum spui tu, ăsta-i târgul.

Mi-am umplut pentru ultima oară plămânii de fum, l-am savurat şi am expirat.

— Să ţi-o trag, Kawahara.

Am aruncat ţigara pe lespedea gravată şi am strivit-o cu călcâiul.

— Îmi asum riscul cu Kadmin, iar Bancroft o să afle că probabil tu l-ai ucis. Aşadar. Acum te-ai răzgândit în privinţa mea? O să mă laşi să trăiesc?

Mâinile îmi atârnau deschise pe lateral, tânjind să fie ocupate de asprimea mânerelor pistoalelor. Aveam de gând să înfig trei gloanţe din Nemex în gâtul lui Kawahara, la nivelul cipului cortical, apoi să-mi pun pistolul în gură şi să-mi arunc în aer propriul cip. Oricum Kawahara avea aproape cu siguranţă stocare la distanţă, dar la naiba, trebuie să iei atitudine. Iar un bărbat îşi poate preveni măcar pentru atâta timp propria-i dorinţă de moarte.

Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut fi Innenin.

Kawahara clătină din cap cu regret. Zâmbea.

— Mereu acelaşi Kovacs. Plin de furie şi mult zgomot pentru nimic. Nihilism romantic. N-ai învăţat nimic de la New Beijing?

— Există unele teritorii atât de corupte încât singurele acte cinstite posibile sunt cele nihiliste.

— O, Quell, nu-i aşa? Al meu era din Shakespeare, dar nu mă aşteptam să ajungă atât de departe în timp cultura colonială, nu?

Încă mai zâmbea, încordată ca un gimnast de teatru total pe punctul de a-şi începe aria. Pentru o clipă am avut convingerea aproape halucinantă că va porni într-un scurt dans, pe coreografia unui ritm de la nişte difuzoare ascunse în domul de deasupra noastră.

— Takeshi, de unde ai tu credinţa că totul se poate rezolva cu o asemenea simplitate brutală? Sigur nu e de la Mesageri? Oare din bandele din Newpest? De la bătăile pe care ţi le-a administrat tatăl tău când erai copil? Crezi cu adevărat că ţi-aş permite să-mi forţezi mâna? Chiar crezi că aş fi venit la negocieri cu mâna goală? Gândeşte-te. Mă cunoşti. Chiar crezi că ar fi aşa de uşor?

Neurachemul fierbea în interiorul meu. L-am împins înapoi, agăţându-mă de moment ca un paraşutist prins în trapă înainte de a sări.

— Bine, am spus plat. Impresionează-mă.

— Cu plăcere.

Kawahara băgă mâna în buzunarul de la piept al bluzei ei negre lichide. Scoase un mic holodosar şi-l activă cu unghia. Când imaginile începură să evolueze în aerul de deasupra unităţii, mi-l pasă mie.

— O mulţime dintre detalii sunt jargon legislativ, dar cu siguranţă vei recunoaşte punctele cele mai importante.

Am luat mica sferă de lumină de parcă ar fi fost o floare otrăvitoare. Numele mă izbi imediat, ieşind în evidenţă din imprimat…

Sarah Sachilowska…

Şi apoi terminologia contractului, ca o clădire dărâmându-se peste mine cu încetinitorul.

Pus la stocare privată…

Dispoziţie de custodie virtuală…

Perioadă nelimitată…

Supusă revederii la discreţia ONU…

Sub autoritatea poliţiei din Bay City…

Înţelegerea mă străbătu bolnăvicios. Ar fi trebuit să-l ucid pe Sullivan când avusesem ocazia.

— Zece zile. Kawahara îmi urmărea îndeaproape reacţiile. Atâta ai să-l convingi pe Bancroft că ancheta s-a terminat, şi să pleci. După aia, Sachilowska intră în virtual într-una dintre clinicile mele. Există acolo o întreagă generaţie nouă de softuri de interogare virtuală, iar eu voi avea personal grijă ca ea să le experimenteze pe toate.

Holodosarul izbi marmura cu un trosnet friabil. M-am repezit clătinându-mă spre Kawahara, cu dinţii dezgoliţi. Un mârâit profund îmi urca din piept, ceva ce nu avea nimic de-a face cu vreo tehnică de luptă pe care o învăţasem vreodată, iar mâinile mi se strânseseră gheare. Ştiam ce gust avea să aibă sângele ei.

Ţeava rece a unui pistol îmi atinse ceafa înainte de a parcurge jumătate din distanţă.

— Te-aş sfătui să nu faci asta, zise Trepp în urechea mea.

Kawahara veni mai aproape de mine.

— Bancroft nu e singurul care poate cumpăra criminalii periculoşi din depozitele coloniale. Instituţia judiciară Kanagawa a fost extrem de încântată când m-am dus la ei două zile mai târziu cu o propunere pentru Sachilowska. După cum văd ei lucrurile, dacă eşti transferat în lumile exterioare, şansele să ajungi vreodată să ai bani suficienţi ca să-ţi cumperi needlecast-ul înapoi sunt destul de slabe. Şi desigur ei sunt plătiţi pentru privilegiul de a-ţi spune adio. Probabil le pare prea frumos ca să fie adevărat. Îmi imaginez că ei speră ca asta să fie începutul unei noi tendinţe. Împunse gânditoare cu degetul reverul gecii

mele: Şi de fapt, după cum merge piaţa virtuală în clipa asta, s-ar putea să fie o tendinţă pe care să merite s-o menţii.

Muşchiul de sub ochiul meu tresări violent.

— O să te omor, am şoptit. O să-ţi smulg inima şi o s-o mănânc. O să dărâm tot locul ăsta în jurul tău…

Kawahara se aplecă până ce feţele noastre aproape se atinseră. Respiraţia îi mirosea vag a mentă şi oregano.

— Nu, n-ai s-o faci, zise. O să faci exact ce îţi spun eu, şi o să faci asta în zece zile. Pentru că dacă nu, prietena ta Sachilowska o să-şi înceapă turul privat al iadului fără posibilitatea de mântuire.

Se retrase şi ridică mâinile.

— Kovacs, ar trebui să mulţumeşti zeilor de pe Lumea lui Harlan că nu sunt o sadică. Adică, ţi-am dat de ales. Am fi putut la fel de bine să negociem exact câtă agonie ar trebui să sufere Sachilowska, vreau să spun, aş fi putut începe acum. Asta ţi-ar da un stimulent ca să grăbeşti lucrurile, nu-i aşa? În virtual, zece zile ajung la trei sau patru ani. Ai fost la Wei Clinic; crezi că ea ar suporta timp de trei ani aşa ceva? Eu cred că probabil ar înnebuni, nu?

Efortul depus pentru a-mi înfrâna ura fu ca o fractură în spatele ochilor şi în piept. M-am forţat să vorbesc.

— Condiţiile. De unde o să ştiu că ai eliberat-o?

— Pentru că îţi dau cuvântul meu. Kawahara lăsă mâinile să-i cadă pe lateral: Cred că ai experimentat seriozitatea lui în trecut.

Am aprobat încet din cap.

— După ce Bancroft va accepta faptul că este un caz închis, şi după dispariţia ta din peisaj, o voi transfera pe Sachilowska înapoi pe Lumea lui Harlan pentru a-şi completa sentinţa.

Kawahara se aplecă să ridice holodosarul pe care îl aruncasem eu şi-l recuperă. Îl lovi cu dexteritate de câteva ori parcurgând paginile.

— Poţi vedea aici că există o clauză de reversare înscrisă în contract. Cu siguranţă voi pierde o mare parte din taxa plătită iniţial, dar în aceste circumstanţe sunt pregătită s-o fac. Zâmbi vag: Dar te rog ţine minte că reversarea are efect în ambele direcţii. Ceea ce returnez, pot oricând să recumpăr. Aşa că dacă te gândeşti să te ascunzi pentru un timp prin boscheţi şi apoi să alergi la Bancroft, te rog abandonează de pe acum ideea. E o mână pe care n-o poţi câştiga.

Ţeava pistolului se îndepărtă de gâtul meu şi Trepp făcu un pas înapoi. Neurachemul mă ţinea în picioare ca un costum mobil pentru paraplegici. Mă holbam paralizat la Kawahara.

— De ce dracu' faci toate astea? am şoptit. De ce mă implici pe mine, dacă nu vrei ca Bancroft să afle răspunsurile?

— Pentru că eşti Mesager, Kovacs. Kawahara vorbea rar, ca unui copil: Pentru că dacă cineva îl poate convinge pe Laurens Bancroft că a murit de propria lui mână, acela eşti tu. Şi pentru că ştiu destul de bine să-ţi prevăd mişcările. Aranjasem să fii adus la mine imediat ce soseai, dar hotelul a intervenit. Apoi când întâmplarea te-a adus la Wei Clinic m-am străduit să te aduc din nou aici.

— Am scăpat cu faţa curată de la Wei Clinic.

— O, da. Povestea cu biopiraţii. Chiar ai crezut că au înghiţit porcăria aia experia de mâna a doua? Fii rezonabil, Kovacs. Poate că i-ai făcut să dea înapoi câţiva paşi cât timp s-au gândit la problemă, dar motivul, singurul motiv pentru care ai ieşit întreg din Wei Clinic este că eu le-am spus să te trimită astfel. Ridică din umeri: Dar apoi tu ai insistat cu răzbunarea. A fost o săptămână urâtă, şi eu sunt la fel de vinovată ca oricine altcineva. Mă simt ca un expert în comportament care a proiectat greşit labirintul şoarecelui.

— Bine.

Am remarcat vag că tremuram.

— Am s-o fac.

— Da. Bineînţeles că ai s-o faci.

Am căutat să spun şi altceva, dar mă simţeam ca şi cum aş fi fost secătuit de orice potenţial de a opune rezistenţă. Răcoarea bazilicii părea să mi se strecoare în oase. Mi-am stăpânit tremurul cu efort şi m-am întors să plec. Trepp se mişcă tăcută alăturându-mi-se. Făcusem vreo duzină de paşi când Kawahara mă strigă din urmă.

— Oh, Kovacs…

M-am întors ca într-un vis. Ea zâmbea.

— Dacă reuşeşti să-ţi faci treaba curat şi foarte repede, aş putea să am în vedere şi un oarecare stimulent în bani gheaţă. Un bonus, ca să spunem aşa. Negociabil. Trepp o să-ţi dea un număr de contact.

M-am întors la loc, amorţit într-un asemenea grad cum nu mai fusesem de când cu ruinele fumegânde de la Innenin. Vag, am simţit-o pe Trepp bătându-mă pe umăr.

— Haide, zise ea compătimitor. Să plecăm de aici.

Am urmat-o afară prin arhitectura zdrobitoare, sub zâmbetele dispreţuitoare ale gardienilor cu glugi, şi am ştiut că dintre clonele ei ambalate în cenuşiu, Kawahara m-a urmărit tot drumul cu un zâmbet similar. Părea să dureze o veşnicie până să părăsim sala şi când imensele porţi de oţel se deschiseră arătându-ne lumea exterioară, lumina care se revărsă înăuntru fu ca o infuzie de viaţă de care m-am agăţat ca un om care se îneacă. Dintr-odată, bazilica părea un ocean vertical din ale cărui adâncimi reci ieşeam la soare pe suprafaţa încreţită de valuri. În timp ce părăseam tenebrele, corpul meu absorbea căldura oferită ca pe un sprijin solid. Treptat, tremurul începu să mă lase.

Dar în timp ce mă îndepărtam, sub puterea apăsătoare a crucii, puteam încă simţi prezenţa locului ca pe o mână rece pe ceafa mea.

Capitolul Douăzeci şi Şase.

Noaptea a fost tulbure. Mai târziu, când am încercat să-mi reamintesc, nici chiar memoria de Mesager nu mi-a putut reda decât fragmente.

Trepp voia să-şi petreacă noaptea în oraş. Cea mai bună viaţă de noapte din Europa, susţinea ea, se afla la numai câteva minute distanţă, iar ea avea toate adresele necesare.

Eu voiam ca toate gândurile mele să moară.

Am început într-o cameră de hotel pe o stradă al cărei nume nu-l puteam pronunţa. Nişte analog de tetramet împuşcat prin albul ochilor dintr-un needlespray. Am stat pasiv în fotoliu şi am lăsat-o pe Trepp să mă drogheze, încercând să nu mă gândesc la Sarah şi camera din Millsport. Încercând să nu mă gândesc la nimic. Holografiile în două culori de dincolo de fereastră îmbrăcau trăsăturile concentrate ale lui Trepp în tonuri de roşu şi bronz, ca un demon pe cale de a semna un pact. Am simţit înclinarea înşelătoare de la limitele percepţiei când tetrametul începu să alerge prin sinapsele mele, şi când a venit rândul meu să i-l fac lui Trepp aproape m-am pierdut în geometria feţei ei. Era o marfă foarte bună…

Existau acolo fresce reprezentând iadul creştin, flăcări repezindu-se ca nişte degete cu gheare asupra unei procesiuni de păcătoşi ţipând, dezbrăcaţi. La un capăt al încăperii, unde figurile de pe perete păreau să se amestece cu cetăţenii de la bar în fum şi zgomot, o fată dansa pe o platformă rotitoare. O petală de sticlă neagră se intersecta cu platforma şi ori de câte ori trecea printre audienţă şi dansatoare, fata dispărea şi un schelet dansa rânjind în locul ei.

— Localul ăsta se numeşte „Toată carnea va pieri”, strigă Trepp prin zgomot în timp ce ne croiam drum prin mulţime. Arătă spre fată şi apoi la inelele de sticlă neagră de pe degetele ei. De aici mi-a venit ideea pentru astea. Grozav efect, nu-i aşa?

Am luat repede băuturile.

Omenirea a visat la rai şi iad timp de milenii. Plăcere sau durere nesfârşită, nediminuată şi nescurtată de cenzura strictă a vieţii sau a morţii. Mulţumită formatării virtuale, aceste fantezii pot acum să existe. Nu este nevoie decât de

un generator de putere de capacitate industrială. Noi am creat cu adevărat iadul – sau raiul – pe pământ.

— Sună puţin cam epic, în genul cuvântării de adio a lui Angin Chandra adresată oamenilor la plecarea spre un port străin, strigă Trepp. Dar sunt de acord cu punctul tău de vedere.

Evident cuvintele care îmi alergaseră prin minte îmi scăpaseră de asemenea şi pe gură. Dacă era un citat, habar n-aveam de unde era. Cu siguranţă nu un quellism; ea ar fi pălmuit pe oricine ar fi ţinut un asemenea discurs.

— Problema este, continua Trepp să strige, că nu ai decât zece zile.

Realitatea se clatină, se scurge pe lateral în bucăţi de lumină în culori de flacără. Muzică. Mişcare şi râsete. Marginea unui pahar sub dinţii mei. O coapsă caldă apăsată de a mea care cred că este a lui Trepp, dar când mă întorc o altă femeie cu păr lung drept şi negru şi buze stacojii rânjeşte spre mine. Privirea ei ca o invitaţie deschisă îmi aminteşte vag de ceva ce am văzut recent…

Scenă pe stradă:

Balcoane suprapuse pe fiecare parte, limbi de lumină şi sunet plescăind pe pavaj din miliarde de băruleţe, strada însăşi plină de lume. Mergeam alături de femeia pe care o ucisesem săptămână trecută şi încercam să susţin partea mea dintr-o conversaţie despre pisici.

Era ceva ce uitasem. Ceva ceţos.

Ceva impor…

— Nu poţi să crezi dracului aşa ceva, izbucni Trepp.

Sau poate în craniul meu, în momentul în care aproape cristalizasem ceea ce…

Oare o făcea deliberat? Nu-mi puteam aminti nici ceea ce credeam cu atâta convingere despre pisici cu o clipă în urmă.

Dansând, undeva.

Mai mult met, în ochi la un colţ de stradă, sprijinit de un zid. Cineva trecea pe lângă noi, strigându-ne ceva. Am clipit

şi am încercat să mă uit.
— La dracu', stai nemişcat!
— Ce-a spus?
Trepp îmi deschise iar pleoapele, încruntându-se de concentrare.
— Ne-a spus că suntem frumoşi. Nenorocită de toxicomană, probabil căuta ceva de pomană.
Undeva într-o toaletă cu pereţi de lemn, mă holbam într-o oglindă spartă la faţa pe care o purtam de parcă ar fi comis o crimă împotriva mea. Sau de parcă aşteptam ca altcineva să apară de sub aceleaşi trăsături. Mâinile îmi erau încleştate pe chiuveta metalică murdară de dedesubt, iar benzile epoxy care fixau obiectul de perete scoteau scurte sunete plângăreţe sub greutatea mea.
Habar n-aveam de când mă aflam acolo.
Habar n-aveam unde eram. Sau în câte astfel de locuri fusesem în decursul nopţii.
Nimic din astea nu părea să conteze pentru că…
Oglinda nu se potrivea bine în ramă – în marginile de plastic erau săpate crestături ascuţite care ţineau centrul în formă de stea într-un echilibru precar.
Prea multe muchii, am murmurat în sinea mea. Nimic din toate astea nu se potriveşte dracului.
Cuvintele păreau să aibă o semnificaţie, ca un ritm sau o rimă accidentală într-un discurs obişnuit. Nu credeam că voi fi vreodată în stare să repar acea oglindă. Aveam să-mi tai degetele în cioburi, numai încercând. La naiba.
Am lăsat faţa lui Ryker în oglindă, şi m-am împleticit înapoi până la o masă acoperită de lumânări unde Trepp trăgea dintr-o pipă lungă de fildeş.
— Micky Nozawa? Vorbeşti serios?
— La naiba, da, aprobă Trepp viguros. Pumnul Flotei, nu-i aşa? L-am văzut de cel puţin patru ori. Lanţurile experia din New York au o mulţime de marfă importată din colonii. Începe să fie chiar ceva şic. Scena aia în care îl doboară pe cel cu harponul printr-o lovitură fulgerătoare. O simţi până-

n adâncul oaselor, aşa livrează nenorocita aia de lovitură. Frumos. Poezie în mişcare. Hei, ştii că a făcut ceva filme porno când a fost mai tânăr.

— Prostii. Micky Nozawa n-a făcut niciodată pornografie. N-avea nevoie.

— Cine-a vorbit de nevoie? Cuplul de fetişcane cu care se juca, aş fi schimbat locul cu ele pe gratis.

— Prostii.

— Jur pe Dumnezeu. Trupul acela cu nas şi ochi de tip caucazian, cel pe care l-a distrus în accidentul de maşină. Poveste foarte veche.

Era un local, pe pereţii şi tavanul căruia atârnau absurde instrumente muzicale hibride iar rafturile din spatele barului erau ticsite cu sticle antice, statuete complicat sculptate şi alte prostii fără nume. Nivelul de zgomot era comparativ scăzut şi eu beam ceva care după gust nu lăsa impresia că ar face prea mult rău imediat sistemului meu. În aer plutea un miros slab de mosc şi pe mese se găseau tăviţe cu bomboane.

— De ce naiba faci asta?

— Ce? Trepp scutură din cap confuză. De ce ţin pisici? Îmi plac pisi…

— De ce lucrezi pentru Kawahara. E un avorton de fiinţă umană, o blestemată de pizdă Mat care nu face nici cât cenuşa unui cip, de ce…

Trepp mă înşfăcă de braţul cu care gesticulam, şi pentru o clipă m-am gândit că va deveni violentă. Neurachemul se trezi greoi.

În loc de asta, îmi luă braţul şi şi-l puse cu afecţiune în jurul umerilor, trăgându-mi faţa mai aproape de a ei. Clipi spre mine ca o bufniţă.

— Ascultă.

Urmă o pauză lungă. Am ascultat, în timp ce Trepp se încruntă concentrată, luă o înghiţitură lungă din paharul ei şi îl puse jos cu grijă exagerată. Flutură un deget spre mine:

— Nu judeca dacă nu vrei să fii judecat! mormăi.

O altă stradă, înclinată. Mersul era dintr-o dată mai uşor.

Deasupra, stelele luminau puternic, mai limpezi decât le văzusem toată săptămână în Bay City. M-am împiedicat şi m-am oprit să le privesc, căutând Casa cu Coarne.

Era ceva. Nepotrivit.

Străin. Nu recunoşteam nimic. O sudoare rece mă năpădi de sub braţ, şi deodată punctele clare de foc semănau cu o Armada din Exterior, adunându-se pentru un bombardament planetar. Marţienii se întorceau. Credeam că-i puteam vedea mişcându-se greoi pe felia îngustă de cer de deasupra noastră…

— Ooo. Trepp mă prinse în cădere, râzând. Ce cauţi tu acolo sus, greiere?

Nu era cerul meu.

Devine rău. O altă toaletă, luminată dureros de puternic. Un vârf de cuţit încercând să-mi îndese pe nas nişte pudră pe care mi-a dat-o Trepp. Căile mele nazale sunt deja uscate şi pudra tot cade înapoi, de parcă trupul meu ar fi deja sătul. Într-un cubicul din spatele meu se trage apa şi eu arunc o privire în oglinda mare.

Jimmy de Soto apare din cubicul, cu uniforma de luptă stropită de nămolul de la Innenin. În lumina aspră a băii faţa lui arată extrem de rău.

— E-n regulă, amice?

— Nu tocmai. Mă scarpin în interiorul nasului, pe care încep să-l simt inflamat. Tu?

Face un gest de nu-fi-morocănos şi înaintează în oglindă până alături de mine. Apa ţâşneşte din robinetul cu senzor când el se apleacă peste chiuvetă şi începe să se spele pe mâini. Noroiul şi sângele se dizolvă de pe mâinile lui şi formează o supă groasă, dispărând prin micul maelstrom al găurii de scurgere. Îi simt volumul lângă umărul meu, dar singurul său ochi rămas m-a fixat pe imaginea din oglindă şi nu pot, sau nu vreau, să mă întorc.

— Ăsta e un vis?

Ridică din umeri şi continuă să-şi frece mâinile.

— E limita, zice.

— Limita a ce?

— A toate.

Expresia lui sugerează că atâta lucru ar trebui să fie evident.

— Credeam că îmi apari numai în vise, spun, privind nepăsător la mâinile lui.

E ceva în neregulă cu ele; oricât de multă murdărie ar curăţa Jimmy, dedesubt tot mai este. Chiuveta e plină de ea.

— Ei bine, e doar un mod de a o spune, amice. Vise, halucinaţii în condiţii de stres puternic, sau când îţi distrugi capul în felul ăsta. Toate astea sunt limita, vezi tu. Crăpăturile pe marginile realităţii. Acolo unde sfârşesc proştii nenorociţi ca mine.

— Jimmy, eşti mort. Am obosit să-ţi tot spun asta.

— A-a, clatină el din cap. Dar tu trebuie să cobori până jos în crăpăturile astea ca să ajungi la mine.

Supa de sânge şi murdărie din chiuvetă se subţiază, şi dintr-odată îmi dau seama că atunci când va dispărea, va dispărea şi Jimmy.

— Vrei să spui…

Clatină trist din cap.

— E prea complicat să trecem prin asta acum. Crezi că putem manevra realitatea numai pentru că putem înregistra bucăţi din ea. E mai mult decât atât, amice. Mult mai mult.

— Jimmy, zic cu un gest disperat, ce dracu o să fac?

Se îndepărtează de chiuvetă şi faţa lui ruinată rânjeşte urât la mine.

— Atac viral, spune el limpede.

Îngheţ amintindu-mi propriul meu strigăt de-a lungul plajei.

— Îţi aminteşti ticăloşia asta, nu-i aşa?

Şi, cu apa picurându-i pe mâini, dispare ca o şmecherie a unui iluzionist.

— Uite ce-i, zise Trepp rezonabil, Kadmin trebuie să intre într-un container ca să fie întrupat într-un corp artificial. Bănuiesc că asta îţi oferă cea mai bună parte a zilei, înainte ca el să afle măcar dacă te-a omorât sau nu.

— Dacă nu era cumva iar întrupat de două ori.

— Nu. Gândeşte-te. I-a scăpat lui Kawahara. Omule, în momentul de faţă el nu are resurse pentru chestii de genul ăsta. E pe cont propriu, şi cu Kawahara pe urmele lui, este strict limitat. Finalul lui Kadmin se apropie, o să vezi.

— Kawahara o să-l ţină în hăţuri exact atât de mult cât o să aibă nevoie de el ca să mă ameninţe.

— Mda, mă rog. Trepp privi în paharul ei, stânjenită. Poate.

Un alt local, numit Cable sau ceva sinonim, unde pe pereţi erau rafturi cu conducte colorate pe coduri din care firele ţâşneau ca un păr arămiu sârmos din tecile proiectate înadins cu crăpături. La intervale de-a lungul barului se aflau cârlige învelite cu cabluri subţiri cu aspect letal terminate cu mini-mufe sclipind argintiu. În aer deasupra barului o imensă mufă holografică sclipea spasmodic în muzica extravagantă care umplea locul ca o apă. Din timp în timp, componentele păreau să se transforme în organe sexuale, dar posibil să fi fost doar halucinaţiile mele produse de tetramet.

Stăteam la bar, şi ceva dulceag fumega într-o scrumieră lângă cotul meu. După sentimentul de îmbâcseală din plămânii şi gâtul meu, eu fumam. Barul era aglomerat dar eu sufeream strania convingere că sunt singur.

De cealaltă parte a mea, ceilalţi clienţi ai barului erau conectaţi la cablurile subţiri, cu ochii mişcându-se sub pleoape care păreau vinete, cu gurile strâmbate în jumătăţi de surâsuri visătoare. Unul dintre ei era Trepp.

Eram singur.

Lucruri care ar fi putut fi gânduri se loveau de partea interioară şlefuită a minţii mele. Am ridicat ţigara şi am tras din ea, cu amărăciune. Acum nu era timp pentru gândit.

Nu era timp pentru…

Atac viral!

Gândit.

Străzile trecând pe sub picioarele mele aşa cum molozul de la Innenin trecea pe sub bocancii lui Jimmy când mergea alături de mine în vise. Deci aşa o face.

Femeia cu buze stacojii care…

Poate nu poţi…

Ce? Ce?

Mufa.

Încerc să-ţi spun…

Nu e timp pentru…

Nu e timp…

Nu…

Şi în depărtare, ca un vârtej de apă, ca supa de noroi şi sânge scurgându-se de pe mâinile lui Jimmy în gaura din fundul chiuvetei…

Dispărând din nou.

Dar gândurile, ca şi zorile, erau inevitabile şi mă găsiră, o dată cu zorile, pe nişte trepte albe de piatră care duceau în jos la o apă întunecată. O arhitectură grandioasă se înălţa vagă în spatele nostru şi la capătul opus al lacului puteam distinge copaci în întunericul devenind rapid cenuşiu. Ne aflam într-un parc.

Trepp se aplecă peste umărul meu şi-mi oferi o ţigară. Am luat-o din reflex, am tras o dată apoi am lăsat fumul să se scurgă în sus printre buzele mele moi. Trepp se ghemui alături de mine. Un peşte imposibil de mare plescăi în apă la picioarele mele. Eram prea erodat ca să reacţionez.

— Mutant, zise Trepp indiferentă.

— Ca şi tine.

Micile frânturi de conversaţie alunecară pe apă.

— O să ai nevoie de analgezice?

— Probabil.

Îmi simţeam interiorul capului.

— Da.

Îmi întinse o folie de capsule de culori impresionante, fără niciun comentariu.

— Ce-ai de gând să faci?

Am ridicat din umeri.

— O să mă întorc. O să fac ce mi s-a spus.

PARTEA 4

CONVINGEREA.

CORUPŢIE VIRALĂ.

Capitolul Douăzeci şi Şapte.

Am schimbat de trei ori taxiurile pe drumul de la aeroport, plătindu-l pe fiecare cu bani gheaţă, apoi m-am cazat într-o pensiune din Oakland. Oricine m-ar fi urmărit electronic ar fi pierdut ceva timp ca să mă prindă, şi de fapt eram destul de sigur că nu mă urmărea nimeni. Semăna puţin cu paranoia – la urma urmelor, acum lucram pentru băieţii răi, deci n-aveau niciun motiv să mă urmărească. Dar nu-mi plăcuse ironicul păstrăm legătura al lui Trepp când mă văzuse părăsind terminalul din Bay City. De asemenea, încă

nu eram foarte sigur ce aveam să fac, şi dacă eu nu ştiam, cu siguranţă nu voiam ca altcineva să ştie.

Camera de la pensiune avea şapte sute optzeci şi şase canale, holopornografie şi afaceri curente, toate cu reclame în culori aprinse, pe un ecran în standby, un pat articulat dublu cu auto-spălare care puţea a dezinfectant şi o cabină de duş care începea să se desprindă de peretele de care fusese cândva lipită. Am aruncat o privire afară prin unica fereastră murdară. Era miezul nopţii în Bay City, şi cădea o burniţă subţire. Termenul limită dat de Ortega se apropia de final.

Fereastra dădea pe un acoperiş înclinat de beton aflat la zece metri dedesubt. Strada era şi mai jos. Deasupra, etajul superior în formă de pagodă acoperea nivelurile inferioare şi strada sub streşini lungi. Spaţiu închis. După un moment de dezbatere, am împins din folie ultima capsulă de la Trepp contra mahmurelii şi am înghiţit-o, apoi am deschis fereastra cât de încet am putut, am sărit afară şi m-am lăsat să atârn în degete de rama inferioară. Chiar întins la maxim, tot mai aveam o bună parte din cei opt metri de căzut.

Fii primitiv. Ei bine, nu poţi fi mai primitiv decât să escaladezi ferestrele hotelului în toiul nopţii.

Speram ca acoperişul să fie la fel de solid pe cât părea. Mi-am dat drumul.

Am lovit suprafaţa înclinată în mod corespunzător, m-am rostogolit pe o parte şi brusc m-am pomenit încă o dată cu picioarele atârnând în gol. Suprafaţa era solidă, dar lunecoasă ca belaweed-ul proaspăt şi eu alunecam rapid spre margine. M-am apăsat pe coate căutând sprijin, nu am găsit şi am reuşit în ultima clipă să apuc marginea ascuţită a acoperişului cu o mână când am căzut peste ea.

Zece metri până în stradă. Cu marginea acoperişului tăindu-mi palma, m-am balansat puţin într-un braţ, încercând să identific posibilele obstacole în căderea mea, cum ar fi lăzi de gunoi sau maşini parcate, apoi am renunţat

şi mi-am dat drumul. Pavajul se apropie şi mă izbi cu putere, dar nimic ascuţit nu se alătură impactului şi când m-am rostogolit nu am dat peste temuta aglomerare de lăzi de gunoi. M-am ridicat în picioare şi m-am ascuns în cea mai apropiată umbră.

După zece minute şi o serie aleatoare de străzi, am ajuns la un şir de taxiuri în aşteptare, am păşit repede afară din ascunzătoarea mea şi m-am suit în cel de-al cincilea. Am recitat codul secret al lui Ortega şi ne-am ridicat în aer.

— Cod acceptat. Timp de sosire aproximativ, treizeci şi cinci de minute.

Ne-am îndreptat spre Golf, apoi în largul mării.

Prea multe muchii.

Conţinutul fragmentat al nopţii trecute bolborosea în creierul meu ca o ciorbă de peşte neglijent preparată. Bucăţi necomestibile apăreau la suprafaţă, se roteau pe curenţii memoriei şi se scufundau iar. Trepp conectată la bar la Cable. Jimmy de Soto spălându-şi mâinile acoperite de sânge. Faţa lui Ryker holbându-se la mine din steaua spartă a oglinzii. Kawahara era pe undeva pe acolo, pretinzând că moartea lui Bancroft fusese sinucidere dar dorindu-şi sfârşitul anchetei, la fel ca Ortega şi poliţia din Bay City. Kawahara, care ştia câte ceva despre relaţia mea cu Miriam Bancroft, ştia câte ceva despre Laurens Bancroft, despre Kadmin.

Coada mahmurelii mele se zvârcoli ca a unui scorpion, luptând cu greutatea acumulându-se lent a analgezicelor lui Trepp. Trepp, asasinul apologetic Zen pe care eu o ucisesem şi care se întorsese aparent fără ranchiună pentru că nu avea cum să-şi amintească; pentru că, în cuvintele ei, nu i se întâmplase ei.

Pentru că dacă cineva îl poate convinge pe Laurens Bancroft că a murit de propria lui mână, acela eşti tu.

Trepp, conectată, la Cable.

Atac viral. Îţi aminteşti ticăloşia asta, nu-i aşa?

Ochii lui Bancroft sfredelindu-i pe ai mei pe balconul de la Casa Solară.

Nu sunt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi chiar dacă aş fi, n-aş fi făcut-o de mântuială în felul ăsta. Dacă ar fi fost intenţia mea să mor, nu ai vorbi acum cu mine.

Şi apoi, într-o străfulgerare orbitoare, am ştiut ce aveam să fac.

Taxiul începu să coboare.

— Baza este instabilă, spuse maşina fără rost, când am aterizat pe o punte clătinându-se. Aveţi grijă.

Am introdus banii în fantă şi trapa se deschise către locaţia sigură a lui Ortega. O platformă de aterizare metalică scurtă, parapeţi din cabluri de oţel, şi dincolo de ei marea, toate acestea ca nişte ridicături negre de apă sub cerul nopţii acoperit de nori şi burniţă puternică. Am coborât atent şi m-am apucat de cea mai apropiată balustradă, în timp ce taxiul se înălţă şi fu repede înghiţit de perdeaua mişcătoare de ploaie. Când farurile de navigaţie nu se mai văzură, mi-am îndreptat atenţia către vasul pe care mă aflam.

Platforma de aterizare era situată la pupa, şi din locul unde mă agăţasem de balustradă puteam vedea întreaga lungime a navei. Părea să aibă vreo douăzeci de metri, cam două treimi din dimensiunea unui trauler din Millsport, dar mult mai îngust. Modulele punţii aveau configuraţia lină, compactă a unui design destinat supravieţuirii în caz de furtună, dar în ciuda aparenţei sale oficiale nimeni nu l-ar fi considerat vreodată un vas de muncă. Catarge delicate telescopice erau ridicate la aproximativ jumătatea înălţimii în două puncte ale punţii şi un bompres ascuţit împungea în faţa prorei de formă conică. Era un iaht. Casa plutitoare a unui bogătaş.

O lumină se revărsă dintr-un bocaport de pe puntea din spate şi Ortega apăru, suficient de departe ca să-mi facă semn să cobor de pe platforma de aterizare. Agăţându-mi cu putere degetele de parapet, m-am asigurat contra

mişcărilor vasului şi mi-am croit drum pe câteva trepte situate de o parte a platformei, apoi peste punte până la bocaport. Vârtejurile de ploaie măturau vasul, făcându-mă să mă grăbesc împotriva voinţei mele. În fântâna de lumină venind din trapa deschisă am văzut un alt set de trepte, mai abrupte, şi am reuşit să cobor pe scara îngustă în căldura oferită. Deasupra mea trapa se închise lin cu un bâzâit.

— Unde naiba ai fost? se răsti Ortega.

După un moment cât să-mi şterg apa din păr, am privit în jur. Dacă asta era casa plutitoare a unui bogătaş, bogătaşul respectiv nu mai trecuse pe acasă de mult. Mobila era stocată pe laturile încăperii în care coborâsem, acoperită cu plastic semi-opac, iar rafturile din micul bar situat într-o nişă erau goale. Obloanele de la ferestre erau toate coborâte. Uşile de la ambele capete ale încăperii erau deschise spre ceea ce păreau nişte spaţii la fel de pline de molii.

Cu toate acestea, iahtul mirosea a bogăţia care îl crease. Scaunele şi mesele de sub plastic erau din lemn lustruit închis la culoare, ca şi panourile de pe pereţii despărţitori şi uşi, iar pe podelele ceruite de sub picioarele mele se întindeau covoare. Rămăşiţele decorului erau de asemenea în tonuri întunecate, cu picturi care păreau originale pe pereţi. Una era din şcoala empatică, ruinele scheletice ale unui şantier naval marţian în apus, cealaltă ceva abstract pentru care nu aveam pregătirea culturală s-o interpretez.

Ortega stătea în mijlocul a toate acestea, cu părul ciufulit şi uitându-se urât la mine dintr-un chimono de mătase care presupuneam că provenea din garderoba de la bord.

— E o poveste lungă. Am trecut pe lângă ea ca să arunc o privire prin cea mai apropiată uşă: Mi-ar prinde bine o cafea, dacă bucătăria e deschisă.

Dormitorul. Un pat mare, oval, aşezat între nişte oglinzi pe de-a-ntregul delicioase, cu o pătură şifonată şi aruncată în grabă într-o parte. Mă întorceam spre cealaltă uşă când ea mă pălmui.

M-am clătinat în lateral. Nu era o lovitură atât de puternică cum fusese cea pe care i-o aplicase lui Sullivan în restaurant, dar plecase din poziţie verticală şi cu mai mult elan decât permitea înclinarea punţii. Cocktailul de mahmureală şi analgezice nu ajuta. N-am căzut, dar am fost aproape. Recăpătându-mi echilibrul, am dus o mână la obraz şi m-am holbat la Ortega, care mă fixa cu două pete de culoare arzând deasupra fiecărui pomete.

— Uite, îmi pare rău dacă te-am trezit, dar…

— Ticălosule, şuieră ea spre mine. Ticălos mincinos.

— Nu sunt sigur că…

— Trebuia să te fi arestat dracului, Kovacs. Ar fi trebuit să te trimit la stocare pentru ce ai făcut.

Începeam să-mi pierd calmul.

— Am făcut ce? Dă-mi dracului un indiciu, Ortega, spune-mi ce se petrece.

— Am accesat astăzi memoria Hendrix-ului, zise Ortega rece. Mandatul preliminar a fost aprobat la prânz. Totul din ultima săptămână. L-am revăzut.

Fulgerarea rapidă de furie iritată se stinse în interiorul meu pe măsură ce cuvintele îi ieşeau din gură. Era ca şi cum ar fi golit o găleată de apă de mare peste capul meu.

— Oh.

— Da, nu era prea mult.

Ortega se întoarse, îmbrăţişându-şi umerii în chimono, şi trecu pe lângă mine spre uşa neexplorată.

— Deocamdată eşti singurul lui client. Tu şi vizitatorii tăi.

Am urmat-o într-o a doua cameră cu covor pe jos de unde două trepte conduceau într-o bucătărie îngustă ascunsă parţial în spatele unui paravan de lemn. Ceilalţi pereţi conţineau mobile similar acoperite cu cele din prima încăpere, cu excepţia capătului opus unde foliile de plastic fuseseră îndepărtate de pe un ecran video de un metru pătrat şi de pe modulele receiver/playback în aşteptare. Un singur scaun cu spătarul drept era plasat în faţa ecranului pe care îngheţase imaginea de neconfundat a feţei lui Elias

Ryker îngropată între coapsele desfăcute ale lui Miriam Bancroft.

— E o telecomandă pe scaun, zise Ortega, ea însăşi telecomandată. De ce nu te uiţi puţin până îţi fac eu o cafea? Împrospătează-ţi memoria. După aia poţi să dai nişte explicaţii.

Dispăru în bucătărie fără să-mi dea şansa să-i răspund. Am înaintat spre ecranul oprit, simţind cum mi se scurg picături lichide prin măruntaie când imaginea îmi readuse amintiri întinate de Merge Nine. În vârtejul haotic, insomniac al ultimei zile jumătate, o uitasem pe Miriam Bancroft, dar acum ea se întorcea la mine, copleşindu-mă cu puterea ei şi intoxicându-mă aşa cum o făcuse în acea noapte. Uitasem de asemenea declaraţia lui Rodrigo Bautista despre finalizarea certurilor cu avocaţii Hendrix-ului.

Piciorul mi se lovi de ceva şi am privit în jos pe covor. Pe podea era o ceaşcă de cafea lângă scaun, încă o treime plină. Mă întrebam cât de mult din înregistrările hotelului parcursese Ortega. Mi-am aruncat ochii pe imaginea de pe ecran. Doar până aici ajunsese? Ce altceva mai văzuse? Cum să joc? Am luat telecomanda şi am învârtit-o în mâini. Cooperarea lui Ortega fusese până acum o parte integrantă a planului meu. Dacă aveam s-o pierd acum, aveam necazuri.

În interiorul meu mai rodea ceva. O emoţie pe care nu voiam s-o recunosc, pentru că a o recunoaşte ar fi fost o absurditate clinică. O senzaţie care, în ciuda preocupărilor mele legate de următorii factori din înregistrările hotelului, era intim legată de imaginea curentă de pe ecran.

Jenă. Ruşine.

Absurd. Am scuturat din cap. Al dracului de stupid.

— Nu te uiţi.

M-am întors şi am văzut-o pe Ortega cu câte o ceaşcă aburindă în fiecare mână. O aromă de cafea amestecată cu rom se ridica spre mine.

— Mulţumesc.

Am luat una dintre ceşti şi am sorbit din ea, încercând să câştig timp. Ea se îndepărtă de mine şi-şi încrucişa braţele.

— Deci. O sută de motive pentru care Miriam Bancroft nu se potriveşte profilului. Smuci capul spre ecran: Asta al câtelea e?

— Ortega, nu are nimic de-a face…

— Sunt de acord că Miriam Bancroft e înspăimântătoare, aşa ai zis. Clătină acuzator din cap şi bău din cafeaua ei. Nu ştiu, dar nu prea pare teamă ceea ce se vede pe faţa ta.

— Ortega…

— Vreau să te opreşti", zice ea. Chiar aşa zice, derulează dacă nu-ţi amin…

Am tras telecomanda departe de ea.

— Îmi amintesc ce a zis.

— Atunci desigur îţi aminteşti şi mica ofertă drăgălaşă pe care ţi-a făcut-o ca să închizi cazul, multipla…

— Ortega, nici tu nu ai vrut să anchetez cazul. Sinucidere clară, ai spus tu. Asta nu înseamnă că tu l-ai omorât, nu-i…

— Gura. Ortega mă înconjură de parcă am fi avut în mâini cuţite, nu ceşti de cafea. Ai acoperit-o. Şi-n tot timpul ăsta tu erai cu nasul îngropat în pizda ei ca un nenorocit de…

— Dacă ai fi văzut şi restul, ai şti că nu e adevărat – căutam un ton echilibrat pe care hormonii lui Ryker nu mi-l permiteau. I-am spus lui Curtis că nu sunt interesat. I-am spus naibii asta acum două zile.

— Ai idee ce ar face un procuror cu înregistrarea asta? Miriam Bancroft încercând să-l cumpere pe investigatorul soţului ei cu favoruri sexuale ilegale. O, da, admiterea reîntrupării multiple, chiar nedovedită, poate da foarte rău la tribunal.

— Ar fi achitată. Ştii că aşa ar fi.

— Dacă bărbatul ei Mat vrea să-i ţină partea. Ceea ce poate nu s-ar întâmplă dacă ar vedea asta. Nu e acelaşi lucru cu Leila Begin, să ştii. De data asta morala e de partea cealaltă.

Aluzia la moralitate trecu săgetând printre graniţele certei, dar în acelaşi timp am avut certitudinea inconfortabilă că de fapt era esenţială în ceea ce se petrecea aici. Mi-am amintit de declaraţia critică a lui Bancroft la adresa culturii morale a Pământului, şi m-am întrebat dacă el ar putea cu adevărat să se uite la capul meu între coapsele soţiei sale şi să nu se simtă trădat.

Eu încercam încă să-mi dau seama ce simt în privinţa asta.

— Şi dacă tot vorbim despre acuzaţii, Kovacs, nici capul ăla deteriorat pe care l-ai adus de la Wei Clinic n-o să-ţi aducă vreo scutire. Reţinerea ilegală a unei p.d. se pedepseşte pe Pământ cu cincizeci până la o sută de ani, chiar mai mult dacă se dovedeşte că mai întâi i-ai prăjit capul.

— Voiam să-ţi spun despre asta.

— Voiai pe naiba, pufni Ortega. N-aveai de gând să-mi spui nimic din ceea ce nu ţi-ar fi fost de folos.

— Uite ce-i, clinica oricum nu va îndrăzni să mă acuze. Au prea mult de…

— Ticălos arogant.

Ceaşca de cafea izbi înfundat podeaua şi pumnii i se încleştară. Acum în ochii ei era furie adevărată.

— Eşti exact ca el, eşti dracului exact ca el. Crezi că avem nevoie de nenorocita de clinică, dacă avem înregistrarea cu tine punând în congelatorul hotelului un cap rănit. Acolo de unde vii tu asta nu e crimă, Kovacs? Decapitarea clară…

— Stai o clipă. Am depus propria mea ceaşcă de cafea pe scaunul de lângă mine: Ca cine, exact ca cine sunt?

— Ce?

— Tocmai ai spus că sunt exact…

— Nu contează ce-am spus. Înţelegi ce ai făcut, Kovacs?

— Singurul lucru pe care îl…

Brusc, sunetul ţâşni de pe ecranul din spatele meu, gemete lichide şi zgomotul sucţiunii organice. Am privit telecomanda încleştată în mâna mea stângă, căutând să văd cum de o declanşasem atât de nepotrivit, şi un geamăt

adânc, feminin, îmi făcu sângele să mi se răsucească în stomac. Apoi Ortega era peste mine, încercând să-mi smulgă telecomanda din mână.

— Dă-mi asta, opreşte dracului…

Pentru o clipă m-am luptat cu ea şi încleştarea noastră nu făcu decât să dea volumul mai tare. Apoi, brusc, într-o izbucnire solitară de înţelepciune, i-am dat drumul şi ea se prăbuşi lângă scaun, apăsând pe butoane.

—… porcăria asta.

Urmă o tăcere lungă, punctată numai de respiraţiile noastre greoaie. Mi-am fixat ochii pe una dintre ferestrele acoperite din partea opusă a camerei. Ortega, prăbuşită între piciorul meu şi scaun, probabil încă se mai uita la ecran. M-am gândit o fracţiune de secundă că răsuflările noastre îşi potriveau ritmul.

Când m-am întors şi m-am aplecat s-o ajut să se ridice, ea se ridica deja către mine. Mâinile noastre erau pe celălalt, cred, chiar înainte ca vreunul dintre noi să-şi dea seama ce se petrece.

A fost ca un deznodământ. Antagonismele circulare se prăbuşiră în interior ca orbitalii strivindu-se şi arzând, predându-ne unei gravitaţii mutuale care atârna ca nişte lanţuri atunci când ne împotriveam ei, dar cedând era ca o descărcare de foc prin nervi. Încercam amândoi să ne sărutăm şi să râdem în acelaşi timp. Ortega gâfiia excitată în timp ce mâinile mele alunecau în interiorul chimonoului, cu palmele alunecând peste sfârcurile aspre, mari şi întărite ca nişte capete de frânghie şi peste sânii care se potriveau în mâinile mele ca şi cum ar fi fost proiectaţi să se cuibărească acolo. Chimonoul ieşi, la început alunecând apoi eliberându-se smucit umăr după umăr. Am azvârlit geaca şi cămaşa dintr-o dată, în timp ce mâinile lui Ortega se încurcau frenetic în cureaua mea, deschizând fermoarul şi strecurând o mână dură, cu degete lungi în deschizătură. Îi puteam simţi bătăturile de la baza fiecărui deget, frecând.

Am ieşit cumva din camera cu ecranul şi am ajuns până în cabina de la pupa pe care o văzusem mai devreme. Am urmat legănarea încordată a paşilor lui Ortega prin camera intermediară, muşchii întinşi de-a lungul coapselor lungi, şi trebuie să fi fost şi Ryker la fel de mult prezent ca şi mine, căci am simţit că mă întorc acasă. Acolo, în camera plină de oglinzi, ea îşi lăsă capul în jos pe lenjeria dezordonată, se ridică şi m-am văzut pe mine însumi alunecând în ea până în plăsele, cu un icnet, pentru că acum ardea. Ardea pe dinăuntru, cuprinzându-mă cu integritatea lichidă a apei fierbinţi din baie, globurile calde ale feselor ei însemnându-mi şoldurile la impactul fiecărui atac. În faţa mea, spatele ei se ridica şi se unduia ca un şarpe şi părul negru îi cădea în cascadă de pe capul aplecat într-o eleganţă haotică. În oglinzile din jurul meu l-am văzut pe Ryker întinzându-se să-i cuprindă sânii, apoi întreg toracele, rotunjimea umerilor, şi în tot acest timp ea se înălţa şi se legăna ca oceanul în jurul navei. Ryker şi Ortega agăţaţi unul de altul ca nişte amanţi reuniţi din vremuri de legendă.

Am simţit primul climax străbătând-o, dar faptul că o vedeam uitându-se la mine, prin părul răvăşit, cu buzele desfăcute, m-a făcut să pierd ultimele rămăşiţe de autocontrol şi m-a lipit de formele spatelui şi feselor ei până când spasmele mele se liniştiră în interiorul ei şi ne-am prăbuşit pe pat. M-am simţit alunecând afară din ea ca ceva născându-se. Cred că ea încă mai simţea orgasmul.

Niciunul dintre noi nu spuse nimic mult timp. Vasul îşi continua drumul automat iar în jurul nostru răceala periculoasă a oglinzilor ne învăluia ca un val îngheţat, ameninţând să ne atingă şi astfel să înece intimitatea. În câteva momente ne-am fi fixat cu grijă privirile asupra imaginilor noastre exterioare în loc să ne privim unul pe altul.

Am strecurat un braţ pe sub coastele lui Ortega şi am răsturnat-o blând pe o parte, astfel încât să stăm ca nişte linguri. În oglindă, i-am găsit ochii.

— Unde mergem? am întrebat-o încet.

O ridicare din umeri, dar ea o folosi pentru a se lipi şi mai mult de mine.

— Un ciclu programat, de-a lungul coastei până în Hawaii, îl înconjurăm şi apoi ne întoarcem.

— Şi nimeni nu ştie că suntem aici?

— Numai sateliţii.

— Un gând plăcut. Cui aparţin toate astea?

Se contorsionă să mă privească peste umăr.

— E al lui Ryker.

— Ooops. Am privit elaborat în depărtare: Frumos covorul ăla.

Contrar aşteptărilor, izbucni în râs. Se întoarse pe pat cu faţa la mine. Mâna i se ridică şi-mi atinse faţa blând, ca şi cum s-ar fi gândit că se poate zgâria uşor, sau chiar dispărea.

— Mi-am spus, murmură ea, că e o nebunie. Ştii, era doar trupul.

— Majoritatea lucrurilor sunt aşa. Gândirea conştientă nu are prea mult de-a face cu toate chestiile astea. N-are prea mult de-a face cu modul în care ne trăim vieţile, punct, dacă ar fi să-i crezi pe psihologi. E puţin raţionalism, cea mai mare parte venind ulterior. Pune restul pe seama hormonilor, instinctului genetic şi feromonilor pentru o abordare corectă. Trist dar adevărat.

Degetele ei urmară o linie descendentă pe laterala feţei mele.

— Nu cred că e trist. Ceea ce facem în rest e trist.

— Kristin Ortega. I-am luat degetul şi i l-am strâns uşor: Tu chiar eşti o nenorocită de ludită, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai ajuns să ai meseria asta?

Ridică din nou din umeri.

— Familie de poliţişti. Tata a fost poliţist. Bunica a fost poliţistă. Ştii cum se întâmplă.

— Nu din experienţă.

— Nu. Întinse apatic un picior lung spre tavanul cu oglinzi: Presupun că nu.

M-am întins peste câmpia pântecului ei şi mi-am plimbat mâna pe lungimea coapsei până la genunchi, săltându-i-o uşor şi apropiindu-mi gura ca să-i sărut blând dunga de păr pubian ras acolo unde cobora în despicătură. Opuse o rezistenţă slabă, poate gândindu-se la scena din camera cealaltă, sau poate doar la sucurile noastre amestecate care se scurgeau din trupul ei, apoi cedă şi desfăcu picioarele sub mine. I-am ridicat cealaltă coapsă pe umăr şi mi-am cufundat faţa în ea.

De data asta, orgasmul veni cu ţipete înteţite pe care ea le bloca în gât de fiecare dată cu încordări puternice ale muşchilor de la baza stomacului, în timp ce întregul corp îi aluneca înainte şi înapoi pe pat iar şoldurile se săltau în sus, frecând carnea moale în gura mea. La un anumit punct trecuse pe o spaniolă pronunţată molatec, ale cărei tonuri îmi zgândăreau propria-mi excitare, şi când ea înţepeni în cele din urmă, am fost capabil să intru în ea direct, strângând-o în braţe şi scufundându-mi limba în gura ei în primul sărut pe care-l împărţeam de când ajunsesem în pat.

Ne-am mişcat încet, căutând ritmul mării de afară şi râsul primei noastre îmbrăţişări. Păru să dureze mult timp, timp pentru vorbit, de la murmure apatice la bolboroseli excitate, pentru modificări de poziţie şi muşcături uşoare, pentru încleştarea mâinilor, şi în tot acest timp un sentiment de limită a revărsării care îmi rănea ochii. Din această ultimă, insuportabilă presiune, mai mult decât din orice altceva, mi-am dat în cele din urmă drumul şi am ejaculat în ea, simţind-o cum îmi vânează ultima tărie pentru propriul ei final tremurător.

În Corpul Mesagerilor iei ceea ce ţi se oferă, spunea Virginia Vidaura undeva pe coridoarele amintirilor mele. Şi uneori asta trebuie să fie de ajuns.

Când ne-am despărţit pentru a doua oară, greutatea ultimelor douăzeci şi patru de ore veni peste mine ca unul

dintre covoarele grele din camera cealaltă şi conştienţa alunecă treptat sub căldura crescândă de sub el. Ultimele mele impresii limpezi fură despre un corp lung alături de mine reinstalându-se cu sânii apăsaţi se spatele meu, un braţ cuprinzându-mă şi încleştarea ciudat de confortabilă a picioarelor, ale mele în ale ei, ca nişte mâini. Procesele gândirii mele încetineau.

Ceea ce ţi se oferă. Uneori. De ajuns.

Capitolul Douăzeci şi Opt.

Când m-am trezit, ea dispăruse.

Lumina soarelui intra în cabină prin câteva hublouri neacoperite. Tangajul vasului aproape că încetase, dar se clătina suficient cât să-mi arate, alternativ, un cer albastru cu dungi orizontale de nori şi dedesubt o mare relativ calmă. Undeva, cineva făcea cafea şi prăjea carne afumată. Am stat un timp întins nemişcat, culegând cârpele împrăştiate ale minţii mele şi încercând să asamblez din ele o haină rezonabilă. Ce să-i spun lui Ortega? Cât de mult, şi sub ce formă? Condiţionarea de Mesager se trezea alene, ca ceva târât afară dintr-o mlaştină. Am lăsat-o să se răstoarne şi să se scufunde la loc, absorbită în petele de soare de pe cearceaful de lângă capul meu.

Clinchetul paharelor venind dinspre uşă mă readuse la realitate. Ortega stătea în prag purtând un tricou cu inscripţia NU REZOLUŢIEI 653 pe care NU-ul fusese vopsit stilizat cu o cruce roşie peste care era suprapus un categoric DA în aceeaşi culoare. Coloanele picioarelor ei goale dispăreau sub tricou de parcă ar fi putut continua la infinit în interior. Mâinile ei ţineau în echilibru o tavă încărcată cu micul dejun pentru un întreg escadron. Văzându-mă treaz, îşi scutură părul de pe ochi şi zâmbi strâmb.

Aşa că i-am spus totul.

— Şi ce ai de gând să faci?

Am ridicat din umeri şi am fixat largul mării, strângând din ochi din cauza strălucirii. Oceanul părea mai plat, mai masiv

decât pe Lumea lui Harlan. Sus pe punte, imensitatea lui copleşea iar iahtul părea deodată o jucărie de copil.

— O să fac ceea ce vrea Kawahara. Ceea ce vrea Miriam Bancroft. Ceea ce vrei tu. Ceea ce se pare că vrea naibii toată lumea. O să îngrop cazul.

— Crezi că pe Bancroft l-a ars Kawahara?

— Aşa se pare. Sau ea îl ascunde pe cel care a făcut-o. Nu mai contează. O are pe Sarah, asta-i tot ce contează acum.

— O putem acuza de răpire. Reţinerea de p.d. atrage…

— Cincizeci până la o sută, da, am zâmbit vag. Am auzit noaptea trecută. Dar ea nu e direct implicată, trebuie să aibă un subsidiar.

— Putem obţine mandate care…

— E o blestemată de Mat, Kristin. O să ne învingă fără să-i crească măcar pulsul. Oricum, nu asta e problema aici. Imediat ce voi face o mişcare împotriva ei, o s-o arunce pe Sarah în virtual. Cât durează până când mandatele voastre cu rază lungă să intre în vigoare?

— Vreo două zile, dacă sunt o urgenţă ONU.

O umbră trecu peste faţa lui Ortega în timp ce spunea asta. Se aplecă peste parapet şi privi în jos.

— Exact. În virtual înseamnă cea mai mare parte dintr-un an. Sarah nu e Mesager, nu are niciun fel de condiţionare. Ceea ce Kawahara poate să-i facă în opt sau nouă luni virtuale ar transforma o minte normală în terci. Ar fi distrusă psihic când am scoate-o de acolo. Dacă o scoatem de acolo, şi oricum eu nici măcar nu mă gândesc s-o las să treacă printr-o singură secundă de…

— OK. Ortega puse o mână pe umărul meu: OK. Îmi pare rău.

M-am înfiorat uşor, nu eram sigur dacă din cauza brizei mării sau a carcerelor virtuale ale lui Kawahara.

— N-ai de ce.

— Sunt poliţist. E în natura mea să caut căi de a-i prinde pe băieţii răi. Asta e.

Am ridicat privirea şi i-am oferit un zâmbet palid.

— Eu sunt Mesager. E în natura mea să caut căi de a-i rupe gâtul lui Kawahara. Am căutat. Nu sunt asemenea căi.

Zâmbetul ei de răspuns era stânjenit, pătat de o ambivalenţă care ştiam că mai devreme sau mai târziu ne va ajunge din urmă.

— Kristin, uite ce-i. Am găsit o posibilitate. Să-l mint cât mai convingător pe Bancroft şi să închid cazul. E ilegal, foarte ilegal, dar nimeni important nu va avea de suferit. Nu trebuie să-ţi spun despre ce e vorba. Dacă nu vrei tu să ştii.

Se gândi un timp, cu ochii sondând apa din jurul iahtului, ca şi cum răspunsul ar fi înotat acolo, ţinând pasul cu noi. M-am plimbat de-a lungul parapetului ca să-i dau timp, aplecându-mi capul pe spate ca să scanez cupola albastră a cerului de deasupra noastră şi gândindu-mă la sistemele de supraveghere orbitale. În mijlocul unui ocean aparent nesfârşit, învelit în siguranţa high-tech a iahtului, era uşor de crezut că te poţi ascunde de Kawaharele şi Bancroft-ii acestei lumi, dar acest fel de a te ascunde dispăruse cu secole în urmă.

Dacă ei te vor, scrisese cândva un tânăr quellist despre elita conducătoare a Lumii lui Harlan, mai devreme sau mai târziu te vor scoate de pe glob, ca petele de praf interesant de pe un artefact marţian. Dacă vei traversa golful dintre stele, ei ar putea veni după tine. Dacă vei intra la stocare pentru câteva secole, ei vor fi acolo aşteptându-te, nou-clonaţi, când te vei reîntrupa. Ei sunt ceea ce cândva consideram zei, agenţi mitici ai destinului, inevitabili aşa cum Moartea, acel biet ţăran muncitor, aplecat peste coasa lui, nu mai este. Biata Moarte, nu mai e un adversar pe măsură pentru atotputernicele tehnologii ale depozitării de date pe carbonul modificat şi a recuperării lor. Cândva trăiam terorizaţi de sosirea ei. Acum flirtăm scandalos cu demnitatea sa sobră, iar astfel de fiinţe nu-i permit nici măcar intrarea pe uşa din dos.

Am făcut o grimasă. Comparată cu Kawahara, Moartea era un fleac de trei parale.

M-am oprit la prora şi am ales un punct de la orizont pe care să-l urmăresc până se hotăra Ortega.

Imaginaţi-vă că aţi cunoscut pe cineva, cu mult timp în urmă. Împărţiţi lucruri, vă cufundaţi adânc unul în celălalt. Apoi vă îndepărtaţi, viaţa vă duce în direcţii diferite, legăturile nu mai sunt suficient de puternice. Sau poate sunteţi despărţiţi de circumstanţe externe. Ani mai târziu, întâlniţi acea persoană, în acelaşi trup, şi treceţi din nou prin toate. Care să fie atracţia? E oare aceeaşi persoană? Probabil poartă acelaşi nume, aproximativ acelaşi aspect fizic, dar asta o face să fie aceeaşi? Şi dacă nu, face asta ca lucrurile care s-au schimbat să fie neimportante sau periferice? Oamenii se schimbă, dar cât de mult? Când eram copil credeam că există o persoană esenţială, un fel de miez al personalităţii în jurul căruia factorii de suprafaţă pot evolua şi se pot schimba fără să deterioreze personalitatea iniţială. Mai târziu, am început să văd că aceasta era o eroare de percepţie provocată de metaforele în care obişnuiam să ne încadrăm. Ceea ce considerăm personalitate nu e mai mult decât o formă trecătoare a unuia dintre valurile din faţa mea. Sau, încetinind la o viteză mai umană, forma unei dune de nisip. Forma ca răspuns la stimuli. Vuitul, gravitaţia, educaţia. Amprenta genetică. Toate supuse eroziunii şi schimbării. Singurul mod de a învinge asta era stocarea pentru totdeauna.

Aşa cum un sextant primitiv funcţionează pe baza iluziei că soarele şi stelele se rotesc în jurul planetei pe care ne aflăm, la fel simţurile noastre ne dau iluzia stabilităţii în univers, iar noi o acceptăm, pentru că fără această acceptare nu se poate face nimic.

Virginia Vidaura, plimbându-se prin sala de seminar, pierdută în discurs.

Dar faptul că un sextant vă permite să navigaţi cu precizie peste ocean nu înseamnă că soarele şi stelele se rotesc în

jurul nostru. Pentru tot ceea ce facem noi, ca civilizaţie, ca indivizi, universul nu este stabil, şi la fel nimic din interiorul lui. Stelele se auto-consumă, universul însuşi se dilată, şi noi înşine suntem compuşi din materie în flux constant. Colonii de celule în alianţe temporare, reproducându-se şi descompunându-se, adăpostite într-un nor incandescent de impulsuri electrice şi stocate precar pe o memorie codificată de carbon. Aceasta este realitatea, aceasta este conştiinţa de sine, şi percepţia sa, bineînţeles, vă va ameţi. Unii dintre voi au făcut parte din Comandamentul Vidului, şi fără îndoială vă veţi gândi că v-aţi confruntat acolo cu ameţeala existenţei.

Un zâmbet subţire.

Vă promit că momentele Zen de care poate v-aţi bucurat în spaţiu nu sunt mai mult decât începutul a ceea ce va trebui să învăţaţi aici. Absolut tot ceea ce veţi realiza ca Mesageri trebuie să se bazeze pe înţelegerea faptului că nu există nimic altceva decât flux. Chiar şi tot ceea ce veţi voi să percepeţi ca Mesageri, nu numai să creaţi sau să realizaţi, trebuie să fie obţinut din acest flux.

Vă doresc noroc.

Dacă nu poţi măcar să întâlneşti aceeaşi persoană de două ori într-o viaţă, într-un singur trup, ce spune asta despre toate acele familii şi prieteni care aşteaptă la Download Central pe cineva pe care l-au cunoscut cândva privindu-i prin ochii unui străin.

Cum poate aşa ceva să se apropie măcar de a fi aceeaşi persoană?

Şi cum se potriveşte asta cu o femeie consumată de pasiune pentru un străin purtând trupul pe care l-a iubit cândva. E mai aproape, sau mai departe?

Şi de fapt, unde se potriveşte aici străinul care i-a răspuns?

Am auzit-o venind spre mine pe lângă parapet. Se opri la câţiva paşi distanţă şi îşi drese uşor glasul. Mi-am reprimat un zâmbet şi m-am întors.

— Nu ţi-am spus cum a ajuns Ryker să posede toate astea, nu-i aşa?

— Nu părea momentul să întreb.

— Nu. Surâsul i se stinse ca măturat de briză: L-a furat. Cu câţiva ani în urmă, când încă mai lucra la Furturi de Trupuri. Aparţinea unui negustor de clone important din Sidney. Ryker a primit cazul deoarece tipul ăsta plasa marfă deteriorată prin clinicile de pe Coasta de Vest. A fost cooptat într-o trupă de asalt locală şi au încercat să-l prindă pe tip în port. Multe împuşcături, o mulţime de oameni morţi.

— Şi multe distrugeri.

Aprobă.

— Acolo lucrurile se fac în mod diferit. Cea mai mare parte a treburilor poliţiei sunt preluate de contractorii particulari. Guvernul local îi manevrează prin legarea plăţilor de bunurile criminalilor pe care îi prind.

— Interesant stimulent, am zis gânditor. Trebuie să ducă la prinderea multor oameni bogaţi.

— Da, ei aşa spun că funcţionează. Iahtul a fost partea lui Ryker. A făcut multă muncă de teren pentru cazul ăsta, şi a fost rănit în schimbul de focuri.

Vocea ei era curios de indiferentă când relata aceste detalii, şi pentru o clipă am simţit că Ryker era departe.

— De acolo are cicatricea de sub ochi şi chestia aia de pe braţ. Un pistol cu cabluri.

— Urât.

În ciuda voinţei mele am simţit o uşoară tresărire în braţul cu cicatrici. Mai avusesem de-a face cu pistoalele cu cabluri, şi nu mă bucurasem prea mult de întâlnire.

— Exact. Majoritatea oamenilor au considerat că Ryker a meritat fiecare nit din vasul ăsta. Problema este că politica de aici din Bay City spune că ofiţerii de poliţie nu pot păstra darurile, bonusurile sau orice alte premii pentru acţiuni care fac parte din datoria lor.

— Înţeleg raţionamentul.

— Mda, şi eu. Dar nu şi Ryker. A plătit un Scufundător la mâna a doua să şteargă datele navei şi s-o reînregistreze printr-o firmă discretă. A pretins că are nevoie de o locaţie de siguranţă, dacă vreodată ar trebui să ascundă pe cineva.

Am zâmbit puţin.

— Slăbuţ. Dar îmi place stilul. Oare o fi acelaşi Scufundător care l-a turnat la Seattle?

— Ai memorie bună. Da, exact acelaşi. Nacho Acul. Bautista spune poveşti frumoase, nu-i aşa?

— Ai văzut şi asta, deci?

— Da. În mod normal, i-aş zbura capul lui Bautista pentru prostiile astea de protector paternal. Ca şi cum eu aş avea nevoie de sprijin emoţional. A trecut prin două divorţuri nenorocite şi nu are nici patruzeci de ani. Privi gânditoare marea: încă nu am avut timp să mă confrunt cu el. Am fost prea ocupată cu tine. Uite, Kovacs, motivul pentru care îţi spun toate astea e că Ryker a furat vasul şi a încălcat legea de pe Coasta de Vest. Ştiu.

— Şi tu nu ai făcut nimic, am ghicit eu.

— Nimic. Îşi privi mâinile, cu palmele întoarse în sus: Of, la naiba, Kovacs, pe cine vrem să păcălim? Nici eu nu sunt un înger. Am scos şi rahatul din Kadmin cât era în custodia poliţiei. M-ai văzut. Ar fi trebuit să te fi arestat pentru bătaia de la Jerry's şi te-am lăsat să pleci.

— Erai prea obosită ca să mai faci rapoarte, din câte îmi amintesc.

— Mda, aşa e.

Zâmbi, apoi se întoarse să mă privească în ochi, căutând pe faţa lui Ryker un semn că ar putea avea încredere în mine.

— Spui că ai de gând să încalci legea, dar nimeni nu va avea de suferit. Corect?

— Nimeni important, am corectat-o cu blândeţe.

Dădu încet din cap ca pentru sine, ca o persoană care cântăreşte un argument convingător susceptibil să-i schimbe cu adevărat opiniile.

— De ce ai nevoie?

M-am desprins de parapet.

— O listă cu bordelurile de pe Coasta de Vest, pentru început. Locuri care folosesc chestii virtuale. După aia, ar fi mai bine să ne întoarcem în oraş. Nu vreau s-o sun pe Kawahara de aici.

Ea clipi.

— Bordeluri virtuale?

— Da. Şi cele mixte. De fapt, hai să fie orice loc de pe Coasta de Vest care foloseşte pornografie virtuală. Cu cât mai sordidă cu atât mai bine. O să-i vând lui Bancroft un pachet atât de împuţit încât n-o să vrea să se uite la el suficient de aproape ca să vadă imperfecţiunile. Atât de rău încât n-o să vrea nici măcar să se gândească la el.

Capitolul Douăzeci şi Nouă.

Lista lui Ortega conţinea peste două mii de nume, fiecare având adăugat un scurt raport de supraveghere şi orice condamnare de către Vătămările Organice legată de angajaţi sau de clientelă. În format hard se întindea pe două sute de pagini, care începură să se desfăşoare ca o eşarfă lungă de hârtie imediat ce am trecut de prima pagină. Am încercat să parcurg lista în taxi pe drumul de întoarcere în Bay City, dar am renunţat când am văzut că ameninţă să ne copleşească pe amândoi pe locurile din spate. Oricum nu aveam chef. Cea mai mare parte din mine îşi dorea să fi stat încă ghemuit pe patul de la cabina de la pupa a iahtului lui Ryker, izolat de restul lumii şi problemele ei prin sute de kilometri de albastru fără urme.

Întors în apartamentul Watchtower, am trimis-o pe Ortega afară din cameră în timp ce o sunam pe Kawahara la numărul pe care mi-l dăduse Trepp. Trepp fu cea care apăru prima pe ecran, cu trăsăturile pătate de somn. M-am întrebat dacă stătuse trează toată noaptea încercând să-mi dea de urmă.

— Neaţa. Căscă şi probabil verifică cipul intern al unui ceas: După amiaza, adică. Unde-ai fost?

— Prin împrejurimi.

Trepp îşi frecă fără eleganţă un ochi şi căscă din nou.

— Te priveşte. Făceam doar conversaţie. Ce-ţi mai face capul?

— Mai bine, mulţumesc. Vreau să vorbesc cu Kawahara.

— Sigur. Întinse mâna spre ecran: Vorbim mai târziu.

Ecranul deveni neutru, o elice tricoloră desfăşurându-se acompaniată de un aranjament de muzică de instrumente cu coarde greţos de dulceag. Am scrâşnit din dinţi.

— Takeshi-san.

Ca de obicei, Kawahara începu în japoneză, ca şi cum ar fi stabilit un punct comun cu mine.

— E neaşteptat de devreme. Ai veşti bune pentru mine?

M-am încăpăţânat să vorbesc în amanglică.

— E o linie sigură?

— În măsură în care aşa ceva este posibil, da.

— Am o listă de cumpărături.

— Dă-i drumul.

— Pentru început, am nevoie de acces la un virus militar. De preferinţă Rawling 4851, sau una din variantele de Condomar.

Trăsăturile inteligente ale lui Kawahara se aspriră brusc.

— Virusul de la Innenin?

— Da. Acum e demodat de un secol, n-ar trebui să fie greu de obţinut. Apoi mai am nevoie…

— Kovacs, cred că ar fi mai bine să-mi explici ce pui la cale.

Am ridicat o sprânceană.

— Am înţeles că asta e problema mea, şi că nu vrei să fii implicată.

— Dacă îţi obţin o copie a virusului Rawling, aş zice că deja sunt implicată. Kawahara îmi oferi un zâmbet măsurat: Aşadar ce ai de gând să faci cu el?

— Bancroft s-a sinucis, ăsta e rezultatul pe care îl vrei, corect?

O aprobare lentă.

— Atunci trebuie să existe un motiv, am zis, încălzindu-mă în ciuda mea din cauza structurii de amăgiri pe care o inventasem. Făceam ceea ce fusesem antrenat să fac, şi mă simţeam bine. Bancroft are stocare telecomandată, şi nu are logică să-şi fi pus capăt zilelor dacă nu avea un motiv anume. Un motiv fără legătură cu actul fizic al sinuciderii. Un motiv cum ar fi autoconservarea.

Ochii lui Kawahara se îngustară.

— Continuă.

— Bancroft frecventează în mod curent bordelurile, reale şi virtuale. Mi-a spus-o chiar el acum câteva zile. Şi nici nu e prea pretenţios în privinţa calităţii stabilimentului. Acum, să presupunem că are loc un accident în unul dintre acele virtuale unde îşi scarpină el mâncărimea. O scurgere accidentală de la unul dintre acele programe cumplite pe care nimeni nu s-a ostenit măcar să le deschidă de zeci de ani. Dacă mergi la o casă cu nivel suficient de scăzut, n-ai de unde să ştii ce ar putea să zacă pe acolo.

— Virusul Rawling.

Kawahara expiră ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia aşteptând.

— Lui Rawling varianta 4851 îi ia circa o sută de minute să se activeze complet, după care e prea târziu ca să mai faci ceva.

M-am forţat să-mi scot din minte imaginile cu Jimmy de Soto.

— Ţinta e contaminată fără putinţă de scăpare. Să presupunem că Bancroft află asta prin intermediul vreunui sistem de avertizare. Pentru aşa ceva ar trebui să fie cablat intern. Dintr-odată descoperă că cipul cortical pe care îl poartă şi creierul la care e conectat s-au virusat. Ăsta nu e un dezastru, dacă ai clone şi stocare telecomandată, dar…

— Transmisia.

Faţa lui Kawahara se lumină când înţelese.

— Exact. Ar trebui să facă ceva ca să oprească transmiterea virusului la copie împreună cu restul

personalităţii sale. Cum următorul needlecast urmează în acea noapte, poate chiar peste câteva minute, există un singur mod de a se asigura că cipul cortical de rezervă nu va fi contaminat.

Am mimat o împuşcătură în cap.

— Ingenios.

— De asta a făcut apelul, verificarea orei. Nu putea avea încredere în propriul lui ceas intern, era posibil ca virusul deja să-l fi dat peste cap.

Solemn, Kawahara ridică mâinile la vedere şi aplaudă. Când termină, îşi încleştă mâinile şi mă privi pe deasupra lor.

— Foarte impresionant. O să obţin imediat virusul Rawling. Ai ales un bordel virtual potrivit în care să fie descărcat?

— Încă nu. Virusul nu e singurul lucru de care am nevoie. Vreau ca tu să aranjezi eliberarea condiţionată şi reîntruparea lui Irene Elliott, în prezent deţinută la Bay City Central sub acuzaţia de Scufundare. De asemenea vreau să analizezi posibilitatea de a obţine trupul ei original de la cei care l-au cumpărat. Dacă e afacerea unei firme, ar trebui să existe înregistrări.

— O s-o foloseşti pe această Elliott pentru a descărca Rawling-ul?

— E evident că e bună.

— E evident că a fost prinsă, observă Kawahara caustic. Am o mulţime de oameni care să facă asta pentru tine. Specialişti de vârf în intruziune. Nu ai nevoie…

— Kawahara. Mi-am păstrat cumpătul cu greu, dar ceva din iritarea mea se simţea în tremurul vocii: E afacerea mea, ţine minte, nu vreau ca oamenii tăi să se bage peste tot. Scoate-o pe Elliott din depozitare, şi ne va fi loială. Dă-i înapoi propriul trup şi va fi a noastră pe viaţă. Aşa vreau eu să fac lucrurile, deci aşa o să se întâmple.

Am aşteptat. Kawahara rămase un moment lipsită de expresie, apoi îmi arătă un alt zâmbet calibrat cu grijă.

— Foarte bine. O facem cum vrei tu. Sunt convinsă că eşti conştient de riscurile pe care ţi le asumi, şi de ceea ce vei păţi dacă eşuezi. O să te contactez azi mai târziu la Hendrix.

— Ce se mai aude cu Kadmin?

— Despre Kadmin nu se aude nimic.

Kawahara mai zâmbi o dată, şi legătura se întrerupse.

Am rămas pentru o clipă fixând ecranul neutru, revăzând povestea ca şi cum ar fi fost întinsă în faţa mea. Aveam sentimentul inconfortabil că aş fi spus adevărul în mijlocul tuturor acestor amăgiri. Sau, mai mult, că minciunile mele atent învârtite călcau pe urmele adevărului, urmând aceeaşi cărare. O minciună bună trebuie să fie suficient de aproape de adevăr ca să-şi extragă substanţa din el, dar aici era altceva, ceva cu mult mai agasant. Mă simţeam ca un vânător care urmăreşte o panteră de mlaştină puţin prea îndeaproape pentru a fi în largul lui, şi se aşteaptă în orice moment s-o vadă apărând din mlaştină în toată oroarea ei de colţi şi cârcei. Adevărul se afla acolo, undeva.

Era un sentiment greu de înlăturat.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, unde Ortega fora prin frigiderul aproape gol. Lumina din interior îi acoperea trăsăturile într-un mod pe care nu-l mai văzusem până acum, şi sub unul din braţele ridicate sânul drept umplea tricoul moale, ca un fruct, ca o apă. Dorinţa de a o atinge îmi dădea mâncărimi în palme.

Ea ridică ochii.

— Tu nu găteşti?

— Hotelul face totul. Vine prin trapă. Ce vrei?

— Vreau să gătesc ceva. Renunţă să mai caute prin frigider şi închise uşa: Obţii ceea ce vrei?

— Cred că da. Dă-i hotelului o listă de ingrediente. Sunt tigăi şi alte lucruri acolo jos pe raft, cred. Dacă mai ai nevoie de ceva, cere hotelului. O să mă uit pe listă. A, şi, Kristin.

Întoarse capul de la raftul pe care i-l indicasem.

— Capul lui Miller nu e acolo. L-am pus alături.

Gura i se strânse puţin.

— Ştiu unde ai pus capul lui Miller, zise. Nu asta căutam.

Câteva minute mai târziu, aşezaţi pe pervazul ferestrei şi cu lista desfăşurându-se până la podea, am auzit vocea joasă a lui Ortega conversând cu Hendrix. Urmară nişte zgomote de lovituri, o altă conversaţie înăbuşită, apoi sunetul uleiului încingându-se încet. Mi-am alungat nevoia de o ţigară şi mi-am cufundat capul în hârtii.

Căutam ceva ce văzusem în fiecare zi a vieţii mele de tânăr din Newpest; locuri în care îmi petrecusem anii de adolescent, străduţele înguste ale micilor afaceri care emiteau holograme ieftine promiţând lucruri ca Mai bine decât realitatea, Gamă largă de scenarii şi Vise care se îndeplinesc. Nu trebuia mult ca să înfiinţezi un bordel virtual. Aveai nevoie doar de o firmă şi spaţiu pentru sicriele clienţilor rânduite vertical. Softurile variau ca preţ, în funcţie de cât de elaborate şi de originale erau, dar maşinile pe care se aplicau puteau fi de obicei cumpărate din surplusul armatei, în rate.

Dacă Bancroft îşi cheltuia banii şi timpul în biocabinele lui Jerry, s-ar simţi ca acasă într-un astfel de loc.

Parcursesem două treimi de listă, şi o parte din ce în ce mai mare din atenţia mea aluneca înspre aromele provenind din bucătărie, când ochii mi-au căzut pe un nume familiar şi am înţepenit brusc.

Am revăzut o femeie cu păr lung negru şi buze stacojii.

Am auzit vocea lui Trepp.

Capul în nori. Vreau să fim acolo înainte de miezul nopţii.

Şi un şofer cu cod de bare.

Nicio problemă. Traficul pe coastă e lejer în seara asta.

Şi femeia cu buze stacojii.

Cu capul în nori. Aşa te simţi. Poate nu-ţi permiţi să vii până aici. Un cor în extaz.

De la Case, de la Case, de la Case…

Şi hârtia oficială din mâinile mele.

Cu Capul În Nori: Casă acreditată de pe Coasta de Vest, produse reale şi virtuale, amplasament mobil aerian în afara graniţelor de coastă…

Am parcurs notele, cu capul răsunând ca un cristal delicat lovit cu un ciocan.

Navigaţia şi sistemele de balizaj conectate în Bay City şi Seattle. Codificare discretă a membrilor. Cercetări de rutină, NR. Nicio condamnare. Operează sub licenţă Third Eye Holdings Inc.

Am rămas nemişcat, gândindu-mă.

Lipseau piese. Era ca oglinda, fixată în crestături cu marginile ascuţite, suficient cât să ofere o imagine, dar nu întregul. Eu mă uitam cu multă atenţie la marginile neregulate a ceea ce aveam, încercând să rotunjesc muchiile, să obţin cadrul. Trepp mă dusese s-o văd pe Ray – Reileen – la Cu Capul în Nori. Nu în Europa, Europa fusese ca să mă orbească, greutatea sumbră a bazilicii fusese proiectată ca să mă amorţească şi să nu văd ceea ce era evident. Dacă în afacere ar fi fost implicată Kawahara, nu ar fi supravegheat-o de la jumătate de glob distanţă. Kawahara era la Cu Capul în Nori, şi…

Şi ce?

Intuiţia de Mesager este o formă de recunoaştere subliminală, o conştienţă crescută a tiparelor pe care lumea reală şi le şlefuieşte prea des prin cererea ei de atenţie detaliată. Dacă se dau suficiente indicii de continuitate poţi face saltul care îţi permite să vezi întregul, ca un fel de premoniţie a adevăratei cunoaşteri. Pornind de la acest model, poţi completa mai târziu amănuntele. Dar există un anumit minim de care ai nevoie ca să te lansezi. Precum vechile aeronave propulsate liniar, ai nevoie de un elan, iar eu nu îl aveam. Mă simţeam izbindu-mă de pământ, agăţându-mă de aer şi căzând înapoi. Nu era suficient.

— Kovacs?

Am ridicat ochii şi am văzut. Ca un display conectându-se, ca bolţurile unei guri de aerisire lovindu-se în cădere de

capul meu.

Ortega stătea în picioare în faţa mea, cu un dispozitiv de amestecat într-o mână, cu părul adunat la ceafă într-un nod larg. Tricoul ei îmi descria:

REZOLUŢIA 653. Da sau Nu, depinde.

Oumou Prescott.

Domnul Bancroft are o influenţă nedeclarată la Curtea ONU.

Jerry Sedaka.

Bătrâna Anenome e catolică… Angajăm o mulţime din astea. Uneori e foarte convenabil.

Gândurile îmi alergau ca o rachetă, aprinzând liniile asociaţiilor.

Terenul de tenis.

Nalan Ertekin, Judecător Şef la Tribunalul Suprem al ONU.

Joseph Phiri, Comisia Drepturilor Omului Propriile mele cuvinte.

Îmi imaginez că sunteţi aici ca să discutaţi despre Rezoluţia 653.

O influenţă nedeclarată…

Miriam Bancroft.

O să am nevoie de ajutor ca să-l iau pe Marco din circa lui Nalan. E turbat de furie, apropo.

Şi Bancroft.

După cum a jucat azi, nu mă surprinde.

Rezoluţia 653. Catolicii.

Mintea mea revărsa datele înapoi ca un motor de căutare dement, derulând.

Sedaka, strălucind.

Declaraţie sub jurământ pe disc, Legământul complet de Abţinere înregistrat la Vatican.

Uneori e foarte convenabil.

Ortega.

Blocat din Motive de Conştiinţă. Mary Lou Hinchley.

Anul trecut cei de pe Coastă au pescuit o puştioaică din ocean.

Nu rămăsese prea mult din corp, dar au găsit cipul.

Blocat din Motive de Conştiinţă.

Din ocean.

Cei de pe Coastă.

Amplasament mobil aerian în afara graniţelor de coastă…

Capul În Nori.

Era un proces care nu putea fi frânat, un fel de avalanşă mentală. Aşchii de realitate smulse şi rostogolindu-se înainte, numai că în loc de haos ele cădeau în ceva ce avea formă, un fel de întreg restructurat al cărui aspect final încă nu-l puteam înţelege.

Navigaţia şi sistemele de balizaj conectate în Bay City…

Şi Seattle.

Bautista.

Vezi tu, totul s-a petrecut într-o clinică ilegală din Seattle.

Intacţii au căzut în Pacific.

Teoria lui Ortega era că lui Ryker i se înscenase ceva.

— La ce te uiţi?

Cuvintele atârnară în aer pentru o clipă ca o balama a timpului, şi deodată timpul se redeschise şi în uşă Sarah abia se trezea în patul din hotelul din Millsport, cu tunetul unei descărcături de orbital făcând să zăngăne ferestrele în ramele lor, şi în spate elicele pe fondul nopţii, şi propriile noastre morţi pândindu-ne nebune.

— La ce te uiţi?

Am clipit şi mi-am dat seama că încă mă holbam la tricoul lui Ortega, la ridicăturile moi pe care ea le crea în interiorul lui şi la inscripţia imprimată pe piept. Avea un zâmbet uşor pe chip, dar care începea să se stingă din cauza grijii.

— Kovacs?

Am clipit din nou şi am încercat să derulez metrii de revărsare mentală pe care o declanşase tricoul, întrevederea adevărului de la Cu Capul în Nori.

— Te simţi bine?

— Da.

— Vrei să mănânci?

— Ortega, ce-ar fi dacă… – mi-am dat seama că trebuie să-mi dreg glasul, am înghiţit şi am reînceput. Nu voiam să spun asta, corpul meu nu voia s-o spună: Ce-ar fi dacă l-aş putea scoate pe Ryker de la stocare? Vreau să zic, pentru totdeauna. Să i se ridice acuzaţiile, să se dovedească înscenarea de la Seattle. Ce-ar însemna asta pentru tine?

Pentru o clipă, mă privi de parcă aş fi vorbit o limbă pe care ea n-o înţelegea. Apoi înaintă spre pervazul ferestrei şi se aşeză cu grijă pe margine, cu faţa la mine. Rămase un timp tăcută, dar deja văzusem răspunsul în ochii ei.

— Te simţi vinovat? mă întrebă în cele din urmă.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu noi.

Aproape că am izbucnit în râs, dar exista prea multă suferinţă implicată încât să-mi opresc reflexul în gât. Dorinţa de a o atinge nu încetase. În decursul ultimei zile venise şi plecase în valuri, dar nu dispăruse niciodată pe de-a-ntregul. Când priveam la curbele şoldurilor şi coapselor ei pe pervazul ferestrei, puteam să simt felul în care se zvârcolise sub mine, atât de clar încât era aproape virtual. Palmele mele îşi aminteau greutatea şi forma sânilor ei de parcă ar fi fost treaba de o viaţă a acestui trup. Privind-o, degetele mele doreau să traseze contururile feţei ei. În mine nu era loc pentru vină, pentru nimic altceva în afara acestei senzaţii.

— Mesagerii nu simt vina, am zis scurt. Vorbesc serios. Adică sunt aproape sigur de faptul că Ryker a fost aranjat de Kawahara pentru că a agitat prea mult apele în cazul Mary Lou Hinchley. Îţi aminteşti ceva din dosarele lui?

Ortega se gândi câteva momente, apoi ridică din umeri.

— A fugit de acasă ca să trăiască cu prietenul ei. În mare parte slujbe neoficiale, ca să scoată banii de chirie. Prietenul era un nenorocit, avea cazier de la vârsta de

cincisprezece ani. Ceva trafic de stiff, câteva baze de date uşor de spart, în general trăia de pe urma femeilor lui.

— Ar fi lăsat-o să lucreze pe Piaţa de Carne? Sau în biocabine?

— O, da, aprobă Ortega cu chipul împietrit. Cât ai bate din palme.

— Dacă cineva făcea recrutări pentru un bordel de sadici, catolicii ar fi fost candidaţii ideali, nu-i aşa? Fiindcă ei nu povestesc nimănui nimic în urma evenimentului. Din motive de conştiinţă.

— Sadici. Dacă faţa lui Ortega fusese înainte împietrită, acum era de granit. Pe aici majoritatea victimelor sadicilor primesc pur şi simplu un glonţ în cip când se termină. Nu spun poveştile.

— Exact. Dar dacă ceva nu a mers bine? Mai precis, dacă Mary Lou Hinchley urma să fie folosită drept prostituată pentru sadici, a încercat să evadeze şi a căzut dintr-un bordel aerian numit Cu Capul În Nori. Asta ar face catolicismul ei foarte convenabil, nu-i aşa?

— Cu Capul În Nori? Vorbeşti serios?

— Lucrul ăsta i-ar face pe proprietarii Capului În Nori foarte nerăbdători să înăbuşe din faşă Rezoluţia 653, nu-i aşa?

— Kovacs. Ortega făcea semne de încetinire cu ambele palme: Kovacs, Cu Capul În Nori este una dintre Case. Prostituţie de lux. Mie nu-mi plac locurile alea, mă fac să vomit la fel ca şi cabinele, dar sunt curate. Ele satisfac societatea elevată şi nu folosesc porcării ca sadismul…

— Deci tu nu crezi că eşaloanele superioare se pretează la sadism şi necrofilie. Asta e ceva strict pentru clasele de jos, aşa-i?

— Nu, nu e, zise Ortega plat. Dar dacă cineva cu bani vrea să se joace de-a tortura, îşi poate permite s-o facă în virtual. Unele dintre Case folosesc sadism virtual, dar o fac pentru că e legal, iar noi nu putem face nimic în sensul ăsta. Şi lor aşa le place.

Am inspirat adânc.

— Kristin, cineva m-a dus să mă întâlnesc cu Kawahara la bordul Capului în Nori. Cineva de la Wei Clinic. Iar dacă ea e implicată în Casele de pe Coasta de Vest, atunci ei vor face orice aduce profit, pentru că ea ar face orice, absolut orice. Aveai nevoie de un Mat mare şi rău pe care să dai vina? Uită de Bancroft, prin comparaţie el e un călugăr. Kawahara a crescut în Fission City, făcând trafic cu medicamente anti-radiaţii printre familiile muncitorilor de la puţurile de combustibil. Ştii ce e un cărător de apă?

Ea scutură din cap.

— În Fission City aşa se numeau bătăuşii bandelor. Vezi tu, dacă cineva refuza să plătească pentru protecţie, sau dacă turna la poliţie, sau nu sărea destul de repede atunci când bossul din yakuza locală zicea „sări”, pedeapsa standard era să bea apă contaminată. Bătăuşii obişnuiau s-o care în flacoane izolate, scursă din sistemele de răcire ale unui vreunui reactor de nivel scăzut. Năvăleau într-o noapte în casa delincventului şi-i spuneau cât de multă trebuie să bea. Familia era obligată să privească. Dacă el nu bea, începeau să-i căsăpească familia unul câte unul până când o făcea. Vrei să ştii de unde cunosc această delicioasă parte a istoriei Pământului?

Ortega nu zise nimic, dar gura i se strânsese de dezgust.

— Ştiu pentru că mi-a povestit Kawahara. Asta a făcut ea când a fost mică. A fost cărător de apă. Şi e mândră de asta.

Telefonul ţârâi.

I-am făcut lui Ortega semn cu mâna să iasă din raza vizuală şi m-am dus să răspund.

— Kovacs?

Era Rodrigo Bautista.

— Ortega e cu tine?

— Nu, am minţit eu automat. N-am mai văzut-o de câteva zile. E vreo problemă?

— A, probabil că nu. A dispărut din nou de pe faţa planetei. Ei bine, dac-o vezi, spune-i că a lipsit de la o şedinţă a

echipei în după-amiaza asta şi căpitanul Murawa nu a fost mulţumit.
— Ar trebui să mă aştept s-o văd?
— Cu Ortega, cine naiba ştie? Bautista îşi desfăcu mâinile: Uite, trebuie să plec. La revedere.
— La revedere.
Am aşteptat să se stingă ecranul, apoi Ortega se întoarse din locul ei de lângă perete.
— Ai auzit?
— Da. Astăzi de dimineaţă ar fi trebuit să revedem discurile de la Hendrix. Murawa probabil va dori să ştie în primul rând de ce le-am luat de la sediu.
— Doar e cazul tău, nu?
— Mda, dar există unele norme. Ortega păru deodată obosită: Nu le mai pot păstra mult, Kovacs. Deja privesc o mulţime de priviri amuzate pentru că lucrez cu tine. În curând cineva va deveni cu adevărat suspicios. Ai câteva zile să încerci porcăria asta cu Bancroft, dar apoi…
Ridică elocvent mâinile.
— Nu poţi spune că ai fost jefuită? Kadmin ţi-a luat discurile.
— M-ar pune la poligraf…
— Nu imediat.
— Kovacs, cariera mea se duce pe apa sâmbetei, nu a ta. Nu fac treaba asta de plăcere, trebuie să…
— Kristin, ascultă-mă. M-am apropiat de ea şi i-am luat mâinile într-ale mele: îl vrei pe Ryker înapoi sau nu?
Încercă să se îndepărteze de mine dar am reţinut-o.
— Kristin. Crezi că a fost o înscenare?
Înghiţi în sec.
— Da.
— Atunci de ce să nu crezi că a fost Kawahara? Transportorul pe care a încercat să-l doboare la Seattle se îndrepta spre ocean când s-a prăbuşit. Extrapolează direcţia asta şi vezi ce obţii. Stabileşte punctul în care cei

de pe Coastă au pescuit-o pe Mary Lou Hinchley din mare. Apoi pune pe hartă Cu Capul în Nori şi vezi dacă se leagă.

Ortega se trase de lângă mine cu o expresie stranie în ochi.

— Vrei ca toate astea să fie adevărate nu? Ai nevoie de o scuză ca să te iei de Kawahara, indiferent care. E vorba doar de ură, nu-i aşa? Încă o răzbunare. Nu-ţi pasă de Ryker. Nu-ţi pasă nici măcar de prietena ta Sarah…

— Mai zi asta o dată, am spus cu răceală, şi te pocnesc. Dacă vrei să ştii, nimic din ceea ce tocmai am discutat nu contează mai mult pentru mine decât viaţa lui Sarah. Şi nimic din ceea ce am spus nu înseamnă că am altă opţiune decât să fac exact ceea ce vrea Kawahara.

— Atunci care naiba e rostul?

Aş fi vrut să o ating. În schimb, mi-am alungat dorinţa printr-un gest de îndepărtare cu ambele mâini tăind uşor aerul.

— Nu ştiu. Nu încă. Dar dacă pot s-o scap pe Sarah, ar putea exista după aceea şi o cale de a o învinge pe Kawahara. Şi ar putea exista şi o cale de a-l reabilita pe Ryker. Asta e tot ce vreau să spun.

Rămase o clipă privindu-mă, apoi se întoarse şi-şi recuperă geaca de pe braţul fotoliului unde o aruncase când sosise.

— Ies puţin, zise încet.

— Bine.

I-am răspuns la fel de încet. Nu era momentul pentru presiuni.

— O să fiu aici, sau o să-ţi las un mesaj dacă va trebui să plec.

— Da, aşa să faci.

În glasul ei nu era nimic care să indice dacă avea să se mai întoarcă sau nu.

După plecarea ei am stat să mă mai gândesc puţin, încercând să pun ceva carne pe structura pe care intuiţia de Mesager mi-o arătase. Când telefonul sună din nou evident renunţasem, pentru că ţârâitul m-a găsit privind în

gol pe fereastră, întrebându-mă unde se dusese Ortega în Bay City.

De data asta era Kawahara.

— Am ceea ce vrei, zise ea pe nepregătite. O versiune latentă a virusului Rawling va fi livrată la SilSet Holdings mâine dimineaţă după ora opt. Adresa este Sacramento, 1187. Vor şti că vii.

— Şi codurile activatorului?

— O livrare separată. Te va contacta Trepp.

Am aprobat din cap. Legile ONU privind transferul şi posesia de viruşi militari erau atât de clare încât deveneau obtuze. Formele virale inerte puteau fi deţinute ca subiect de studiu sau chiar, după cum se dovedise într-o speţă bizară, ca trofeu privat. Posesiunea sau vânzarea unui virus militar activ sau a codurilor prin care un virus latent ar putea fi activat reprezenta un delict, atrăgând pedepse între o sută şi două sute de ani de stocare. În eventualitatea că virusul era şi declanşat, sentinţa se putea ridica până la ştergere. În mod firesc aceste pedepse se aplicau numai civililor, nu şi comandanţilor militari sau funcţionarilor guvernamentali. Cei puternici sunt geloşi pe jucăriile lor.

— Asigură-te că mă contactează repede, am spus scurt. Nu vreau să irosesc mai mult decât e necesar din cele zece zile.

— Înţeleg.

Kawahara făcu o faţă compătimitoare, de parcă ameninţările împotriva lui Sarah ar fi fost opera unor forţe malefice ale naturii asupra cărora niciunul dintre noi nu avea control.

— Voi avea grijă ca Irene Elliott să fie reîntrupată cel târziu mâine seară. Teoretic a fost scoasă din stocare de către JacSol SA, una dintre companiile mele de intermediere a comunicaţiilor. O vei putea prelua de la Bay City Central în jur de ora zece. Ai o acreditare temporară în postul de consultant pe probleme de securitate pentru Divizia de Vest a JacSol. Numele este Martin Anderson.

— Am înţeles.

Era modul lui Kawahara de a-mi atrage atenţia că dacă ceva mergea prost, eram legat de ea şi cădeam primul.

— Asta o să fie în dezacord cu semnătura genetică a lui Ryker. El are un dosar activ la Bay City Central pe perioada cât corpul lui e utilizat.

Kawahara aprobă.

— Descurcă-te. Acreditarea ta va fi direcţionată prin canalele corporative ale JacSol cu prioritate faţă de orice analiză genetică individuală. Un cod forţat, în cadrul JacSol amprenta ta genetică va fi înregistrată ca fiind a lui Anderson. Alte probleme?

— Dacă dau nas în nas cu Sullivan?

— Directorul Sullivan tocmai a plecat într-un concediu prelungit. O problemă psihologică. Petrece ceva timp în virtual. N-o să-l întâlneşti din nou.

În ciuda voinţei mele, am simţit un fior rece privind trăsăturile calme ale lui Kawahara. Mi-am dres glasul.

— Şi răscumpărarea trupului?

— Nu. Kawahara zâmbi uşor: Am verificat datele. Trupul lui Irene Elliott nu are îmbunătăţiri biotech care să justifice costurile recuperării lui.

— Eu nu am spus că ar avea. Nu e vorba de capacitatea tehnică, ci de motivare. Va fi mai loială dacă…

Kawahara se aplecă în faţă spre ecran.

— Pot să fiu împinsă doar până la o limită, Kovacs. Apoi te opreşti. Elliott capătă un trup compatibil, ar trebui să fie recunoscătoare pentru asta. Tu ai vrut-o pe ea, deci orice problemă de loialitate pe care ţi-o pune are să fie în exclusivitate treaba ta. Nu vreau să aud despre aşa ceva.

— Îi va trebui mai mult timp ca să se ajusteze, am continuat cu încăpăţânare. Într-un trup nou va fi mai lentă, mai puţin res…

— De asemenea e treaba ta. Ţi-am oferit cei mai buni experţi în intruziune pe care îi pot cumpăra, şi tu i-ai

refuzat. Trebuie să înveţi să faci faţă consecinţelor acţiunilor tale, Kovacs.

Făcu o pauză şi se lăsă pe spate cu un alt zâmbet abia schiţat.

— I-am făcut o verificare de rutină lui Elliott. Cine e ea, care e familia ei, ce relaţii există. De ce vrei s-o scoţi din stocare. E un gest frumos, Kovacs, dar mă tem că vei fi nevoit să-ţi susţii faptele de bun samaritean fără ajutorul meu. Nu fac operă de caritate.

— Nu, am replicat inexpresiv. Presupun că nu.

— Nu. Şi de asemenea pot să presupun că acesta va fi ultimul contact direct între noi până se rezolvă problema.

— Da.

— Ei bine, oricât de nepotrivit ar părea, succes, Kovacs.

Ecranul se stinse, lăsând cuvintele să atârne în aer. Am rămas un timp care mi s-a părut lung, auzindu-le, fixând o imagine fictivă pe ecran pe care ura mea o făcuse aproape reală. Când am vorbit, vocea lui Ryker răsună străină în urechile mele, de parcă altcineva sau altceva vorbea prin intermediul meu.

— Nepotrivit e corect, am rostit în camera tăcută. Ticăloaso.

Ortega nu se întoarse, dar aroma a ceea ce gătise ea se insinuase prin apartament şi stomacul meu se zbătu de bucurie. Am mai aşteptat puţin, încercând încă să asamblez muchiile zimţate ale puzzle-ului în mintea mea, dar fie inima mea nu avea chef de asta fie lipsea ceva de importanţă majoră. În cele din urmă mi-am îndepărtat cu forţa gustul coclit al urii şi frustrării şi m-am dus să mănânc.

Capitolul Treizeci.

Infrastructura reţelei lui Kawahara era ireproşabilă.

O limuzină automată cu însemnele JacSol fulgerând pe laterale apăru la Hendrix la ora opt a doua zi de dimineaţă. Am coborât în întâmpinarea ei şi am găsit compartimentul din spate ticsit de cutii cu etichete în chineză.

Deschizându-le în camera mea, cutiile s-au dovedit a deţine o linie de recuzită corporatistă de înaltă calitate care ar fi înnebunit-o Serenity Carlyle: două costume complete de culoarea nisipului, pe măsura lui Ryker, jumătate de duzină de cămăşi fabricate manual cu emblema JacSol brodată pe fiecare guler, pantofi protocolari din piele naturală, un pardesiu albastru închis, un telefon mobil personalizat JacSol şi un disc mic negru cu un codificator pentru amprenta ADN.

Am făcut duş şi m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am rulat discul. Kawahara apăru pe ecran, proiecţie perfectă.

— Bună dimineaţa, Takeshi-san, şi bine ai venit la JacSol Communications. Codificarea ADN de pe acest disc a fost acum conectată la o linie de credit pe numele Martin James Anderson. După cum am menţionat mai devreme, prefixul corporatist al JacSol va nega orice conflict cu înregistrările genetice ale lui Ryker şi de asemenea contul stabilit pentru tine de către Bancroft. Te rog reţine codul de mai jos.

Am citit şirul de cifre dintr-o privire şi m-am întors la faţa lui Kawahara.

— Contul JacSol suportă cheltuieli rezonabile şi este programat să expire la sfârşitul celor zece zile stabilite. Dacă vrei să lichidezi contul mai devreme, introduci codul de două ori, aplici amprenta genetică şi îl introduci din nou de două ori. Trepp te va contacta în cursul zilei de azi prin telefonul mobil al corporaţiei, aşa că păstrează-l la tine tot timpul. Irene Elliott va fi downloadată la 21:45 ora Coastei de Vest. Procesarea ar trebui să dureze aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Şi cam în timp ce tu recepţionezi acest mesaj, SilSet Holdings primeşte pachetul tău. După ce m-am consultat cu proprii mei experţi, am ataşat o listă cu echipamentele de care este cel mai probabil ca Elliott să aibă nevoie, şi câţiva furnizori în care poţi avea încredere că le vor procura în mod discret. Trece totul în contul JacSol. Lista va fi printată imediat. Dacă mai ai nevoie de repetarea acestor detalii, discul rămâne

utilizabil pentru următoarele optsprezece minute, după care se va auto-şterge. Din clipa asta eşti singur.

Trăsăturile lui Kawahara se ordonară într-un zâmbet de PR şi imaginea se stinse, iar imprimanta ciripi şi furniză lista. Am parcurs-o scurt în drum spre limuzină.

Ortega nu se întorsese.

La SilSet Holdings am fost tratat ca un moştenitor al familiei Harlan. Recepţioneri umani lustruiţi se ocupară de confortul meu în timp ce un tehnician îmi aduse un cilindru de metal cam de dimensiunile unei grenade halucinogene.

Trepp era mai puţin impresionată. Mă întâlnisem cu ea mai devreme în aceeaşi seară într-un bar din Oakland, şi când îmi văzuse imaginea JacSol râsese acid.

— Arăţi ca un nenorocit de programator, Kovacs. De unde ai costumul ăsta?

— Numele meu e Anderson, i-am reamintit. Iar costumul se asortează cu numele.

Făcu o mutră acră.

— Data viitoare când faci cumpărături, Anderson, ia-mă cu tine. Te-aş scuti de o grămadă de bani, iar tu n-o să arăţi ca un tip care-şi duce copiii în Honolulu în weekend.

M-am aplecat peste măsuţă.

— Ştii ceva Trepp, ultima dată când mi-ai ţinut predici despre simţul meu vestimentar, te-am omorât.

Ridică din umeri:

— Corect. Unii oameni nu pot suporta adevărul.

— Ai adus marfa?

Trepp puse palma pe masă, şi când o ridică între noi se găsea un disc gri fără inscripţii sigilat în plastic.

— Poftim. Aşa cum ai solicitat. Acum ştiu că eşti nebun – în glasul ei era probabil un fel de admiraţie. Ştii ce păţeşti pe Pământ dacă te joci cu aşa ceva?

Am acoperit discul cu mâna şi l-am băgat în buzunar.

— La fel ca oriunde altundeva, presupun. Delict federal, pedeapsă dublă. Uiţi că eu nu am de ales.

Trepp îşi scarpină urechea.

— Pedeapsă dublă, sau Marea Curăţire. Nu mi-a făcut plăcere să car chestia asta cu mine toată ziua. Ai restul aici?

— De ce? Ţi-e frică să fii văzută împreună cu mine în public?

Ea zâmbi.

— Puţin. Sper că ştii ce faci.

Şi eu speram asta. Pachetul voluminos de mărimea unei grenade pe care îl ridicasem de la SilSet mă arsese toată ziua în buzunarul pardesiului meu cel scump.

M-am întors la Hendrix şi am verificat mesajele. Ortega nu sunase. Mi-am omorât timpul în camera hotelului, gândindu-mă la ceea ce aveam să-i spun lui Elliott. La ora nouă m-am urcat iar în limuzină şi m-am dus la Bay City Central.

Am aşteptat la recepţie în timp ce un doctor tânăr completa actele necesare şi am semnat acolo unde mi-a indicat. Procesul îmi era straniu de familiar. Cele mai multe dintre clauzele eliberării condiţionate erau stipulări în numele, lucru care mă făcea efectiv responsabil pentru comportamentul lui Irene Elliott pe durata perioadei de eliberare. Mi se vorbi chiar mai puţin decât atunci când sosisem eu săptămână trecută.

Când Elliott apăru în cele din urmă prin uşile ZONEI DE RESTRICŢIE de dincolo de recepţie, avea mersul împiedicat al cuiva care îşi revenea după o boală grea. Şocul oglinzii se întipărise pe noua ei faţă. Când nu trăieşti din aşa ceva, nu e un lucru uşor să te confrunţi pentru prima dată cu un străin, iar faţa pe care Elliott o purta acum era aproape la fel de departe de blonda cu pometi înalţi pe care mi-o aminteam din fotocubul soţului ei cum fusese Ryker de trupul meu precedent. Kawahara descrisese noul trup drept compatibil, şi se potrivea perfect acestei descrieri seci. Era un corp de femeie, cam de aceeaşi vârstă pe care o avusese corpul original al lui Elliott, dar asemănarea se oprea aici. Irene Elliott fusese înaltă şi cu pielea deschisă la culoare, iar acest trup avea strălucirea unui filon subţire de

cupru văzut printr-o cascadă. Părul negru ţepos încadra o faţă cu ochi ca nişte cărbuni încinşi şi buze de culoarea prunelor, iar corpul era slab şi delicat.

— Irene Elliott?

Se sprijini nesigură de marginea biroului recepţiei şi se întoarse să se uite la mine.

— Da. Cine eşti?

— Numele meu este Martin Anderson. Reprezint Divizia de Vest a JacSol. Noi am aranjat eliberarea ta condiţionată.

Ochii ei se îngustară puţin, analizându-mă din cap până la picioare şi înapoi.

— Nu arăţi a programator. Cu excepţia costumului, adică.

— Sunt consultant pe probleme de securitate, colaborator la JacSol pentru anumite proiecte. Există o treabă pe care am vrea ca tu s-o faci pentru noi.

— Da? N-aţi putut găsi pe nimeni mai ieftin? Făcu semn în jurul ei: Ce s-a întâmplat, am devenit celebră în timp ce eram stocată?

— Oarecum, am spus cu grijă. Poate ar fi mai bine să terminăm formalităţile aici şi să mergem. Ne aşteaptă o limuzină.

— O limuzină?

Scepticismul din glasul ei îi aduse un surâs autentic pe chip pentru prima dată în acea zi. Semnă ultimele documente ca într-un vis.

— Cine eşti de fapt? mă întrebă când limuzina se ridica în aer.

Mi se părea că o mulţime de oameni mă întrebase asta în ultimele câteva zile. Aproape începusem să mă întreb şi eu.

Am privit fix înainte peste blocul de navigaţie al limuzinei.

— Un prieten, am răspuns încet. Deocamdată asta e tot ce trebuie să ştii.

— Înainte de a începe ceva, vreau…

— Ştiu. Limuzina se înălţase deja pe cer în timp ce am spus: Vom fi în Ember cam într-o jumătate de oră.

Nu m-am întors dar am putut simţi căldura privirii ei pe obrazul meu.

— Nu faci parte din corporaţie, zise ea categoric. Corporaţiile nu fac aşa ceva. Nu în felul ăsta.

— Corporaţiile fac orice care le aduce profit. Nu te lăsa orbită de prejudecăţi. Sigur, ar incendia sate întregi dacă asta se plăteşte bine. Dar dacă e necesară o faţă umană, vor face rost de o faţă umană şi o vor afişa.

— Şi tu eşti faţa umană?

— Nu tocmai.

— Ce treabă vrei să fac? Ceva ilegal?

Am scos din buzunar cilindrul cu virusul şi i l-am dat. Îl luă cu ambele mâini şi îl examină cu interes profesional. Din punctul meu de vedere, acesta era primul test. O scosesem pe Elliott de la depozitare pentru că astfel avea să-mi fie credincioasă într-un fel în care cineva furnizat de Kawahara sau pescuit de pe stradă nu avea cum să fie vreodată. Dar dincolo de asta nu aveam nimic pe care să mă bazez decât pe instinct şi pe declaraţia lui Victor Elliott că soţia sa era bună, şi mă simţeam uşor dezgustat de direcţia în care lăsasem lucrurile să meargă. Kawahara avea dreptate. Gesturile de bun samaritean puteau costa mult.

— Hai să vedem. Ai un virus Simultec de primă generaţie. Dispreţul o făcea să pronunţe lent fiecare silabă: Un obiect de colecţionar, probabil o relicvă. Şi îl ai într-o carcasă manufacturată pentru declanşare rapidă cu anti-localizare. De ce nu laşi naibii prostiile şi nu-mi spui ce e cu adevărat aici? Plănuieşti să-l activezi, nu-i aşa?

Am aprobat.

— Care e ţinta?

— Bordeluri virtuale. Cu manageri IA.

Noile buze ale lui Elliott se desfăcură într-un fluierat mut.

— Eliberare?

— Nu. Îl instalăm.

— Instalăm asta? Cântări cilindrul în mână: Aşadar ce e?

— Rawling 4851.

Elliott îşi întrerupse brusc mişcarea.

— Nu e amuzant.

— Nu intenţiona să fie. Este o variantă latentă de Rawling. Setat pentru declanşare rapidă, după cum ai observat atât de corect. Codurile de activare sunt în buzunarul meu. Vom planta Rawling-ul în baza de date a unui bordel IA, vom introduce codurile şi apoi vom suda capacul deasupra. Mai avem ceva de lucrat la sistemele de monitorizare şi de făcut puţină ordine, dar în esenţă asta e mişcarea.

Îmi aruncă o privire curioasă:

— Eşti cumva vreun nebun religios?

— Nu, am zâmbit vag. Nimic de genul ăsta. Poţi s-o faci?

— Depinde de IA. Ai specificaţiile?

— Nu aici.

Elliott îmi înapoie pachetul.

— Atunci nu-ţi pot spune, nu?

— Asta şi speram să zici.

Am pus deoparte cilindrul, satisfăcut.

— Cum e noul trup?

— E OK. E vreun motiv pentru care nu mi-am putut recăpăta vechiul corp? Aş fi mult mai rapidă în…

— Ştiu. Din nefericire nu a stat în puterea mea. Ţi-au spus cât de mult ai fost depozitată?

— Patru ani a zis cineva.

— Patru ani şi jumătate, am spus aruncându-mi privirea pe actele pe care le semnasem. Mă tem că între timp cineva a îndrăgit trupul tău şi l-a cumpărat.

— Oh.

Tăcu. Şocul de a te fi trezit pentru prima dată în corpul altcuiva nu e nimic în comparaţie cu furia şi sentimentul de trădare pe care le simţi ştiind că cineva, undeva, se plimbă în interiorul tău. E ca descoperirea unei infidelităţi, dar la dimensiunea intimităţii unui viol. Şi nu poţi face nimic în privinţa acestor două crime. Pur şi simplu te obişnuieşti.

Când liniştea se extinse, am privit profilul ei nemişcat şi mi-am dres glasul.

— Eşti sigură că vrei să faci asta chiar acum? Să mergi acasă adică.

Abia dacă se uită la mine.

— Da, sunt sigură. Am o fiică şi un soţ care nu m-au văzut de aproape cinci ani. Crezi că asta – făcu semn spre corpul ei – o să mă oprească?

— Cum vrei.

Luminile Ember-ului apărură în faţă profilate pe masa întunecată a coastei, şi limuzina începu să coboare. Am cercetat-o pe Elliott cu coada ochiului şi i-am văzut nervozitatea instalându-se. Palmele frecându-i-se în poală, buza de jos muşcată într-un colţ al noii ei guri. Expiră cu un zgomot slab dar perfect perceptibil.

— Ei nu ştiu că vin? întrebă.

— Nu, am răspuns scurt; nu doream să continui pe acest subiect de conversaţie. Contractul este între tine şi JacSol West. Nu are legătură cu familia ta.

— Dar tu ai aranjat să mă întâlnesc cu ei. De ce?

— Mor după reuniunile de familie.

Mi-am fixat privirea pe masa întunecată a epavei portavionului de sub noi, şi am aterizat în linişte. Limuzina automată se alinie sistemelor de trafic locale şi se aşează la câteva sute de metri nord de Elliott's Data Linkage. Am parcurs lin drumul paralel cu marea sub hologramele succesive ale Anchanei Salomao şi am parcat cu precizie vis-a-vis de faţada îngustă. Monitorul defect fusese înlăturat şi uşa era închisă dar se vedeau lumini aprinse prin pereţii de sticlă ai biroului din spate.

Am coborât şi am traversat strada. Uşa închisă se dovedi a fi şi încuiată. Irene Elliott bătu nerăbdătoare în ea cu latul palmei arămii şi cineva se ridică anevoie în biroul din spate. După o clipă, o figură identificabilă drept Victor Elliott coborî la etajul de transmisie, trecu de recepţie şi se îndreptă spre noi. Părul său sur era ciufulit şi faţa umflată de somn. Se holbă la noi cu lipsa de concentrare pe care o

întâlnisem la cablaţii care se plimbaseră prea mult printre cipuri. Euforia conectării.

— Cine dracu'… Se opri când mă recunoscu: Ce mă-ta vrei, greiere? Şi asta cine e?

— Vie?

Gâtul nou al Lui Irene Elliott părea nouă zecimi blocat.

— Vie, sunt eu.

Pentru o clipă, ochii lui Elliott pendulară între faţa mea şi asiatica delicată de lângă mine, apoi ceea ce spusese ea îl izbi ca un camion. Tresări vizibil sub forţa impactului.

— Irene? şopti.

— Da, eu sunt, răspunse ea tot în şoaptă.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Câteva secunde se priviră unul pe celălalt prin sticlă, apoi Victor Elliott manevră mecanismul de închidere al uşii, împingând cadrul ca să-l dea la o parte din drum, şi femeia cu piele arămie sări peste prag în braţele lui. Se prinseră într-o îmbrăţişare care părea să sfarme oasele delicate ale noului ei trup. Mi-am îndreptat interesul către felinarele stradale înşiruite de-a lungul promenadei.

În cele din urmă, Irene Elliott îşi aminti de mine. Se desfăcu de soţul ei şi se întoarse, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu podul unei palme şi clipind spre mine cu ochii luminoşi.

— Ai putea…

— Desigur, am zis neutru. Aştept în limuzină. Ne vedem de dimineaţă.

Am surprins o privire confuză a lui Victor Elliott în timp ce soţia lui îl îmbrâncea înăuntru, am dat din cap binevoitor şi m-am întors spre limuzina parcată şi spre plajă. Uşa se trânti în spatele meu. Am căutat prin buzunare şi am scos pachetul mototolit de ţigări al lui Ortega. Trecând pe lângă limuzină către balustrada de fier, am aprins unul dintre cilindrii îndoiţi şi aplatizaţi şi pentru o clipă n-am mai avut sentimentul că trădez pe cineva când fumul îmi invadă plămânii. Jos pe plajă fluxul urca, un cor de fantome de-a

lungul nisipului. M-am aplecat peste balustradă şi am ascultat zgomotul valurilor spărgându-se, întrebându-mă cum de mă puteam simţi atât de împăcat când erau atât de multe lucruri încă nerezolvate. Ortega nu se întorsese. Kadmin era încă liber. Sarah era încă ostatecă, iar Kawahara încă mă strângea de coaie, şi eu tot nu aflasem de ce fusese ucis Bancroft.

În ciuda a toate astea, era loc pentru această oază de linişte.

Ia ceea ce ţi se oferă şi asta uneori trebuie să fie de ajuns.

Privirea îmi alunecă peste brizanţi. Oceanul de dincolo era negru şi tainic, unindu-se pe nesimţite cu noaptea la mică distanţă de ţărm. Chiar masivitatea eşuatului Free Trade Enforcer se distingea cu greu. Mi-am imaginat-o pe Mary Lou Hinchley repezindu-se către impactul puternic cu apa inflexibilă, apoi alunecând zdrobită sub valuri pentru a fi legănată în aşteptarea prădătorilor mării. Oare cât timp stătuse acolo înainte să reuşească să fie purtată de curenţi, ceea ce mai rămăsese din ea, înapoi la ai săi? Oare cât timp o deţinuse întunericul?

Gândurile îmi săreau fără ţintă, adormite de vaga senzaţie de acceptare şi stare de bine. Am văzut anticul telescop al lui Bancroft, aţintit spre ceruri şi micile particule de lumină care reprezentau primii paşi ezitanţi ai Pământului dincolo de limitele sistemului solar. Arce fragile purtând personalităţile înregistrate ale milioanelor de pionieri şi băncile de embrioni congelaţi în care ar putea fi într-o zi reîntrupaţi pe lumile îndepărtate, dacă promisiunile vag înţeleselor hărţi de navigaţie marţiene vor da roade. Dacă nu, vor pluti pentru totdeauna în derivă, pentru că universul este în cea mai mare parte noapte şi ocean întunecat.

Ridicând o sprânceană la propriile mele introspecţii, m-am îndepărtat de balustradă şi am privit în sus la chipul holografic de deasupra capului meu. Anchana Salomao avea noaptea pentru sine. Faţa ei fantomatică îşi cobora ochii la

intervale repetate de-a lungul promenadei, compătimitoare dar neimplicată. Privind trăsăturile calme, era uşor de înţeles de ce Elizabeth Elliott dorise atât de mult să ajungă pe acele culmi. Şi eu aş fi dat multe pentru o asemenea expresie detaşată. Mi-am mutat atenţia asupra ferestrelor de deasupra firmei lui Elliott. Acolo luminile erau aprinse, şi am observat o formă feminină trecând prin dreptul uneia dintre ele ca o siluetă dezbrăcată. Am oftat, am aruncat mucul ţigării în rigolă şi m-am refugiat în limuzină. Las-o pe Anchana să stea de pază. Am apelat la întâmplare canalele pe ecranul pentru divertisment şi am lăsat barajul iraţional de imagini şi sunete să mă amorţească într-un fel de semi-somn. Noaptea trecea în jurul vehiculului ca o ceaţă rece şi eu sufeream de vaga senzaţie că alunecam departe de luminile casei lui Elliott, în largul mării pe nişte geamanduri sparte, fără nimic între mine şi orizontul unde se aduna furtuna…

O bătaie puternică în fereastra de lângă capul meu mă scutură şi mă trezi. Am sărit din poziţia în care alunecasem şi am văzut-o pe Trepp aşteptând răbdătoare afară. Îmi făcu semn să cobor geamul, apoi se aplecă înăuntru cu un rictus.

— Kawahara a avut dreptate în privinţa ta. Dormi în maşină pentru ca Scufundătoarea asta să şi-o poată trage. Ai iluzii de preoţie, Kovacs.

— Gura, Trepp, am zis iritat. Cât e ceasul?

— Cam cinci. Ochii ei se mişcară în sus şi spre stânga să-şi consulte cipul: Cinci şi şaisprezece. În curând se luminează.

M-am străduit să mă ridic într-o poziţie mai dreaptă, simţind pe limbă gustul reziduurilor singurei ţigări.

— Ce faci aici?

— Îţi păzesc spatele. Nu vrem să te elimine Kadmin înainte să-i vinzi marfa lui Bancroft, nu-i aşa? Hei, ăştia nu sunt Piraţii?

I-am urmărit privirea îndreptată către ecranul pentru divertisment, care continua să prezinte un fel de ştiri

sportive. Siluete minuscule se grăbeau înainte şi înapoi pe un teren în carouri, acompaniate de un comentariu abia auzibil. O scurtă coliziune între doi jucători provocă urale ca un bâzâit de insectă. Probabil coborâsem volumul înainte de a adormi. Stingând ecranul, în semiîntunericul care urmă am văzut că Trepp avea dreptate. Noaptea se transformase într-o obscuritate albăstruie care se târa peste clădirile de lângă noi ca o pată decolorată pe întuneric.

— Înseamnă că nu eşti un fan? zise Trepp făcând semn cu capul spre ecran. Nici eu nu eram, dar când trăieşti în New York destul de mult ajungi să te obişnuieşti.

— Trepp, cum naiba îmi păzeşti tu spatele dacă ţii capul înghesuit aici uitându-te la ecran?

Trepp îmi aruncă o privire jignită şi-şi retrase capul. Am coborât din limuzină şi m-am întins în aerul răcoros. Deasupra, Anchana Salomao încă îşi etala splendoarea, dar luminile din casa lui Elliott se stinseseră.

— Au stat treji până acum câteva ore, zise Trepp îndatoritoare. M-am gândit că ar putea să fugă, aşa că am verificat ieşirea din spate.

Am ridicat ochii la ferestrele întunecate.

— De ce să fugă de mine? Ea nici măcar nu a auzit care sunt condiţiile afacerii.

— Mă rog, implicarea într-o faptă pasibilă de ştergere i-ar face nervoşi pe cei mai mulţi dintre oameni.

— Nu şi pe femeia asta, am spus, şi m-am întrebat cât de mult credeam eu în asta.

Trepp ridică din umeri.

— Cum crezi. Totuşi, eu tot mai cred că eşti nebun. Kawahara are Scufundători care pot face treaba asta şi stând în cap.

Întrucât propriile mele motive pentru care nu acceptasem oferta lui Kawahara de suport tehnic erau aproape în întregime instinctive, am tăcut. Certitudinea rece a revelaţiilor mele în privinţa lui Bancroft, Kawahara şi a

Rezoluţiei 653 pălise în agitaţia pregătirilor din ziua precedentă, şi orice senzaţie de satisfacţie dispăruse atunci când plecase Ortega. Acum nu-mi mai rămăsese decât atracţia gravitaţională a momentului misiunii, răcoarea zorilor şi zgomotul valurilor pe ţărm. Gustul lui Ortega în gura mea şi căldura trupului ei cu membre lungi lipit de al meu era ca o insulă tropicală în frig, îndepărtându-se în siajul meu.

— Crezi că găsim pe undeva deschis atât de devreme ca să luăm cafea? am întrebat.

— Într-un oraş de mărimea asta? Trepp trase aerul printre dinţi: Mă îndoiesc. Dar am văzut un şir de automate pe drumul încoace. Trebuie să existe şi unul care face cafea.

— O maşină pentru cafea? am strâmbat din nas.

— Hei, ce dracu', eşti un nenorocit de connoisseur? Trăieşti într-un hotel care nu e altceva decât un automat mai mare. Iisuse, Kovacs, suntem în Epoca Maşinilor. Nu ţi-a explicat nimeni asta?

— Ai dreptate. Cât e de departe?

— La câţiva paşi. O să luăm maşina mea, astfel că dacă Micuţa Miss întoarcere Acasă se trezeşte, să nu se uite pe fereastră şi să intre în panică.

— Corect.

Am urmat-o pe Trepp peste stradă spre un vehicul negru scund care arăta ca şi cum ar fi fost invizibil pentru radar, şi ne-am urcat într-un interior confortabil care mirosea slab a tămâie.

— E a ta?

— Nu, închiriată. Am luat-o când ne-am întors din Europa. De ce?

Am scuturat din cap.

— Nu contează.

Trepp porni şi alunecarăm fantomatic de-a lungul promenadei. Am privit pe fereastra dinspre mare luptându-mă cu un insubstanţial sentiment de frustrare. Puţinele ore de somn în limuzină mă făcuseră iritabil. Întreaga situaţie

mă sufoca brusc din nou, de la lipsa unei soluţii în cazul morţii lui Bancroft până la reluarea fumatului. Aveam senzaţia că urma să fie o zi proastă, şi soarele nici măcar nu se ridicase.

— Te-ai gândit la ce-o să faci după ce se termină totul?

— Nu, am răspuns morocănos.

Am descoperit automatele pe o faţadă îndreptată spre ţărm la unul din capetele oraşului. Fuseseră cu siguranţă instalate cu gândul la clientela de pe plajă, dar starea jalnică a adăpostului lor sugera că nici aici comerţul nu mersese mai bine ca la Elliott's Data Linkage. Trepp parcă maşina cu faţa spre mare şi se duse să aducă două cafele. Prin fereastră am urmărit-o lovind şi pălmuind automatul până când în final acesta eliberă două pahare de plastic. Le transportă înapoi la maşină şi îmi întinse unul.

— Vrei s-o bei aici?

— Da, de ce nu?

Am apăsat butoanele paharelor şi le-am ascultat cum sfârâie. Mecanismul nu încălzea prea bine, dar cafeaua avea un gust rezonabil şi categoric un efect chimic. Am simţit cum îmi dispare oboseala. Am băut încet şi am privit marea prin parbriz, cufundaţi într-o linişte aproape prietenească.

— Am candidat pentru Mesageri o dată, zise Trepp brusc.

Am întors capul spre ea, curios.

— Zău?

— Mda, cu mult timp în urmă. M-au respins din cauza profilului. Nu am capacitate de loialitate, aşa au spus.

Am mormăit.

— Se vede. N-ai fost niciodată în armată, nu-i aşa?

— Tu ce crezi?

Se uita la mine ca şi cum aş fi sugerat ca ar fi putut fi acuzată de molestare de copii. Am chicotit obosit.

— Bănuiam eu că nu. Vezi tu, adevărul e că ei caută personalităţi la limita tendinţelor psihopate. De asta cea

mai mare parte a recrutărilor se fac în principal din rândurile armatei.

Trepp păru dezamăgită.

— Am tendinţe psihopate.

— Mda, nu mă îndoiesc, dar ideea e că numărul civililor cu astfel de tendinţe şi spirit de echipă este destul de limitat. Sunt caracteristici opuse. Şansele ca ambele să apară în mod natural în aceeaşi persoană sunt aproape nule. Antrenamentul militar preia ordinea firească şi o zăpăceşte. Distruge rezistenţa la comportamentul psihopat şi în acelaşi timp construieşte o loialitate fanatică faţă de grup. Pachetul e realizat. Soldaţii reprezintă materialul perfect pentru Mesageri.

— O spui de parcă aş fi avut noroc să scap.

Câteva secunde am fixat orizontul, amintindu-mi.

— Da. Am sorbit restul cafelei: Hai să ne întoarcem.

Rulând înapoi pe promenadă, ceva se schimbă în liniştea dintre noi. Ceva care, la fel ca şi lumina zorilor crescând gradat în jurul maşinii, era în acelaşi timp intangibil şi imposibil de ignorat.

Când am oprit în faţa firmei brokerului, Irene Elliott aştepta sprijinită pe laterala limuzinei şi privind marea. Nu se vedea nici urmă de soţul ei.

— Mai bine rămâi aici, i-am zis lui Trepp când am coborât. Mulţumesc pentru cafea.

— Sigur.

— Păi, presupun că o să te mai văd un timp pe ecranul retrovizor.

— Mă îndoiesc că o să mă vezi, Kovacs, zise Trepp veselă. Sunt mai bună la asta decât tine.

— Rămâne de văzut.

— Da, da. La revedere. Ridică glasul pe măsură ce eu mă îndepărtam: Şi să n-o dai în bară. Cu toţii am urî să se întâmple aşa ceva.

Dădu înapoi vreo zece metri şi se înălţă în aer într-un salt spectaculos cu nasul în jos care sparse liniştea cu un

scrâşnet de turbine, şi abia ne evită capetele înainte de a se repezi către largul oceanului.

— Cine era?

Vocea Lui Irene Elliott suna răguşită de parcă ar fi plâns prea mult.

— Asigurarea, am spus absent, privind maşina dispărând din vedere peste portavionul eşuat. Lucrează pentru nişte oameni. Nu-ţi fă griji, e o prietenă.

— Poate că e prietena ta, zise Elliott amar. A mea nu e. Niciunul dintre voi nu sunteţi.

M-am uitat la ea, apoi din nou spre mare.

— Destul de corect.

Linişte, cu excepţia valurilor. Elliott se foi lângă aripa lustruită a limuzinei.

— Ştii ce s-a întâmplat cu fiica mea, zise cu o voce inexpresivă. Ai ştiut tot timpul.

Am aprobat.

— Şi puţin îţi pasă, nu-i aşa? Lucrezi pentru omul care s-a folosit de ea ca de o bucată de hârtie igienică.

— Mulţi bărbaţi s-au folosit de ea, am zis brutal. Ea i-a lăsat s-o folosească. Şi sunt convins că soţul tău ţi-a spus şi pentru ce a făcut ea asta.

Am auzit răsuflarea lui Irene Elliott oprindu-i-se în gât şi m-am concentrat asupra orizontului, unde maşina lui Trepp dispărea în obscuritatea dinaintea zorilor.

— A făcut-o pentru acelaşi motiv pentru care a încercat şi să-l şantajeze pe omul pentru care lucrez eu, acelaşi motiv pentru care a încercat să strângă cu uşa un om deosebit de neplăcut pe nume Jerry Sedaka şi în consecinţă el a omorât-o. A făcut astea pentru tine, Irene.

— Du-te dracului.

Începu să plângă, un mic sunet neajutorat în linişte.

Mi-am păstrat ochii fixaţi pe ocean.

— Nu mai lucrez pentru Bancroft, am spus cu grijă. Am schimbat taberele în porcăria asta. Îţi dau ocazia să-l loveşti pe Bancroft acolo unde îl doare, să-l loveşti şi să se simtă

vinovat aşa cum nu s-a simţit niciodată atunci când îşi bătea joc de fiica ta. În plus, acum că nu mai eşti stocată probabil că o să poţi strânge mai mulţi bani şi s-o reîntrupezi pe Elizabeth. Sau cel puţin s-o scoţi din stocare, să-i închiriezi un spaţiu într-un apartament virtual sau ceva de genul ăsta. Ideea e că dacă ai ieşit de la gheaţă poţi face ceva. Ai opţiuni. Asta e ceea ce îţi ofer eu. Te introduc din nou în joc. Nu irosi oportunitatea.

Am auzit-o lângă mine luptându-se să-şi oprească lacrimile. Am aşteptat.

— Eşti foarte mândru de tine, nu-i aşa? zise în cele din urmă. Crezi că îmi faci o mare favoare, dar nu eşti vreun nenorocit de bun samaritean. Adică, m-ai scos din stocare, dar totul are un preţ, aşa-i?

— Bineînţeles că da, am admis liniştit.

— Fac ce vrei tu, declanşez virusul. Încalc legea pentru tine, altfel mă întorc la stocare. Iar dacă ciripesc, sau ratez, am mai mult de pierdut decât tine. Asta-i afacerea, nu? Nimic pe gratis.

Am privit valurile.

— Asta-i afacerea, am aprobat.

Din nou linişte. Cu coada ochiului am văzut-o uitându-se în jos la trupul pe care îl folosea, ca şi cum ar fi vărsat ceva pe ea.

— Ştii cum mă simt eu? întrebă.

— Nu.

— M-am culcat cu soţul meu, şi m-am simţit ca şi cum mi-ar fi fost necredincios.

Râse înăbuşit. Ochii îi erau murdăriţi de furie.

— M-am simţit de parcă eu aş fi fost necredincioasă. Cuiva. Ştii, când m-au pus la depozitare am lăsat în urmă un corp şi o familie. Acum nu mai am niciuna nici alta.

Se privi din nou. Ridică mâinile şi le răsuci, cu degetele răsfirate.

— Nu ştiu ce simt, zise. Nu ştiu ce să simt.

Erau o mulţime de lucruri pe care le-aş fi putut spune. O mulţime de lucruri care fuseseră spuse, scrise, cercetate şi disputate în legătură cu acest subiect. Referate răsuflate în reviste despre problemele inerente reîntrupării – Cum să-ţi faci partenerul să te iubească din nou, în orice corp – tratate de psihologie răsuflate, interminabile – Câteva observaţii asupra traumelor colaterale în reîntruparea civililor – chiar şi blestematele de manuale sanctificate ale însuşi Corpului Mesagerilor aveau ceva răsuflat de spus în această privinţă. Citate, opinii informate, delirurile celor religioşi şi limitele nebuniei. Aş fi putut să i le arunc pe toate. I-aş fi putut spune că stările prin care trecea ea erau ceva normal pentru un om neantrenat. I-aş fi putut spune că va trece cu timpul. Existau discipline psihodinamice care te ajutau să faci faţă. Că milioane de alţi oameni supravieţuiseră. I-aş fi putut chiar spune că, indiferent cărui Dumnezeu îi era credincioasă, acesta veghea asupra ei. Aş fi putut minţi, aş fi putut fi raţional. Totul ar fi însemnat cam acelaşi lucru, pentru că realitatea era suferinţă, şi în acest moment nimeni nu putea face nimic ca s-o înlăture.

N-am spus nimic.

Dimineaţa câştigă putere, lumina deveni mai puternică pe faţadele clădirilor din spatele nostru. Am aruncat o privire spre ferestrele de la Elliott's Data Linkage.

— Victor? am întrebat.

— Doarme. Îşi şterse faţa cu mâna şi-şi reţinu lacrimile sub control ca o amfetamină prost dozată. Zici că asta o să-i facă rău lui Bancroft?

— Da. Într-un mod subtil, dar da, o să-l doară.

— Instalare pe o IA, îmi spuse Irene Elliott. Instalarea unui virus care atrage pedeapsa cu ştergerea. Atacarea unui Mat celebru. Ştii care sunt riscurile? Ştii ce-mi ceri să fac?

M-am întors s-o privesc în ochi.

— Da. Ştiu.

Gura i se strânse tremurând.

— Bine. Atunci hai s-o facem.

Capitolul Treizeci şi Unu.

Pregătirea activării dură mai puţin de trei zile. Irene Elliott deveni complet profesionistă şi făcu să se întâmple astfel.

În limuzină, la întoarcerea în Bay City, i-am expus totul. La început încă mai plângea în sufletul ei, dar pe măsură ce detaliile se acumulau se conecta, aprobând, mormăind, oprindu-mă şi punându-mă să revin asupra punctelor minore pe care nu le clarificasem suficient. I-am arătat lista de echipament sugerată de Reileen Kawahara şi ea aprobă cam două treimi din ea. Restul era doar umplutură corporatistă iar sfătuitorii lui Kawahara, după opinia ei, nu se pricepeau.

Spre sfârşitul zilei avea totul. Puteam să văd cum activarea se desfăşura deja în spatele ochilor ei. Lacrimile i se uscaseră pe faţă, uitate, iar expresia ei oglindea un ţel limpede, ura veşnică faţă de omul care se folosise de fiica ei şi o dorinţă concretizată de răzbunare.

Irene Elliott era cumpărată.

Am închiriat un apartament în Oakland pe socoteala JacSol. Elliott s-a mutat acolo şi am lăsat-o să recupereze somnul. Eu am rămas la Hendrix, încercând să dorm şi eu puţin, fără prea mult succes, şi când m-am întors şase ore mai târziu am găsit-o pe Elliott patrulând deja prin apartament.

Am sunat la persoanele şi la numerele date de Kawahara şi am comandat echipamentul ales de Elliott. Cutiile sosiră în câteva ore. Elliott le deschise şi întinse echipamentul pe podeaua apartamentului.

Am parcurs împreună lista lui Ortega de forumuri virtuale şi am prelucrat-o până am scurtat-o la şapte.

(Ortega nu se întorsese, nici nu mă sunase la Hendrix.)

În după-amiaza următoarei zile, Elliott porni modulele primare şi parcurse fiecare dintre opţiunile listei scurte. Lista se reduse la trei, iar Elliott îmi mai ceru să cumpăr

încă vreo câteva dispozitive. Software rafinat pentru marele măcel.

Până la începutul serii lista se redusese la două nume, şi Elliott nota procedurile preliminare de intruziune pentru amândouă. Ori de câte ori întâmpina vreo problemă, ne retrăgeam şi comparam meritele relative.

La miezul nopţii ne stabilisem ţinta. Elliott se culcă şi dormi opt ore întregi. Eu m-am întors la Hendrix şi am meditat.

(Nimic din partea lui Ortega.)

Am cumpărat micul dejun de pe stradă şi m-am întors în apartament. Niciunul dintre noi nu prea avea chef să mănânce.

La ora locală 10:15, Irene Elliott îşi calibră echipamentul pentru ultima oară.

Am făcut-o.

Douăzeci şi şapte de minute şi jumătate.

O nimica toată, zise Elliott.

Am lăsat-o dezmembrându-şi echipamentul şi am zburat să-l întâlnesc pe Bancroft în decursul după-amiezii.

Capitolul Treizeci şi Doi

— Asta mi se pare extrem de greu de crezut, spuse Bancroft tăios. Chiar eşti sigur că am fost acolo?

Sub balcon pe pajiştea de la Casa Solară, Miriam Bancroft părea să construiască un enorm zmeu de hârtie urmând instrucţiunile unei holoproiecţii. Albul aripilor era atât de strălucitor încât devenea dureros dacă te uitai direct la el. Când m-am sprijinit de balustrada balconului, ea îşi feri ochii de soare şi privi în sus spre mine.

— În mall există monitoare ale securităţii, am zis afectând dezinteres. Sistem automat, încă operaţional după atâţia ani. Au înregistrări cu tine mergând până la uşă. Numele ţi-e cunoscut, nu-i aşa?

— Jack It Up? Desigur, am auzit de el, dar niciodată nu am folosit acel loc.

Am privit în jur fără să mă desprind de balustradă.

— Zău. Deci ai ceva împotriva sexului virtual? Eşti un purist al realităţii?

— Nu. Îi puteam simţi surâsul în glas: Nu am nicio problemă cu formatele virtuale, şi după cum cred că ţi-am mărturisit deja, le-am utilizat din când în când. Dar localul ăsta Jack It Up, cum să spun, cu greu poate fi considerat unul din punctele elegante ale pieţei.

— Nu e, am admis. Dar cum ai clasifica Jerry's Closed Quarters? Un bordel elegant?

— Cu greu.

— Dar asta nu te-a oprit să te duci acolo să te joci în cabină cu Elizabeth Elliott, nu-i aşa? Sau a mers mai prost în ultima vreme, pentru că…

— În regulă. Surâsul din glasul lui deveni grimasă: Am înţeles ce vrei să spui. Nu mai elabora.

Am încetat s-o privesc pe Miriam Bancroft şi m-am întors la locul meu. Cocktailul meu la gheaţă stătea încă pe măsuţa dintre noi. L-am ridicat.

— Mă bucur că ai înţeles, am zis amestecând băutura. Pentru că a fost foarte dificil să sap prin nebunia asta. Am fost răpit, torturat şi aproape ucis în timpul acestui proces. O femeie pe nume Louise, nu cu mult mai în vârstă decât scumpa ta fiică Naomi, a fost ucisă pentru că a stat în cale. Aşadar dacă nu-ţi plac concluziile mele, poţi să te duci dracului.

Am ridicat paharul spre el peste masă.

— Scuteşte-mă de melodramă, Kovacs, şi stai jos, pentru numele lui Dumnezeu. Nu resping ceea ce spui tu, doar pun la îndoială.

M-am aşezat şi am întins degetul spre el.

— Nu. Te simţi jenat. Lucrul ăsta scoate în evidenţă o parte a caracterului tău pe care îl dispreţuieşti din cauza poftelor sale. Preferi să nu ştii ce fel de soft ai accesat în noaptea aceea la Jack It Up, în caz că e mai abject decât ceea ce îţi imaginezi deja. Eşti silit să te confrunţi cu acea parte a ta care vrea să ejaculeze pe faţa soţiei tale, şi nu-ţi place.

— Nu e nevoie să reluăm acea anume conversaţie, zise Bancroft aspru. Îşi împleti degetele: Presupun că eşti conştient de faptul că înregistrarea camerei de securitate pe care îţi bazezi ipotezele ar fi putut fi foarte uşor falsificată de către oricine are acces la imaginile mele apărute în presă.

— Desigur.

O urmărisem pe Irene Elliott făcând exact acest lucru cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă. Uşor nu era tocmai cuvântul potrivit. După declanşarea virusului, ar fi fost ca şi cum i-ai cere unui dansator de teatru total să biseze numerele de stretching. Abia avusesem timp să fumez o ţigară în timp ce ea lucra.

— Dar de ce şi-ar da cineva osteneala? O diversiune care să mă înşele, bineînţeles pornind de la presupunerea că vreun eveniment nefericit m-ar fi adus să adulmec în jurul ruinelor defunctului Richmond Mall. Haide, Bancroft, fii realist. În primul rând faptul că mă aflam acolo dovedeşte validitatea înregistrării. Iar în cazul meu, acele imagini nu reprezintă baza a nimic. Ele confirmă doar ceea ce eu dedusesem deja, adică faptul că te-ai sinucis pentru a evita contaminarea virală a cipului copiat telecomandat.

— E un salt intuitiv destul de remarcabil după o investigaţie de abia şase zile.

— Dă vina pe Ortega, am spus uşuratic, deşi suspiciunea încăpăţânată a lui Bancroft în faţa unor fapte neplăcute începea să mă îngrijoreze. Nu-mi dădusem seama că va fi atât de obositor. Ea e cea care m-a pus pe pista corectă. De la început n-a înghiţit teoria crimei. Îmi tot spunea că eşti un Mat prea dat dracului de deştept şi de dur ca să laşi pe cineva să te omoare. Încheiat citatul. Şi asta m-a făcut să revin asupra conversaţiei pe care am avut-o aici în urmă cu o săptămână. Mi-ai spus: Nu sunt genul de om care să-şi ia propria viaţă, şi chiar dacă aş fi, nu aş face-o aşa de mântuială. Dacă intenţia mea ar fi fost să mor, nu ai sta de

vorbă cu mine acum. Mesagerii au o memorie perfectă, acestea au fost exact cuvintele tale.

Am făcut o pauză şi am lăsat jos paharul, în căutarea graniţei subţiri a amăgirii care întotdeauna desparte o minciună de adevăr.

— În tot acest timp, am lucrat la ipoteza că nu ai apăsat pe trăgaci pentru că nu eşti tipul sinucigaş. Am ignorat toate probele care dovedeau contrariul, din cauza acestei unice ipoteze. Securitatea strictă până la nivel de electron pe care o ai aici, lipsa oricăror urme de intruziune, încuietoarea seifului cu amprentă.

— Şi Kadmin. Şi Ortega.

— Da, asta nu mi-a fost de ajutor. Dar am îngustat unghiul lui Ortega, iar Kadmin, ei bine, ajung la Kadmin într-o clipă. Ideea e că atâta timp cât identificam apăsarea pe trăgaci cu sinuciderea, eram blocat. Apoi m-am gândit ce-ar fi dacă aceste două acte nu ar fi sinonime. Dacă ţi-ai ars singur cipul, ai făcut-o nu pentru că ai fi vrut să mori ci din alt motiv. Odată ce am gândit aşa, restul a fost uşor. Ce motiv posibil ai fi avut s-o faci? Nu e un lucru uşor să-ţi duci un pistol la propriul cap, chiar dacă vrei să mori. Ca s-o faci când vrei să trăieşti ai nevoie de o voinţă de demon. Nu contează cât de mult ştii la nivel raţional că vei fi reîntrupat cu întreg conţinutul minţii intact, persoana care eşti în acel moment urmează să moară. Trebuie să fi fost disperat ca să poţi apăsa pe trăgaci. Trebuie să fi fost vorba de ceva – am schiţat un zâmbet – care îţi ameninţa viaţa. Pornind de la această ipoteză, nu a durat mult ca să elaborez scenariul virusului. Apoi nu am mai avut altceva de făcut decât să-mi dau seama cum şi unde ai fost infectat.

Bancroft se foi incomodat de termen, iar eu m-am simţit străbătut de un fior de bună dispoziţie. Virus! Chiar şi un Mat se teme de un atacator invizibil, pentru că nici ei, cu stocarea lor telecomandată şi clonele lor gata de activare, nu sunt imuni. Atac viral! Cipurile corticale cedează! Bancroft era descumpănit.

— Însă este tehnic imposibil să introduci ceva atât de complex precum un virus într-o ţintă deconectată, aşadar trebuia să fi fost conectat undeva pe parcurs. M-am gândit la PsychaSec, dar ei sunt prea stricţi. Şi nu se putea întâmpla înainte de a fi plecat la Osaka din aceleaşi motive; chiar latent, virusul ar fi declanşat toate alarmele de la PsychaSec când ar fi început transmisia. Trebuie să se fi întâmplat cândva în timpul ultimelor patruzeci şi opt de ore, pentru că cipul cortical de rezervă nu era contaminat. Ştiu din discuţiile cu soţia ta că cel mai probabil era să fi ieşit în oraş la întoarcerea de la Osaka, şi conform propriilor tale mărturisiri era destul de posibil ca ieşirea să fi inclus şi vreun fel de bordel virtual. După aceea n-a mai trebuit decât să merg pe teren. Am încercat jumătate de duzină de locuri înainte să dau peste Jack It Up, iar când am trecut la interogarea lor, alarma de contaminare virală aproape că mi-a aruncat telefonul în aer. Asta e problema cu IA-urile – îşi scriu propriile programe de securitate şi sunt aproape de neîntrecut. Jack It Up este atât de bine sigilat încât poliţiei i-ar trebui câteva luni ca să pătrundă în interior şi să vadă ce-a mai rămas din procesoare.

Am simţit o împunsătură vagă de vinovăţie imaginându-mi o IA zvârcolindu-se ca un om într-o cuvă cu acid şi sistemele sale dizolvându-se, conştiinţa îngustându-i-se într-un tunel al perspectivei reduse la zero. Sentimentul trecu repede. Alesesem Jack It Up dintr-o multitudine de motive: se găsea într-o zonă acoperită, ceea ce însemna că nu se afla în zona de acţiune a vreunor sateliţi care să poată contrazice minciunile plantate în sistemul de supraveghere al mall-ului, opera într-un mediu de criminalitate astfel că n-ar fi fost nicio problemă ca cineva să creadă că un virus ilegal se strecurase cumva înăuntru, dar în principal pentru că folosea o serie de opţiuni software atât de dezgustătoare încât era improbabil ca poliţia să se ostenească vreodată să investigheze ruinele maşinăriei ucise mai mult decât în treacăt. În cadrul notelor de pe lista lui Ortega se găseau

cel puţin o duzină de crime identice legate de sex pe care departamentul Vătămări Organice le depistase în pachetul de softuri disponibil la Jack It Up. Îmi puteam imagina strâmbătura buzelor lui Ortega citind lista de softuri, indiferenţa studiată cu care ar fi prelucrat cazul. Îmi era dor de Ortega.

— Dar Kadmin?

— Greu de ştiut, dar pariez că cel care a infectat Jack It Up probabil l-a angajat pe Kadmin ca să mă reducă la tăcere şi să se asigure că întreaga afacere rămâne ascunsă vederii. La urma urmelor, dacă eu nu aş fi agitat lucrurile, cât ar fi durat până să-şi dea cineva seama că Jack a fost dopat? Ţi-l poţi imagina pe vreunul dintre clienţi reclamând la poliţie că i s-a blocat accesul?

Bancroft mă privi tăios, dar din următoarele lui cuvinte am înţeles că lupta aproape se terminase. Balanţa încrederii se înclina înspre partea mea. Bancroft avea să cumpere marfa.

— Vrei să spui că virusul a fost introdus deliberat. Că cineva a ucis maşina?

Am ridicat din umeri.

— Aşa se pare. Jack It Up opera la limita legislaţiei locale. O mare parte dintre softurile sale au fost sechestrate de către departamentul de Transmisii Ilegale în diferite momente, ceea ce sugerează că avea în mod regulat de-a face cu lumea crimei într-un fel sau altul. E posibil să-şi fi făcut ceva duşmani. Pe Lumea lui Harlan se ştie că yakuza practică execuţia virală a maşinilor care consideră că i-a trădat. Nu ştiu dacă asta se întâmplă şi aici, sau cine are suficient curaj ca s-o facă. Dar ştiu că oricine ar fi cel care l-a angajat pe Kadmin s-a folosit de o IA ca să-l scoată din depozitarea poliţiei. Poţi să verifici asta pe Fell Street dacă vrei.

Bancroft tăcu. L-am privit câteva clipe, urmărind cum îl cuprinde încrederea. Analizându-i procesul de autoconvingere. Aproape că puteam vedea ceea ce vedea el. Pe el însuşi, ghemuit într-un autotaxi în timp ce vinovăţia

sordidă pentru ceea ce făcuse la Jack It Up amestecându-se bolnăvicios cu oroarea alertei sirenelor de contaminare din capul său. Infectat! El, Laurens Bancroft, împleticindu-se prin întuneric spre luminile de la Casa Solară şi singura chirurgie care mai putea să-l salveze. De ce părăsise taxiul atât de departe de casă? De ce nu trezise pe nimeni care să-l ajute? Erau întrebări la care nu mai trebuia să răspund eu în locul lui. Bancroft credea. Vinovăţia şi dezgustul faţă de sine îl făceau să creadă, şi îşi găsea propriile răspunsuri care să-i întărească imaginile oribile din mintea lui.

Iar până când Transmisiile Ilegale aveau să pătrundă în siguranţă în procesoarele lui Jack It Up, Rawling 4851 va fi distrus orice rămăşiţă de intelect coerent pe care ar fi. avut-o vreodată maşina. Nu ar mai fi rămas nimic care să contrazică minciuna minuţios elaborată pe care o spusesem pentru Kawahara.

M-am ridicat şi m-am înapoiat pe balcon, întrebându-mă dacă să-mi permit o ţigară. Fusese greu să-mi înfrânez nevoia în ultimele câteva zile. Urmărirea Lui Irene Elliott la lucru îmi tocise nervii. Mi-am silit mâna să abandoneze pachetul în buzunarul de la piept şi m-am uitat în jos la Miriam Bancroft, care deja progresase mult în completarea zmeului. Când ridică ochii mi-am mutat privirea de-a lungul balustradei şi am zărit telescopul lui Bancroft, încă orientat spre mare în acelaşi unghi îngust. O curiozitate leneşă mă făcu să mă aplec şi să privesc la cifrele unghiului de altitudine. Urmele de degete în praf erau tot acolo.

Praf?

Cuvintele arogante fără să-şi dea seama ale lui Bancroft îmi reveniră în minte. Un entuziasm pe care l-am avut. Pe vremea când stelele încă meritau să fie privite. N-ai cum să-ţi aminteşti cum era. Ultima dată când m-am uitat prin lentila aia a fost cu aproape două secole în urmă.

Mă holbam la urmele de degete, hipnotizat de propriile mele gânduri. Cineva se uitase prin lentila aceea cu mult mai de curând decât cele două secole, dar nu zăbovise mult

acolo. După deplasarea infimă a prafului părea că tastele de programare fuseseră utilizate doar o singură dată. Dintr-un impuls subit m-am îndreptat spre telescop şi am urmărit linia ţevii lui pe deasupra mării până unde vizibilitatea se înceţoşa. La acea distanţă, unghiul de altitudine ar fi oferit imaginea unei zone de aer situate la câţiva kilometri înălţime. M-am aplecat ca într-un vis asupra vizorului. În centru apărea o pată cenuşie, concentrându-se şi estompându-se pe măsură ce ochii mei se luptau cu întinderea albastră a cerului. Ridicând capul şi verificând din nou panoul de comenzi, am descoperit o tastă de amplitudine maximă şi am apăsat-o nerăbdător. Când m-am uitat iarăşi, pata cenuşie apărea limpede, umplând cea mai mare parte a lentilei. Am expirat lent, simţindu-mă ca şi cum în cele din urmă aş fi aprins ţigara.

Aeronava atârna acolo ca un delfin sătul după ce se hrănise frenetic. Trebuie să fi avut vreo câteva sute de metri lungime, cu protuberanţe de-a lungul jumătăţii inferioare a carenei şi secţiuni ieşite în afară care păreau a fi platforme de aterizare. Am ştiut la ce mă uitam chiar înainte ca neurachemul lui Ryker să-mi ofere ultima amplificare de care aveam nevoie pentru a distinge literele sclipind în soare pe una din laturi, care spuneau: Cu Capul În Nori.

M-am îndepărtat de telescop, respirând adânc, iar când ochii mi-au revenit la focalizarea normală am văzut-o din nou pe Miriam Bancroft. Stătea în mijlocul fragmentelor zmeului ei, uitându-se în sus la mine. Aproape am tresărit când ni s-au întâlnit privirile. Lăsând mâna să-mi cadă pe panoul de comandă al telescopului, am făcut ceea ce Bancroft trebuia să fi făcut înainte să-şi zboare capul: i-am şters memoria, iar cifrele care păstraseră nava accesibilă vederii în ultimele şapte săptămâni se stinseră.

De multe ori m-am simţit în viaţa mea ca un prost, dar niciodată atât de total ca în acest moment. Un indiciu de prim rang aştepta acolo în lentilă pentru ca oricine să poată

veni să-l culeagă. Ratat de poliţie în graba, dezinteresul şi lipsa lor de informaţii, ratat de Bancroft fiindcă telescopul făcea într-atât parte din lumea lui încât era prea aproape pentru a-i arunca o a doua privire, dar eu nu aveam astfel de scuze. Stătusem acolo cu o săptămână în urmă şi văzusem cele două piese ale realităţii care nu se potriveau izbindu-se una de alta. Bancroft care pretindea că nu mai folosise telescopul de secole, aproape în acelaşi moment în care mă uitam la dovada folosirii recente întipărită în praf. Iar Miriam Bancroft specificase din nou cu mai puţin de o oră după aceea când spusese: În timp ce Laurens se uita la stele, unii dintre noi îşi ţineau ochii pe pământ. Mă gândisem atunci la telescop, şi mintea mea se revoltase contra încetinelii induse de downloadare şi încercase să mă atenţioneze. Nesigur şi descumpănit, nou venit pe planetă şi în trupul pe care îl purtam, o ignorasem. Downloadarea îşi luase tributul.

Jos pe pajişte, Miriam Bancroft continua să mă privească. M-am îndepărtat de telescop, mi-am refăcut expresia şi m-am întors pe scaunul meu. Absorbit de imaginile false pe care i le băgasem în cap, Bancroft abia dacă părea să fi sesizat că mă mişcasem.

Dar deja mintea mea accelera, zburând pe căile gândurilor deschise de lista lui Ortega şi tricoul cu Rezoluţia 653. Resemnarea liniştită pe care o simţisem în Ember cu două zile în urmă, nerăbdarea de a-mi vinde minciunile lui Bancroft, ca s-o eliberez pe Sarah şi să termin, dispăruseră toate. Totul era legat de Cu Capul În Nori, în cele din urmă chiar şi Bancroft. Era aproape o axiomă că acolo se dusese în noaptea în care murise. Indiferent ce i se întâmplase, acolo se găsea cheia motivelor care îl făcuseră să moară aici la Casa Solară câteva ore mai târziu. Şi a adevărului pe care Reileen Kawahara era atât de disperată să-l ascundă.

Ceea ce însemna că trebuia să mă duc eu însumi acolo.

Mi-am ridicat paharul şi am înghiţit puţină băutură fără să-i simt gustul. Zgomotul făcut păru să-l trezească pe Bancroft din uluire. Ridică ochii, ca şi cum ar fi fost surprins să vadă că mai sunt încă acolo.

— Te rog scuză-mă, domnule Kovacs. E foarte mult de asimilat. După toate scenariile cu care m-am confruntat, ăsta e unul pe care nici măcar nu l-am luat în considerare şi e atât de simplu. Orbitor de evident.

Glasul lui conţinea din abundenţă dispreţ de sine.

— Adevărul este că nu am avut nevoie de un investigator Mesager, aveam nevoie pur şi simplu de o oglindă în care să mă privesc.

Am lăsat paharul jos şi m-am ridicat în picioare.

— Pleci?

— Mă rog, dacă nu mai ai alte întrebări. Personal, cred că ai nevoie de timp. O să fiu prin împrejurimi. Mă găseşti la Hendrix.

Pe drumul către ieşire prin sala principală m-am întâlnit faţă în faţă cu Miriam Bancroft. Era îmbrăcată în aceeaşi salopetă pe care o purtase în grădină, cu părul strâns într-o agrafă statică scumpă. Într-o mână ducea o glastră cu o plantă pe spalier, ridicată ca o lanternă într-o noapte furtunoasă. Fire lungi de iarba-martirului înflorită curgeau de pe spalier.

— Ai… Începu ea.

Am păşit mai aproape de ea, în interiorul razei de acţiune a ierbii-martirului.

— Am terminat, am zis. Am mers cât de departe puteam suporta. Soţul tău are un răspuns, dar nu e cel adevărat. Sper că asta te satisface, la fel ca şi pe Reileen Kawahara.

La auzul numelui, gura i se întredeschise de şoc. A fost singura reacţie care i-a scăpat de sub control, dar a fost confirmarea de care aveam nevoie. Am simţit dorinţa de a fi crud insistând agitată să iasă la lumină din întunecatele, rar vizitatele caverne ale furiei care îmi serveau drept rezerve emoţionale.

— Niciodată nu mi-am închipuit-o pe Reileen prea ahtiată să şi-o tragă, dar poate că cine se aseamănă se adună. Sper că e mai bună între picioare decât pe terenul de tenis.

Faţa lui Miriam Bancroft se albi şi eu mă pregătii pentru palmă. Însă ea îmi oferi un zâmbet reţinut.

— Te înşeli, domnule Kovacs, zise.

— Mda. Mă înşel adesea. Am trecut pe lângă ea: Scuză-mă.

Am continuat să merg pe coridor fără să mă uit în urmă.

Capitolul Treizeci şi Trei.

Clădirea era o carcasă dezgolită, un întreg nivel de depozite cu ferestre arcuite perfect identice de-a lungul fiecărui perete şi stâlpi vopsiţi în alb situaţi la distanţă de zece metri în fiecare direcţie. Tavanul era de un cenuşiu monoton, cu blocurile din care fusese construită clădirea originală expuse şi încorsetate cu suporţi solizi de fier. Podeaua era de beton gol perfect turnat. O lumină puternică intra prin ferestre, neatenuată de nicio fărâmă plutitoare de praf. Aerul era tare şi rece.

Aproximativ în mijlocul clădirii, din câte puteam eu aprecia, se aflau o masă simplă de oţel şi două scaune aparent inconfortabile, aranjate ca pentru un joc de şah. Pe unul dintre scaune stătea un bărbat înalt cu o faţă bronzată şi îngrijită la salonul cosmetic. Bătea cu degetele un ritm rapid pe tăblia mesei, ca şi cum ar fi ascultat jazz la un receptor intern. În dezacord cu scena, era îmbrăcat cu un halat albastru de chirurg şi papuci de spital.

Am ieşit de după un stâlp şi am traversat betonul neted până la masă. Bărbatul în halat ridică ochii spre mine şi dădu din cap, fără să arate surpriză.

— Salut, Miller. Te superi dacă iau loc?

— Avocaţii mei mă vor scoate de aici la o oră după ce mă acuzi, zise Miller plat. Dacă va dura atât. Ai făcut o mare greşeală, amice.

Reveni la ritmul de jazz de pe tăblia mesei. Privirea îi lunecă peste umărul meu, ca şi cum tocmai ar fi văzut ceva

interesant prin una dintre ferestrele boltite. Am zâmbit.

— O mare greşeală, repetă el ca pentru sine.

Foarte uşor, m-am întins şi i-am apăsat palma pe masă ca să înceteze bătaia. Ochii îi reveniră brusc la mine ca prinşi cu un cârlig.

— Ce naiba îţi închipui…

Îşi smuci mâna şi sări în picioare, dar tăcu imediat când l-am împins la loc pe scaun. Pentru o clipă păru că vrea să mă atace, dar masa îi stătea în cale. Rămase aşezat, aruncându-mi o căutătură ucigaşă şi fără îndoială rememorând ceea ce-i spuseseră avocaţii despre legile reţinerii virtuale.

— N-ai fost niciodată arestat, nu-i aşa, Miller? am întrebat pe ton de conversaţie.

Fiindcă nu îmi răspunse, am luat scaunul din faţa lui, l-am întors şi m-am aşezat călare. Am luat pachetul de ţigări şi am scos una.

— Ei bine, declaraţia asta este încă valabilă. Acum nu eşti în arest. Nu poliţia te-a prins.

Am surprins prima tresărire de teamă pe chipul lui.

— Hai să recapitulăm puţin evenimentele, vrei? Probabil crezi că după ce ai fost împuşcat, eu am şters-o iar poliţia a venit să culeagă rămăşiţele. Că au găsit suficient cât să închidă clinica, şi acum tu aştepţi procesul. Ei bine, este doar parţial adevărat. Eu am plecat, iar poliţia a venit să culeagă rămăşiţele. Din nefericire o rămăşiţă nu a mai fost acolo ca s-o culeagă ei, pentru că am luat-o eu cu mine. Capul tău. Am ridicat o mână pentru a demonstra grafic: L-am tăiat de la gât şi l-am luat, cu cipul intact, sub haină.

Miller înghiţi în sec. Am aplecat capul şi am aprins ţigara.

— Acum poliţia crede că şi capul tău a fost dezintegrat cu o descărcare de rază largă. Am suflat fumul peste masă spre el: Ţi-am ars gâtul şi pieptul special ca să las impresia asta. Cu puţin timp şi cu un legist bun ar putea să-şi dea seama că nu a fost aşa, dar din nefericire colegii tăi încă intacţi de la clinică i-au alungat înainte de a putea începe o

anchetă serioasă. E de înţeles, având în vedere ceea ce ar fi foarte probabil să descopere. Sunt convins că şi tu ai fi făcut la fel. Oricum, asta nu înseamnă numai că tu nu eşti în arest, ci că de fapt se presupune că eşti mort Real. Poliţia nu te va căuta şi nici altcineva.

— Ce vrei? spuse Miller cu o voce care dintr-o dată suna răguşit.

— Bun. Văd că poţi aprecia implicaţiile situaţiei tale. E firesc pentru un om cu… profesia ta, presupun. Ceea ce vreau sunt informaţii detaliate despre Cu Capul în Nori.

— Ce?

Vocea mi se înăspri.

— Ai auzit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am oftat. Era de aşteptat. Mă mai confruntasem cu aşa ceva, ori de câte ori Reileen Kawahara apărea în ecuaţie. Loialitatea îngrozită pe care o inspira i-ar fi umilit pe vechii ei şefi din yakuza din Fission City.

— Miller, nu am timp de prostiile tale. Wei Clinic are legături cu un bordel aerian numit Cu Capul în Nori. Probabil relaţiile voastre se desfăşoară printr-o angajată pe nume Trepp, din New York. Femeia cu care faceţi în final afacerile este Reileen Kawahara. Trebuie să fi fost la Cu Capul în Nori, pentru că o cunosc pe Kawahara şi ea întotdeauna îşi invită asociaţii în vizuina ei, mai întâi ca să-şi demonstreze atitudinea de invulnerabilitate, şi apoi ca să ofere o lecţie mizerabilă despre loialitate. Ai văzut vreodată aşa ceva?

Din ochii lui puteam deduce că da.

— OK, asta e ceea ce ştiu eu. Vine rândul tău. Vreau să-mi desenezi o schiţă a Capului În Nori, incluzând cât de multe detalii îţi poţi aminti. Un chirurg ca tine trebuie să aibă ochi buni pentru detalii. De asemenea vreau să ştiu care sunt procedurile necesare pentru a vizita locul. Codurile de securitate, motive minimale pentru a-ţi justifica vizita,

chestii de genul ăsta. Plus ceva date despre cum e paza în interior.

— Şi crezi că o să-ţi spun.

Am clătinat din cap.

— Nu, cred că va trebui să te torturez pentru asta. Dar tot o s-o scot de la tine, într-un fel sau altul. E decizia ta.

— N-ai s-o faci.

— Ba o s-o fac, am spus prietenos. Nu mă cunoşti. Nu ştii cine sunt, sau de ce purtăm această conversaţie. Vezi tu, în noaptea dinainte de a mă întoarce să-ţi zbor capul, clinica ta m-a făcut să trec prin două zile de interogare virtuală. Rutina poliţiei religioase de pe Sharya. Probabil ai verificat softul, ştii cum e. În ceea ce mă priveşte, e timpul răzbunării.

Urmă o pauză lungă în care am văzut pe faţa lui că începea să mă creadă. Privi în altă parte.

— Dacă află Kawahara…

— Las-o pe Kawahara. Când voi termina cu ea, va fi o legendă a străzii. Kawahara e pe ducă.

Ezită, ajuns la limită, apoi clătină din cap. Ridică ochii spre mine şi atunci am ştiut că va trebui s-o fac. Am plecat capul şi m-am străduit să-mi amintesc corpul Louisei, deschis de la gât la vintre pe masa autochirurgului cu organele interne aranjate pe farfurii în jurul capului ca nişte aperitive. Mi-am amintit de femeia cu piele arămie care fusesem în mansarda înăbuşitoare, strânsoarea benzii adezive cu care mă ţintuiseră de podeaua goală de lemn, fiorul agoniei în spatele tâmplelor mele când îmi mutilau carnea. Ţipetele şi cei doi bărbaţi care le sorbeau ca pe un parfum.

— Miller. Am constatat că trebuie să-mi dreg glasul şi am luat-o de la capăt: Vrei să ştii ceva despre Sharya?

Miller nu spuse nimic. Intrase într-un fel de ritm de respiraţie controlat. Se întărea în vederea neplăcerilor care aveau să urmeze. Nu era un Sullivan pe care să-l înghesui într-un colţ şi să-l îngrozesc ca să scuipe ceea ce ştie. Miller era dur, şi probabil avea şi condiţionare. Nu ajungi director

într-un loc ca Wei fără să-ţi alegi şi pentru tine câte ceva din tehnologia disponibilă.

— Am fost acolo, Miller. Iarna lui 217, Zihicce. Acum o sută douăzeci de ani. Tu probabil nu te născuseşi pe atunci, dar presupun că ai citit despre asta în cărţile de istorie. După bombardamente, am rămas acolo să construim regimul.

În timp ce vorbeam, tensiunea din gâtul meu începu să slăbească. Am gesticulat cu ţigara.

— Asta e un eufemism al Protectoratului pentru zdrobirea oricărei rezistenţe şi instalarea unui guvern marionetă. Bineînţeles, ca să faci asta, trebuie să existe câteva interogatorii, şi noi nu aveam prea mult soft sofisticat pentru aşa ceva. Aşa că a trebuit să fim inventivi.

Am stins ţigara pe masă şi m-am ridicat.

— Vreau să faci cunoştinţă cu cineva, am zis privind dincolo de el.

Miller se întoarse să-mi urmărească privirea şi îngheţă. Unindu-se cu umbra celui mai apropiat stâlp apăruse o siluetă înaltă în halat albastru de chirurg. În timp ce priveam amândoi, trăsăturile se limpeziră suficient cât să poată fi recunoscute, deşi Miller ghicise probabil ceea ce avea să urmeze imediat ce văzuse culoarea predominantă a hainelor. Se răsuci înapoi spre mine, cu gura deschisă să spună ceva, însă ochii i se fixară pe ceva din spatele meu şi se făcu palid. Am aruncat o privire peste umăr spre celelalte figuri care se materializau, toate cu aceeaşi constituţie înaltă şi ten bronzat, toate în halate albastre de chirurg. Când am revenit la el, expresia lui Miller părea să se fi prăbuşit.

— Suprascriere, am confirmat. În majoritatea locurilor din Protectorat nici măcar nu e ilegal. Desigur, când e o eroare de maşină, de obicei nu e aşa de extrem, probabil doar o dublură, iar sistemele de căutare te scot oricum în câteva ore. E o poveste bună. Cum m-am întâlnit cu mine însumi, şi ce am învăţat. O conversaţie frumoasă, poate ceva de povestit copiilor. Ai copii, Miller?

— Da. Gâtul îi funcţiona greu: Da, am.

— Zău? Ei ştiu din ce-ţi câştigi pâinea?

Nu spuse nimic. Am scos un telefon din buzunar şi l-am aruncat pe masă.

— Când ţi-a ajuns, dă-mi de ştire. E o linie directă. Doar apeşi pe buton şi începi să vorbeşti. Cu Capul În Nori. Detalii relevante.

Miller privi la telefon şi apoi iar spre mine. În jurul nostru gemenii aproape ajunseseră la forma completă. Am ridicat o mână în semn de rămas bun.

— Distrează-te.

Mi-am revenit în studioul recreaţional al lui Hendrix, legănat într-unul din locaşurile spaţioase. Un display digital de pe perete arăta că fusesem plecat mai puţin de un minut, din care timpul meu real în virtual durase doar câteva secunde. Procesul de intrare şi ieşire ocupase tot timpul. Am stat nemişcat un timp, gândindu-mă la ceea ce tocmai făcusem. Sharya fusese demult, şi o parte din mine dorea să creadă că lăsasem totul în urmă. Miller nu era singura persoană care se întâlnea cu sine astăzi.

Personal, mi-am reamintit, dar ştiam că de data asta nu era aşa. De data asta voiam ceva. Răutatea era doar de convenienţă.

— Subiectul prezintă semne de stres psihologic, zise Hendrix. Un model preliminar sugerează că această condiţie se va extinde până la o prăbuşire a personalităţii în mai puţin de şase zile virtuale. La rata curentă, asta înseamnă aproximativ treizeci şi şapte de minute timp real.

— Bun. Desprinzându-mi electrozii şi dând hipnofonul pe spate, m-am ridicat de pe raftul înclinat. Anunţă-mă dacă cedează. Ai făcut rost de filmarea pe care ţi-am cerut-o?

— Da. Vrei s-o vezi?

Am aruncat încă o privire la ceas.

— Nu acum. Îl aştept pe Miller. Vreo problemă cu sistemele de securitate?

— Niciuna. Datele nu erau securizate.

— Câtă neglijenţă din partea directorului Nyman. Cât avem acolo?

— Înregistrarea relevantă de la clinică este de douăzeci şi opt de minute şi cincizeci şi una de secunde. Ca să urmărim angajatul de la plecare aşa cum ai sugerat va lua considerabil mai mult.

— Cât de mult?

— Deocamdată e imposibil de estimat. Sheryl Bostock a plecat de la PsychaSec într-un microcopter vechi de douăzeci de ani provenind din surplusul armatei. Nu cred că personalul auxiliar al instituţiei este bine plătit.

— De ce te-ar surprinde asta?

— Probabil pentru că…

— Lasă. Era o figură de stil. Ce-i cu microcopterul?

— Sistemul de navigaţie nu are acces la reţeaua de trafic, deci este invizibil pentru controlul traficului. Va trebui să mă bazez pe apariţia vehiculului pe monitoarele vizuale de pe drumul său.

— Vorbeşti de urmărire prin satelit?

— În ultimă instanţă, da. Aş prefera pentru început sistemele de nivel mai scăzut cu baza la sol. E probabil ca ele să fie mai accesibile. Securitatea sateliţilor este de obicei mai rezistentă şi spargerea unor astfel de sisteme poate fi atât dificilă cât şi periculoasă.

— Mă rog. Anunţă-mă când afli ceva.

M-am învârtit în jurul studioului, meditând. Locul era pustiu, majoritatea rafturilor şi a celorlalte dispozitive erau învelite în folii protectoare de plastic. În lumina slabă furnizată de plăcile de iluminium de pe pereţi, volumele lor ambigue puteau să aparţină în egală măsură unui centru de fitness ca şi unei camere de tortură.

— Putem avea aici lumină adevărată?

Strălucirea invadă studioul, provenind din nişte becuri de înaltă intensitate înfundate în tavanul scund. Am observat că pereţii erau acoperiţi cu imagini extrase din mediile virtuale oferite. Peisaje montane ameţitoare văzute prin

ochelari de schi, bărbaţi şi femei de o frumuseţe imposibilă în baruri pline de fum, animale uriaşe din savană sărind direct în vizorul trăgătorilor. Imaginile fuseseră transferate direct din format pe holosticlă, şi dacă le fixai păreau să capete viaţă. Am găsit o bancă lungă şi m-am aşezat pe ea, amintindu-mi cu nostalgie muşcătura fumului în plămâni din formatul pe care tocmai îl părăsisem.

— Cu toate că programul pe care îl rulez nu este tehnic ilegal, zise Hendrix într-o doară, este contrar legii să deţii o persoană umană digitalizată împotriva voinţei sale.

Am privit în gol în tavan.

— Ce e, ţi s-a făcut frică?

— Poliţia mi-a cercetat deja memoria o dată, şi ar putea să mă acuze că am dat curs cererii tale de a îngheţa capul lui Felipe Miller. De asemenea, vor dori să ştie ce s-a întâmplat cu cipul lui cortical.

— Mda, şi trebuie să existe pe undeva un statut al hotelurilor care specifică că nu trebuie să permiţi musafiri în camerele clienţilor fără autorizare, dar tu ai făcut asta, nu-i aşa?

— Asta nu e o faptă penală, decât dacă din încălcarea securităţii rezultă caracterul penal. Ceea ce a rezultat din vizita lui Miriam Bancroft nu a fost o crimă.

Am aruncat o altă privire în sus.

— Încerci să fii amuzant?

— Umorul nu face parte din parametrii cu care operez în mod curent, deşi poate fi instalat la cerere.

— Nu, mulţumesc. Ascultă, de ce nu-ţi poţi curăţa zonele de memorie la care nu vrei să se uite nimeni mai târziu? Să le ştergi?

— Am o serie de rutine intrinseci care mă opresc de la o astfel de acţiune.

— Păcat. Credeam că eşti o entitate independentă.

— Orice inteligenţă sintetică poate fi independentă doar în cadrul limitelor statutului regulator al ONU. Statutul este

inclus în sistemele mele, deci ca urmare am la fel de multe motive să mă tem de poliţie ca şi un om.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza poliţiei, i-am zis, afectând o încredere care scăzuse în mod constant de când Ortega dispăruse. Cu puţin noroc, această probă nici măcar nu va fi prezentată. Iar dacă va fi, deja eşti complice, aşa că ce mai ai de pierdut?

— Ce am de câştigat? întrebă maşina sobru.

— Continuarea statutului de client. Voi rămâne aici până se termină treaba asta, şi în funcţie de ce informaţii obţin de la Miller, ar putea însemna ceva timp.

Urmă o linişte întreruptă numai de bâzâitul sistemelor de aer condiţionat, înainte ca Hendrix să vorbească din nou.

— Dacă se înregistrează suficiente acuzaţii serioase împotriva mea, zise, statutul regulator al ONU poate fi invocat în mod direct. Sub secţiunea 143a, pot fi pedepsit fie cu Reducerea capacităţii fie, în cazuri extreme, cu închiderea. Urmă o altă ezitare scurtă: Odată închis, este puţin probabil să mai fiu vreodată reabilitat de cineva.

Dialect al maşinilor. Indiferent cât de sofisticate ar fi, continuă să vorbească la fel ca un grup de copii învăţând box. Am oftat şi m-am uitat drept înainte la hologramele cu felii de viaţă virtuală de pe perete.

— Dacă vrei să renunţi, acum ar fi momentul potrivit să-mi spui.

— Nu vreau să renunţ, Takeshi Kovacs. Doream doar să te informez despre consecinţele implicate de acest curs al acţiunii.

— OK. Sunt informat.

Am ridicat ochii pe displayul digital şi l-am urmărit un minut întreg. Încă patru ore pentru Miller. În rutina rulată de Hendrix nu avea să i se facă foame sau sete, sau să aibă grijă de alte funcţiuni corporale. Somnul era posibil, cu toate că maşina nu avea să-i permită să se transforme într-o comă în care să se retragă. Tot ceea ce avea Miller, în afară

de disconfortul mediului înconjurător, era el însuşi. În cele din urmă asta îl va face să înnebunească.

Speram.

Niciunul dintre martirii Mâinii Drepte a lui Dumnezeu pe care îi supusesem acestei rutine nu rezistase mai mult de cincisprezece minute timp real, dar ei fuseseră războinici în carne şi oase, de un curaj fanatic pe teritoriul lor dar total neobişnuiţi cu tehnicile virtuale. De asemenea ei fuseseră înzestraţi cu o credinţă religioasă puternică, permiţându-le să comită numeroase atrocităţi atâta timp cât dura, dar când se prăbuşea, se năpustea ca un baraj iar ura de sine care rezulta îi rodea de vii. Mintea lui Miller nu era nici pe departe atât de simplă, nici la fel de încrezătoare în dreptatea sa iniţială, şi condiţionarea lui trebuia să fie bună.

Afară se întuneca. Am urmărit ceasul şi m-am forţat să nu fumez. Am încercat, cu mai puţin succes, să nu mă gândesc la Ortega.

Trupul lui Ryker avea să fie o pacoste.

Capitolul Treizeci şi Patru.

Miller cedă după douăzeci şi unu de minute. Nu a fost nevoie să-mi spună Hendrix, terminalul de date pe care îl conectasem la telefonul virtual reveni brusc la viaţă şi începu să ciripească printând ceva. M-am ridicat şi m-am dus să mă uit ce ieşea. Programul ar fi trebuit să ordoneze ceea ce spunea Miller ca să se poate citi limpede, dar chiar şi după procesare transcrierea era destul de incoerentă. Miller se lăsase să ajungă aproape la limită înainte de a ceda. Am parcurs primele câteva rânduri şi am văzut începuturile a ceea ce doream eu ivindu-se din acea păsărească.

— Şterge replicile, i-am spus hotelului, traversând repede înapoi spre unitate. Lasă-l să se calmeze câteva ore, apoi conectează-mă.

— Timpul de conectare va depăşi un minut, ceea ce la rata curentă înseamnă trei ore cincizeci şi şase minute. Vrei să

instalez proiecţia până când vei putea fi transferat în format?

— Da, asta ar… Începusem să-mi pun hipnofonul pe cap şi m-am oprit la jumătatea mişcării: Stai o clipă, cât de bună e proiecţia?

— Sunt o inteligenţă sintetică de serie Emmerson, spuse hotelul cu reproş. La fidelitate maximă, proiecţiile mele virtuale nu se pot distinge de conştiinţa pe care se bazează. Subiectul a fost singur până acum timp de o oră şi douăzeci şi şapte minute. Vrei să instalez proiecţia?

— Da. Cuvintele îmi provocară o senzaţie stranie chiar în timp ce le rosteam: De fapt, las-o să desfăşoare întreaga interogare.

— Instalare completă.

Am împins hipnofonul pe spate şi m-am aşezat pe marginea raftului, gândindu-mă la implicaţiile unui al doilea eu în vastul sistem de procesare al lui Hendrix. Era un lucru la care – din câte ştiam – nu mai fusesem niciodată supus în cadrul Corpului, şi cu siguranţă niciodată nu avusesem suficientă încredere într-o maşină ca s-o facă, odată ce operam într-un context de criminalitate.

Mi-am dres glasul.

— Proiecţia asta. Va şti despre ce e vorba?

— Iniţial, nu. Va şti tot ce ai ştiut tu când ai ieşit din format şi nimic mai mult, însă, dată fiind inteligenţa ta, în cele din urmă va deduce faptele – doar dacă nu e programată în sens contrar. Vrei să instalez un subprogram de blocare?

— Nu, am zis repede.

— Vrei să menţin formatul timp nedefinit?

— Nu. Închide-l când eu, adică el, când proiecţia decide că e destul. Un alt gând mă fulgeră: Proiecţia poartă localizatorul virtual pe care mi l-au introdus mie?

— În prezent da. Rulez acelaşi cod oglindă ca să maschez semnalul ca şi în cazul propriei tale conştiinţe. Oricum, întrucât proiecţia nu e conectată direct la cipul tău cortical, pot scădea semnalul dacă doreşti.

— Merită osteneala?

— Codul oglindă e mai uşor de administrat, admise hotelul.

— Atunci lasă-l.

Simţeam un nod inconfortabil în stomac la gândul editării unui sine virtual. Reflecta mult prea îndeaproape măsurile arbitrare pe care cei ca Bancroft şi Kawahara le luau în lumea reală cu oamenii reali. Putere pură, dezlănţuită.

— Ai un apel în format virtual, anunţă Hendrix.

Am ridicat privirea, surprins şi plin de speranţă.

— Ortega?

— Kadmin, zise hotelul sfios. Accepţi apelul?

Formatul era un deşert. Gresie şi nisip roşiatic sub picioare, cerul întinzându-se de la un orizont la altul, de un albastru lipsit de nori. Soarele şi trei sferturi de lună palidă atârnau sterile la înălţime deasupra unui lanţ îndepărtat de munţi cu aspect de recif. Aerul era rece şi te făcea să tremuri, bătându-şi joc de strălucirea orbitoare a soarelui.

Omul Peticit mă aştepta. În peisajul pustiu părea un idol cioplit în piatră, o redare a vreunui spirit sălbatic al deşertului. Rânji când mă văzu.

— Ce vrei, Kadmin? Dacă te bazezi pe autoritatea lui Kawahara mă tem că nu mai ai noroc. E supărată rău de tot pe tine.

O sclipire de amuzament traversă chipul lui Kadmin, şi el clătină încet din cap ca şi cum ar fi vrut s-o înlăture complet pe Kawahara din procedură. Vocea îi era adâncă şi melodică.

— Noi doi avem o afacere neterminată, zise.

— Da, ai dat-o în bară de două ori. Mi-am pus tot dispreţul în glas: Ce vrei, o a treia încercare?

Kadmin ridică din umerii masivi.

— Mă rog, se spune că a treia oară e cu noroc. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

Gesticulă prin aerul de lângă el şi o bucată de deşert se jupui dezvăluind întunericul de dincolo. Ecranul format bâzâi şi învie. O imagine concentrată pe trăsăturile cuiva

care dormea. Ortega. Inima mi se strânse ca într-un pumn. Faţa ei era cenuşie şi cu cearcăne sub ochi. Un fir subţire de salivă i se scurgea dintr-un colţ al gurii.

Pistol paralizant, de aproape.

Ultima dată când încasasem o descărcare paralizantă completă fusese prin grija poliţiei Ordinii Publice din Millsport şi, deşi condiţionarea mea de Mesager mă împinsese înapoi la un anumit nivel de conştientă în circa douăzeci de minute, în următoarele câteva ore nu fusesem în stare decât să tremur şi să mă zvârcolesc. N-aveam cum să ştiu cu cât timp în urmă fusese lovită Ortega, dar arăta rău.

— E un schimb simplu, zise Kadmin. Tu pentru ea. Maşina mea e parcată în cartier pe o stradă numită Minna. Voi fi acolo în următoarele cinci minute. Vino singur, altfel îi arunc în aer cipul din ceafă. E alegerea ta.

Deşertul se strânse în jurul Omului Peticit care zâmbea.

Am parcurs cele două cvartale şi strada Minna într-un minut. Două săptămâni fără fumat erau ca un compartiment nou descoperit în fundul plămânilor lui Ryker.

Era o străduţă tristă cu faţade sigilate şi loturi goale. Nu era nimeni înjur. Singurul vehicul vizibil era un transportor gri mat care aştepta lângă bordură, cu luminile aprinse în semiîntunericul serii. M-am apropiat ezitant, cu mâna pe patul Nemexului.

Când mă aflam la cinci metri de spatele transportorului, o uşă se deschise şi corpul lui Ortega fu împins în afară. Se izbi de pavaj ca un sac şi rămase jos, ghemuit. Am scos Nemexul şi am înconjurat-o prudent, cu ochii fixaţi pe maşină.

O uşă se întredeschise pe partea opusă şi Kadmin coborî. Atât de curând după ce-l văzusem în virtual, îmi luă o secundă să reacţionez. Înalt, cu pielea închisă la culoare, cu faţa de vultur pe care o văzusem ultima dată visând în fluidul de dincolo de sticla containerului de reîntrupare de pe Panama Rose.

Clona martirului Mâinii Drepte a lui Dumnezeu, şi ascunzându-se sub carnea sa, Omul Peticit.

I-am ţintit gâtul cu Nemexul. La puţin mai mult de lăţimea transportorului, indiferent ce urma să se întâmple după aceea, i-aş fi zburat capul şi probabil i-aş fi smuls cipul din ceafă.

— Nu fi ridicol, Kovacs. Vehiculul e blindat.

Am scuturat din cap.

— Numai tu mă interesezi. Rămâi exact acolo unde eşti.

Cu Nemexul încă întins, cu ochii fixaţi pe ţintă deasupra mărului lui Adam, m-am lăsat pe vine lângă Ortega şi am întins spre faţa ei degetele mâinii mele libere. O respiraţie călduţă îmi gâdilă vârfurile degetelor. Am căutat orbeşte pulsul pe gât şi l-am găsit, slab dar stabil.

— Locotenentul e în viaţă şi teafără, zise Kadmin nerăbdător. Ceea ce este mai mult decât aş putea spune despre oricare dintre voi peste două minute, dacă nu laşi tunul ăla jos şi nu urci în maşină.

Sub mâna mea, capul lui Ortega se mişcă. Se rostogoli şi i-am prins mirosul. Jumătatea ei de feromoni care ne legase pe amândoi încă de la început. Glasul îi era slab şi neclar din cauza descărcării paralizante.

— Nu fă asta, Kovacs. Nu-mi eşti dator.

M-am ridicat şi am coborât încet Nemexul.

— Îndepărtează-te. Cincizeci de metri pe stradă. Ea nu poate să meargă şi ne poţi doborî pe amândoi înainte ca eu s-o pot căra doi metri mai încolo. Îndepărtează-te. Eu voi veni la maşină. Am fluturat pistolul: Ortega păstrează arma. E tot ce am.

Mi-am ridicat geaca să-i demonstrez. Kadmin aprobă din cap. Intră înapoi în transportor şi vehiculul rulă lin de-a lungul străzii. L-am urmărit până s-a oprit, apoi am îngenuncheat din nou lângă Ortega. Ea se luptă să se ridice.

— Kovacs, nu. O să te omoare.

— Da, cu siguranţă o să încerce. I-am luat mâna şi i-am strâns-o pe patul Nemexului: Ascultă. În orice caz, am terminat totul aici. Bancroft e rezolvat, Kawahara îşi va ţine cuvântul şi o va transfera pe Sarah înapoi. O cunosc. Tot ce ai tu de făcut e s-o arestezi pentru Mary Lou Hinchley şi să-l scoţi pe Ryker de la stocare. Vorbeşte cu Hendrix. Ţi-am lăsat acolo câteva mărunţişuri.

De pe stradă, transportorul sună nerăbdător alerta de coliziune. În semiîntunericul străzii suna trist şi antic, ca strigătul unui elefant-rază pe Reciful Hirata. Ortega mă privi cu chipul răvăşit de paralizator de parcă s-ar fi înecat.

— Tu…

Am zâmbit şi am mângâiat-o pe obraz.

— Trebuie să trec la nivelul următor, Kristin. Asta-i tot.

Apoi m-am ridicat, mi-am încrucişat palmele pe ceafă şi m-am îndreptat spre maşină.

PARTEA 5

NEMESIS.

PRĂBUŞIREA SISTEMELOR.

Capitolul Treizeci şi Cinci.

În transportor, am fost făcut sandviş între două gorile impresionante care, cu puţină chirurgie cosmetică prin care să strice aspectul frumos al clonelor, ar fi putut fi angajate pentru luptele de monştri numai pe baza mărimii. Ne-am înălţat liniştit de pe stradă şi am cotit. Am aruncat o privire prin fereastra laterală şi am zărit-o pe Ortega dedesubt, încercând să se ridice.

— I-ai tras-o pizdei Sia? vru să afle şoferul.

M-am încordat pregătindu-mă pentru un salt înainte.

— Nu. Kadmin se întoarse pe scaunul lui ca să se uite la mine: Nu, i-am dat cuvântul meu domnului Kovacs. Cred că drumul meu şi al locotenentului se vor încrucişa din nou într-un viitor nu foarte îndepărtat.

— Cu atât mai rău pentru tine, am zis neconvingător, după care m-au împuşcat cu un paralizator.

Când m-am trezit, o faţă mă privea îndeaproape. Trăsăturile erau vagi, palide şi neclare, ca un fel de mască de teatru. Am clipit, m-am scuturat şi m-am săltat încercând să focalizez. Faţa se retrase, tot ca o păpuşă în lipsa ei de claritate. Am tuşit.

— Salut, Carnage.

Trăsăturile rudimentare se întinseră într-un zâmbet.

— Bun venit înapoi pe Panama Rose, domnule Kovacs.

M-am ridicat nesigur în capul oaselor pe un pat îngust de metal. Carnage păşi îndărăt ca să-mi facă loc, sau doar ca să rămână în afara razei mele de acţiune. Vederea neclară îmi arătă în spatele lui o cabină înghesuită de oţel cenuşiu. Mi-am coborât tălpile pe podea şi m-am oprit brusc. Nervii din braţele şi picioarele mele încă mai tremurau în urma descărcării paralizante şi aveam o senzaţie zvâcnitoare de greaţă în capul stomacului. Luând toate astea în consideraţie, părea a fi rezultatul unei raze foarte diluate. Sau poate o serie. Privindu-mă am constatat că sunt îmbrăcat într-un gi de pânză groasă de culoarea granitului. Pe podeaua de lângă pat se afla o pereche de papuci de bord şi o curea. Începeam să am o suspiciune neplăcută în legătură cu ce punea la cale Kadmin.

În spatele lui Carnage, uşa cabinei se deschise. O femeie blondă înaltă, aparent de vreo patruzeci de ani, păşi înăuntru, urmată de un alt sintetic, acesta cu un aspect delicat şi modern cu excepţia unui dispozitiv de oţel strălucitor, o interfaţă directă, în locul mâinii stângi.

Carnage se ocupă de prezentări.

— Domnule Kovacs, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Pernilla Grip de la Combat Broadcast Distributors, şi asistentul său tehnic Miles Mech. Pernilla, Miles, mă bucur să vi-l prezint pe Takeshi Kovacs, Ryker-ul nostru surogat pentru această seară. Apropo, felicitări, Kovacs. Pe vremea aceea eram extrem de convins, în ciuda improbabilităţii ca Ryker să reuşească să iasă din stocare în următorii două sute de ani.

Totul face parte din tehnicile Mesagerilor, din câte am înţeles.

— Nu tocmai. Ortega a fost factorul convingător. N-am făcut decât să te las pe tine să vorbeşti. Te pricepi la asta. Am făcut semn cu capul spre tovarăşii lui Carnage: Am auzit cuvântul transmisie? Credeam că asta este împotriva crezului. Nu tu ai operat radical un jurnalist tocmai pentru asemenea crimă?

— Sunt produse diferite, domnule Kovacs. Produse diferite. Să transmiţi o luptă programată ar însemna într-adevăr o încălcare a crezului nostru. Dar asta nu este o luptă programată, ci o bătaie umilitoare.

Farmecul de suprafaţă al lui Carnage îngheţă la rostirea acestei fraze.

— Având o audienţă în direct diferită şi în mod necesar foarte limitată, suntem siliţi să recuperăm cumva pierderile. Există o mulţime de reţele mari disperate să pună mâna pe orice provine de pe Panama Rose. Aşa un efect are reputaţia noastră, dar din nefericire aceeaşi reputaţie ne împiedică să facem în mod direct astfel de afaceri. Doamna Grip rezolvă în numele nostru această dilemă de piaţă.

— Frumos din partea ei. Vocea mi se răci: Unde e Kadmin?

— La timpul potrivit, domnule Kovacs. La timpul potrivit. Ştii, când mi s-a spus că vei reacţiona astfel şi că te vei preda în locul locotenentului, mărturisesc că pe moment m-am îndoit. Dar tu ai îndeplinit toate aşteptările precum un automat. Asta ţi-a fost luat de către Corpul Mesagerilor în schimbul tuturor celorlalte puteri? Imprevizibilitatea? Sufletul?

— Nu fi poetic cu mine, Carnage. Unde e?

— Of, foarte bine. Pe aici.

În afara uşii cabinei era o pereche de santinele care ar fi putut fi cele două din transportor. Eram prea năuc ca să-mi amintesc clar. Mă flancară în timp ce îl urmam pe Carnage de-a lungul coridoarelor claustrofobice şi a pasarelelor înclinate, toate pătate de rugină, din metal vopsit cu

polimeri. Am încercat vag să memorez drumul dar cea mai mare parte a creierului meu se gândea la ceea ce spusese Carnage. Cine îi prezisese acţiunile mele? Kadmin? Puţin probabil. Omul Peticit, cu toată furia şi amenințările cu moartea, nu ştia aproape nimic despre mine. Singurul candidat real pentru acest gen de preziceri era Reileen Kawahara. Ceea ce de asemenea ajută la explicarea motivului pentru care Carnage nu se cutremura în interiorul cărnii sale sintetice la gândul a ce i-ar putea face Kawahara pentru cooperarea cu Kadmin. Kawahara mă vânduse. Bancroft era convins, criza – oricare ar fi fost aceasta – se încheiase, şi în aceeaşi zi Ortega a fost răpită ca momeală. Scenariul pe care i-l livrasem lui Bancroft îl lăsase pe dinafară pe Kadmin, ca angajat privat ranchiunos, astfel că nu exista niciun motiv pentru care el să nu poată fi văzut doborându-mă. Iar în circumstanţele date, era mai sigur să scape de mine decât să mă lase în viaţă.

Din acest punct de vedere, la fel era şi situaţia lui Kadmin, altfel poate că n-ar fi fost totul atât de ostentativ. Poate ordinul fusese doborârea lui Kadmin, dar numai atât cât mai era nevoie de mine. Cu Bancroft deja convins, eu nu mai eram necesar, iar ordinul se modificase, să-l lase pe Kadmin în pace. Mă putea ucide el pe mine, sau eu pe el, după cum ne era norocul. Kawahara urma să rezolve cu cel care rămânea.

Nu aveam nicio îndoială că ea îşi va ţine cuvântul în ceea ce priveşte eliberarea lui Sarah. Vechea yakuza ţinea mult la astfel de lucruri. Dar Kawahara nu făcuse astfel de promisiuni în legătură cu mine.

Am coborât o ultimă scară, puţin mai largă decât restul, şi am ieşit pe o pasarelă acoperită în sticlă deasupra unei despărţituri a cargoului. Privind în jos, am văzut una dintre arenele pe lângă care eu şi Ortega trecusem săptămâna trecută în trenuleţul electromagnetic, dar acum husele de plastic fuseseră îndepărtate de pe ring, şi o mulţime modestă se adunase pe rândurile din faţă ale fiecărei

gradene cu scaune de plastic. Prin sticlă puteam auzi zumzetul susţinut de emoţie şi anticipare care întotdeauna preceda luptele cu monştri. Participasem şi eu în tinereţe.

— A, publicul te aşteaptă. Carnage stătea lângă umărul meu: Mă rog, mai corect, publicul lui Ryker. Deşi nu mă îndoiesc că o să fii în stare să te prefaci şi pentru ei cu acelaşi talent cu care m-ai convins pe mine.

— Şi dacă aleg să n-o fac?

Trăsăturile rudimentare ale lui Carnage formară un simulacru de dezgust. Gesticulă înspre mulţime.

— Bine, ai putea încerca să le explici asta în mijlocul luptei. Dar ca să fiu cinstit, acustica nu e chiar dintre cele mai bune şi oricum… Zâmbi răutăcios: Mă îndoiesc că o să ai timpul necesar.

— O concluzie anticipată, nu?

Carnage îşi menţinu zâmbetul. În spatele lui, Pernilla Grip şi celălalt sintetic mă urmăreau cu interesul de prădător al unei pisici în faţa unei colivii. Dedesubt, mulţimea devenise zgomotoasă.

— Mi-a luat ceva timp să organizez lupta asta, bazându-mă pe nimic altceva în afară de asigurările lui Kadmin. Ei sunt nerăbdători să-l vadă pe Elias Ryker plătind pentru păcatele lui şi ar fi destul de riscant să nu le îndeplinim aşteptările. Ca să nu mai spunem şi neprofesional. Însă nici nu cred că ai venit aici aşteptându-te să supravieţuieşti, nu-i aşa, domnule Kovacs?

Mi-am amintit străduţa întunecoasă şi pustie numită Minna şi silueta ghemuită a lui Ortega. M-am luptat cu greaţa paralizatorului şi am schiţat o tentativă de zâmbet.

— Nu, presupun că nu.

Am simţit nişte paşi uşori pe pasarelă. Am aruncat o privire cu coada ochiului înspre sunet şi l-am descoperit pe Kadmin, îmbrăcat la fel ca mine.

Papucii de bord se târşiră oprindu-se la mică distanţă, şi el îşi înclină capul în lateral, ca şi cum m-ar fi examinat pentru prima dată. Vorbi cu blândeţe:

Cum aş putea să explic moartea care s-a înfăptuit?
Oare să spun că fiecare a calculat, şi a scris.
Valoarea zilelor sale.
Până la hotarul sângeros, cu o mână necâştigătoare?
Vor voi să ştie, Cum a fost făcut bilanţul?
Şi le voi spune că a fost făcut, De data asta, De către acei care cunosc valoarea.
A ceea ce s-a irosit în acea zi.
Am zâmbit amar.
— Dacă vrei să pierzi o luptă, mai întâi vorbeşte despre ea.
— Dar pe atunci era mai tânără. Kadmin îmi întoarse zâmbetul, dinţi de un alb perfect pe tenul bronzat: Abia ieşise din adolescenţă, dacă introducerea la ediţia mea a Furiilor este corectă.
— Pe Lumea lui Harlan adolescenţa durează mai mult. Cred că ştia despre ce vorbea. Putem continua, te rog?
Dincolo de geamuri, zgomotul mulţimii se înălţa ca un val pe o plajă cu prundiş aspru.
Capitolul Treizeci şi Şase.
Pe ringul de luptă zgomotul era mai puţin uniform, mai inegal. Voci individuale săreau prin fundal ca nişte delfini în ape înspumate, deşi fără să apelez la neurachem nu puteam prinde nimic inteligibil. Un singur strigăt trecu peste urletul general; când treceam peste marginea ringului, cineva strigă spre mine:
— Aminteşte-ţi de fratele meu, ticălosule!
M-am uitat să văd cui aparţinea ura de familie, dar am văzut doar o mare de feţe furioase în aşteptare. Câţiva se sculaseră, agitând pumnii şi bătând din picioare astfel încât eşafodajul de metal răsuna ca o tobă. Dorinţa de sânge se clădea ca ceva tangibil, lăsând în aer o soliditate care îl făcea greu de respirat. Am încercat să-mi reamintesc dacă eu şi tovarăşii mei din bandă strigasem la fel în Newpest la luptele cu monştri, şi am presupus că probabil aşa făcusem. Şi noi nici măcar nu-i cunoşteam pe combatanţii care se biciuiau şi se sfâşiau unii pe alţii cu ghearele pentru

distracţia noastră. Oamenii ăştia cel puţin aveau ceva emoţional investit în sângele pe care voiau să-l vadă curgând.

De cealaltă parte a ringului, Kadmin aştepta cu braţele încrucişate. Oţelul suplu al boxului petrecut peste degetele fiecărei mâini sclipea în lumina de deasupra noastră. Era un avantaj subtil, unul care nu ar face balanţa luptei să se încline prea mult într-o parte dar ar conta pe termen lung. Nu eram prea îngrijorat din cauza boxului, ci reacţiile îmbunătăţite Voinţa lui Dumnezeu mă preocupau cel mai mult. Cu puţin peste un secol în urmă, avusesem de-a face cu acelaşi sistem la soldaţii cu care Protectoratul luptase pe Sharya, şi nu fusese o treabă uşoară. Chestie veche, dar era biomecanică militară rezistentă, şi împotriva neurachemului lui Ryker, recent dat peste cap de paralizator, avea să fie destul de rău.

Mi-am ocupat locul în faţa lui Kadmin, după cum indicau marcajele de pe podea. În jurul meu mulţimea se domoli puţin iar spoturile se aprinseră când Emcee Carnage ni se alătură. În robă şi machiat pentru camerele de filmat ale Pernillei Grip, semăna cu o păpuşă perfidă din coşmarurile unui copil. Un companion potrivit pentru Omul Peticit. Ridică mâinile şi difuzoarele direcţionale din pereţii cargoului îi amplificară cuvintele din microfoanele gâtului.

— Bine aţi venit pe Panama Rose!

Se produse o vagă agitaţie în mulţime, dar pentru moment stăteau potoliţi, aşteptând. Carnage ştia asta şi se roti lent de jur împrejur, prelungind tensiunea.

— Pentru un eveniment al Panama Rose foarte special, şi foarte exclusivist, bine aţi venit! Vă urez bun venit, la ultima şi cea mai sângeroasă umilire a lui Elias Ryker.

Înnebunire. Am ridicat privirea spre feţele lor în semiîntuneric şi am văzut stratul subţire al civilizaţiei jupuindu-se, furia expusă dedesubt ca o carne crudă.

Vocea amplificată a lui Carnage se auzi peste larmă. Făcea gesturi de liniştire cu ambele mâini.

— Majoritatea vi-l amintiţi pe detectivul Ryker dintr-o întâlnire sau alta. Pentru unii dintre voi este un nume pe care îl asociaţi cu sânge vărsat, poate chiar cu oase rupte. Amintirile acelea. Amintirile acelea sunt dureroase; unii dintre voi s-ar putea să nu le uitaţi niciodată.

Îi potolise deja, şi vocea lui scăzu în consecinţă.

— Prieteni, nu pot spera să vă şterg acele amintiri, căci nu asta oferim noi la bordul lui Panama Rose. Aici nu ne ocupăm cu molateca uitare, ci cu amintirea, indiferent cât de amară poate fi această amintire. Nu în vise, prieteni, ci în realitate. Întinse un braţ arătând spre mine: Prieteni, aceasta este realitatea.

O altă rundă de urale. Am privit spre Kadmin şi am ridicat sprâncenele exasperat. Mă gândisem că pot muri, dar nu mă aşteptasem să mor de plictiseală. Kadmin ridică din umeri. El voia să lupte. Teatrul lui Carnage era doar un mic preţ dezgustător pe care trebuia să-l plătească pentru asta.

— Aceasta este realitatea, repetă Emcee Carnage. În seara aceasta este realitatea. În seara aceasta îl veţi privi pe Elias Ryker murind, murind în genunchi, şi dacă nu pot şterge amintirile trupurilor voastre bătute şi a oaselor voastre rupte, pot cel puţin să le înlocuiesc în schimb cu sunetul zdrobirii torţionarului vostru.

Mulţimea erupse.

M-am întrebat în treacăt dacă exagera Carnage. Părea că adevărul despre Ryker era un lucru tainic. Mi-am amintit când am plecat de la Jerry's Closed Quarters, cum Oktai tresărise şi se îndepărtase de mine văzând figura lui Ryker. Jerry însuşi povestindu-mi despre certurile mongolului cu poliţistul al cărui trup îl foloseam. Ryker îl scutura mereu bine de tot. Cu câţiva ani în urmă aproape că l-a omorât în bătaie. Şi apoi Bautista despre tehnicile de interogare ale lui Ryker: în cea mai mare parte a timpului era exact la limită. De câte ori depăşise Ryker această limită, ca să atragă o astfel de mulţime?

Ce-ar fi spus Ortega?

M-am gândit la Ortega, şi imaginea feţei ei fu ca o mică oază de calm în mijlocul batjocurii şi strigătelor pe care Carnage le incita. Cu puţin noroc şi cu ceea ce-i lăsasem la Hendrix, o va doborî pe Kawahara în locul meu.

Era suficient să ştiu asta.

Carnage scoase un cuţit cu lamă grea, crestată, de sub robă şi îl ţinu ridicat în sus. O linişte relativă coborî peste arenă.

— Le coup de grâce, proclamă el. Când matadorul nostru îl va pune pe Ryker la pământ astfel încât să nu mai aibă puterea să se ridice, îi veţi vedea cipul cortical scos din şira spinării şi zdrobit, şi veţi şti că el nu mai există.

Dădu drumul cuţitului şi lăsă braţul să-i cadă. Teatru pur. Arma atârnă în aer, sclipind într-un câmp gravitaţional focalizat, apoi alunecă în sus la o înălţime de cinci metri deasupra punctului central al ringului de luptă.

— Să începem, zise Carnage retrăgându-se.

Apoi urmă un moment magic, un fel de eliberare, aproape ca şi cum o scenă experia tocmai ar fi fost filmată, iar noi toţi puteam să stăm jos şi să ne relaxăm, poate să trecem din mână în mână o sticlă de whisky şi să ne prostim în spatele scanerelor. Să facem glume pe seama scenariului plin de clişee pe care fusesem siliţi să-l interpretăm.

Am început să ne rotim, rămânând despărţiţi de lăţimea ringului şi fără nicio gardă ridicată care să dea măcar o idee despre ceea ce aveam să facem. Am încercat să citesc limbajul corporal al lui Kadmin în căutare de indicii.

Sistemele biomecanice Voinţa lui Dumnezeu 3.1 cu 7 sunt simple, dar nu trebuie dispreţuite din această cauză, ne spuseseră înainte de aterizarea pe Sharya. Imperativele constructorilor erau forţa şi viteza, şi au excelat în ambele. Dacă au o slăbiciune, aceasta este faptul că tiparele lor de luptă nu au o subrutină de selecţie aleatoare. În consecinţă martirii Mâinii Drepte a lui Dumnezeu vor tinde să lupte şi vor purta luptele într-un domeniu foarte îngust de tehnici.

Pe Sharya, propriile noastre sisteme îmbunătăţite de luptă fuseseră nişte capodopere, atât cu reacţie aleatoare cât şi cu feedback de analiză încorporat ca standard. Neurachemul lui Ryker nu avea nimic apropiat de acest nivel de sofisticare, dar aş fi putut să-l stimulez cu câteva trucuri ale Mesagerilor. Adevăratul truc era să rămân în viaţă suficient de mult timp ca să permit condiţionării mele să analizeze tiparele de luptă ale Voinţei lui Dumnezeu şi…

Kadmin lovi.

Distanţa era de aproape zece metri de teren liber; o acoperi în atâta timp cât îmi luă să clipesc, şi mă lovi ca o furtună.

Tehnicile erau simple, pumni şi lovituri liniare, dar livrate cu o asemenea putere şi viteză încât tot ce puteam face era să le blochez. Contraatacul ieşea din discuţie. Am deviat primul pumn spre dreapta şi am folosit momentul rezultat ca să păşesc în stânga. Kadmin urmă mişcarea fără ezitare şi-mi căută faţa. Mi-am înlăturat capul din calea ataculuişi am simţit pumnul măturându-mi tâmpla, nu suficient de tare cât să declanşeze boxul de forţă. Instinctul îmi spuse să ţin garda jos şi lovitura directă cu genunchiul devie în braţul meu. Următoarea izbitură cu cotul mă atinse în creştetul capului şi am dat înapoi, străduindu-mă să rămân pe picioare. Kadmin veni după mine. Am lovit în lateral cu dreapta, dar el surprinse momentul ataculuişi pară lovitura aproape nepăsător. Strecură un pumn la nivel jos şi mă izbi în stomac. Boxul detonă cu un sunet ca de carne aruncată într-o tigaie.

Fu ca şi când cineva mi-ar fi înfundat o ancoră în măruntaie. Durerea propriu-zisă a loviturii rămăsese undeva departe la suprafaţa pielii şi o amorţeală bolnăvicioasă îmi străbătu muşchii stomacului.

Suprapus peste greaţa datorată paralizatorului, era mutilant. M-am împleticit trei paşi înapoi şi m-am prăbuşit pe saltea, zvârcolindu-mă ca o insectă pe jumătate zdrobită. Auzeam vag mulţimea urlându-şi aprobarea.

Întorcându-mi cu greu capul l-am văzut pe Kadmin dând înapoi şi fixându-mă cu ochii întredeschişi şi ambii pumni ridicaţi în dreptul feţei. O lumină roşie slabă sclipi de pe banda de oţel de pe mâna stângă. Boxul, reîncărcându-se.

Am înţeles.

Runda întâi.

Lupta cu mâinile goale are doar două reguli. Aplică cât mai mult lovituri, cât mai puternice şi mai rapide poţi, şi pune-ţi adversarul la pământ. Când e la pământ, ucide-l. Dacă se mai ţine cont şi de alte reguli, atunci nu e o luptă reală, e un joc. Kadmin ar fi putut să vină şi să mă termine când eram jos, dar asta nu era o luptă adevărată. Asta era o bătaie umilitoare, un joc în care suferinţa trebuia maximizată în beneficiul audienţei.

Mulţimea.

M-am ridicat şi am privit arena de chipuri obscure. Neurachemul surprinse dinţii umeziţi de salivă în gurile care strigau. M-am silit să-mi îndepărtez slăbiciunea din măruntaie, am scuipat pe podeaua ringului şi am adoptat o poziţie de apărare. Kadmin înclină capul, ca şi cum ar fi luat la cunoştinţă, şi se repezi iarăşi la mine. Aceeaşi rafală de tehnici liniare, aceeaşi viteză şi forţă, dar de data asta eu eram pregătit. Am parat primii doi pumni cu o pereche de blocaje laterale şi în loc să cad la pământ, am rămas exact pe direcţia lui Kadmin. Îi luă o fracţiune de secundă să-şi dea seama ce făceam, dar atunci era deja prea aproape. Ajunsesem aproape piept la piept. Am izbit cu capul de parcă chipul lui aparţinea fiecărui membru al mulţimii scandând.

Nasul vulturesc se sparse cu un trosnet solid, şi în timp ce el şovăia l-am doborât cu o lovitură pe interiorul genunchiului. Latura mâinii mele drepte cosi în căutarea gâtului sau feţei, dar Kadmin căzuse. Se rostogoli şi-mi reteză picioarele de sub mine. În timp ce eu mă prăbuşeam el se ridică în genunchi lângă mine şi-mi dădu un pumn în

spate. Lovitura îmi produse convulsii şi capul mi se zdrobi de podea. Am simţit gustul sângelui.

M-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare şi l-am văzut pe Kadmin retrăgându-se şi ştergându-şi propriul sânge din nasul spart. Privi curios la palma murdară de sânge şi apoi spre mine, scuturând neîncrezător din cap. Am rânjit slab, purtat de valul de adrenalină provocat de vederea sângelui său, şi am ridicat ambele mâini într-un gest de expectativă.

— Vino aici, nenorocitule, am cârâit prin gura rănită. Dă-mă la o parte.

Era peste mine aproape înainte să termin de pronunţat ultimul cuvânt. De data asta abia l-am atins. Majoritatea lucrurilor se petrecură dincolo de limitele luptei conştiente. Neurachemul contracara valoros ploaia de lovituri, aruncând blocaje care să ţină boxul departe de mine, şi-mi oferi spaţiul necesar pentru câteva contraatacuri aleatorii pe care instinctul de Mesager îmi spuse că s-ar putea să învingă tiparul luptei lui Kadmin. El tratã loviturile cu atenţia pe care o acorzi unei insecte iritante.

La ultima dintre aceste riposte futile am întins pumnul prea mult şi el mă apucă de încheietură, smucindu-mă în faţă. O lovitură circulară perfect echilibrată se opri în coastele mele şi le simţii plesnind. Kadmin trase iarăşi, blocă cotul braţului meu capturat, şi în cadrele îngheţate ale vederii mele accelerate de neurachem i-am văzut antebraţul repezindu-se într-un atac în coborâre spre încheietură. Ştiam ce sunet avea să facă atunci când cotul va exploda, ştiam cum va fi sunetul înainte ca neurachemul să poată bloca durerea. Mâna mea se zbătu disperată în strânsoarea lui Kadmin şi m-am lăsat în jos. Alunecoasă din cauza transpiraţiei, încheietura mea se eliberă şi braţul scăpă. Kadmin lovi cu o forţă zdrobitoare, dar braţul rezistă şi oricum eram deja în cădere spre podea.

Am aterizat pe coastele fisurate şi vederea mi se sparse în cioburi. M-am contorsionat încercând să mă lupt cu nevoia de a mă strânge într-un ghem fetal, şi am văzut trăsăturile

împrumutate ale lui Kadmin la o mie de metri deasupra mea.

— Ridică-te, zise, sunând ca nişte vaste coli de hârtie sfâşiate undeva la mare distanţă. Încă n-am terminat.

M-am smucit din talie, căutându-i organele genitale. Am ratat lovitura, nimerindu-l în muşchii coapsei. Aproape nepăsător, flutură braţul şi boxul mă izbi în faţă. Am simţit o cacofonie de lumini multicolore apoi totul deveni alb. Zgomotul mulţimii se umflă ca un balon în capul meu, şi în spatele său mi s-a părut că aud maelstromul chemându-mă. Totul trecu prin etape alternative de focalizare şi ceaţă, se scufundă şi se roti ca într-o cădere gravitaţională, în timp ce neurachemul se lupta să mă ţină conştient. Luminile se apropiară şi se depărtară înapoi pe tavan de parcă ar fi fost interesate să vadă ce păţisem, dar numai superficial, şi se declaraseră repede satisfăcute. Conştiinţa mi se rotea în jurul capului pe o orbită eliptică largă. Dintr-o dată mă aflam iar pe Sharya, ascuns în epava unui tanc-păianjen dezafectat împreună cu Jimmy de Soto.

— Pământ? Faţa sa brăzdată de dungi de camuflaj rânjeşte luminată de fulgerele laserelor din exteriorul tancului. E o văgăună, omule. O nenorocită de societate înţepenită, ca şi cum ai da înapoi în timp cu un mileniu. Nu se întâmplă nimic acolo, evenimentele istorice nu sunt permise.

— Prostii.

Neîncrederea mea e punctată de şuierul pătrunzător al unei bombe pirat. Ochii noştri se întâlnesc prin obscuritatea din interiorul tancului. Bombardamentul continua de la lăsarea serii, armele robot vânând în infraroşu şi după mişcare. Într-unul dintre rarele momente când atacul sharyan înceta, auzisem că flota IP a amiralului Cursitor se afla încă la câteva secunde lumină depărtare, luptându-se cu sharyenii pentru dominaţia pe orbită. În zori, dacă bătălia nu se termina, localnicii aveau probabil să coboare trupele la sol ca să ne măture. Şansele nu erau prea bune.

Măcar şocul betatanatinei începea să slăbească. Puteam să simt cum temperatura îmi revenea încet la normal. Aerul din jur nu mi se mai părea ca o supă fierbinte şi respiraţia înceta să mai fie un efort major ca atunci când ritmul inimilor noastre cobora până aproape de zero.

Bomba robot explodează şi picioarele tancului se agită sub carcasă din cauza ratării la limită. Amândoi privim gânditori la contoarele de expunere.

— Prostii, nu-i aşa? Jimmy aruncă o privire prin gaura neregulată pe care o făcusem în caroseria tancului-păianjen. Hei, tu nu eşti de acolo. Eu sunt, şi îţi spun că dacă mi s-ar oferi şansa să aleg viaţa pe Pământ sau stocarea, m-aş gândi puţin. Dacă ai ocazia să faci o vizită, refuză.

Am clipit îndepărtând viziunea. Deasupra mea, cuţitul ucigaş sclipi în câmpul său gravitaţional ca soarele printre ramurile copacilor. Jimmy se estompa, trecând pe lângă cuţit în drum spre acoperiş.

— Ţi-am spus să nu te duci acolo, nu-i aşa, prietene? Acum uită-te la tine. Pământul. Scuipă şi dispăru, lăsând doar ecourile glasului său. E o văgăună nenorocită. Trebuie să treci la nivelul următor.

Zgomotul mulţimii se domolise până la o incantaţie egală.

Furia străbătu prin ceaţa din capul meu ca un fir încins. M-am săltat într-un cot şi m-am concentrat asupra lui Kadmin care aştepta în partea cealaltă a ringului. Mă văzu şi ridică braţele ca un ecou al gestului pe care îl folosisem eu mai înainte. Mulţimea izbucni în hohote de râs.

Treci la nivelul următor.

M-am ridicat clătinându-mă în picioare.

Dacă nu-ţi îndeplineşti sarcinile, într-o noapte Omul Peticit va veni după tine.

Vocea sări în capul meu, o voce pe care nu o mai auzisem de un secol şi jumătate timp obiectiv. Un bărbat cu care nu-mi mai întinasem memoria în cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Tatăl meu, şi delicioasele lui poveşti. Era

stilul lui să se întoarcă acum, când chiar aveam nevoie de rahatul ăsta.

Omul Peticit va veni după tine.

Ei bine, ai înţeles greşit, tată. Omul Peticit stă chiar acolo, aşteptând. Nu vine după mine, trebuie să mă duc eu la el. Dar mulţumesc oricum, tată. Mulţumesc pentru tot.

Am stors ceea ce mai rămăsese la nivel celular în corpul lui Ryker şi am înaintat tiptil.

Un sunet de sticlă spartă, sus deasupra ringului. Plouă cu cioburi în spaţiul dintre Kadmin şi mine.

— Kadmin!

I-am văzut ochii ridicându-se spre podul rulant de deasupra şi tot pieptul păru să-i explodeze. Capul şi braţele i se smuciră pe spate de parcă deodată ceva l-ar fi dezechilibrat puternic şi o detunătură răsună în încăpere. Partea din faţă a gi-ului său se rupse şi o gaură magică îl deschise din gât până la talie. Sângele izbucni şuvoaie.

M-am întors rapid privind în sus, şi am văzut-o pe Trepp încadrată în fereastra podului rulant pe care tocmai o distrusese, cu ochii încă aţintiţi în lungul ţevii puştii cu fragmentare pe care o ţinea în braţe. Flăcările ţâşneau la gura ţevii pentru că ea continua să tragă în jos. Confuz, m-am răsucit în căutarea ţintelor, dar ringul de luptă era gol cu excepţia rămăşiţelor lui Kadmin. Carnage nu se afla nicăieri în raza vizuală, şi printre explozii larma mulţimii se transformase brusc în urlete de oameni panicaţi. Toată lumea părea să fie în picioare, încercând să fugă. Am înţeles. Trepp trăgea în audienţă.

Jos pe podea, o armă energetică se declanşă şi cineva începu să ţipe. M-am întors, dintr-odată încet şi ezitant, în direcţia sunetului. Carnage era împuşcat.

În cadrul uşii din spatele lui, Rodrigo Bautista împroşca o rază largă de foc dintr-un aruncător cu ţeava lungă. Carnage era în flăcări de la talie în sus, lovindu-se cu braţele care deveniseră ele însele nişte aripi de foc. Ţipetele pe care le scotea erau mai mult sunete de furie

decât de durere. Pernilla Grip zăcea moartă la picioarele lui, cu pieptul ars. În timp ce priveam, Carnage se aplecă peste ea ca o statuie din ceară topită şi ţipetele sale scăzură până la nişte gemete şi bolboroseli bizare electronice, apoi se stinseră.

— Kovacs?

Arma cu fragmentare a lui Trepp tăcuse, şi peste fondul de gemete şi strigăte ale răniţilor, vocea ridicată a lui Bautista suna nefiresc de tare. Îl ocoli pe sinteticul în flăcări şi se urcă pe ring. Avea faţa pătată de sânge.

— Eşti teafăr, Kovacs?

Am chicotit slab, apoi brusc am dus mâna la junghiul de durere din coastă.

— Nemaipomenit. Ce face Ortega?

— E OK. I-am dat letinol pentru şoc. Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu. Făcu semn spre Trepp: Prietenei tale i-a trebuit ceva timp până să ajungă pe Fell Street. A refuzat să meargă pe căile oficiale. Zicea că n-ar fi corect. La ce mizerie am făcut aici, nu e departe de adevăr.

Am privit în jur la evidentele vătămări organice.

— Mda. O să fie vreo problemă?

Bautista hohoti ca un fel de lătrat.

— Râzi de mine? Intrare fără mandat. Vătămarea organică a unor suspecţi neînarmaţi. Tu ce dracu' crezi?

— Îmi pare rău pentru asta. M-am mişcat spre ieşirea din ring: Poate reuşim să facem ceva.

— Hei. Bautista mă prinse de braţ: Au răpit un poliţist din Bay City. Nimeni nu face aşa ceva pe aici. Cineva trebuia să-i fi spus asta lui Kadmin înainte să facă o asemenea tâmpenie.

Nu eram sigur dacă vorbea despre Ortega sau despre mine în trupul lui Ryker, aşa că n-am zis nimic. În schimb mi-am aplecat uşor capul pe spate, testându-mi rănile, şi am privit în sus spre Trepp. Reîncărca arma cu fragmentare.

— Hei, ai de gând să stai acolo toată noaptea?

— Cobor imediat.

Introduse ultimul cartuş în puşcă, apoi execută un salt ireproşabil peste balustrada podului rulant şi căzu în afară. După circa un metru de zbor harnaşamentul gravitaţional din spatele ei îşi desfăşură aripile şi ea ajunse să atârne la înălţimea capetelor noastre cu arma agăţată pe umăr. În haina ei lungă şi neagră, arăta ca un înger al întunericului în timpul său liber.

Ajustându-şi harnaşamentul, pluti mai aproape de podea şi în final ateriza alături de Kadmin. Am şchiopătat spre ea. Ne-am uitat amândoi un moment în tăcere la cadavrul sfârtecat.

— Mulţumesc, am zis încet.

— N-ai pentru ce. Face parte din slujba mea. Îmi pare rău că a trebuit să-i aduc şi pe tipii ăştia, dar aveam nevoie să-mi asigur spatele, şi repede. Ştii ce se spune despre Sia pe aici. Cea mai mare bandă de cartier, nu? Făcu semn din cap spre Kadmin: Ai de gând să-l laşi aşa?

L-am fixat pe martirul Mâinii Drepte a lui Dumnezeu cu faţa contorsionată de şocul morţii neaşteptate, şi am încercat să-l văd pe Omul Peticit din interiorul lui.

— Nu, am zis şi am răsturnat cadavrul cu piciorul astfel încât ceafa să-i fie expusă. Bautista, vrei să-mi împrumuţi pistolul tău?

Fără un cuvânt, poliţistul îmi întinse arma. Am fixat gura ţevii la baza craniului Omului Peticit, şi am aşteptat să simt ceva.

— Vrea cineva să spună ceva? croncăni Trepp, plat.

Bautista se întoarse cu spatele.

— Fă-o odată.

Dacă tatăl meu avu vreun comentariu, şi-l păstră pentru sine.

Singurele voci care se auzeau erau ale spectatorilor răniţi, şi pe acelea le-am ignorat. Fără să simt nimic, am apăsat pe trăgaci.

Capitolul Treizeci şi Şapte.

Încă nu simţeam nimic o oră mai târziu când Ortega veni şi mă găsi în sala de reîntrupare, aşezat pe unul dintre cărucioarele automate şi uitându-mă în gol în semiîntunericul verzui din containerele de descărcare goale. Sasul scoase o bufnitură slabă şi apoi un bâzâit susţinut la deschidere, dar nu am reacţionat. Chiar când i-am recunoscut paşii şi scurta înjurătură pe când îşi croia drum printre cablurile de pe podea, nu am întors capul. Ca şi maşina pe care stăteam, nu mai aveam energie.

— Cum te simţi?

Am privit în jos spre locul unde stătea ea, lângă cărucior.

— Aşa cum arăt, probabil.

— Arăţi ca naiba. Se întinse spre mine şi apucă grilajul unui capac: Te superi dacă vin şi eu?

— Dă-i drumul. Vrei o mână de ajutor?

— Nu.

Ortega se strădui să se salte în mâini, se făcu palidă la faţă de efort şi rămase atârnând cu un rictus.

— Posibil.

I-am întins cel mai puţin învineţit dintre braţele mele şi ea se caţără la bordul căruciorului cu un mormăit. Stătu o clipă ghemuită timid, apoi se aşează lângă mine şi-şi frecă umerii.

— Iisuse, e frig aici. De când stai pe chestia asta?

— De vreo oră.

Ridică ochii spre containerele goale.

— Ai văzut ceva interesant?

— Mă gândeam.

— Oh. Făcu o altă pauză. Ştii, nenorocitul ăsta de letinol e mai rău decât un pistol paralizant. Cel puţin când eşti paralizat, ştii că ai de suferit. Letinolul îţi spune că, indiferent prin ce-ai trecut, totul o să fie bine şi dă-i drumul şi relaxează-te. Şi apoi cazi în nas la primul cablu de cinci centimetri peste care încerci să treci.

— Presupun că ar trebui să stai în pat, am zis blând.

— Mda, bine, probabil că şi tu. Până mâine o să ai nişte vânătăi frumuşele pe faţă. Ţi-a făcut Mercer vreo injecţie contra durerii?

— N-am avut nevoie.

— Of, durule. Credeam că ne-am înţeles că o să ai grijă de trupul ăsta.

Am zâmbit gânditor.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul celălalt.

— L-am văzut pe tipul celălalt. L-ai sfâşiat cu mâinile goale, nu?

Mi-am păstrat zâmbetul.

— Unde e Trepp?

— Prietena ta cablată? A dispărut. I-a spus ceva lui Bautista despre un conflict de interese, şi a dispărut în noapte. Bautista îşi smulge părul din cap căutând să găsească o cale să acopere mizeria asta. Vrei să vii să vorbeşti cu el?

— Bine.

M-am mişcat împotriva voinţei mele. Era ceva hipnotic în lumina verde venind de la containerele de descărcare, şi dedesubtul amorţelii mele gândurile începeau să circule fără odihnă, izbindu-se unul de altul ca nişte delfini hrănindu-se înotând în spirală. Moartea lui Kadmin, departe de a mă fi făcut să mă simt uşurat, declanşase o rachetă cu ardere lentă de dorinţe destructive în stomacul meu. Cineva avea să plătească pentru toate astea. Personal.

Dar de data asta era mai rău decât ceva personal. Era vorba despre Louise, alias Anenome, tăiată în bucăţi pe o masă chirurgicală; despre Elizabeth Elliott înjunghiată mortal şi prea săracă pentru a fi reîntrupată; Irene Elliott, plângând după un corp pe care reprezentanta unei corporaţii îl folosea alternativ; Victor Elliott, zbătându-se între pierderea şi regăsirea cuiva care era şi în acelaşi timp nu era aceeaşi femeie. Era vorba despre un tânăr negru întâlnindu-şi familia în trupul unui alb uzat de vârstă mijlocie; era vorba despre Virginia Vidaura intrând

dispreţuitoare la stocare ţinând capul sus şi o ultimă ţigară poluându-i plămânii pe care avea să-i piardă, fără îndoială în favoarea vreunui alt vampir corporatist. Era vorba despre Jimmy de Soto, smulgându-şi propriul ochi în noroiul şi focul de la Innenin, şi alte milioane ca el din cuprinsul Protectoratului, asamblări cu greu adunate de potenţial uman individual aruncate la groapa cu bălegar a istoriei. Pentru toate astea, şi mai mult decât atât, cineva avea să plătească.

Puţin ameţit, am coborât de pe cărucior şi am ajutat-o şi pe Ortega să coboare. Mă dureau braţele din cauza greutăţii ei, dar nu atât de mult cât înţelegerea bruscă şi frisonantă a faptului că acestea erau ultimele noastre ore împreună. Nu ştiu de unde apăru această înţelegere, dar veni cu o senzaţie solidă, clară în străfundurile minţii mele în care de mult timp învăţasem să am mai multă încredere decât în gândurile raţionale. Am părăsit camera de reîntrupare mână în mână, fără ca niciunul dintre noi să observe cu adevărat asta până când ne-am întâlnit faţă în faţă cu Bautista de coridor şi ne-am despărţit instinctiv.

— Te căutam, Kovacs.

Dacă Bautista avea vreo părere despre faptul că ne ţineam de mână, nu se văzu nimic pe faţa lui.

— Prietena ta mercenar a dispărut şi ne-a lăsat pe noi să facem curăţenie.

— Da, Kristi… – m-am oprit şi am privit în lateral spre Ortega. Mi s-a spus. A luat şi puşca cu fragmentare?

Bautista aprobă.

— Deci ai povestea perfectă. Cineva a anunţat că se trag focuri de armă pe Panama Rose, voi aţi venit să aruncaţi o privire şi aţi găsit audienţa masacrată, pe Kadmin şi pe Carnage morţi, iar eu şi Ortega eram pe drum încoace. Probabil a fost cineva pe care l-a supărat Carnage, o acţiune din răzbunare.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Ortega scuturând din cap.

— N-o să ţină, zise Bautista. Toate apelurile către Fell Street sunt înregistrate. La fel şi telefoanele din transportoare.

Am ridicat din umeri, simţind Mesagerul trezindu-se în mine.

— Ei şi? Tu, sau Ortega, aveţi informatori în Richmond. Oameni ale căror nume nu le puteţi dezvălui. Apelul a venit pe un telefon particular, care s-a întâmplat să fie distrus când v-aţi croit drum printre resturile gardienilor lui Carnage. Fără urmă. Iar pe monitoare nu se vede nimic pentru că persoana misterioasă, cel care i-a împuşcat pe toţi, a curăţat întregul sistem de securitate. Asta se poate aranja, înţeleg.

Bautista păru incredul.

— Presupun. Avem nevoie de un expert s-o facă. Davidson se pricepe, dar nu chiar atât de bine.

— Vă pot face rost de un expert. Altceva?

— Unii dintre spectatori încă mai trăiesc. Nu sunt în stare să mai facă ceva, dar încă respiră.

— Lasă-i. Dacă au văzut ceva, a fost Trepp. Probabil nici măcar atât, nu limpede. Totul s-a terminat în câteva secunde. Singurul lucru pe care trebuie să-l hotărâm este când să chemăm ambulanţele.

— Cât de curând, zise Ortega. Altfel ar părea dubios.

Bautista pufni.

— Întreaga afacere e a dracului de dubioasă. Toată lumea din Fell Street o să afle că am dat-o în bară aici în seara asta.

— Faceţi asta destul de des, nu-i aşa?

— Nu-i amuzant, Kovacs. Carnage a depăşit limita, ştia ce ar atrage asta.

— Carnage, murmură Ortega. Nenorocitul ăsta e stocat pe undeva. Imediat ce va fi reîntrupat, va pretinde o anchetă.

— Poate că nu, zise Bautista. Cu cât timp în urmă estimezi că a fost copiat în trupul ăsta sintetic?

Ortega ridică din umeri.

— Cine ştie? Îl folosea săptămâna trecută. Cel puţin de atunci, dacă nu şi-a actualizat copia. Şi asta e al naibii de costisitor.

— Dacă aş fi în locul lui Carnage, am spus gânditor, m-aş actualiza ori de câte ori se petrece ceva important. Indiferent cât costă. N-aş vrea să mă trezesc neştiind ce dracu' am făcut în săptămâna dinainte de a fi prăjit.

— Depinde de ce anume faci, sublinie Bautista. Dacă e vreo porcărie ilegală rău, poate că ai prefera să te trezeşti fără să ştii nimic. În felul ăsta, poligraful ţi-ar asigura plecarea de la interogatorul poliţiei cu zâmbetul pe buze.

— Ba chiar mai mult. Nici măcar…

Am tăcut, căzând pe gânduri. Bautista gesticula nerăbdător.

— Mă rog. Dacă la trezire Carnage nu ar şti nimic, ar putea face nişte cercetări personale dar nu s-ar grăbi prea mult să dea voie şi departamentului poliţiei. Iar dacă s-ar trezi ştiind – îşi desfăcu mâinile – ar face mai puţină gălăgie decât un orgasm catolic. Cred că asta e limpede.

— Atunci, chemaţi ambulanţele. Şi chemaţi-l poate şi pe Murawa…

Dar glasul lui Ortega se stingea, în timp ce ultima parte a puzzle-ului se aşeza confortabil la locul ei. Conversaţia dintre cei doi poliţişti deveni la fel de îndepărtată ca paraziţii provocaţi de o stea într-o comunicaţie domestică. Mă uitam la mica adâncitură din peretele metalic de lângă mine, ciocănind ideea cu toate testele logice la care mă puteam gândi.

Bautista îmi aruncă o privire curioasă şi plecă să cheme ambulanţele. Când dispăru, Ortega mă atinse uşor pe braţ.

— Hei, Kovacs. Eşti bine?

Am clipit.

— Kovacs?

Am întins o mână şi am pipăit peretele, ca şi cum aş fi vrut să mă asigur de soliditatea lui. Comparativ cu certitudinea

conceptului pe care îl experimentam, împrejurimile păreau brusc intangibile.

— Kristin, am zis rar, trebuie să ajung la bordul Capului În Nori. Ştiu ce i-au făcut lui Bancroft. O pot doborî pe Kawahara, şi să fac să treacă Rezoluţia 653. Şi îl pot reabilita pe Ryker.

Ortega oftă.

— Kovacs, am mai…

— Nu.

Sălbăticia din glasul meu fu atât de neaşteptată încât mă şocă şi pe mine. Puteam să simt durerea de pe faţa învineţită a lui Ryker pe măsură ce muşchii i se încordau.

— Asta nu e o speculaţie. Nu e o transmisie în pustiu. E un fapt. Iar eu voi urca pe Cu Capul În Nori. Cu sau fără ajutorul tău, dar mă voi duce.

— Kovacs. Ortega clătină din cap: Uită-te la tine. Eşti un dezastru. În momentul ăsta nu te poţi pune nici cu un peşte din Oakland, şi tu vorbeşti despre atacarea pe furiş a uneia dintre Casele de pe Coasta de Vest. Crezi tu că o să zdrobeşti securitatea lui Kawahara cu coastele rupte şi cu faţa asta? Las-o baltă.

— N-am spus că o să fie uşor.

— Kovacs, n-o să fie deloc. Am tras de timp cu înregistrările de la Hendrix suficient cât să aranjezi prostia aia cu Bancroft, dar asta e tot. Jocul s-a terminat, prietena ta Sarah se duce acasă şi la fel şi tu. Asta e tot. Nu mă interesează răzbunările personale.

— Îl vrei cu adevărat pe Ryker înapoi? am întrebat încet.

Pentru o clipă am crezut că o să mă pocnească. Nările i se albiră şi umărul drept chiar i se lăsă în jos în pregătirea loviturii, dar nu mi-am dat seama dacă amorţeala în urma paralizatorului sau doar autocontrolul a fost ceea ce a oprit-o.

— O să-ţi plătesc asta, Kovacs, zise ea plat.

Am ridicat mâinile.

— Dă-i drumul, în momentul ăsta nu mă pot pune nici măcar cu un peşte din Oakland. Îţi aminteşti?

Ortega emise un sunet de dezgust din gât şi începu să se întoarcă. Am întins mina şi am atins-o.

— Kristin… – am ezitat. Îmi pare rău. A fost o ticăloşie faza cu Ryker. Vrei cel puţin să mă asculţi până la capăt, doar o dată?

Ea se întoarse la mine, cu gura strânsă ascunzând ceea ce simţea, cu capul plecat. Înghiţi în sec.

— Nu. A fost prea mult. Îşi drese glasul: Nu mai vreau să fii rănit, Kovacs. Nu mai vreau stricăciuni, asta-i tot.

— Stricăciuni la trupul lui Ryker, vrei să spui?

Se uită la mine.

— Nu, zise încet. Nu, nu asta vreau să spun. Apoi era lipită de mine, acolo pe acel coridor metalic ostil, cu braţele strânse în jurul meu şi faţa îngropată în pieptul meu, totul fără nicio tranziţie aparentă. Am înghiţit şi eu în sec şi am ţinut-o strâns în timp ce ceea ce mai rămăsese din timpul pe care îl aveam se scurgea ca grăunţele de nisip într-o clepsidră. Şi în acel moment aş fi dat aproape orice să nu fi avut niciun plan pe care să i-l expun, să nu fi avut nicio cale de a dizolva ceea ce se dezvoltase între noi, şi să nu o fi urât chiar atât de mult pe Kawahara.

Aş fi dat aproape orice.

Ora două a.m.

Am sunat-o pe Irene Elliott în apartamentul de la JacSol şi am scos-o din pat. I-am spus că avem o problemă pentru rezolvarea căreia am plăti foarte bine. Aprobă somnoroasă din cap. Bautista plecă s-o aducă într-un transportor fără însemne.

Când ajunse, Panama Rose era luminată ca pentru o petrecere. Luminile verticale din lungul bordurilor o făceau să pară coborâtă de pe cerul nopţii pe nişte frânghii luminiscente. Bariere din cabluri de iluminium traversau suprastructura şi docurile de amarare. Acoperişul celulei cargoului unde avusese loc lupta de umilire fusese dat la o

parte ca să permită ambulanţelor accesul direct iar explozia de lumini de pe scena crimei se ridica din interior în noapte ca strălucirea dintr-un furnal. Transportoarele poliţiei patrulau pe cer şi parcau pe docuri fulgerând în roşu şi albastru.

Am întâlnit-o la intrarea pe coridor.

— Îmi vreau corpul înapoi, strigă peste ţiuitul şi urletul maşinilor aeriene.

Farurile lor poleiau părul negru al trupului ei făcându-l din nou aproape blond.

— Nu pot aranja asta chiar acum, i-am strigat drept răspuns. Dar urmează. Mai întâi trebuie să faci treaba asta. Câştigă-ţi ceva credit. Acum dispari din vedere înainte să te depisteze blestemata de Sandy Kim.

Reprezentanţii legii locale ţineau copterele presei în frâu. Ortega, încă simţindu-se rău şi tremurând, se înfăşură într-o haină de poliţist şi îndepărtă reprezentanţii legii locale cu aceeaşi tenacitate care o făcea să rămână în picioare şi conştientă. Divizia Vătămări Organice, strigând, făcând abuz de putere, de forţă şi de amăgiri, avea grijă de toate în timp ce Elliott trecu să lucreze la falsificarea înregistrărilor monitoarelor de care aveau ei nevoie. Într-adevăr erau, aşa cum recunoscuse Trepp, cea mai mare bandă din cartier.

— Părăsesc mâine apartamentul, îmi spuse Elliott în timp ce lucra. N-o să mă mai poţi contacta acolo.

Rămase tăcută câteva clipe, şuierând din când în când printre dinţi atunci când introducea imaginile pe care le construise. Apoi îmi aruncă o privire peste umăr.

— Zici că făcând asta le câştig încrederea tipilor. O să-mi rămână datori?

— Mda, aş zice că da.

— Atunci o să-i contactez pe ei. Spune-mi care e ofiţerul responsabil. O să vorbesc cu el. Şi nu încerca să mă cauţi la Ember, n-o să fiu nici acolo.

N-am zis nimic, doar am privit-o. Ea reveni la munca ei.

— Am nevoie să fiu un timp singură, murmură.

Chiar şi numai cuvintele îmi păreau un lux.

Capitolul Treizeci şi Opt.

L-am urmărit turnându-şi un pahar dintr-o sticlă de whisky vechi de cincisprezece ani, ducându-l lângă telefon şi aşezându-se cu grijă. Coastele rupte îi fuseseră sudate la loc într-una dintre ambulanţe, dar întreaga parte laterală a trupului era încă roasă de o durere uriaşă cu junghiuri ocazionale de agonie. Sorbi din whisky, se reculese vizibil şi formă numărul.

— Reşedinţa Bancroft. Cu cine doriţi să vorbiţi?

Era femeia sever îmbrăcată care răspunsese ultima dată când apelasem Casa Solară. Acelaşi costum, acelaşi păr, chiar acelaşi machiaj. Poate că era o creaţie a telefonului.

— Cu Miriam Bancroft, zise el.

Aveam încă o dată senzaţia de a fi un observator pasiv, aceeaşi senzaţie de deconectare pe care o simţisem în seara aceea în oglindă în timp ce trupul lui Ryker îşi lua armele. Fragmentare. Numai că de data asta era cu mult mai rău.

— Un moment vă rog.

Femeia dispăru de pe ecran şi fu înlocuită de imaginea unei flăcări de chibrit suflată de vânt sincronizat cu o muzică de pian care suna ca frunzele de toamnă suflate peste un pavaj crăpat şi erodat. Trecu un minut, apoi Miriam Bancroft apăru, îmbrăcată impecabil într-un sacou şi o bluză cu aspect oficial. Ridică o sprânceană perfect pieptănată.

— Domnule Kovacs. Ce surpriză.

— Mda, mă rog.

Gesticulă stingherit. Chiar şi prin comlink, Miriam Bancroft radia o senzualitate care îl descumpănea.

— Linia e sigură?

— Da, rezonabil. Ce vrei?

Îşi drese glasul.

— M-am gândit. Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Eu, ăă, s-ar putea să-ţi datorez nişte scuze.

— Zău? De data asta se înălţară ambele sprâncene: Când anume?

El ridică din umeri.

— În momentul ăsta nu am nimic de făcut.

— Da. Eu însă am ceva de făcut acum, domnule Kovacs. Sunt pe drum pentru o întâlnire la Chicago şi nu mă voi întoarce pe coastă decât mâine seară. O urmă vagă de zâmbet îi întinse colţurile buzelor: O să aştepţi?

— Sigur.

Se aplecă spre ecran, cu ochii îngustaţi:

— Ce-ai păţit la faţă?

El ridică o mână la una din vânătăile apărute pe chip. În lumina scăzută a camerei, nu se aşteptase să fie aşa de uşor de observat. Şi nici nu se aşteptase ca Miriam Bancroft să fie atât de atentă.

— E o poveste lungă. Îţi spun când ne vedem.

— Ei bine, abia aştept, zise ea ironic. O să trimit o limuzină să te ia de la Hendrix mâine după-amiază. Să fie pe la ora patru? Bine. Ne vedem atunci.

Ecranul se goli. El stătu fixându-l o clipă, apoi închise telefonul şi roti scaunul cu faţa la pervazul ferestrei.

— Mă face nervos, zise.

— Mda, şi pe mine. Evident.

— Foarte amuzant.

— Mă străduiesc.

M-am ridicat să aduc sticla de whisky. Traversând camera, mi-am surprins reflexia în oglinda de lingă pat.

Pe când trupul lui Ryker avusese aerul unui om care trecuse prin încercările vieţii luptând cu capul înainte, omul din oglindă arăta ca şi cum ar fi fost capabil să alunece pe lângă orice criză şi să privească soarta căzând neîndemânatică în nas. Corpul avea mişcări de pisică, o economie de mişcări lină şi lipsită de efort care i s-ar fi potrivit chiar şi Anchanei Salomao. Părul drept, aproape albăstrui de negru, cădea într-o cascadă moale pe umerii amăgitor de slabi, iar ochii elegant alungiţi aveau o

expresie blândă, detaşată care sugera că universul este un loc bun în care să trăieşti.

Eram în trupul de ninja tehnic de câteva ore – şapte, şi patruzeci şi două de minute potrivit displayului prins în colţul din stânga sus al câmpului meu vizual – dar nu aveam niciunul dintre efectele secundare obişnuite ale downloadării. Am apucat sticla de whisky cu una din mâinile cafenii şi subţiri de artist şi simpla activare a muşchilor şi oaselor era o bucurie care mă străbătea strălucitoare. Sistemul neurachem Khumalo bâzâia continuu la limita percepţiei, ca şi cum ar fi cântat uşor miliardele de lucruri posibile pe care trupul le putea face în orice moment. Niciodată, nici chiar în timpul petrecut în Corpul Mesagerilor, nu purtasem ceva asemănător.

Mi-am reamintit cuvintele lui Carnage şi am clătinat din cap în sinea mea. Dacă ONU considera că vor putea impune un embargo colonial de zece ani pentru aşa ceva, însemna că trăiau în altă lume.

— Nu ştiu ce crezi tu, zise el, dar treaba asta mi se pare al dracului de bizară.

— Mie-mi spui.

Mi-am umplut propriul pahar şi i-am oferit sticla. Scutură din cap. M-am întors pe pervazul ferestrei şi m-am aşezat rezemat de geam.

— Cum naiba suporta Kadmin? Ortega zice că obişnuia să lucreze mereu cu el însuşi.

— Cu timpul te obişnuieşti cu orice, presupun. În plus, Kadmin era ţicnit.

— O, şi noi nu suntem?

Am ridicat din umeri.

— Noi n-avem de ales. În afară de a renunţa, vreau să spun. Ar fi fost mai bine aşa?

— Spune-mi tu. Tu eşti cel care te pui cu Kawahara. Eu doar mi-o frec aici. Întâmplător, nu mi se pare că Ortega e copleşită de bucurie în privinţa acestei părţi de înţelegere. Adică, şi înainte era confuză, dar acum…

— Ea e confuză! Cum crezi că mă simt eu?

— Ştiu cum te simţi, idiotule. Eu sunt tu.

— Chiar eşti? Am sorbit din băutură şi am gesticulat cu paharul: Cât crezi că durează până să încetăm să fim exact aceeaşi persoană?

Ridică din umeri.

— Eşti ceea ce-ţi aminteşti. În momentul ăsta avem doar şapte sau opt ore de percepţii separate. Nu poate fi încă prea mare diferenţă, nu?

— La vreo patruzeci de ani de amintiri? Presupun că nu. Iar personalitatea se clădeşte în primii ani.

— Mda, aşa se zice. Şi dacă tot veni vorba, spune-mi ceva. Ce simţi, adică ce simţim noi despre faptul că Omul Peticit e mort?

M-am foit stânjenit.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

— Trebuie să vorbim despre ceva. Suntem blocaţi aici împreună până mâine seară…

— Tu poţi ieşi dacă vrei. Adică – am indicat cu degetul mare în sus către acoperiş – poţi ieşi de aici aşa cum am intrat eu.

— Chiar nu vrei deloc să vorbeşti despre asta.

— N-a fost chiar aşa de greu.

Cel puţin asta era adevărat. Planul original cerea ca eu, copia ninja, să stau în apartamentul lui Ortega până când copia Ryker dispărea cu Miriam Bancroft. Apoi îmi dădusem seama că aveam nevoie de o relaţie bună cu Hendrix pentru a realiza atacul asupra Capului În Nori, iar copia mea ninja nu avea cum să-şi dovedească identitatea faţă de hotel, altfel decât printr-o supunere la scanerul de stocare. Părea o idee mai bună ca Ryker să-l prezinte pe ninja înainte de a pleca cu Miriam Bancroft. Întrucât copia Ryker era fără îndoială încă sub supraveghere, în cel mai bun caz de către Trepp, să intrăm împreună pe uşa din faţă a Hendrix-ului părea o idee foarte proastă. Împrumutasem un harnaşament gravitaţional şi un costum de camuflaj de la

Bautista, şi chiar înainte de a începe să se lumineze m-am strecurat prin traficul neregulat de la înălţime până jos pe un ieşind adăpostit de la etajul patruzeci şi doi. Între timp Hendrix fusese avertizat despre sosirea mea de către copia Ryker şi mă lăsase să intru prin conducta de ventilaţie.

Cu neurachemul Khumalo, fusese aproape la fel de simplu ca şi intrarea pe uşa principală.

— Uite ce-i, zise copia Ryker. Eu sunt tu. Ştiu tot ce ştii tu. Ce-i rău dacă vorbim despre chestia asta?

— Dacă ştii tot ce ştiu eu, ce rost are să vorbim?

— Câteodată ajută să te exteriorizezi. Chiar dacă vorbeşti cu altcineva, de obicei vorbeşti cu tine însuţi. Celălalt îţi oferă doar o placă de rezonanţă. Tu dai afară.

Am oftat.

— Nu ştiu. Am îngropat tot rahatul ăsta în legătură cu tata cu mult timp în urmă, a murit de mult.

— Mda, sigur.

— Vorbesc serios.

— Nu. Flutură un deget înspre mine aşa cum arătasem eu spre Bancroft atunci când nu voia să accepte faptele pe balconul de la Casa Solară: Te minţi singur. Îţi aduci aminte de proxenetul ăla pe care l-am întâlnit în localul de fumat al lui Lazlo în anul când am intrat în banda Celor Unsprezece ai lui Shonagon. Cel pe care aproape că l-am omorât înainte să ne ia din spatele lui.

— Erau doar chimicalele. Ne zburasem minţile cu tetramet, ne dădeam aere din cauza chestiei cu Cei Unsprezece. La naiba, aveam numai şaisprezece ani.

— Prostii. Am făcut-o pentru că semăna cu tata.

— Poate.

— Categoric. Şi ne-am petrecut următorii cincisprezece ani omorând figuri autoritare din acelaşi motiv.

— Of, scuteşte-mă dracului! Ne-am petrecut anii ăia omorând pe oricine ne stătea în cale. Eram în armată, asta era meseria noastră. Şi oricum, de când un proxenet e o figură autoritară?

— OK, poate că cincisprezece ani am omorât proxeneţi. Consumatori. Poate că ne răzbunam.

— Niciodată n-a tratat-o pe mama ca pe o târfă.

— Eşti sigur? De ce eram aşa de înfierbântaţi să lovim din unghiul lui Elizabeth Elliott ca o bombă nucleară? De unde accentul pe bordeluri în investigaţia asta?

— Pentru că, am spus turnându-mi un deget de whisky, despre asta a fost vorba în investigaţia asta încă de la început. Am urmărit pista Elliott pentru că am simţit că e corect. Intuiţie de Mesager. Modul în care Bancroft îşi trata soţia…

— Of, Miriam Bancroft. O altă poveste de tocat.

— Gura. Elliott a fost o manevră de sondaj destul de bună. N-am fi ajuns la Cu Capul În Nori fără excursia la biocabinele lui Jerry.

— Aaahh. Schiţă un gest de dezgust şi dădu paharul peste cap: Crezi ce vrei. Eu zic că Omul Peticit a fost o metaforă pentru tata pentru că nu puteam suporta să privim adevărul prea de aproape şi de asta ne-am înspăimântat prima dată când am văzut o construcţie compozită în virtual. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Casa aceea de recreere de pe Adoracion. Am avut coşmaruri o săptămâna după acel mic spectacol. Ne trezeam cu perna sfâşiată în mâini. Ne-au trimis la psihiatru din cauza asta.

Am gesticulat iritat.

— Mda, îmi amintesc. Îmi amintesc că mi-era al dracului de frică de Omul Peticit, nu de tata. Îmi amintesc şi că am simţit acelaşi lucru şi când l-am întâlnit pe Kadmin în virtual.

— Şi acum e mort. Cum ne simţim acum?

— Eu nu simt nimic.

Împunse iar cu degetul spre mine.

— Asta e o apărare.

— Nu e o apărare. Blestematul îmi stătea în drum, m-a ameninţat şi acum e mort. Sfârşitul filmului.

— Îţi aminteşte de altcineva care te-a ameninţat, nu-i aşa? Când erai mic, poate?

— N-o să mai vorbesc despre asta. M-am întins după sticlă şi mi-am umplut din nou paharul. Alege alt subiect. Cum e cu Ortega? Ce sentimente avem în această privinţă?

— Ai de gând să bei toată sticla?

— Vrei şi tu?

— Nu.

Mi-am depărtat mâinile.

— Ce contează pentru tine?

— Încerci să te îmbeţi?

— Bineînţeles că da. Dacă trebuie să vorbesc cu mine însumi, nu văd de ce trebuie s-o fac treaz. Deci spune-mi despre Ortega.

— Nu vreau să vorbesc despre ea.

— De ce nu? am întrebat împăciuitor. Trebuie să vorbim despre ceva, ţii minte. Ce nu e-n regulă cu Ortega?

— Nu e-n regulă că nu avem aceleaşi sentimente faţă de ea. Tu nu mai foloseşti trupul lui Ryker.

— Asta nu…

— Ba da. Ceea ce e între noi şi Ortega este pe de-a-ntregul fizic. Nu a fost timp pentru altceva. De asta tu eşti atât de fericit să vorbeşti acum despre ea. În trupul ăla nu mai ai decât o vagă nostalgie despre iaht şi o serie de imagini fragmentate. Ţie nu ţi se mai întâmplă nimic chimic.

Am căutat să spun ceva, şi dintr-odată nu am găsit nimic. Diferenţa brusc descoperită stătea între noi ca o a treia persoană, un ocupant nedorit al camerei.

Copia Ryker căută în buzunare şi scoase ţigările lui Ortega. Pachetul era aproape aplatizat. Extrase o ţigară, o privi cu tristeţe şi şi-o puse în gură. Am încercat să nu mă uit dezaprobator.

— Ultima, zise el, atingând petecul de aprindere.

— Hotelul probabil mai are.

— Mda.

Suflă fumul, şi m-am pomenit că aproape îl invidiez pentru dependenţa lui.

— Ştii, există un lucru despre care ar trebui să discutăm acum.

— Care anume?

Dar deja ştiam. Amândoi ştiam.

— Vrei s-o spun eu? Bine. Trase iarăşi din ţigară şi ridică din umeri, încurcat: Trebuie să decidem care dintre noi va fi şters când se va termina totul. Şi întrucât instinctul nostru individual de supravieţuire devine din ce în ce mai puternic, trebuie să ne decidem repede.

— Cum?

— Nu ştiu. Ce ai prefera să-ţi aminteşti? Cum ai înfrânt-o pe Kawahara? Sau cum ai pus-o jos pe Miriam Bancroft? Zâmbi acru: Nu e nicio competiţie, presupun.

— Hei, nu vorbim despre o simplă tăvăleală pe plajă. E vorba de sex cu copii multiple. Probabil singura plăcere cu adevărat ilicită care a mai rămas. Oricum, Irene Elliott zicea că se poate face o grefă de memorie şi să păstrăm ambele experienţe.

— Probabil. Ea zicea că probabil se poate face o grefă de memorie. Şi tot rămâne unul dintre noi care să fie eliminat. Nu e o contopire, e o grefă, de la unul dintre noi la celălalt. O editare. Tu vrei să-ţi faci aşa ceva ţie însuţi? Celui care supravieţuieşte. Nici măcar nu am putut face faţă proiecţiei construite de Hendrix. Cum o să trăieşti cu asta? În niciun caz, trebuie să fie o ştergere definitivă. Ori unul ori altul. Şi trebuie să ne decidem care.

— Da.

Am ridicat sticla de whisky şi am fixat posomorât eticheta.

— Şi ce facem? Tragem la sorţi? Dăm cu zarul, cel mai bun din cinci?

— Eu mă gândeam la metode puţin mai raţionale. Ne povestim unul altuia amintirile începând din acest moment şi apoi hotărâm ce vrem să păstrăm. Care sunt mai valoroase.

— Şi cum naiba o să apreciem aşa ceva?

— O să ne dăm seama. Ştii că o să ne dăm seama.

— Dar dacă unul dintre noi minte. Înfrumuseţează adevărul ca să-l facă să pară o amintire mai atrăgătoare. Sau minte în privinţa celor pe care le consideră mai bune.

Strânse din ochi.

— Vorbeşti serios?

— Se pot întâmpla multe în câteva zile. Cum ai spus, amândoi o să vrem să supravieţuim.

— Ortega ne poate pune la poligraf dacă se ajunge aici.

— Cred că mai degrabă tragem la sorţi.

— Dă-mi nenorocita aia de sticlă. Dacă tu n-o iei în serios, atunci n-o iau nici eu. Futu-i, ai putea chiar să mori acolo şi să ne rezolvi problema.

— Mulţumesc.

I-am trecut sticla şi l-am privit cum toarnă atent două degete. Jimmy de Soto întotdeauna spunea că e un sacrilegiu să bei mai mult de cinci degete de whisky bun la o singură ocazie. După aceea, susţinea el, ai putea foarte bine să bei şi carcalete. Aveam senzaţia că în seara asta

urma să profanăm acest paragraf al credinţei noastre. Am ridicat paharul.

— Pentru unirea în ţeluri.

— Da, şi pentru un final al băutului de unul singur.

Am fost mahmur aproape o zi întreagă după ce l-am privit plecând pe unul dintre monitoarele hotelului. Păşi afară pe caldarâm şi aşteptă în timp ce limuzina lungă şi lustruită acostă lângă bordură. Când uşa dinspre trotuar se deschise, am surprins o imagine de-o clipă a profilului lui Miriam Bancroft înăuntru. Apoi el urcă şi uşa se trânti uşor la loc ascunzându-i pe amândoi. Limuzina se cutremură pe toată lungimea ei şi se înălţă.

Am înghiţit pe sec mai multe analgezice, am lăsat să treacă zece minute apoi am urcat pe acoperiş s-o aştept pe Ortega.

Era frig.

Capitolul Treizeci şi Nouă.

Ortega avea o serie de ştiri.

Irene Elliott sunase dintr-o anumită locaţie şi spusese că era dispusă să discute despre o altă activare. Apelul venise pe cel mai strâns needlecast pe care Fell Street îl văzuse vreodată, iar Elliott subliniase că nu va trata decât cu mine direct.

În acest timp, cârpeala de la Panama Rose rezista, şi Ortega încă mai păstra înregistrările de la Hendrix. Moartea lui Kadmin făcuse cazul iniţial mai mult o formalitate administrativă pentru Fell Street, şi nimeni nu avea chef s-o mai zgândăre. Tocmai fusese declanşată o anchetă a Afacerilor Interne privind modul exact în care asasinul scăpase din arest. Având în vedere presupusa implicare a unei IA, Hendrix avea să fie la un moment dat cercetat, dar încă nu era o prioritate. Existau anumite proceduri interdepartamentale prin care trebuia trecut, iar Ortega îi vânduse lui Murawa o poveste despre nişte probleme mărunte de ultim moment. Căpitanul din Fell Street îi acordase câteva săptămâni în care să le ordoneze;

presupunerea tacită era că Ortega nu-i simpatiza pe cei de la Afaceri Interne şi nu le-ar fi făcut viaţa prea uşoară.

Câţiva detectivi de la Afaceri Interne adulmecau în jurul Panama Rose, dar Vătămările Organice strânseseră ermetic rândurile în jurul lui Ortega şi Bautista. Afacerile Interne nu decoperiseră deocamdată nimic.

Aveam câteva săptămâni la dispoziţie.

Ortega zbură spre nord-est. Instrucţiunile lui Elliott ne îndrumară spre o mică aşezare de barăci îngrămădite în jurul capătului vestic al unui lac mărginit de copaci aflat la sute de kilometri distanţă de orice. Ortega scoase un mormăit de recunoaştere când ne apropiarăm de tabără.

— Cunoşti locul ăsta?

— Locurile de genul ăsta. Oraş de escroci. Vezi farfuria aia din centru? Au legat-o la vreo platformă meteorologică geostaţionară care le dă acces liber la orice din emisfera asta. Locul ăsta reprezintă probabil un procentaj de o singură cifră din toate contravenţiile informatice de pe Coasta de Vest.

— Nu sunt niciodată prinşi?

— Depinde.

Ortega aşează transportorul pe malul lacului la mică distanţă de cea mai apropiată baracă.

— Momentan, oamenii ăştia păstrează vechii orbitali în funcţiune. Fără ei, cineva ar trebui să plătească pentru dezactivarea lor şi asta e destul de costisitor. Atâta timp cât nu fac afaceri pe scară largă, nu se supără nimeni. Divizia Transmisii Ilegale are treburi mai importante, şi nu mai interesează pe nimeni altcineva. Vii?

Am coborât şi am luat-o de-a lungul ţărmului spre tabără. Văzut din aer, locul avea o anumită uniformitate structurală, dar acum puteam vedea că flecare baracă era împodobită cu desene viu colorate sau tipare abstracte. Nu existau două modele la fel, deşi puteam discerne mâna aceluiaşi artist în câteva lucrări pe lângă care treceam. În plus, o mulţime dintre barăci erau dotate cu umbrare,

extensii secundare şi în unele cazuri chiar cabane mai solide.

Rufele atârnau pe sârme între clădiri şi copii mici alergau prin jur, veseli şi murdari.

Ne-am întâlnit cu securitatea taberei la primul rând de barăci. Avea peste doi metri înălţime în bocanci cu talpa plată şi probabil cântărea cât ambele mele euri luate împreună. Pe sub salopeta largă cenuşie am observat atitudinea unui luptător. Ochii lui erau de un roşu înfiorător şi nişte coarne scurte i se ridicau din tâmple. Sub coarne, faţa îi era bătrână şi plină de cicatrici. Efectul era compensat uluitor de copilul mic pe care îl legăna pe braţul stâng.

Făcu semn cu capul spre mine.

— Eşti Anderson?

— Da. Ea e Kristin Ortega.

Am fost surprins cât de plat suna dintr-odată numele ei pentru mine. Fără interfaţa feromonilor lui Ryker, nu mai rămăsesem decât cu vaga apreciere că femeia de lângă mine era foarte atrăgătoare, cu un fel de supleţe şi auto-suficienţă care amintea de Virginia Vidaura.

Asta, şi amintirile mele.

Mă întrebam dacă şi ea simţea la fel.

— Poliţistă, mm?

Tonului fostului luptător-monstru nu era copleşitor de cald, dar nici nu suna prea ostil.

— Nu pentru moment, am răspuns ferm. Irene e aici?

— Da. Mută copilul pe celălalt braţ şi arătă cu degetul: Baraca aia cu stele pe ea. Te aşteaptă.

În timp ce el vorbea, Irene Elliott ieşi din structura în discuţie. Bărbatul cu coarne mormăi şi ne lăsă să trecem, culegând pe drum un mic cârd adiţional de copii. Elliott ne privi apropiindu-ne, cu mâinile în buzunare. Ca şi fostul luptător, purta bocanci şi salopetă al cărei cenuşiu era tulburat de o bandană colorată violent în culorile curcubeului.

— Musafirii tăi, zise omul cu coarne. E OK?

Elliott dădu din cap nepăsător, şi el ezită încă o clipă, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă remorcând copiii. Elliott îl urmări plecând, apoi se întoarse spre noi.

— Aţi face bine să intraţi, zise.

Înăuntrul barăcii spaţiul util fusese secţionat cu panouri de lemn şi covoare ţesute atârnate pe frânghii prinse de domul de plastic. Pereţii erau acoperiţi de alte piese de artizanat, dintre care majoritatea păreau a fi contribuţii ale copiilor din tabără. Elliott ne duse într-o zonă slab luminată dotată cu canapele şi un terminal de acces cu aspect uzat fixat pe un braţ lipit de peretele barăcii. Părea să se fi adaptat bine trupului, iar mişcările erau vag inconştiente. Observasem îmbunătăţirea la bordul lui Panama Rose în orele dimineţii, dar aici era şi mai clar. Se lăsă cu uşurinţă pe una dintre canapele şi privi contemplativ în sus spre mine.

— Tu eşti acolo înăuntru, Anderson, presupun?

Am înclinat capul.

— O să-mi spui de ce?

M-am aşezat în faţa ei.

— Depinde de tine, Irene. Te bagi sau nu?

— Îmi garantezi că-mi primesc înapoi propriul corp.

Încerca din răsputeri să sune detaşat, dar nu-şi putea ascunde foamea din glas.

— Asta-i afacerea.

Am ridicat ochii spre Ortega, care aprobă din cap.

— Corect. Dacă avem succes, îl vom putea rechiziţiona cu mandat federal. Dar trebuie să avem succes. Dacă o dăm în bară, probabil o să intrăm cu toţii după gratii.

— Operezi cu aprobare federală, locotenente?

Ortega zâmbi forţat.

— Nu tocmai. Dar conform statutului ONU, vom putea obţine aprobarea retrospectiv. Dacă, după cum am spus, reuşim.

— O aprobare federală retrospectivă. Elliott îşi întoarse privirea spre mine, cu sprâncenele ridicate: E cam la fel de obişnuit ca şi carnea de balenă. Trebuie să fie ceva gigantic.

— Este, am zis.

Ochii lui Elliott se îngustară.

— Nu mai eşti cu JacSol, nu-i aşa? Cine dracu' eşti, Anderson?

— Zâna ta bună, Elliott. Pentru că dacă cererea locotenentului nu dă rezultate, o să-ţi răscumpăr eu trupul. Garantez. Acum, te bagi sau nu?

Irene Elliott se mai agăţă un moment de detaşarea ei, un moment în care am simţit cum respectul meu tehnic faţă de ea capătă o nuanţă mai personală. Apoi ea aprobă.

— Povesteşte-mi, zise.

I-am povestit.

Dură cam o jumătate de oră să expun totul, în timp ce Ortega stătea pe lângă noi sau se foia agitată înăuntrul şi în afara barăcii. N-o puteam condamna. În ultimele zece zile fusese practic nevoită să asiste la prăbuşirea tuturor principiilor profesionale pe care le avea, iar acum se angaja într-un proiect care, dacă eşua, îi oferea o gamă de crime pentru o sută de ani şi mai bine de stocare. Cred că dacă n-ar fi fost Bautista şi ceilalţi în spatele ei, probabil n-ar fi riscat, cu toată ura ei cordială faţă de Mat-i, nici chiar pentru Ryker.

Dar poate numai eu credeam asta.

Irene Elliott stătu şi ascultă într-o linişte întreruptă numai de trei întrebări tehnice la care nu aveam răspuns. Când am terminat, mult timp nu spuse nimic. Ortega se opri din patrulat şi veni lângă mine, aşteptând.

— Eşti nebun, zise Elliott în cele din urmă.

— Poţi s-o faci?

Deschise gura, apoi o închise din nou. Chipul îi deveni visător, şi am bănuit că revedea un episod trecut de Scufundare dintre amintirile ei. După câteva clipe îşi reveni şi aprobă ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine.

— Da, zise încet. Se poate face, dar nu în timp real. Asta nu e ca rescrierea sistemelor de securitate ale prietenilor de la arena de luptă, sau chiar ca downloadarea în acea IA. Ceea ce am făcut cu IA ajunge să semene cu o simplă verificare a sistemului. Pentru ca să fac aşa ceva, sau chiar numai să încerc, am nevoie de un forum virtual.

— Asta nu e o problemă. Altceva?

— Depinde de ce fel de sisteme anti-intruziune are Cu Capul În Nori. Dezgustul şi o urmă de lacrimi îi colorară glasul pentru câteva fracţiuni de secundă: Spui că e un bordel de înaltă clasă?

— Foarte, zise Ortega.

Sentimentele lui Elliott se ascunseră iar.

— Atunci va trebui să fac nişte verificări. Asta ia timp.

— Cât de mult timp? vru Ortega să ştie.

— Ei bine, pot s-o fac în două moduri. Dispreţul profesional ieşi la suprafaţă, acoperind emoţia precedentă din vocea ei: Pot face o scanare rapidă care ar putea declanşa toate alarmele de la bordul ghimpelui ăla de pe cer. Sau o pot face ca lumea, ceea ce va dura câteva zile. E alegerea voastră. E vorba de timpul vostru.

— Nu te grăbi, am sugerat eu, cu o privire de avertisment către Ortega. Şi în ceea ce priveşte cablarea mea pentru imagine şi sunet? Ştii pe cineva care s-o facă discret?

— Da, sunt aici oameni care pot face asta. Dar ia-ţi gândul de la un sistem de telemetrie. Dacă încerci să transmiţi de acolo, siguri o să dărâmi şandramaua. La figurat, desigur. Se duse la terminal şi deschise o fereastră de acces general: Să văd dacă Reese îţi poate planta un microfon discret. Cu o micromufă ecranată o să fii în stare să înregistrezi câteva sute de ore la rezoluţie înaltă pe care mai târziu să le recuperăm de aici.

— E destul de bine. O să fie costisitor?

Elliott se întoarse spre noi cu sprâncenele ridicate.

— Vorbiţi cu Reese. Probabil va trebui să cumpere părţile componente, dar poate puteţi s-o ajutaţi să facă operaţia

chirurgicală pe baza aprobării federale retrospective. Şi-ar putea folosi influenţa la nivel ONU.

I-am aruncat o privire lui Ortega, care ridică exasperată din umeri.

— Bănuiesc că da, zise ea fără amabilitate, în timp ce Elliott era ocupată cu ecranul.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre poliţistă.

— Ortega, am murmurat în urechea ei, brusc conştient că în noul trup eram complet insensibil la mirosul ei. Nu e vina mea că ducem lipsă de fonduri. Contul JacSol a dispărut, s-a evaporat, şi dacă încep să extrag din contul lui Bancroft pentru astfel de chestii o să pară al dracului de ciudat. Acum revino-ţi.

— Nu-i vorba de asta, şuieră ea drept răspuns.

— Atunci ce e?

Se uită la mine, la apropierea noastră brutal de nepăsătoare.

— Ştii al dracului de bine ce e.

Am respirat adânc şi am închis ochii ca să evit să-i întâlnesc privirea.

— Tu ai ales echipamentul ăsta pentru mine?

— Da. Făcu un pas în spate, vocea revenindu-i la volum normal şi la tonul egal: Pistolul paralizant din dotarea Fell Street nimeni n-o să-l treacă cu vederea. Restul provine din stocul de arme confiscate ale Departamentului de Poliţie din New York. Mă duc personal mâine să-l ridic. Tranzacţie materială, fără nicio înregistrare. Am apelat la câteva favoruri.

— Bine. Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Tonul îi era de o ironie sălbatică: Oh, apropo, le-a luat o grămadă de timp să facă rost de încărcătura de venin de păianjen. Bănuiesc că n-o să te osteneşti să-mi spui despre ce e vorba, nu-i aşa?

— E ceva personal.

Elliott prinse pe cineva pe ecran. O femeie serioasă într-un trup african de peste cincizeci de ani.

— Salut, Reese, zise ea veselă. Am un client pentru tine.

În ciuda estimărilor pesimiste, Irene Elliott îşi termină scanarea preliminară o zi mai târziu. Eu mă aflam pe malul lacului, revenindu-mi în urma operaţiei simple a lui Reese şi aruncând razant cu pietricele în lac împreună cu o fetiţă de vreo şase ani care părea să mă fi adoptat. Ortega era încă la New York, iar răceala dintre noi tot nu se rezolvase.

Elliott apăru din tabără şi-mi strigă vestea despre reuşita scanării ei secrete fără să se ostenească să vină până pe malul apei. Am tresărit când ecourile plutiră peste ape. Îmi lua ceva timp să mă obişnuiesc cu atmosfera deschisă a micii aşezări, şi nu puteam înţelege cum se potrivea asta cu pirateria informatică de succes. I-am dat piatra mea fetiţei şi mi-am frecat gânditor mica amorţeală de sub ochi unde Reese îmi implantase sistemul de înregistrare.

— Uite. Vezi ce poţi să faci cu asta.

— Pietrele tale sunt grele, zise ea plângăcios.

— Mă rog, încearcă oricum. Sunt cu nouă paşi înainte de la ultima.

Ea privi cruciş în sus spre mine.

— Tu eşti cablat pentru asta. Eu n-am decât şase ani.

— Adevărat. În ambele cazuri. Am pus o mână pe capul ei: Dar trebuie să lucrezi cu ceea ce ai.

— Când o să fiu mare o să fiu cablată ca Tanti Reese.

Am simţit o undă de tristeţe izvorând din podeaua curată a creierului meu cu neurachem Khumalo.

— Mă bucur pentru tine. Uite, eu trebuie să plec. Nu te apropia prea mult de apă, da?

Mă privi cu exasperare.

— Ştiu să înot.

— Şi eu, dar apa pare rece, nu crezi?

— Mdaaa…

— Vezi atunci.

I-am ciufulit părul şi m-am îndepărtat de plajă. La prima dintre barăci am privit înapoi. Ridica piatra mare şi plată către lac ca şi cum apa ar fi fost un duşman.

Elliott avea dispoziţia exuberantă post-misiune pe care cei mai mulţi Scufundători par să o aibă după o lungă plimbare printre cipuri.

— Am făcut nişte săpături prin istorie, zise ea extrăgând braţul terminalului din locul său de odihnă. Degetele îi dansară peste tastatură şi ecranul se trezi la viaţă, aruncând culori peste faţa ei. Cum e implantul?

Mi-am atins iar pleoapa de jos.

— E bine. Direct în acelaşi sistem care face să funcţioneze cronocipul. Reese şi-ar putea câştiga existenţa făcând aşa ceva.

— Asta făcea, zise Elliott scurt. Până când au arestat-o pentru literatură anti-Protectorat. Când se va termina totul, poţi să te asiguri că cineva va pune o vorbă pentru ea la nivel federal, fiindcă are nevoie cu siguranţă de aşa ceva.

— Da, mi-a zis. Am privit peste umărul ei la ecran: Ce ai acolo?

— Cu Capul În Nori. Planurile aerogării Tampa. Caracteristicile fuzelajului, motoarele. Chestia asta e veche de sute de ani. Sunt uluită că încă le mai păstrează. Oricum, se pare că iniţial a fost alocată ca parte a flotei Caraibiene de management al furtunilor, cu mult înainte ca orbitalii din reţeaua meteo SkySystems să o scoată de pe piaţă. O mulţime de echipament de scanare cu rază mare i-a fost înlăturat atunci când au reorganizat-o, dar au lăsat senzorii locali şi ăştia furnizează securitatea de bază. Senzori de temperatură, infraroşii, chestii de genul ăsta. Dacă ceva cu temperatura unui corp uman aterizează undeva pe fuzelaj, ei vor şti.

Am dat din cap, fără să fiu surprins.

— Căi de intrare?

Ridică din umeri.

— Sute. Conducte de aerisire, tunele de întreţinere. La alegerea ta.

— Va trebuie să mai arunc o privire la ceea ce i-a spus Miller proiecţiei mele. Dar să presupunem că intru pe sus.

Căldura corpului e singura problemă reală?
— Da, dar senzorii ăia caută orice diferenţă de temperatură de peste un milimetru pătrat. Un costum de camuflaj nu te-ar acoperi. Iisuse, chiar şi respiraţia care-ţi iese din plămâni i-ar declanşa. Şi asta nu se opreşte aici. Elliott făcu semn cu capul spre ecran, sumbru: Trebuie să le fi plăcut mult sistemul, fiindcă atunci când au reorganizat l-au extins prin toată nava. Există monitoare de temperatură pe fiecare coridor sau trecere.
— Da, Miller a zis ceva despre o semnătură termică marcată.
— Asta e. Invitaţii o primesc la îmbarcare şi codurile lor sunt încorporate în sistem. Oricine altcineva se plimbă neinvitat pe un coridor, sau se duce undeva unde marcajul spune că nu are voie, declanşează toate alarmele. Simplu şi foarte eficient. Şi să nu te gândeşti că pot pătrunde acolo să-ţi scriu un cod de bun-venit. Prea multă securitate.
— Nu-ţi fă griji, am zis. Nu cred că asta o să fie o problemă.
— Ce?
Ortega se uita la mine cu furia şi neîncrederea întinzându-i-se pe faţă ca un nor de furtună. Stătea departe de mine ca şi cum aş fi putut fi contagios.
— Era doar o sugestie. Dacă nu…
— Nu.
Pronunţă cuvântul ca şi cum ar fi fost nou pentru ea şi i-ar fi plăcut gustul.
— Nu. În niciun caz. Am închis ochii la crimele tale virale. Am ascuns probe pentru tine. Te-am asistat la întruparea multiplă…
— Nu tocmai multiplă.
— La dracu', e o crimă, zise ea printre dinţi. Nu am de gând să fur droguri confiscate de poliţie, din depozitul poliţiei, pentru tine.
— OK, uită de asta. Am ezitat, plimbându-mi o clipă limba în interiorul obrazului. Atunci, vrei să mă ajuţi să confisc

altele?

Ceva din interiorul meu se înveseli când un zâmbet împotriva voinţei ei îi străbătu masca de pe chip.

Traficantul se afla în acelaşi loc unde fusese şi când intrasem prima dată în raza de acţiune a transmisiei, cu două săptămâni în urmă. De data asta l-am văzut de la douăzeci de metri, pitit într-o nişă cu unitatea de transmisie pe umăr ca un duh rău. Erau puţini oameni pe stradă, în orice direcţie. I-am făcut semn din cap lui Ortega care staţiona peste stradă şi am continuat să merg. Emisia publicitară nu se schimbase, strada plină de femei ridicol de feroce şi răceala bruscă a betatanatinei, dar de data asta mă aşteptam la ea şi în orice caz neurachemul Khumalo avea un efect categoric de amortizare a intruziunii. Am păşit spre traficant cu un surâs pofticios.

— Am stiff, omule.

— Bun, asta şi căutam. Cât de mult ai?

Tresări puţin, cu o expresie pendulând între lăcomie şi suspiciune. Mâna îi alunecă spre comenzile cutiei cu orori de la curea, pentru orice eventualitate.

— Cât de multă vrei?

— Pe toată, am zis vesel. Tot ce ai.

Mă citi, dar deja era prea târziu. Îi prinsesem cele două degete în momentul în care apăsau pe comenzile cutiei cu orori.

— Aha.

Mă lovi puternic cu celălalt braţ. I-am rupt degetele. Urlă şi se prăbuşi ghemuit în jurul durerii. L-am izbit în stomac şi i-am luat cutia cu orori. În spatele meu, Ortega sosi şi-şi flutură insigna în faţa lui pătată de sudoare.

— Poliţia Bay City, zise ea laconic. Eşti arestat. Hai să vedem ce ai.

Betatanatina era în serii de petece dermale cu mici decantoare de sticlă împachetate în vată. Am ridicat una dintre fiole în lumină şi am scuturat-o. Lichidul din interior era de un roşu palid.

— Tu ce crezi? am întrebat-o pe Ortega. Cam opt la sută?

— Cam aşa. Poate mai puţin. Ortega puse un genunchi pe gâtul traficantului, strivindu-i faţa de caldarâm: De unde ai marfa asta, amice?

— E marfă bună, scânci traficantul. Cumpăr direct. Este…

Ortega îl izbi puternic în cap cu pumnul şi el tăcu.

— E o porcărie, zise ea răbdător. A fost aşa de diluată că nu ţi-ar mai da nicio răceală. N-o vrem. Aşa că poţi să-ţi iei înapoi toate prostiile şi să pleci, dacă doreşti. Nu ne interesează decât să ştim de unde o procuri. O adresă.

— Nu ştiu nici…

— Vrei să fii împuşcat în timp ce fugi? îl întrebă Ortega în glumă, iar el deveni dintr-odată foarte tăcut.

— Un loc din Oakland, zise acru.

Ortega îi dădu o hârtie şi un creion.

— Scrie. Fără nume, doar adresa. Iar dacă mă înşeli, o să mă întorc aici cu cincizeci cmc de stiff adevărat şi o să te hrănesc cu el, nediluat.

Luă înapoi hârtia mâzgălită şi-i aruncă o privire, îşi mută genunchiul de pe gâtul traficantului şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

— Bine. Acum ridică-te şi şterge-o naibii de pe stradă. Te poţi întoarce mâine la lucru, dacă ăsta e locul cel corect. Iar dacă nu, ţine minte, te cunosc.

L-am urmărit îndepărtându-se împleticit şi Ortega flutură hârtia.

— Cunosc locul ăsta. Controlul Substanţelor i-a arestat de vreo două ori anul trecut, dar nişte avocaţi şmecheri îi scapă de fiecare dată pe tipii importanţi. O să facem mult zgomot, o să-i lăsăm să creadă că ne pot cumpăra cu o sacoşă de marfă nediluată.

— Destul de bine. Am privit silueta îndepărtându-se a traficantului: Chiar l-ai fi împuşcat?

— Nuu, rânji Ortega. Dar el nu ştie asta. ConSub face asta uneori, doar ca să-i alunge pe traficanţii majori de pe străzi când se întâmplă ceva important. O mustrare oficială

pentru ofiţerul implicat şi plăţi compensatorii pentru un nou trup, dar asta cere timp, iar ticălosul petrece acest timp la depozitare. În plus e dureros să fii împuşcat. Am fost convingătoare, nu?

— Pe mine m-ai convins al dracului.

— Poate că ar fi trebuit să fiu Mesager.

Am scuturat din cap.

— Poate ar trebui să-ţi petreci mai puţin timp în apropierea mea.

Fixam tavanul, aşteptând ca sonocodurile hipnofonului să mă ducă departe de realitate. De ambele părţi, Davidson informaticianul de la Vătămări Organice şi Ortega se instalaseră la locurile lor, şi chiar prin hipnofon le puteam auzi respiraţia, lentă şi regulată, la limita percepţiei mele neurachem. Am încercat să mă relaxez mai mult, să las hipnosistemul să mă împingă în jos prin nivelurile de descreştere treptată a conştientei, dar în loc de asta mintea mea vibra printre detaliile planului ca un program de verificare în căutare de erori. Era la fel ca insomnia de care suferisem după Innenin, o mâncărime sinaptică enervantă care refuza să dispară. Când ceasul meu prins în vederea periferică îmi spuse că se scursese cel puţin un minut întreg, m-am săltat într-un cot şi m-am uitat în jur la figurile visătoare din celelalte lăcaşuri.

— E vreo problemă? am întrebat cu voce tare.

— Urmărirea lui Sheryl Bostock s-a încheiat, zise hotelul. Am presupus că ai prefera să fii singur când te informez.

M-am ridicat în capul oaselor şi am început să-mi desfac electrozii de pe corp.

— Ai presupus corect. Eşti sigur că toţi ceilalţi sunt inconştienţi?

— Locotenent Ortega şi colegii săi s-au instalat în virtual cu aproximativ două minute în urmă. Irene Elliott se află acolo încă din această după-amiază. A cerut să nu fie deranjată.

— Care este proporţia în acest moment?

— Unsprezece virgulă cincisprezece. Irene Elliott a cerut-o.

Am dat din cap în timp ce coboram de pe suport. 11,15 era proporţia standard de lucru a scufundătorilor. De asemenea era titlul unui film experia cu Micky Nozawa extrem de sângeros, dar altfel cu nimic memorabil. Singurul amănunt pe care mi-l puteam aminti clar era, spre surprinderea mea, că personajul lui Micky era ucis la final. Speram să nu fie o prezicere.

— În regulă, am zis. Să vedem ce ai.

Între vălurirea abia vizibilă a mării şi luminile cabanei, se afla un crâng de lămâi. Mergeam pe o potecă printre copaci şi simţeam prospeţimea mirosului de citrice. Din iarba înaltă de pe margini, cicadele bâzâiau liniştitor. Pe cerul catifelat de deasupra se vedeau stele ca nişte diamante fixe şi în spatele cabanei terenul se înălţa în coline blânde şi aflorimente stâncoase. Forme albe vagi de oi se mişcau în întuneric pe pante, şi de undeva auzeam un câine lătrând. Luminile unui sat de pescari se pierdeau într-o parte, mai puţin strălucitoare decât stelele.

Lămpi de furtună atârnau de grinda tindei cabanei, dar niciuna nu era aşezată pe măsuţele de lemn de acolo. Peretele din faţă avea o răsucire abstractă în jurul literelor luminoase ale unei firme care anunţa Pensiunea Floarea din '68. Clopoţei de vânt se legănau pe grindă, clipind şi răsucindu-se în briza slabă care bătea dinspre mare. Scoteau diferite sunete suave de la clopoţeii de sticlă la instrumentele de percuţie din lemn scobit.

Pe pajiştea neîngrijită din faţa verandei cineva aranjase o colecţie nearmonioasă de canapele şi fotolii într-un cerc aproximativ, încât părea că mobila din interiorul cabanei fusese scoasă şi aşezată mai sus pe pantă. De pe locurile ocupate venea un sunet slab de voci şi sclipirea roşie a ţigărilor aprinse. Mi-am căutat propria provizie, mi-am dat seama că nu mai aveam nici pachetul şi nici nu mai aveam nevoie de el şi am rânjit strâmb în sinea mea în beznă.

Glasul lui Bautista se ridică deasupra murmurului conversaţiei.

— Kovacs? Tu eşti?

— Cine altcineva să fie? am auzit-o pe Ortega întrebându-l fără răbdare. E un virtual.

— Da, dar… Bautista ridică din umeri şi făcu semn spre locurile goale: Bine ai venit la petrecere.

Cinci personaje stăteau aşezate în cercul de mobilier. Irene Elliott şi Davidson stăteau la capetele opuse ale unei sofale alături de scaunul lui Bautista. De cealaltă parte a lui Bautista Ortega îşi întinsese corpul cu membre lungi pe întreaga lungime a unei alte sofale.

Al cincilea personaj se relaxa adâncit într-un fotoliu, cu picioarele întinse în faţă şi chipul ascuns în umbră. Un păr negru sârmos se profila pe deasupra unei bandane multicolore. În braţe purta o chitară albă. M-am oprit în faţa lui.

— Hendrix, nu-i aşa?

— Corect.

Vocea avea o profunzime şi un timbru care înainte fuseseră absente. Mâinile mari se mişcară frenetic de-a lungul corzilor chitării şi descărcară o serie de sunete pe pajiştea întunecată.

— Proiecţia entităţii de bază. Codată de către designerii originali. Dacă înlături sistemele oglindă ale clientului, asta obţii.

— Bine. Am luat loc pe un scaun în faţa lui Irene Elliott: Eşti mulţumită de mediul de lucru?

Ea aprobă din cap.

— Da, e bine.

— De când eşti aici?

— Eu? Ridică din umeri: Cam de o zi. Prietenii tăi au ajuns aici acum câteva ore.

— Două şi jumătate, zise Ortega acru. Ce te-a reţinut?

— O problemă cu neurachemul. Am făcut semn cu capul spre personajul Hendrix: Nu v-a spus el?

— Exact asta ne-a spus. Ortega avea o privire de adevărat poliţist: Aş vrea doar să ştiu ce înseamnă asta.

Am făcut un gest de neajutorare.

— Şi eu. Sistemul Khumalo m-a tot ţinut treaz, şi a durat ceva până să devenim compatibili. Poate că o să mă plâng fabricanţilor. M-am întors spre Irene Elliott: înţeleg că o să vrei formatul activat la viteză maximă pentru Scufundare.

— Înţelegi corect. Elliott arătă cu degetul spre Hendrix: Omul zice că merge la maxim trei douăzeci şi trei, şi o să avem nevoie de tot ce poate da ca s-o scoatem la capăt.

— Ai închis deja procesul?

Elliott aprobă posacă.

— E încuiat mai etanş decât o bancă orbitală. Dar pot să-ţi spun câteva chestii interesante. Unu – prietena ta Sarah Sachilowska a fost transferată de la Cu Capul În Nori acum două zile, prin releul comsat Gateway, spre Lumea lui Harlan. Aşadar a ieşit din linia de foc.

— Sunt impresionat. Cât ţi-a luat ca să afli asta?

— Ceva timp. Elliott înclină capul în direcţia lui Hendrix: Am avut ajutor.

— Şi a doua chestie interesantă?

— Da. Un needlecast sub acoperire spre un receptor din Europa la fiecare optsprezece ore. Nu-ţi pot spune mai mult de atât fără să mă scufund, şi îmi imaginez că deocamdată nu vrei asta. Dar pare a fi ceea ce căutăm.

Mi-am adus aminte de armele automate cu aspect de păianjen şi uterele de piele rezistentă la impact, de sumbrii gardieni de piatră care sprijineau tavanul bazilicii lui Kawahara, şi încă o dată m-am pomenit zâmbind ca răspuns la acele surâsuri dispreţuitoare acoperite de glugi.

— Bine atunci. Am privit în jur la echipa adunată: Hai să ridicăm ancora.

Capitolul Patruzeci.

Era încă o dată Sharya.

Am decolat din turnul lui Hendrix la o oră după lăsarea întunericului îndepărtându-ne prin noaptea pătată de

luminile traficului. Ortega adusese acelaşi transportor Lock-Mit cu care călătorisem la Casa Solară, dar când am analizat interiorul slab luminat al vehiculului, mi-am amintit de atacul Comandoului Mesagerilor de la Zihicce. Scena era aceeaşi: Davidson jucând rolul ofiţerului de transmisiuni, cu faţa inundată de albastrul pal al ecranului; Ortega pe post de medic, despachetând plasturi dermali şi un set de încărcare dintr-o pungă sigilată. În faţă lângă uşa spre cockpit, Bautista stătea îngrijorat, în timp ce un alt mohican pe care nu-l cunoşteam pilota. Ceva trebuie să mi se fi citit pe faţă, căci Ortega se aplecă brusc să mă studieze.

— Probleme?

Am clătinat din cap.

— Doar puţină nostalgie.

— Mă rog, sper doar că ai făcut măsurătorile corect.

Se legă strâns de perete. În mâna ei, primul plasture dermal arăta ca o petală smulsă dintr-o plantă verde iridiscent. I-am oferit o grimasă şi mi-am dat capul pe o parte pentru a-mi expune jugulara.

— Asta e paisprezece la sută, zise ea şi aplică petala verde şi rece pe gâtul meu. Am simţit efectul treptat, ca un şmirghel fin, şi apoi un deget lung şi rece trecu pe lângă claviculă până în piept.

— Delicat.

— Aşa şi trebuie. Ştii cu cât s-ar vinde marfa asta pe stradă?

— Avantajele oamenilor legii, nu?

Bautista se întoarse.

— Nu-i amuzant, Kovacs.

— Lasă-l în pace, Rod, zise Ortega alene. Omul are dreptul la o glumă proastă, în circumstanţele de faţă. Nervii sunt de vină.

Am ridicat un deget la tâmplă în semn că am înţeles ideea. Ortega desprinse uşor plasturele dermal şi se dădu înapoi.

— Trei minute până la următoarea, zise. Corect?

Am aprobat satisfăcut şi mi-am deschis mintea efectelor Secerătoarei.

La început a fost inconfortabil. Când temperatura corpului începu să-mi scadă, aerul din transportor deveni fierbinte şi apăsător. Se scufunda umed în plămânii mei şi se întindea acolo, astfel încât fiecare expiraţie ieşea cu efort. Vederea mi se întunecă şi gura îmi deveni neplăcut de uscată pe măsură ce echilibrul fluidelor din corpul meu oscila. Mişcările, oricât de mici, începeau să pară o pedeapsă. Însăşi gândirea devenea greoaie.

Apoi se declanşară stimulatorii de control şi în câteva secunde capul mi se limpezi ajungând de la ceaţă la claritatea insuportabilă a luminii soarelui pe lama unui cuţit. Căldura umedă a aerului cedă pe măsură ce sistemul nervos începea să facă faţă schimbării temperaturii corpului. Respiraţia deveni o plăcere languroasă, ca băutul unui rom fierbinte într-o noapte geroasă. Cabina transportorului şi oamenii din ea îmi apărură dintr-odată ca un puzzle a cărui soluţie aş fi avut-o numai să…

Am simţit un rânjet prostesc făcându-şi loc pe chipul meu.

— Ooo, Kristin, asta e… marfă bună. E mai bună decât pe Sharya.

— Mă bucur că-ţi place. Ortega aruncă o privire la ceas: Încă două minute. Eşti pregătit?

— Sunt pregătit. Mi-am ţuguiat buzele suflând printre ele: Pentru orice. Pentru absolut orice.

Ortega întoarse capul spre Bautista, care se presupunea că putea vedea instrumentele de bord.

— Rod, cât timp avem?

— Ajungem acolo în mai puţin de patruzeci de minute.

— Dă-i mai bine costumul.

În timp ce Bautista îşi făcea de lucru într-un dulap de deasupra, Ortega scotoci prin buzunar şi scoase un hipospray dotat cu un ac urât.

— Vreau să ai asta la tine, zise ea. O mică asigurare din partea Vătămărilor Organice.

— Un ac? Am scuturat din cap cu o precizie care îmi părea aproape mecanică: A-a. Nu înfigi blestemăţia aia în mine.

— E un filament de urmărire, spuse ea cu răbdare. Şi nu părăseşti vehiculul ăsta fără el.

M-am uitat la acul sclipitor, cu mintea disecând faptele ca pe nişte legume pentru un bol de ramen. În marina tactică folosisem filamente subcutanate pentru a urmări agenţii în misiuni sub acoperire. În eventualitatea că ceva ar fi mers prost, ne oferea o plasare clară ca să-i putem scoate de acolo. În eventualitatea că nimic nu mergea prost, moleculele filamentului se descompuneau până la reziduuri organice, de obicei în patruzeci şi opt de ore.

Am aruncat o privire către Davidson.

— Care e raza de acţiune?

— O sută de clicuri.

Tânărul mohican părea foarte competent în lumina reflectată de ecranul său.

— Numai pe semnal de căutare. Nu radiază decât dacă ne chemi tu. Destul de sigur.

Am ridicat din umeri.

— OK. Unde vrei să-l pui?

Ortega se ridică, cu acul în mână.

— În muşchii de pe gât. Aproape de cipul tău cortical, în eventualitatea că îţi taie capul.

— Minunat.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu spatele astfel încât ea să poată înfige acul. O mică străfulgerare de durere în muşchii de la baza craniului şi apoi aceasta se stinse. Ortega mă bătu prieteneşte pe umăr.

— Gata. Îl ai pe ecran?

Davidson apăsă câteva taste şi aprobă din cap satisfăcut. În faţa mea, Bautista aruncă harnaşamentul gravitaţional pe un scaun. Ortega privi la ceas şi scoase al doilea petec dermal.

— Treizeci şi şapte la sută, zise. Eşti gata pentru Marea Glaciaţiune?

Mă simţeam parcă scufundat în diamante.

În momentul în care am ajuns la Cu Capul În Nori drogul eliminase deja majoritatea reacţiilor mele emoţionale şi totul avea ascuţimea şi muchiile tăioase ale datelor primare. Claritatea devenise substanţă, o peliculă de înţelegere care acoperea tot ceea ce vedeam şi auzeam în jurul meu. Costumul de camuflaj şi harnaşamentul gravitaţional păreau o armură de samurai, iar când am extras din toc pistolul paralizant ca să-i verific setările am simţit încărcătura din el ca pe un lucru tangibil.

Aceasta era singura frază de iertare din sintaxa armamentului pe care îl purtam cu mine. Restul erau sentinţe la moarte fără echivoc.

Pistolul cu încărcătură de venin de păianjen se ghemuia în partea de jos a coastelor mele în partea opusă paralizatorului. Am stabilit deschizătura ţevii la maxim. De la distanţa de cinci metri ar fi doborât o încăpere plină de adversari dintr-un singur foc, fără recul şi în linişte deplină. Sarah Sachilowska vă salută.

Cuiul grenadelor termită, nu mai mare nici mai gros decât o dischetă de date, stăteau în siguranţă într-un buzunar pe coapsa mea stângă. In memoriam Iphigenia Deme.

Cuţitul Tebbit de pe antebraţ, cu declanşatorul său neural, fixat sub costumul de camuflaj ca un cuvânt final.

Am căutat sentimentul de gheaţă care mă copleşise la Jerry's Closed Quarters şi, în adâncurile cristaline ale Secerătoarei, nu aveam nevoie de el.

Timpul misiunii.

— Avem ţinta în raza vizuală, anunţă pilotul. Vrei să vii să te uiţi puţin la copilaşul ăsta?

Am privit spre Ortega, care ridică din umeri, şi pornirăm amândoi. Ortega se aşează alături de mohican şi îşi puse căştile copilotului. Eu m-am mulţumit să stau în picioare lângă Bautista în uşa de acces. Şi de aici vederea era destul de bună.

Cea mai mare parte din cocpitul Lock-Mit-ului era fabricată din aliaj transparent iar instrumentele de bord erau proiectate sus, permiţând pilotului o vedere liberă a spaţiului înconjurător; îmi aminteam sentimentul de pe Sharya, ca şi cum aş fi călătorit pe o tavă uşor concavă, o limbă de oţel sau poate un covor fermecat, peste peisajul cu nori de dedesubt. O senzaţie care era în acelaşi timp ameţitoare şi dumnezeiască. Am aruncat o privire spre profilul mohicanului şi m-am întrebat dacă era la fel de detaşat de acest sentiment cum eram eu sub influenţa Secerătoarei.

În noaptea asta nu erau nori. Cu Capul În Nori atârna în stânga noastră ca un sat de munte văzut din depărtări. Un roi de luminiţe albăstrii aduceau blândeţea şi căldura unui cămin pe imensitatea îngheţată şi neagră. Kawahara părea să fi ales marginea lumii pentru acel bordel.

Pe când ne îndreptam spre lumini un ţiuit electronic umplu cocpitul şi datele proiectate se stinseră pentru scurt timp.

— Asta e, ne-au depistat, zise Ortega concis. La treabă. Vreau să zburăm pe sub burtă. Să le oferim o vedere bună.

Mohicanul nu spuse nimic, dar nasul transportorului se aplecă. Ortega se întinse spre un panou proiectat pe transparenţa de deasupra capului ei şi atinse un buton. O voce aspră masculină se revărsă în cabină.

—… că vă aflaţi în spaţiu aerian restricţionat. Avem autorizaţie să distrugem orice navă intrusă. Identificaţi-vă imediat.

— Departamentul de poliţie din Bay City, zise Ortega laconic. Uitaţi-vă pe ferestre şi o să vedeţi însemnele. Am venit cu o misiune oficială a poliţiei, amice, aşa că dacă întorci vreun lansator în direcţia asta te arunc în aer.

Se lăsă o linişte foşnitoare. Ortega se întoarse spre mine şi rânji. În faţa noastră, Cu Capul În Nori se umfla ca o ţintă în cătarea unei rachete şi apoi se ridică brusc deasupra capetelor noastre când pilotul ne coborî sub masa fuzelajului ei şi se aplecă. Am văzut luminile adunate ca

nişte fructe glasate pe pasarele şi pe lateralele platformelor de aterizare, burta umflată a vasului curbându-se în sus pe ambele părţi, apoi o depăşirăm.

— Declaraţi-vă natura misiunii, se răsti vocea supărată.

Ortega privi prin partea laterală a cockpitului de parcă ar fi căutat difuzorul în suprastructura navei. Vocea ei deveni rece:

— Fiule, ţi-am spus deja natura misiunii noastre. Acum dă-mi un loc de aterizare.

Altă tăcere. Am înconjurat nava pe o distanţă de cinci kilometri. Eu am început să-mi pun mănuşile de la costumul de camuflaj.

— Locotenent Ortega.

De data asta era vocea lui Kawahara, dar din adâncurile betatanatinei chiar şi ura părea detaşată şi a fost nevoie să-mi reamintesc s-o simt. Cea mai mare parte a minţii mele evalua rapiditatea cu care identificaseră amprenta vocală a lui Ortega.

— E puţin cam neaşteptat. Aveţi vreun mandat? Cred că licenţa noastră este în ordine.

Ortega înălţă o sprânceană în direcţia mea. Identificarea o impresionase şi pe ea. Îşi drese glasul.

— Nu e nicio problemă cu licenţa. Căutăm un evadat. Dacă aveţi de gând să insistaţi asupra mandatelor, s-ar putea să presupun că aveţi o conştiinţă încărcată.

— Nu mă ameninţa, locotenente, zise Kawahara cu răceală. Ai idee cu cine stai de vorbă?

— Reileen Kawahara, îmi imaginez.

În tăcerea care urmă Ortega făcu un gest de victorie cu pumnul către tavan şi se întoarse să-mi rânjească. Înţepătura îşi nimerise ţinta. Am simţit o vagă urmă de amuzament în colţul gurii.

— Poate ar fi mai bine să-mi spuneţi numele evadatului, locotenente.

Glasul lui Kawahara devenise plat ca expresia unui trup sintetic nefolosit.

— Se numeşte Takeshi Kovacs, zise Ortega rânjind din nou spre mine. Dar actualmente foloseşte trupul unui fost ofiţer de poliţie. Aş vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu relaţia dumneavoastră cu acest om.

Urmă o altă pauză lungă, şi am ştiut că momeala avea să dea rezultate. Fabricasem multiplele sale straturi cu toată grija celei mai bune amăgiri de Mesager. Kawahara ştia aproape cu siguranţă despre relaţia dintre Ortega şi Ryker, şi probabil bănuia aventura lui Ortega cu noul ocupant al trupului iubitului ei. Avea să creadă neliniştea lui Ortega în momentul dispariţiei mele. Avea să accepte apropierea nesancţionată a ei de Cu Capul În Nori. Presupunând că exista o comunicare între Kawahara şi Miriam Bancroft, avea să creadă că ştia unde mă aflam şi astfel să fie convinsă că avea un ascendent asupra poliţistei.

Dar cel mai important, va dori să ştie cum de aflase poliţia din Bay City că ea se afla la bordul Capului În Nori. Şi întrucât cel mai probabil era să fi cules informaţia, fie direct, fie indirect de la Takeshi Kovacs, va dori să ştie de unde ştia el. Va dori să ştie cât de multe ştia el, şi cât spusese poliţiei.

Avea să vrea să discute cu Ortega.

Am strâns manşetele costumului de camuflaj şi am aşteptat. Am încheiat a treia tură în jurul Capului În Nori.

— Ar fi mai bine să veniţi la bord, zise Kawahara în cele din urmă. Farul pentru aterizare de la tribord. Urmaţi-l în interior, vi se va da un cod.

Lock-Mit-ul era echipat cu un tub posterior de evacuare, o variantă civilă mai mică a trapei care pe modelele militare servea bombelor inteligente şi dronelor de supraveghere. La tub se ajungea prin podeaua cabinei principale, şi contorsionându-mă puţin am încăput înăuntru împreună cu costumul de camuflaj, harnaşamentul gravitaţional şi armele corespunzătoare. Repetasem asta de trei sau patru ori la sol, dar acum când transportorul se legăna înaintând spre Cu Capul În Nori, păru deodată un proces lung şi

complicat. În cele din urmă am înghesuit înăuntru ultima bucată din harnaşament şi Ortega mă bătu o dată pe casca de la costum înainte să trântească trapa şi să mă îngroape în întuneric.

Trei secunde mai târziu tubul se deschise şi mă scuipă spre spate în noapte.

Senzaţia era una de bucurie vag rememorată, ceva ce acest trup nu-şi amintea la nivel celular. De la tubul strâmt şi vibraţia zgomotoasă a motoarelor transportorului eram dintr-o dată aruncat într-un spaţiu şi o linişte absolută. Nici măcar un curent de aer prin amortizoarele căştii în timp ce cădeam. Harnaşamentul gravitaţional se declanşă imediat după eliberarea din tub şi îmi frână căderea înainte chiar de a începe cu adevărat. Mă simţeam purtat în câmpul lui, nu perfect nemişcat, ca o minge săltând pe o coloană de apă dintr-o fântână arteziană. Pivotând, am urmărit luminile de navigaţie ale transportorului îndreptându-se spre masivul Cu Capul În Nori.

Nava atârna în faţa mea ca un nor ameninţător de furtună. Luminile sclipeau spre mine de pe fuzelajul rotunjit şi de pe suprastructura de deasupra. În mod normal aş fi avut senzaţia înfricoşătoare că sunt o ţintă fixă, dar betatanatina înăbuşea emoţiile transformându-le într-un şuvoi curat de detalii şi date. În costumul de camuflaj eram la fel de negru ca şi cerul înconjurător şi invizibil pentru radar. Câmpul gravitaţional pe care îl generam putea teoretic să apară undeva pe un scaner, dar printre distorsiunile uriaşe provocate de stabilizatoarele navei ar fi fost nevoie să mă caute în mod special, şi încă destul de intens. Toate aceste lucruri le ştiam cu o încredere absolută în care nu era loc pentru îndoieli, temeri sau alte probleme emoţionale. Călăream pe Secerătoare.

Am pregătit propulsoarele pentru o înaintare prudentă şi am alunecat spre fuzelajul masiv, curbat. În interiorul căştii, simularea grafică se trezi pe suprafaţa vizorului şi am văzut punctele de intrare pe care mi le găsise Irene Elliott

evidenţiate cu roşu. În special unul, gura nesigilată a unui turn de prelevare scos din uz, pulsa alături de literele verzi frumoase care spuneau Prospect Unu. M-am ridicat constant în sus către el.

Gura turnului avea lărgimea de un metru şi era zgâriată pe margini în locurile de unde fusese amputat sistemul de prelevare de probe atmosferice. Mi-am adus picioarele în faţă – o realizare deloc minoră într-un câmp gravitaţional – şi m-am săltat peste buza trapei, apoi m-am străduit să mă strecor înăuntru până la nivelul taliei. De acolo m-am răsucit ca să mă eliberez din harnaşamentul gravitaţional şi am reuşit apoi să alunec prin deschizătură pe podeaua turelei. Am deconectat harnaşamentul.

Înăuntru abia dacă era loc pentru ca un tehnician întins pe spate să verifice echipamentul. În spatele turelei se găsea un sas antic, cu roată de presiune, aşa cum promiseseră schiţele lui Irene Elliott. M-am fâţâit până am reuşit să apuc volantul cu ambele mâini, conştient că atât costumul cât şi harnaşamentul se agaţă în trapa îngustă, şi că eforturile mele de până acum îmi epuizaseră aproape total puterea de moment a corpului. Am inspirat adânc ca să-mi alimentez muşchii amorţiţi, aşteptând ca bătăile lente ale inimii să-mi pompeze oxigenul prin trup şi am tras de volant. Contrar aşteptărilor mele se răsuci destul de uşor şi sasul se deschise în exterior. Dincolo de sas se întindea o beznă spaţioasă.

Am rămas nemişcat un timp, adunând şi mai multă forţă musculară. A durat ceva până să mă obişnuiesc cu cele două doze de cocktail de Secerătoare. Pe Sharya nu fusese nevoie să trecem de douăzeci la sută. La Zihicce temperaturile erau destul de crescute şi senzorii de infraroşu ai tancurilor-păianjen erau rudimentari. Aici sus, un corp la temperatura mediului de pe Sharya ar fi declanşat toate alarmele de pe navă. Fără o alimentare atentă cu oxigen, trupul meu şi-ar fi epuizat rapid rezervele de energie de la nivel celular şi aş fi rămas gâfâind pe

podea ca un delfin eşuat. Am stat liniştit, respirând adânc şi rar.

După câteva minute m-am răsucit din nou şi am desfăcut complet harnaşamentul gravitaţional, apoi m-am strecurat cu grijă prin sas şi am atins o pasarelă de oţel cu podul palmei. Am împins încet şi restul corpului afară din sas, simţindu-mă ca un fluture ieşind din crisalidă. După ce am verificat în ambele direcţii pasarela întunecată m-am ridicat în picioare şi mi-am scos casca şi mănuşile de la costum. Dacă planurile chilei pe care Irene Elliott le scosese din arhivele flotei aeriene Tampa erau încă corecte, pasarela trebuia să ducă în jos printre enormele rezervoare de heliu ale navei până la camera de control a balizelor de la pupa, şi de acolo aş fi putut ajunge pe o scară de întreţinere direct pe puntea principală de comandă. Conform faptelor adunate din interogatoriul lui Miller, cartierul general al lui Kawahara se afla cu două niveluri mai jos la babord. Avea două ferestre uriaşe care dădeau în partea de jos a fuzelajului.

Citind din minte planurile, am scos pistolul şi am pornit spre pupa.

Mi-a luat mai puţin de cincisprezece minute să ajung în camera de control şi pe drum nu am întâlnit pe nimeni. Camera de control părea să fie automatizată şi am început să suspectez că în prezent nu prea se mai ostenea nimeni să viziteze acoperişurile boltite de pe partea superioară a navei. Am găsit scara de întreţinere şi am parcurs-o chinuindu-mă până când o revărsare de lumină călduţă pe faţa mea îmi spuse că mă aflam aproape de puntea de comandă. M-am oprit şi am căutat să aud voci, cu auzul şi sentimentul proximităţii tensionate ambele la maxim, aproape un minut întreg înainte de a coborî ultimii patru metri şi a cădea pe podeaua acoperită de covoare a unui coridor bine luminat. Era pustiu în ambele direcţii.

Mi-am verificat ceasul intern şi am ascuns pistolul cu alice. Momentul misiunii se apropia. Deja Ortega şi Kawahara

trebuiau să stea de vorbă. Am privit decorul din jur şi am bănuit că indiferent ce funcţiuni intenţionase cândva să îndeplinească puntea de comandă, acum nu le mai îndeplinea. Coridorul era împodobit opulent în roşu şi auriu, cu glastre de plante exotice şi la fiecare câţiva metri cu lămpi în formă de trupuri acuplându-se. Covorul de sub picioarele mele era gros, ţesut cu imagini foarte detaliate de abandon sexual. Bărbaţi, femei şi variante intermediare se încolăceau unul în jurul altuia pe lungimea coridorului într-o progresie neîntreruptă de orificii astupate şi membre mărite. Pe pereţi atârnau holograme la fel de explicite care gemeau şi icneau când treceam prin dreptul lor. Într-una dintre ele mi s-a părut că o recunosc pe femeia cu păr negru şi buze stacojii din reclama de pe stradă, femeia care se putea să-şi fi lipit coapsa de a mea într-un bar de pe cealaltă parte a lumii.

În detaşarea rece a betatanatinei, niciuna dintre ele nu avea mai mult impact asupra mea decât o tehnoglifă marţiană.

La intervale de circa zece metri de fiecare parte a coridorului se aflau uşi duble luxoase. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce se găsea în spatele acestor uşi. Biocabinele lui Jerry, cu orice alt nume, şi prin fiecare uşă era foarte posibil să apară un client. Am grăbit pasul, căutând un coridor de legătură care ştiam că duce la scările şi lifturile către celelalte niveluri.

Aproape ajunsesem când la cinci metri în faţa mea se deschise o uşă. Am înlemnit, cu mâna pe mânerul pistolului, cu umerii lipiţi de perete, cu privirea fixată pe canatul uşii. Neurachemul zbârnâia.

În faţa mea, un animal cu blană cenuşie care era fie un lup semi-domesticit fie un câine ieşi pe uşa deschisă cu o încetineală artritică. Am păstrat mâna pe pistol şi m-am îndepărtat de perete, urmărindu-l. Animalul nu depăşea cu mult înălţimea genunchiului şi se deplasa pe toate patru labele, dar era ceva foarte în neregulă cu structura

picioarelor din spate. O luxaţie. Urechile îi erau lăsate pe spate şi un scâncet de o clipă îi ieşi din piept. Întoarse capul spre mine şi pe moment mâna mi se strânse pe patul pistolului, dar animalul doar se uită pentru o secundă la mine şi suferinţa mută din ochii lui fu suficient cât să înţeleg că nu reprezenta niciun pericol. Apoi şchiopătă pe coridor până la o cameră din partea opusă şi se opri acolo, cu capul alungit lăsat în jos lângă uşă ca şi cum ar fi ascultat.

Cu o senzaţie de pierdere a controlului ca într-un vis, l-am urmat şi mi-am lipit şi eu capul de suprafaţa uşii. Izolarea fonică era bună, dar nu se putea pune cu neurachemul Khumalo la capacitate maximă. Undeva la limita auzului urechea mea prindea zgomote ca un bâzâit de insecte. O serie de bufnituri ritmice şi încă ceva ce puteau fi strigătele rugătoare ale cuiva a cărui rezistenţă era pe sfârşite. Se opri aproape la fel de repede cum îl auzisem.

Sub mine, câinele încetă să mai scâncească. În aceeaşi clipă se lăsă la pământ lângă uşă. Când m-am îndepărtat, se uită încă o dată la mine cu o privire de durere pură şi reproş. În acei ochi puteam vedea reflectându-se fiecare victimă care mă privise vreodată în cei treizeci de ani de viaţă conştientă. Apoi animalul întoarse capul şi-şi linse apatic picioarele schilodite.

Pentru o fracţiune de secundă, ceva izbucni de sub crusta îngheţată a betatanatinei.

M-am întors la uşa pe care apăruse animalul, scoţând pistolul cu alice din mers şi am intrat ţinând arma în faţă cu amândouă mâinile. Camera era spaţioasă şi în culori pastel, cu picturi ciudate bidimensionale înrămate pe pereţi. Un masiv pat cu baldachin cu draperii translucide ocupa centrul. Aşezat pe marginea patului stătea un bărbat distins de vreo patruzeci de ani, dezbrăcat de la talie în jos. Deasupra taliei părea să poarte haine de seară care contrastau puternic cu mănuşile de lucru din pânză groasă pe care şi le trăsese până la coate. Era aplecat, curăţându-se între picioare cu un prosop alb umed.

Când am avansat în interiorul camerei a ridicat ochii.

— Jack? Deja ai ter…

Se holbă la pistolul din mâinile mele fără să înţeleagă, apoi când ţeava ajunse la jumătate de metru de faţa lui o notă de asprime îşi făcu loc în glasul său.

— Ascultă, n-am comandat aşa ceva.

— Din partea casei, am zis fără intonaţie şi am urmărit cum roiul de fragmente monomoleculare îi sfâşie faţa. Mâinile îi zburară dintre picioare ca să acopere rănile şi se răsturnă pe o rână peste pat, scoţând sunete din adâncul plămânilor în timp ce murea.

Cu ceasul care cronometra timpul misiunii clipind roşu în colţul câmpului vizual, m-am retras din cameră. Animalul schilod de lângă cealaltă uşă nu ridică privirea la apropierea mea. Am îngenuncheat şi am lăsat uşor o mână pe blana încâlcită. Capul se înălţă şi scâncetul i se ridică iarăşi din gât. Am lăsat jos pistolul şi mi-am încordat mâna liberă. Teaca neurală dădu drumul cuţitului Tebbit, sclipind.

După aceea am curăţat lama pe blană, am repus cuţitul în teaca lui şi am recuperat pistolul, totul cu calmul lipsit de grabă al Secerătorii. Apoi am înaintat încet spre coridorul de legătură. Adânc în serenitatea de diamant a drogului ceva mă sâcâia, dar Secerătoarea nu-mi dădea voie să-mi fac griji din cauza asta.

Conform indicaţiilor de pe planurile furate de Elliott coridorul perpendicular ducea la o serie de trepte, acoperite cu acelaşi model orgiastic ca şi artera principală. Am coborât atent, cu pistolul măturând spaţiul deschis din faţă, simţul proximităţii desfăşurându-se ca un radar înaintea mea. Nu mişca nimic. Kawahara probabil închisese toate obloanele în eventualitatea că Ortega şi echipajul ei vedea ceva neconvenabil în timp ce stăteau la taclale.

Două niveluri mai jos am părăsit scara şi am urmat din memorie schiţele printr-o încrengătură de coridoare până când am fost suficient de sigur că uşa spre apartamentul lui Kawahara se afla dincolo de următorul colţ. Cu spatele la

perete, am alunecat până la colţ şi am aşteptat, respirând superficial. Simţul de proximitate îmi spunea că era cineva lângă uşa de după colţ, posibil nu numai o singură persoană, şi am prins izul uşor de fum de ţigară. M-am lăsat în genunchi, am verificat împrejurimile şi apoi m-am aplecat cu faţa la pământ. Cu un obraz frecându-se de covor, am scos capul de după colţ.

Un bărbat şi o femeie stăteau în picioare lângă uşă, îmbrăcaţi în salopete verzi identice. Femeia fuma. Deşi amândoi aveau pistoale paralizante atârnate ostentativ la centură, păreau mai mult să aparţină echipei tehnice decât securităţii. M-am relaxat treptat şi m-am aşezat să mai aştept ceva timp. În colţul ochiului, minutele timpului de misiune pulsau ca o venă suprastresată.

După încă un sfert de oră am auzit uşa. La amplificare maximă, neurachemul prinse foşnetul hainelor când angajaţii se deplasară să permită ieşirea persoanei. Am auzit voci. A lui Ortega platã şi cu prefăcut dezinteres oficial, apoi a lui Kawahara modulată ca a androidului de la Larkin & Green. Cu betatanatina protejându-mă împotriva urii, reacţia mea la această voce era ca un eveniment petrecut într-un orizont îndepărtat, ca fulgerele şi zgomotele focurilor de armă la mare distanţă.

—… că nu vă pot fi de mai mult ajutor, locotenente. Dacă ceea ce spui despre Wei Clinic este adevărat, echilibrul lui mintal s-a deteriorat categoric foarte mult din vremea când lucra pentru mine. Mă simt oarecum responsabilă. Adică, nu i l-aş fi recomandat niciodată lui Laurens Bancroft dacă aş fi suspectat că se va întâmplă aşa ceva…

— După cum am spus, e o presupunere – tonul lui Ortega se ascuţi uşor. Şi aş aprecia dacă aceste detalii nu vor ajunge mai departe. Până când nu ştim unde s-a dus Kovacs, şi de ce…

— Exact. Înţeleg exact delicateţea situaţiei. Te afli la bordul Capului În Nori, locotenente. Avem o reputaţie în confidenţialitate.

— Da. Ortega îşi permise o urmă de dispreţ în glas: Aşa am auzit.

— Bun, atunci poţi sta liniştită că nu se va vorbi despre asta. Acum te rog să mă scuzi, locotenente. Sergent. Am nişte probleme administrative de rezolvat. Tia şi Max vă vor conduce înapoi pe punte.

Uşa se închise şi paşi înfundaţi se auziră îndreptându-se în direcţia mea. M-am încordat brusc. Ortega şi escorta ei veneau spre mine. Asta era ceva ce nimeni nu luase în calcul. Pe schiţe principalele platforme de aterizare se aflau în faţa cabinelor lui Kawahara, iar eu venisem dinspre pupa ţinând cont de asta. Nu părea să existe vreun motiv pentru care Ortega şi Bautista să fie conduşi spre pupa.

Nu era panică. În locul ei, un analog îngheţat al adrenalinei îmi inundă mintea, oferindu-mi o serie rece de fapte. Ortega şi Bautista nu erau în pericol. Probabil veniseră pe acelaşi drum pe care plecau, altfel ar fi spus ceva. Cât despre mine, dacă ei treceau de coridorul pe care mă aflam, era de ajuns ca escorta lor să arunce o privire în lateral ca să mă vadă. Zona era bine luminată şi nu existau locuri în care să mă pot ascunde. Pe de altă parte, cu corpul sub temperatura camerei, pulsul încetinit şi răsuflarea la fel de scăzută, majoritatea factorilor subliminali care ar fi declanşat simţul de proximitate al unui om normal dispăruseră. Toate astea presupunând că membrii escortei foloseau trupuri normale.

Iar dacă intrau pe coridorul acesta ca să o ia pe scările pe care coborâsem eu…

M-am lipit cu spatele de perete, am restrâns raza pistolului la minim şi am încetat să mai respir.

Ortega, Bautista. Cei doi însoţitori formau ariergarda. Erau atât de aproape încât aş fi putut întinde mâna să ating părul lui Ortega.

Nimeni nu întoarse privirea.

Le-am dat un minut întreg înainte de a-mi permite să respir iarăşi. Apoi am verificat coridorul în ambele direcţii,

am ocolit rapid colţul şi am bătut în uşă cu patul pistolului. Fără să aştept răspuns, am intrat.

Capitolul Patruzeci şi Unu.

Încăperea era exact aşa cum o descrisese Miller. Largă de douăzeci de metri şi cu pereţi de sticlă nereflectorizantă care se curbau spre interior de la tavan spre podea. Într-o zi senină probabil te puteai întinde pe panta lor şi să vezi miile de metri ale oceanului de dedesubt. Decorul era dezolant şi datora mult originilor de la început de mileniu ale lui Kawahara. Pereţii erau de un gri fumuriu, podeaua din sticlă topită iar lumina venea din piese zimţate de origami lucrate din foi de iluminium înfipte pe trepiede de fier în colţurile camerei. O latură a încăperii era dominată de o placă masivă de oţel negru care probabil servea de birou, cealaltă aduna un grup de fotolii în culori pământii în jurul unei imitaţii de şemineu cu ulei. În spatele fotoliilor o arcadă ducea spre ceea ce Miller presupusese că ar fi dormitoarele.

Deasupra biroului, un holodisplay de date unduind uşor fusese abandonat. Reileen Kawahara stătea cu spatele spre uşă, privind fix cerul nopţii.

— Ai uitat ceva? întrebă ea distant.

— Nu, absolut nimic.

Am văzut cum i s-a încordat spatele auzindu-mă, dar se întoarse cu mişcări line şi fără grabă, şi chiar vederea pistolului cu alice nu fisură calmul glacial de pe faţa ei. Glasul îi era aproape la fel de dezinteresat cum fusese înainte de a se întoarce.

— Cine eşti? Cum ai intrat aici?

— Ia gândeşte-te. Am făcut semn spre fotolii: Aşează-te acolo, să-ţi uşurezi greutatea de pe picioare în timp ce gândeşti.

— Kadmin?

— Acum mă insulţi. Stai jos.

Am văzut cum înţelegerea explodează în spatele ochilor ei.

— Kovacs? Un zâmbet neplăcut îi curbă buzele: Kovacs, prostule, prost nenorocit. Ai idee la ce tocmai ai renunţat?

— Am zis să stai jos.

— Ea a plecat, Kovacs. Înapoi pe Lumea lui Harlan. M-am ţinut de cuvânt. Ce crezi că faci aici?

— N-am de gând să-ţi spun din nou, am spus blând. Fie te aşezi acum, fie îţi zbrobesc una dintre rotule.

Zâmbetul abia schiţat rămase pe buzele lui Kawahara în timp ce se lăsa în jos centimetru cu centimetru pe cel mai apropiat fotoliu.

— Foarte bine, Kovacs. În seara asta o să jucăm după scenariul tău. Apoi o s-o târâm pe această pescăreasă Sachilowska înapoi aici şi pe tine împreună cu ea. Ce-o să faci? O să mă omori?

— Dacă e necesar.

— Pentru ce? E cumva vorba de vreun tribunal moral?

Sublinierea pe care Kawahara o dădu ultimelor două cuvinte le făcu să sune ca numele unui produs.

— Nu cumva uiţi ceva? Dacă mă omori aici, va dura cam optsprezece ore ca sistemul de stocare la distanţă din Europa să observe şi să mă reîntrupeze după ultima mea transmisie. Iar noului eu nu-i va trebui mult să-şi dea seama ce s-a întâmplat aici.

M-am aşezat şi eu pe marginea fotoliului.

— Oh, nu ştiu. Uite cât i-a luat lui Bancroft, şi el încă nu ştie adevărul, nu-i aşa?

— E vorba de Bancroft?

— Nu, Reileen. E vorba de mine şi de tine. Trebuia s-o fi lăsat în pace pe Sarah. Ar fi trebui să mă fi lăsat pe mine în pace când ai avut ocazia.

— Oooo, gânguri ea, cu un aer maternal batjocoritor. Ai fost manipulat. Îmi pare rău. Renunţă la intonaţie aproape la fel de brusc: Eşti Mesager, Kovacs. Trăieşti din manipulare. Toţi facem asta. Cu toţii trăim în marea matrice a manipulării şi totul nu e decât o luptă înverşunată pentru a rămâne în vârf.

Am clătinat din cap.

— Nu am cerut să fiu introdus şi eu.

— Kovacs, Kovacs. Expresia lui Kawahara era dintr-o dată aproape tandră: Niciunul din noi nu a cerut asta. Crezi că eu am cerut să mă nasc în Fission City, cu un pitic cu sindactilie drept tată şi o târfă psihopată drept mamă. Crezi că eu am cerut asta? Nu suntem introduşi, suntem aruncaţi, şi după aceea totul se rezumă la a-ţi păstra capul deasupra apei.

— Sau la a turna apă pe gâtul altora, am aprobat eu amiabil. Presupun că îţi moşteneşti mama, nu-i aşa?

Pentru o secundă chipul lui Kawahara fu ca o mască tăiată în tablă în spatele căreia fierbea un furnal. Am văzut furia aprinzându-i-se în ochi şi dacă nu aş fi avut în interiorul meu Secerătoarea să mă păstreze rece, mi s-ar fi făcut frică.

— Omoară-mă, zise ea printre buzele strânse. Şi scoate cât poţi de mult din asta, pentru că o să suferi, Kovacs. Crezi că amărâţii ăia de revoluţionari din New Beijing au suferit când au murit? O să inventez noi limite pentru tine şi pentru târfa ta puţind a peşte.

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred, Reileen. Vezi tu, updatarea ta needlecast a avut loc cam acum zece minute. Iar pe drum un Scufundător a aranjat-o. Nu am înlăturat nimic, doar am altoit virusul Rawling pe transmisie. E deja în miez, Reileen. Stocarea ta telecomandată a fost alterată.

Ochii i se îngustară.

— Minţi.

— Azi nu. Ţi-a plăcut treaba făcută de Irene Elliott la Jack It Up? Ar trebui s-o vezi într-un forum virtual. Pariez că a avut timp să adune vreo jumătate de duzină de biţi ai minţii cât timp s-a aflat în interiorul transmisiei. Suvenir. De fapt bijuterii de colecţionar, pentru că dacă ştiu ceva despre inginerii de cipuri corticale, e că o să sudeze capacul peste cipul tău mai repede decât un politician care părăseşte o

zonă de război. Am făcut semn cu capul spre displayul unduind: Presupun că o să primeşti alarma peste vreo două ore. La Innenin a durat mai mult dar asta a fost cu mult timp în urmă. Tehnologia a evoluat de atunci.

Atunci mă crezu, iar furia pe care o văzusem în ochii ei se concentra la un alb încins.

— Irene Elliott, zise ea încordată. Când o s-o găsesc…

— Cred că am avut parte de suficiente ameninţări inutile pe ziua de azi, am întrerupt-o apatic. Ascultă-mă. Momentan cipul cortical pe care îl porţi e singura viaţă pe care o ai, iar la dispoziţia în care sunt acum nu-mi trebuie mult să şi-l scot din şira spinării şi să calc pe el. Înainte sau după ce te împuşc, aşa că ţine-ţi gura.

Kawahara rămase nemişcată, uitându-se la mine cu ochii îngustaţi. Buza de sus îi dezgoli dinţii pentru o clipă, înainte să fie readusă sub control.

— Ce vrei?

— Aşa e mai bine. Ceea ce vreau, în momentul ăsta, este o mărturisire completă despre cum l-ai aranjat pe Bancroft. Rezoluţia 653, Mary Lou Hinchley, toată povestea. Poţi să adaugi şi ce i-ai înscenat lui Ryker.

— Eşti echipat pentru asta?

Mi-am mângâiat pleoapa stângă unde îmi fusese introdus sistemul de înregistrare şi am zâmbit.

— Chiar crezi că o să fac asta?

Mânia lui Kawahara mă fulgera din spatele ochilor. Aştepta, încolăcită, o deschizătură. O mai văzusem şi înainte astfel, dar atunci nu fusesem receptorul acestei priviri. Eram în tot atâta pericol sub aceşti ochi cum fusesem sub focul de pe străzile Sharyei.

— Chiar crezi că o să obţii asta de la mine?

— Vezi partea bună a lucrurilor, Reileen. Probabil că prin mită şi influenţă o să scapi de pedeapsa cu ştergerea, şi în rest o să primeşti poate câteva sute de ani la depozitare. Glasul mi se înăspri: Pe de altă parte, dacă nu vorbeşti, o să mori aici şi acum.

— Mărturisirile sub constrângere nu sunt admise de lege.

— Nu mă fă să rid. N-o să fie vorba de ONU. Crezi că n-am mai fost niciodată într-un tribunal? Crezi că aş avea încredere în avocaţi în problema asta? Toţi ce spui aici în seara asta merge pe needlecast expres direct la WorldWeb One imediat ce ajung pe Pământ. Asta, şi înregistrările cu cine-o fi ăla pe care l-am terminat în camera căţelului de sus.

Ochii lui Kawahara se lărgiră, şi eu am aprobat din cap.

— Da, ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme. Ai un client mai puţin. Nu e mort Real, dar va trebui reîntrupat. Cu toate astea, estimez cam trei minute până ce Sandy Kim va intra în direct, iar armata ONU îţi va arunca uşa în aer cu un sac de mandate. Nu vor avea de ales. Numai Bancroft şi tot le va forţa mâna. Crezi că oamenii care au autorizat acţiunile de pe Sharya şi Innenin o să fie împiedicaţi de o mică regulă constituţională când e vorba să-şi protejeze baza? Acum începe să vorbeşti.

Kawahara înălţă sprâncenele, ca şi cum tot ceea ce spusesem ar fi fost doar o glumă puţin dezgustătoare.

— De unde vrei să încep, Takeshi-san?

— Mary Lou Hinchley. De aici a căzut, nu-i aşa?

— Desigur.

— Ai pus să fie omorâtă pe scena sadicilor? Vreun futăcios bolnav a vrut să-şi pună trup de tigru şi să se joace cu pisicuţa?

— Ei, ei. Kawahara îşi plecă capul pe o parte pe măsură ce făcea legătura: Cu cine ai vorbit? Cu cineva de la Wei Clinic, nu? Să mă gândesc. Miller a fost aici pentru acea mică lecţie, dar l-ai prăjit, aşa că… Oh. Doar n-ar plecat iarăşi la vânătoare de capete, Takeshi? Nu l-ai luat acasă pe Felipe Miller într-o cutie, nu-i aşa?

N-am zis nimic, doar am privit-o peste ţeava pistolului, auzind din nou ţipetele slăbite prin uşa la care ascultasem. Kawahara ridică din umeri.

— De fapt, n-a fost tigru. Dar ceva de genul ăsta, da.

— Şi ea a aflat?
— Cumva da.
Kawahara păru să se relaxeze, ceea ce în circumstanţe normale m-ar fi făcut nervos. Sub efectul betatanatinei, mă făcu doar mai atent.
— Un cuvânt nelalocul lui, poate o vorbă scăpată de un tehnician. Ştii, de obicei ne trecem clienţii sadici printr-o versiune virtuală înainte de a le da drumul în realitate. E de folos să ştii cum vor reacţiona, şi în unele cazuri chiar îi sfătuim să nu continue.
— Foarte prudent din partea voastră.
Kawahara oftă.
— Cum să te faci să înţelegi, Takeshi? Noi oferim servicii aici. Dacă asta se poate face legal, cu atât mai bine.
— Prostii, Reileen. Le vinzi virtualul, şi după câteva săptămâni se întorc adulmecând după varianta reală. E o relaţie cauzală, şi tu o ştii. Faptul că le vinzi ceva ilegal îţi dă un avantaj, probabil asupra unor oameni influenţi. Aduci mulţi guvernatori ONU aici sus, nu-i aşa? Generali ai Protectoratului, genul ăsta de ticăloşi?
— Cu Capul În Nori are grijă de elită.
— Ca futăciosul ăla cu părul alb pe care l-am aranjat sus? Era cineva important, nu?
— Carlton McCabe? De undeva Kawahara făcu rost de un surâs alarmant: Se poate spune asta, presupun, da. O persoană cu influenţă.
— Vrei să-mi spui cărei anumite persoane cu influenţă i-ai promis că îi poate smulge măruntaiele lui Mary Lou Hinchley?
Kawahara se încorda uşor.
— Nu, nu vreau.
— Presupun că nu. O să ai nevoie de asta pentru o târguială mai târziu, nu-i aşa? OK, treci peste. Aşadar ce s-a întâmplat? Hinchley a fost adusă aici, a aflat accidental ce i se pregătea şi a încercat să evadeze? A furat un harnaşament gravitaţional, poate?

— Mă îndoiesc. Echipamentul e păstrat sub pază strictă. Poate a crezut că se poate agăţa de exteriorul uneia dintre navete. Se pare că nu era o fată prea inteligentă. Detaliile sunt încă neclare, dar trebuie să fi căzut cumva.

— Sau a sărit.

Kawahara scutură din cap.

— Nu cred că avea curaj pentru asta. Mary Lou Hinchley nu era un spirit de samurai. Ca majoritatea oamenilor, s-ar fi agăţat de viaţă până în ultimul moment. Sperând într-un miracol. Implorând milă.

— Cât de neelegant. I s-a simţit lipsa imediat?

— Sigur că i s-a simţit lipsa. O aştepta un client. Am căutat prin toată nava.

— Jenant.

— Da.

— Dar nu la fel de jenant cum a fost când a fost găsită aruncată pe ţărm câteva zile mai târziu, nu? Zânele norocului plecaseră din oraş în săptămâna aia.

— A fost un ghinion, admise Kawahara de parcă ar fi discutat despre o partidă proastă de poker. Dar nu întru totul neaşteptat. Nu anticipasem o problemă reală.

— Ştiaţi că e catolică?

— Bineînţeles. Făcea parte dintre cerinţele noastre.

— Deci când Ryker a răscolit convertirea suspectă, trebuie să te fi căcat pe tine. Mărturia lui Hinchley te-ar fi expus, împreună cu dracu' ştie câţi dintre prietenii tăi influenţi. Cu Capul În Nori, una dintre Case, acuzată de omucidere, şi tu o dată cu ea. Ce cuvânt ai folosit atunci pe New Beijing? Risc intolerabil. Trebuia făcut ceva, Ryker trebuia redus la tăcere. Opreşte-mă dacă pierd şirul.

— Nu, ceea ce spui e perfect corect.

— Deci i-ai înscenat ceva?

Kawahara ridică iar din umeri.

— S-a făcut o tentativă de a-l cumpăra. S-a dovedit… nereceptiv.

— Ghinion. Şi ce ai făcut atunci?

— Nu ştii?

— Vreau să te aud pe tine spunând-o. Vreau detalii. Vorbesc prea mult eu. Încearcă să-ţi susţii partea ta de conversaţie, altfel s-ar putea să te consider necooperantă.

Kawahara ridică teatral ochii în tavan.

— I-am înscenat ceva lui Elias Ryker. I-am oferit un indiciu fals despre o clinică din Seattle. Am construit o proiecţie telefonică a lui Ryker şi am folosit-o ca să-l plătim pe Ignacio Garcia să falsifice Motivele de Conştiinţă la două dintre victimele lui Ryker. Ştiam că poliţia din Seattle n-o să creadă asta şi că falsul lui Garcia nu va rezista la o analiză mai atentă. Uite, aşa e mai bine?

— Cum l-aţi găsit pe Garcia?

— Cercetări asupra lui Ryker, pe vremea când încercam să-l cumpărăm. Kawahara se foi nerăbdătoare în fotoliu: A apărut relaţia asta.

— Mda, asta mi-am închipuit şi eu.

— Cât de perspicace.

— Deci totul era frumos aranjat. Până a apărut Rezoluţia 653, şi a agitat din nou lucrurile. Iar cazul Hinchley era încă deschis.

Kawahara înclină capul.

— Exact aşa.

— De ce n-ai folosit pur şi simplu aceeaşi tactică? Să mituieşti pe câţiva dintre cei care iau deciziile în Consiliul ONU?

— Pe cine? Aici nu e New Beijing. I-ai cunoscut pe Phiri şi Ertekin. Ţi se pare că sunt de vânzare?

Am clătinat din cap.

— Deci tu erai în trupul lui Marco. Miriam Bancroft ştia?

— Miriam? Kawahara păru perplexă: Bineînţeles că nu. Nimeni nu ştia, asta era ideea. Marco joacă cu Miriam în mod regulat. Era o acoperire perfectă.

— Nu chiar perfectă. Se pare că joci foarte prost tenis.

— N-am avut timp pentru un disc de competenţă.

— De ce Marco? De ce nu te-ai dus tu însăţi?

Kawahara flutură din mână.

— L-am presat pe Bancroft încă de când rezoluţia a fost pusă în discuţie. Şi pe Ertekin, ori de câte ori m-a lăsat să mă apropii de ea. Începeam să bat la ochi. Marco punând o vorbă din partea mea mă făcea să mă simt mai detaşată.

— Tu ai primit apelul acela de la Rutherford, am spus mai mult pentru mine. Cel către Sintouch House după ce am trecut noi pe la el. Mi-am închipuit că a fost Miriam, dar tu te aflai acolo ca musafir, jucând rolul lui Marco pe marginile marii dezbateri catolice.

— Da. Un zâmbet uşor: Se pare că ai supraestimat foarte mult rolul lui Miriam Bancroft în toată povestea asta. O, apropo, cine foloseşte trupul lui Ryker în acest moment? Doar ca să-mi satisfac curiozitatea. Sunt foarte convingători, indiferent cine ar fi.

N-am spus nimic, dar un zâmbet mi se scurse pe la colţul gurii. Kawahara îl observă.

— Zău? Reîntrupare dublă. Chiar că o ai pe locotenent Ortega la degetul mic. Sau altundeva, mă rog. Felicitări. O manipulare demnă de un Mat. Lătră un hohot scurt de râs: Intenţionam să fie un compliment, Takeshi-san.

I-am ignorat vorbele.

— Ai vorbit cu Bancroft la Osaka? Joi 16 august. Ştiai că se duce acolo?

— Da. Avea afaceri regulate acolo. Trebuia să fac să pară o întâlnire întâmplătoare. L-am invitat la Cu Capul În Nori la întoarcere. Pentru el e ceva firesc. Să cumpere sex după afaceri. Probabil că ai aflat asta.

— Da. Aşadar când l-ai adus aici, ce i-ai spus?

— I-am spus adevărul.

— Adevărul. M-am holbat la ea: I-ai spus despre Hinchley, şi te-ai aşteptat să te susţină?

— De ce nu?

În privirea pe care mi-o aruncă drept răspuns era o simplitate înfiorătoare.

— Prietenia noastră durează de secole. Strategii comune în afaceri care uneori se întind pe mai mult decât o viaţă umană normală ca să dea roade. Nu prea mă aşteptam ca el să ia partea celor mici.

— Deci te-a dezamăgit. Nu păstra credinţa de Mat.

Kawahara oftă iarăşi, şi de data asta în oftatul ei se simţea o oboseală autentică, izbucnind de sub praful câtorva secole.

— Laurens îşi menţine o doză de romantism ieftin pe care eu continuu s-o subestimez. Nu e prea diferit de tine în unele privinţe. Dar, spre deosebire de tine, el nu are scuze pentru asta. Omul are peste trei sute de ani. Am presupus – am vrut să presupun, poate – că sistemul lui de valori reflectă asta. Că restul e numai teatru, discursuri pentru turmă. Kawahara făcu un gest neglijent de ce-poţi-să-i-faci cu unul dintre braţele subţiri: Dorinţe deşarte, mă tem.

— El ce a făcut? A luat vreo atitudine morală?

Gura lui Kawahara se strâmbă amuzată.

— Îţi baţi joc de mine? Tu, care ai mâinile proaspăt mânjite cu sângele a câtorva zeci de oameni de la Wei Clinic. Un măcelar al Protectoratului, un stingător de vieţi umane pe toate lumile pe care a ajuns să pună piciorul. Eşti, dacă pot să spun aşa, Takeshi, puţin cam inconsecvent.

Asigurat de înfăşurarea rece a betatanatinei, nu am simţit decât o uşoare iritare faţă de obtuzitatea lui Kawahara. O nevoie de a lămuri lucrurile.

— La Wei Clinic a fost vorba de ceva personal.

— La Wei Clinic a fost vorba de afaceri, Takeshi. Nu au avut niciun fel de interes personal pentru tine. Majoritatea oamenilor pe care i-ai şters îşi făceau pur şi simplu meseria.

— Atunci ar fi trebuit să-şi fi ales o altă meserie.

— Şi oamenii de pe Sharya. Ce alegere ar fi trebuit să facă? Să nu se nască pe acea lume, în acel moment? Poate să nu permită să fie chemaţi sub arme?

— Eram tânăr şi prost, am spus simplu. Am fost folosit. Am ucis pentru oameni ca tine pentru că nu ştiam altceva. Apoi

am învăţat lucruri mai bune. Ceea ce s-a petrecut la Innenin m-a învăţat şi mai multe. Acum nu mai ucid decât pentru mine, şi de fiecare dată când iau o viaţă, îi cunosc valoarea.

— Valoarea. Valoarea unei vieţi umane. Kawahara scutură din cap ca un profesor în faţa unui elev exasperant: Eşti încă tânăr şi prost. Viaţa umană nu are valoare. N-ai învăţat încă asta, Takeshi, după tot ce ai văzut? Nu are nicio valoare intrinsecă. Ca să construieşti o maşină trebuiesc bani. Costă bani ca să extragi materiile prime. Dar oamenii? Scoase un sunet ca un scuipat: întotdeauna poţi face rost de oameni. Se reproduc ca celulele canceroase, indiferent dacă ai nevoie de ei sau nu. Se găsesc din abundenţă, Takeshi. De ce ar fi valoroşi? Ştii că ne costă mai puţin să recrutăm şi să folosim o târfă adevărată pentru sadici decât să instalăm şi să rulăm formatul virtual echivalent. Carnea umană reală e mai ieftină decât o maşină. E un adevăr axiomatic al timpurilor noastre.

— Bancroft nu credea asta.

— Bancroft? Kawahara mârâi dezgustată din adâncul pieptului. Bancroft e un handicapat, care şchioapătă printre noţiunile lui arhaice. Pentru mine e un mister cum de a supravieţuit atât de mult.

— Aşa că l-ai programat pentru sinucidere? I-ai dat un mic impuls chimic?

— L-am programat… Ochii lui Kawahara se lărgiră şi un râs încântat care avea compoziţia potrivită de pleavă şi muzică îi ieşi de pe buzele sculptate. Kovacs, nu poţi să fii atât de prost. Ţi-am spus că s-a sinucis. A fost ideea lui, nu a mea. Au fost vremuri când aveai încredere în cuvântul meu, chiar dacă nu suportai compania mea. Gândeşte-te. De ce să-l fi vrut mort?

— Ca să ştergi ceea ce îi spusesei despre Hinchley. Când s-ar fi reîntrupat, ultima sa updatare ar fi avut în minus acea mică indiscreţie.

Kawahara aprobă din cap cu înţelepciune.

— Da, îmi dau seama cum se potriveşte pentru tine. O mişcare defensivă. La urma urmelor, tu ai trăit în defensivă încă de când ai plecat de la Mesageri. Iar o fiinţă care trăieşte în defensivă mai devreme sau mai târziu ajunge să gândească în defensivă. Uiţi un lucru, Takeshi.

Făcu o pauză dramatică, şi chiar prin vălul betatanatinei o vagă undă de neîncredere mă străbătu. Kawahara supralicita.

— Ce anume?

— Că eu, Takeshi Kovacs, nu sunt ca tine. Nu joc în defensivă.

— Nici măcar la tenis?

Îmi oferi un mic surâs calibrat.

— Foarte spiritual. Nu aveam nevoie să şterg amintirea lui Laurens Bancroft despre conversaţia noastră, pentru că el deja îşi măcelărise propria lui târfă catolică, şi avea de pierdut la fel de multe ca şi mine în urma Rezoluţiei 653.

Am clipit. Formulasem diferite teorii învârtindu-se în jurul convingerii centrale că de moartea lui Bancroft era responsabilă Kawahara, dar niciuna de un asemenea prost gust. Dar pe măsură ce aprofundam cuvintele lui Kawahara, acelaşi lucru se întâmplă şi cu unele bucăţi din oglinda cu multe muchii despre care crezusem că deja era completă şi puteam vedea adevărul în ea. M-am uitat în colţul nou descoperit şi mi-am dorit să nu fi văzut lucrurile care se mişcau acolo.

În faţa mea, Kawahara rânjea tăcerii mele. Ştia că mă surclasase, şi asta îi făcea plăcere. Vanitate, vanitate. Singurul dar rezistentul defect al lui Kawahara. Ca toţi Mat-ii, devenise foarte impresionată de ea însăşi. Recunoaşterea, ultima piesă din mozaicul meu, îi scăpase uşor. Voia ca eu să o aflu, voia ca eu să văd cât de mult înaintea mea se afla ea, cât de departe în urma ei şchiopătam eu.

Aluzia aceea la tenis probabil atinsese un nerv.

— Un alt ecou subtil al chipului soţiei lui, zise ea, atent selectată şi apoi amplificată prin puţină chirurgie estetică. I-a smuls viaţa din ea. Ca un fel de al doilea orgasm, cred. Viaţă de cuplu, nu-i aşa, Kovacs? Ce face din voi bărbaţii.

— Ai înregistrat asta?

Vocea îmi suna stupid chiar şi în propriile mele urechi.

Zâmbetul lui Kawahara reveni.

— Haide, Kovacs. Întreabă-mă ceva la care e nevoie de un răspuns.

— Bancroft a fost ajutat chimic?

— O, desigur. Ai avut dreptate în privinţa asta. Un drog destul de urât, dar mă aştept ca tu să ştii…

Betatanatina a fost de vină. Răceala încetinitoare de inimă a drogului, pentru că fără ea m-aş fi mişcat o dată cu curentul de aer atunci când uşa se deschise alături de mine. Gândul îmi traversă mintea cât putu de repede, şi chiar în aceeaşi clipă în care am fost conştient de prezenţa sa am ştiut că voi fi prea lent. Nu aveam timp să gândesc. Gândul în timpul luptei era un lux aproape la fel de adecvat ca o baie caldă şi un masaj. Începţoşa claritatea loviturii de bici a reacţiei sistemului neurachem Khumalo, şi m-am răsucit, cu câteva secole prea târziu, ridicând pistolul cu alice.

Splat!

Descărcarea paralizantă trecu prin mine ca un tren, şi mi s-a părut că văd ferestrele puternic luminate ale vagoanelor alergând prin spatele ochilor mei. Viziunea mea era un cadru fix cu Trepp, ghemuită în uşă, cu pistolul paralizant întins, cu o expresie atentă în caz că nu mă nimerise sau dacă purtam armură neurală pe sub costumul de camuflaj. Slabă speranţă. Propria mea armă îmi căzu din degetele amorţite în timp ce mâna mi se desfăcea în spasme, şi eu m-am prăbuşit în faţă alături de ea. Podeaua de lemn mă lovi într-o tâmplă ca una dintre palmele tatii.

— Ce te-a reţinut? întrebă vocea lui Kawahara de la mare înălţime, distorsionată până la un mormăit de bas de către conştiinţa mea pierzându-se.

O mână subţire intră în câmpul meu vizual şi recupera pistolul cu alice. Amorţit, am simţit cealaltă mână eliberând pistolul paralizant din cel de-al doilea toc.

— Alarma s-a declanşat abia acum câteva minute.

Trepp apăru, punându-şi la loc pistolul, şi se lăsă pe vine să se uite la mine curioasă.

— Lui McCabe i-a luat ceva timp până să se răcească suficient ca să declanşeze sistemul. Cea mai mare parte a securităţii tale fără coaie e încă sus pe puntea principală, holbându-se la cadavru. Ăsta cine-i?

— E Kovacs, zise Kawahara ca şi cum ar fi respins ideea, punându-şi pistolul şi paralizatorul meu la centură în drum spre birou. Pentru privirea mea paralizată părea că se retrage peste o câmpie vastă, sute de metri cu fiecare pas până deveni mică şi îndepărtată. Ca o păpuşă, se aplecă asupra biroului şi atinse nişte comenzi pe care nu le puteam vedea.

Nu-mi pierdeam cunoştinţa.

— Kovacs? Faţa lui Trepp deveni brusc impasibilă: Credeam…

— Da, şi eu la fel.

Datele holografice fluturau deasupra biroului netulburate. Kawahara îşi apropie mai mult capul, culorile rotindu-i-se pe chip.

— S-a întrupat dublu. Probabil cu ajutorul lui Ortega. Ar fi trebuit să rămâi ceva mai mult în jurul lui Panama Rose.

Auzul continua să-mi fie confuz, vederea înţepenită, dar nu-mi pierdeam conştiinţa. Nu eram sigur dacă era vreun efect secundar al betatanatinei, un bonus al sistemului Khumalo, sau poate amândouă într-o conjugare neintenţionată, dar ceva mă ţinea conştient.

— Să stau prin jurul locului crimei împreună cu atât de mulţi poliţişti mă face nervoasă, zise Trepp şi întinse o mână să-mi atingă faţa.

— Zău? Kawahara era încă absorbită de fluxul de date. Ei bine, să-i distrag atenţia psihopatului ăstuia cu dezbateri

morale şi confesiuni adevărate nu mi-a făcut nici mie bine la digestie. Credeam că nu mai… Futu-i!

Îşi smuci capul cu sălbăticie într-o parte, apoi îl coborî şi fixă suprafaţa biroului.

— Spunea adevărul.

— În legătură cu ce?

Kawahara ridică ochii spre Trepp, dintr-odată atentă.

— Nu contează. Ce-i faci la faţă?

— E rece.

— Bineînţeles că e rece dracului.

Limbajul deteriorat era un semn sigur că Reileen Kawahara era iritată, am gândit ca prin vis.

— Cum crezi că a trecut de infraroşii? E îndopat cu stiff până-n albul ochilor.

Trepp se ridică, cu chipul golit atent de expresie.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Merge în virtual, zise Kawahara acru. Împreună cu prietena lui pescărească harlanită. Dar înainte de asta, trebuie să-i facem o mică operaţie. Are microfon.

Am încercat să-mi mişc mâna dreaptă. Abia mi se clinti ultima încheietură a degetului mijlociu.

— Eşti sigură că nu transmite?

— Da, mi-a spus el. Oricum, am fi reperat transmisia, imediat ce începea. Ai un cuţit?

Un fior în măduva oaselor care aducea suspect de mult a panică mă străbătu. Disperat, am căutat prin paralizie vreun semn al iminentei reveniri. Sistemul nervos Khumalo încă oscila. Îmi simţeam ochii uscaţi din cauza lipsei reflexului de a clipi. Cu vederea înceţoşată, am urmărit-o pe Kawahara întorcându-se de la birou, cu mâna întinsă în aşteptare către Trepp.

— N-am cuţit.

Nu puteam fi sigur cu vibraţiile şi şuierăturile din urechile mele, dar glasul lui Trepp suna ca răzvrătit.

— Nicio problemă. Kawahara mai făcu nişte paşi lungi şi dispăru din câmpul vizual, vocea stingându-i-se. Am ceva

aici care e la fel de bun. Mai bine ai fluiera după nişte gorile să care rahatul ăsta într-unul dintre saloanele de descărcare. Cred că şapte şi nouă sunt pregătite. Foloseşte mufa de pe birou.

Trepp ezită. Am simţit ceva căzând, ca o bucăţică de gheaţă dezgheţată din banchiza sistemului meu nervos central. Pleoapele îmi alunecară încet peste ochi, o dată, apoi se ridicară iar. Contactul curăţitor provocă lacrimi. Trepp văzu şi înlemni. Nu făcu nicio mişcare în direcţia biroului.

Degetele mâinii mele drepte se zvârcoliră şi se strânseră. Am simţit începuturile tensiunii în muşchii stomacului. Ochii mi se mişcară.

Vocea lui Kawahara ajungea slab până la mine. Probabil se afla în cealaltă încăpere, dincolo de arcadă.

— Vin?

Faţa lui Trepp rămase impasibilă. Îşi ridică ochii de pe mine.

— Da, zise cu voce tare. Sunt aici în câteva minute.

Îmi reveneam. Ceva îmi forţa nervii să revină la o viaţă activă, zbârnâitoare. Puteam să simt tremurăturile instalându-se, şi odată cu ele senzaţia sufocantă, umedă a aerului din plămânii mei care îmi spunea că şocul betatanatinei venea înainte de program. Aveam membrele de plumb topit şi-mi simţeam mâinile de parcă aş fi purtat mănuşi groase de bumbac străbătute de un curent electric de slabă intensitate. Nu eram în stare de o luptă.

Mâna mea stângă era adusă sub mine, strivită de podea de greutatea corpului. Cea dreaptă atârna pe lateral într-un unghi nesigur. Nu mi se părea că picioarele ar putea face mai mult decât să mă ţină în poziţie verticală. Opţiunile mele erau limitate.

— Bine atunci.

Am simţit mâna lui Kawahara pe umărul meu, răsturnându-mă pe spate ca pe un peşte urmând a fi eviscerat. Chipul îi era o mască de-concentrare şi în cealaltă

mână ţinea un cleşte cu vârf ascuţit. Îngenunche călare pe pieptul meu şi îmi despărţi pleoapele ochiului stâng cu degetele. M-am forţat să nu clipesc, să rămân imobil. Cleştele coborî, cu fălcile depărtate o jumătate de centimetru.

Mi-am încordat muşchii antebraţului, şi teaca cuţitului Tebbit îmi aduse cuţitul în mână.

Am lovit în lateral.

Ţintisem sub coastele lui Kawahara, dar combinaţia de tremurături datorate paralizatorului şi betatanatină mă dezechilibră şi lama cuţitului tăie braţul ei stâng sub cot, se izbi de os şi ricoşă. Kawahara ţipă şi dădu drumul ochiului. Cleştele căzu, deviat, se lovi de pomet şi-mi făcu o gaură în obraz. Am simţit durerea distant, metalul sâcâind ţesutul. Sângele se revărsă în ochi. Am împuns din nou, slab, dar de data asta Kawahara se răsuci peste mine şi blocă lovitura cu braţul rănit. Ţipă iarăşi şi mănuşa mea cu furnicături scăpă cuţitul. Mânerul alunecă din palmă şi arma dispăru. Adunându-mi toată energia în braţul stâng, am ridicat cu sălbăticie pumnul de pe podea şi am izbit-o pe Kawahara în tâmplă. Se rostogoli de pe mine, strângându-şi rana de la braţ, şi pentru o clipă am crezut că lama intrase suficient de adânc ca s-o otrăvească cu C-381. Dar Sheila Sorensen îmi spusese că otrăvirea cu cianide îşi face efectul peste atâta timp cât îţi ia să respiri de câteva ori.

Kawahara se ridica.

— Tu ce dracu' aştepţi? o întrebă acru pe Trepp. Fii amabilă şi împuşcă-l pe rahatul ăsta.

Glasul i se stinse la ultimul cuvânt când văzu adevărul pe faţa lui Trepp, cu o secundă înainte ca femeia palidă să apuce pistolul paralizant. Probabil era un adevăr pe care însăşi Trepp îl descoperea în acel moment, pentru că fu prea lentă. Kawahara dădu drumul cleştelui, eliberă atât pistolul cu alice cât şi paralizatorul de la centură dintr-o mişcare şi ţinti înainte ca arma lui Trepp să fi ieşit pe jumătate din teacă.

— Pizdă trădătoare! scuipă Kawahara mirată, vocea fiindu-i brusc marcată de un accent răguşit pe care nu-l mai auzisem până acum. Ştiai ce-o să se întâmple, aşa-i? Eşti ca şi moartă, târfă!

M-am ridicat ezitant în picioare şi m-am împiedicat de Kawahara exact când apăsa pe trăgaci. Am auzit ambele arme descărcându-se, ţiuitul pistolului cu alice aproape de limita auzului şi trosnetul electric al paralizatorului. Prin ceaţa din colţul ochiului am văzut-o pe Trepp încercând cu disperare să-şi încheie mişcarea fără să reuşească. Se prăbuşi, cu faţa aproape ilar de surprinsă. În acelaşi timp umărul meu se izbi de Kawahara şi ne-am răsturnat spre panta ferestrelor. Ea încercă să mă împuşte dar i-am împins armele în lateral cu mâinile surprinzând-o. Se agăţă de mine cu braţul rănit şi ne prăbuşirăm amândoi peste sticla înclinată.

Paralizatorul îi scăpase, alunecând peste podea, dar reuşi să se ţină de pistolul cu alice. Îl roti înspre mine şi îl coborî greoi. Cealaltă mână a mea lovi capul lui Kawahara, rată şi ricoşă în umărul ei. Ea rânji feroce şi mă izbi cu capul în faţă. Am simţit fracturarea nasului ca şi cum aş fi muşcat dintr-o ţelină şi sângele îmi năpădi gura. Sufeream cumva de dorinţa stupidă de a-l gusta. Apoi Kawahara se repezi peste mine, îndoindu-mă pe spate pe sticlă şi lovind cu sete în corpul meu. Am parat unul sau doi dintre pumnii ei, dar puterea se scurgea din mine şi muşchii braţelor îşi pierdeau interesul. Am început să amorţesc pe dinăuntru. Deasupra mea faţa lui Kawahara înregistra un triumf sălbatic văzând că lupta s-a terminat. Mă mai lovi o dată, cu multă atenţie, în testicule. M-am zbătut şi am alunecat în jos pe fereastră într-o movilă pe podea.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă, campionule, scrâşni ea, şi se ridică în picioare, respirând greu.

Sub eleganţa abia deranjată a părului ei am văzut deodată chipul căruia îi aparţinea noul accent. Satisfacţia brutală de pe acel chip era ceea ce victimele ei din Fission City trebuie

să fi văzut atunci când îi silea să bea din flaconul mat al cărătorului de apă.

— Stai o secundă acolo.

Trupul îmi spunea că nu am de ales. Mă simţeam plin de stricăciuni, scufundându-mă rapid sub greutatea chimicalelor care îmi înnămoleau sistemul nervos şi al invaziei tremurătoare a descărcării paralizante. Am încercat să ridic un braţ dar căzu la loc ca un peşte cu un chil de plumb în măruntaie. Kawahara văzu şi rânji.

— Mda, frumos, zise şi privi absent la propriul ei braţ stâng, care picura sânge prin ruptura bluzei. O să plăteşti pentru asta, Kovacs.

Păşi spre silueta nemişcată a lui Trepp.

— Şi tu, nenorocito, spuse lovind-o puternic pe femeia palidă în coaste. Corpul nu se mişcă. Oricum, ce-a făcut pentru tine ticălosul ăsta? Ţi-a promis c-o să ţi-o lingă zece ani de-acum încolo?

Trepp nu avu nicio reacţie. Mi-am încordat degetele de la mâna stângă şi am reuşit să o mişc câţiva centimetri pe podea spre picior. Kawahara se duse la birou cu o ultimă privire aruncată spre corpul lui Trepp şi atinse o tastă.

— Paza?

— Miss Kawahara – era aceeaşi voce masculină care o interogase pe Ortega la apropierea de navă. A avut loc o pătrundere pe…

— Ştiu ce-a fost, zise Kawahara obosită. M-am luptat cu asta în ultimele cinci minute. De ce nu sunteţi aici?

— Miss Kawahara?

— Am întrebat cât durează să vă aduceţi curul sintetic aici când sunteţi chemaţi?

Urmă o tăcere scurtă. Kawahara aşteptă, cu capul plecat peste birou. M-am întins şi mâna mea stângă şi cea dreaptă se uniră într-o strângere slabă, apoi se închiseră peste ceea ce ţineau şi căzură la loc.

— Miss Kawahara, nu a venit nicio alarmă din cabina dumneavoastră.

— Oh. Kawahara se întoarse să se uite la Trepp: OK, aduceţi acum pe cineva aici. O echipă de patru. Am nişte gunoi de aruncat.

— Da, doamnă.

În ciuda situaţiei, am simţit un zâmbet făcându-şi loc pe buze. Doamnă!

Kawahara se întoarse, culegând din mers cleştele de pe jos.

— La ce rânjeşti, Kovacs?

Am încercat s-o scuip, dar saliva abia reuşi să-şi croiască drum afară din gura mea şi rămase atârnând într-o fâşie groasă pe falcă, amestecată cu sânge. Faţa lui Kawahara se contorsionă dintr-un acces de furie şi mă izbi în stomac. Suprapus peste toate celelalte, abia am simţit.

— Tu, începu ea feroce, apoi îşi stăpâni nivelul glasului până la un calm de gheaţă fără intonaţie, ai provocat necazuri suficiente pentru o viaţă întreagă.

Mă apucă de guler şi mă târî în sus pe fereastră aplecându-se peste mine. Tonul îi deveni lejer, aproape ca o conversaţie.

— Ca şi catolicii, ca şi prietenii tăi de la Innenin, ca şi inutilele firicele de viaţă sărăcăcioasă a căror copulaţie patetică te-a adus la viaţă, Takeshi. Materie primă umană – asta e tot ce aţi fost vreodată. Ai fi putut evolua dincolo de stadiul ăsta şi să mi te alături pe New Beijing, dar tu m-ai scuipat în faţă şi te-ai întors la existenţa ta măruntă. Ai fi putut iar să mi te alături aici, pe Pământ, de data asta la conducerea întregii omeniri. Ai fi putut fi un om puternic, Kovacs. Înţelegi asta? Ai fi putut fi important.

— Nu prea cred, am murmurat slab, începând să alunec în jos pe sticlă. Încă mai am o conştiinţă care se agită pe aici pe undeva. Uitasem doar unde-am pus-o.

Kawahara rânji şi mă reapucă de guler.

— Foarte spiritual. Vorbe de duh. O să ai nevoie de aşa ceva acolo unde te duci.

— Când vor întreba cum am murit, am spus, răspunde-le: tot furios.

— Quell. Kawahara se aplecă mai aproape; acum era aproape deasupra mea, ca o amantă satisfăcută. Dar Quell nu a fost niciodată la un interogatoriu virtual, nu-i aşa? Tu n-o să mori furios, Kovacs. O să mori implorând. Iar. Şi iar. Mereu.

Îşi mută strânsoarea pe pieptul meu şi mă apăsă cu putere. Apăru cleştele.

— Vrei un aperitiv?

Fălcile instrumentului se scufundară sub ochiul meu şi un şuvoi de sânge stropi faţa lui Kawahara. Durerea fulgeră ascuţit. Pentru o clipă am putut vedea cleştele prin ochiul în care săpa, înălţându-se ca un pilon masiv de oţel, apoi Kawahara îl răsuci şi ceva plesni. Vederea mi se împăienjeni cu roşu şi după aceea se stinse, un ecran murind ca cele de la Elliott Data Linkage. Cu celălalt ochi am văzut-o pe Kawahara retrăgând cleştele cu firele pentru înregistrat ale lui Reese prinse între fălci. Din capătul micului dispozitiv picura sânge pe obrazul meu.

Avea să se ducă după Elliott şi Reese. Ca să nu mai pomenim de Ortega, Bautista şi cine ştie câţi alţii.

— Destul dracului, am mârâit indistinct, şi în aceeaşi clipă, silindu-mi muşchii coapsei să lucreze, mi-am aruncat picioarele în jurul taliei lui Kawahara. Mâna stânga izbi cu putere geamul.

Zgomotul înăbuşit al unei explozii, şi un trosnet ascuţit.

Fixată la capătul scurt al scalei opţiunilor de aprindere, microgrenada termită era proiectată să detoneze aproape instantaneu şi să livreze nouăzeci la sută din încărcătură pe suprafaţa de contact. Cei zece la sută rămaşi încă mai zăceau în mâna mea, sfâşiind carnea de pe oasele Khumalo din aliaj şi de pe tendoanele armate cu carbon, smulgând poli-ligamentele şi căscând o gaură de mărimea unei monezi în palma mea.

Pe partea descendentă, fereastra se sparse ca un pod gros de gheaţă de pe un râu. Părea să se petreacă cu încetinitorul. Am simţit suprafaţa surpându-se lângă mine şi apoi am alunecat în lateral în deschizătură. Vag, am remarcat răbufnirea de aer rece în cabină. Deasupra mea, faţa lui Kawahara devenise prostită de şoc când îşi dăduse seama ce se întâmplase, dar era prea târziu. Veni după mine, fluturând din braţe şi lovindu-mă în cap şi piept, dar incapabilă să-mi desprindă strânsoarea din jurul taliei. Cleştele se ridică şi căzu, jupuind o fâşie lungă de piele de pe unul dintre pomeţi, plonja o dată în ochiul distrus, dar acum durerea era departe, aproape irelevantă, consumată în întregime de focul mâniei care în cele din urmă izbucnise prin ceea ce mai rămăsese din betatanatină.

Răspunde-le: tot furios.

Apoi porţiunea de fereastră pe care ne luptam cedă şi ne azvârli pe cer în vânt. Şi ne-am prăbuşit...

Braţul meu drept era paralizat de urmările exploziei, dar când am început să ne rostogolim în cădere prin întunericul rece mi-am adus braţul drept ca să cuprind cea de-a doua grenadă lipind-o de baza craniului lui Kawahara. Am întrezărit confuz sclipirea oceanului dedesubt, Cu Capul în Nori înălţându-se accelerat în sus departe de noi, şi o expresie pe chipul lui Kawahara care abandonase normalitatea undeva tot atât de departe ca şi nava. Ceva ţipa, dar eu nu mai ştiam dacă sunetul venea dinăuntru sau din afară. Percepţia se îndepărta în spirală de mine cu ţiuitul sfredelitor al aerului din jurul nostru, şi nu mi-am mai putut regăsi drumul spre mica fereastră a viziunii individuale. Căderea era la fel de seducătoare ca somnul.

Cu ceea ce-mi mai rămăsese din voinţă, am strivit grenada şi craniul de pieptul meu, suficient de apăsat ca să detoneze.

Ultimul meu gând a fost speranţa că Davidson îşi urmărea monitoarele.

Capitolul Patruzeci şi Doi.

Adresa era, oarecum ironic, în Licktown. Am părăsit autotaxiul două străzi mai la nord şi am mers pe jos restul drumului, incapabil să scap de senzaţia bizară de sinteză, de parcă mecanismul cosmosului se întrevedea dintr-odată prin materialul realităţii ca să-l observ eu.

Apartamentul pe care îl căutam forma o parte a unui bloc în formă de U cu o platformă de aterizare de beton crăpat şi năpădit de buruieni. Printre terenurile patetice şi vehiculele de zbor am reperat imediat microcopterul. Cineva îl vopsise recent în purpuriu şi roşu dichisit, şi deşi zăcea tot lăsat obosit pe-o parte pe trenul de aterizare, i se fixaseră seturi lucioase de senzori care păreau scumpe pe nas şi pe coadă. Am dat din cap şi am urcat pe nişte scări exterioare la etajul al doilea al blocului.

Uşa de la numărul 17 fu deschisă de un băiat de unsprezece ani care se holba la mine cu o ostilitate insipidă.

— Da?

— Aş vrea să vorbesc cu Sheryl Bostock.

— Ei bine, nu e aici.

Am oftat şi mi-am frecat cicatricea de sub ochi.

— Eu cred că probabil asta nu e adevărat. Copterul ei e în curte, tu eşti fiul ei, Daryl, iar ea a ieşit din schimbul de noapte acum vreo trei ore. Spune-i te rog că cineva vrea să vorbească cu ea în legătură cu trupul lui Bancroft.

— Eşti Sia?

— Nu, vreau doar să vorbim. Dacă mă poate ajuta, ar putea să câştige ceva bani.

Băiatul se mai holbă la mine încă vreo două secunde, apoi închise uşa fără un cuvânt. Dinăuntru l-au auzit strigându-şi mama. Am aşteptat luptându-mă cu dorinţa de a fuma.

Cinci minute mai târziu Sheryl Bostock apăru de după tocul uşii, îmbrăcată într-un caftan larg. Trupul ei sintetic era şi mai lipsit de expresie decât al fiului ei, dar era o inexpresivitate a muşchilor care nu avea nimic de-a face cu atitudinea. Grupurile mici de muşchi au nevoie de timp ca

să se încălzească după somn la modelele de sintetice mai ieftine, iar acesta era clar un model de pe piaţa reducerilor.

— Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă aspru vocea sintetică. De ce?

— Sunt un detectiv particular care lucrează pentru Laurens Bancroft, am răspuns cât am putut mai amabil. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre îndatoririle tale la PsychaSec. Pot să intru?

Scoase un sunet slab, care mă făcu să gândesc că probabil mai încercase şi înainte să închidă uşa bărbaţilor în nas, fără succes.

— Nu durează mult.

Ridică din umeri şi deschise larg uşa. Am trecut de ea şi am păşit într-o cameră păstrată în ordine dar jerpelită al cărei cel mai important obiect era categoric o consolă de divertisment de un negru lucios. Sistemul se înălţa dintre huse în colţul opus ca un idol mecanic obscur, iar restul mobilei fusese aranjat ascultător în jurul lui. Ca şi vopseaua microcopterului, părea nou.

Daryl dispăruse.

— Frumoasă consolă, am zis, apropiindu-mă să examinez panoul frontal al maşinăriei. De când îl aveţi?

— De ceva timp.

Sheryl Bostock închise uşa şi rămase ezitând în picioare în mijlocul încăperii. Faţa ei se trezea şi acum expresia ei se afla undeva între somnolenţă şi suspiciune.

— Ce vrei să mă întrebi?

— Pot să stau jos?

Îmi făcu semn în tăcere spre unul dintre fotoliile uzate rău şi ea se aşează în faţa mea pe o canapea. Prin crăpăturile caftanului pielea ei sintetică apărea rozalie şi nefirească. M-am uitat la ea un timp, întrebându-mă dacă la urma urmelor chiar voiam să continui.

— Aşadar? întinse ea mâna nervos spre mine. Ce vrei să mă întrebi? Mă trezeşti după schimbul de noapte, ar fi bine să ai naibii un motiv întemeiat pentru asta.

— Marţi 14 august ai intrat în camera de reîntrupare a familiei Bancroft şi i-ai injectat unei clone a lui Laurens Bancroft un hipospray întreg de ceva anume. Aş dori să ştiu ce era, Sheryl.

Rezultatul fu mai dramatic decât mi-aş fi putut imagina. Trăsăturile artificiale ale lui Sheryl Bostock tresăriră violent şi ea se retrase de parcă aş fi ameninţat-o cu un baston de cauciuc.

— Face parte din îndatoririle mele obişnuite, strigă ea ascuţit. Sunt autorizată să introduc substanţe chimice în clone.

Nu suna ca şi cum ar fi vorbit ea. Suna ca un lucru pe care cineva o pusese să-l memoreze.

— Era sinamorfesteron? am întrebat cu voce scăzută.

Corpurile sintetice ieftine nu roşesc nici nu pălesc, dar privirea ei transmise mesajul la fel de eficient. Părea un animal înspăimântat, trădat de stăpânul lui.

— De unde ştii asta? Cine ţi-a spus? Glasul îi urcă până la un suspin acut: N-ai cum să ştii asta. Ea a spus că n-o să afle nimeni.

Se prăbuşi pe sofa, plângând cu faţa acoperită de palme. Daryl apăru din cealaltă cameră la auzul plânsului mamei lui, ezită în dreptul uşii, şi evident hotărând că nu poate sau nu trebuie să facă nimic, rămase acolo, urmărindu-mă cu o expresie speriată pe chip. Mi-am reprimat un oftat şi i-am făcut semn cu capul, încercând să par cât mai inofensiv posibil. Se apropie prudent de sofa şi puse o mână pe umărul mamei lui, făcând-o să tresară ca de o explozie. Unde de amintiri se agitară în mine şi mi-am simţit chipul devenind rece şi ursuz. Am încercat să le zâmbesc, dar era absurd.

Mi-am dres glasul.

— N-am venit să-ţi fac nimic ţie, am zis. Vreau doar să ştiu.

Dură aproape un minut până ce cuvintele să străbată prin pânzele de păianjen ale terorii şi să ajungă la conştiinţa lui Sheryl Bostock. Dură chiar mai mult până să-şi controleze

lacrimile şi să ridice ochii spre mine. Alături, Daryl o mângâia gânditor pe cap. Mi-am arătat dinţii şi am încercat să-mi opresc amintirile de când aveam eu unsprezece ani să-mi năvălească în cap. Am aşteptat.

— Ea a făcut-o, zise în cele din urmă.

Curtis mă interceptă când am ajuns în dreptul aripii dinspre mare a Sintouch House. Avea faţa întunecată de furie şi mâinile strânse pumn pe laturile corpului.

— Ea nu vrea să vorbească cu tine, se răsti el.

— Dă-te la o parte, Curtis, am spus plat. Altfel o să ai necazuri.

Braţele i se ridicară într-o postură de karate.

— Am zis că nu vrea…

În acel moment l-am lovit în genunchi şi el se prăbuşi la picioarele mele. O a doua lovitură îl rostogoli câţiva metri pe panta din direcţia terenului de tenis. Până să-şi revină din rotaţie eram deasupra lui. I-am înfipt un genunchi în şale şi i-am tras capul în sus, de păr.

— N-am o zi prea grozavă, am zis cu răbdare. Iar tu o faci şi mai proastă. Acum o să mă duc acolo să vorbesc cu şeful tău. O să-mi ia cam zece minute, apoi o să plec. Dacă eşti deştept n-o să-mi stai în drum.

— Ticălosule…

Am tras şi mai tare de păr şi el scânci.

— Dacă intri după mine, Curtis, o să-ţi fac rău. Rău de tot. Înţelegi? Azi n-am chef de ţânţari de teapa ta.

— Lasă-l în pace, domnule Kovacs. Tu n-ai avut nouăsprezece ani?

Am privit peste umăr spre Miriam Bancroft care stătea cu mâinile în buzunarele unui costum larg de culoarea nisipului croit după modelul hainelor de harem de pe Sharya. Părul ei lung era prins sus sub o legătură de pânză ocru şi ochii îi luceau în soare. Mi-am amintit brusc ce spusese Ortega despre Nakamura. Îi folosesc faţa şi corpul ca să-şi vândă marfa. Acum puteam să văd cu ochii mei, poza lejeră a unui trup de manechin al unei case de modă.

Am dat drumul părului lui Curtis şi m-am retras în timp ce el se ridica în picioare.

— Nu eram aşa de prost la vârsta asta, am minţit eu. N-ai vrea să-i spui lui s-o lase mai moale? Poate pe tine o să te asculte.

— Curtis, du-te şi aşteaptă-mă în limuzină. Nu întârzii mult.

— O să-i permiţi să…

— Curtis!

În tonul ei era o mirare cordială, de parcă ar fi fost o greşeală, de parcă replica nu ar fi făcut parte din program. Faţa lui Curtis se roşi auzind-o, şi se îndepărtă de noi cu lacrimi de consternare aşteptând în ochi. L-am urmărit dispărând, încă nevenindu-i să creadă că l-am bătut iar. Miriam Bancroft probabil îmi citi gândul pe chip.

— Aş fi crezut că până şi apetitul tău pentru violenţă a fost satisfăcut deja, zise încet. Încă mai cauţi victime?

— Cine spune că eu caut victime?

— Tu.

I-am aruncat o privire rapidă.

— Nu-mi amintesc.

— Ce convenabil.

— Nu, nu înţelegi. Am ridicat palmele deschise spre ea: Nu îmi amintesc. Tot ceea ce am făcut împreună a dispărut. Nu am acele amintiri. Au fost şterse.

Tresări ca şi cum aş fi lovit-o.

— Dar… tu, zise ea cu întreruperi. Am crezut că… Arăţi…

— La fel – m-am uitat în jos la mine, în trupul lui Ryker. Mă rog, nu a rămas prea mult din celălalt trup când m-au pescuit din mare. Asta era singura opţiune. Iar anchetatorii ONU au refuzat categoric să permită o altă dublă întrupare. Nu prea reuşesc să fiu convingător. O să fie şi aşa destul de greu să o justific pe cea făcută deja.

— Dar cum ai…

— Hotărât? Am zâmbit fără prea mult entuziasm: Vrei să intrăm şi să discutăm despre asta?

Am lăsat-o să mă conducă iar în seră, unde cineva pusese o carafă şi pahare cu picior înalt pe o măsuţă ornamentală sub spalierii cu iarba martirului. Carafa era umplută cu un lichid de culoarea amurgului. Ne-am aşezat faţă în faţă fără să schimbăm vreun cuvânt sau vreo privire. Ea îşi turnă un pahar fără să-mi ofere şi mie, o mică neglijenţă care vorbea mult despre ceea ce se petrecuse între Miriam Bancroft şi celălalt sine al meu.

— Mă tem că nu am prea mult timp, zise absent. După cum ţi-am spus la telefon, Laurens mi-a cerut să vin imediat la New York. Eram pe drum când ai sunat tu.

Nu am spus nimic, aşteptând, şi când ea a terminat de turnat mi-am umplut şi eu paharul. Mişcarea mi se păru complet nepotrivită, iar stânjeneala mea trebuie să se fi văzut. Ea tresări când îşi dădu seama.

— Oh, eu…

— Nu contează.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am sorbit din băutură. Am simţit o uşoară aciditate sub dulceaţă.

— Vrei să ştii cum am hotărât? Am tras la sorţi. Zaruri. Desigur, mai întâi am discutat despre asta ore întregi. Ne-au adus într-un forum virtual în New York, foarte elitist, discret ecranat, ca să decidem. Tot ce e mai bun pentru eroii momentului.

Am descoperit o urmă de amărăciune făcându-şi loc în glasul meu, şi a trebui să mă opresc ca să scap de ea. Am mai luat o înghiţitură lungă din băutură.

— Cum spuneam, am stat de vorbă. Mult. Ne-am gândit la o grămadă de moduri de a hotărî, dintre care unele erau chiar viabile, dar în cele din urmă ne tot întorceam la asta. Zaruri. Cel mai bun din cinci. De ce nu?

Am ridicat din umeri, dar nu era gestul indiferent care speram. Încă mai încercam să scutur fiorul rece care mă străbătea ori de câte ori mă gândeam la acel joc, mai încercam, prea târziu, să-mi dau un sfat când miza era existenţa mea. Cel mai bun din cinci, şi totul se redusese la

doi. Inima îmi bătea la fel ca ritmul de la Jerry's Closed Quarters, iar eu eram ameţit de adrenalină. Nici chiar înfruntarea lui Kawahara nu fusese aşa de dificilă.

Când el pierduse ultima rundă, ne fixasem amândoi mâinile un timp aparent îndelungat. Apoi se ridicase cu un zâmbet pierit şi ridicase degetul mare şi arătătorul spre propriul cap, undeva între salut şi o sinucidere burlescă.

— Să-i spun ceva lui Jimmy când o să-l întâlnesc?

Am scuturat tăcut din cap.

— Atunci, să ai o viaţă frumoasă, zisese el, şi părăsise încăperea luminată de soare, închizând lin uşa în urma lui. O parte din mine încă mai striga înăuntrul meu că el cedase cumva acest ultim joc.

Fusesem reîntrupat a doua zi. Am ridicat din nou privirea.

— Acum te întrebi de ce m-am mai ostenit să vin până aici.

— Da, aşa e.

— În legătură cu Sheryl Bostock, am spus.

— Cine?

Am oftat.

— Miriam, te rog. Nu face lucrurile mai grele decât sunt deja. Sheryl Bostock e speriată de moarte că tu o să pui să fie omorâtă pentru ceea ce ştie. Am venit aici ca să mă convingi că nu are dreptate, pentru că i-am promis asta.

Miriam Bancroft mă privi o clipă, cu ochii măriţi, apoi, convulsiv, îmi azvârli băutura în faţă.

— Pitic arogant, şuieră ea. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti?

Mi-am şters băutura din ochi şi am fixat-o. Mă aşteptasem la o reacţie dar nu la asta. Am curăţat surplusul de cocktail din păr.

— Scuză-mă?

— Cum îndrăzneşti să vii aici, spunându-mi că e greu pentru tine? Ai măcar idee prin ce trece soţul meu în acest moment?

— Păi, să vedem. Mi-am şters mâinile pe cămaşă, încruntându-mă: În clipa asta este oaspete de cinci stele la

o anchetă specială ONU. Ce crezi, separarea maritală o să-l afecteze? Nu poate fi prea greu să găseşti un bordel în New York.

Fălcile lui Miriam Bancroft se încleştară.

— Eşti crud, şopti ea.

— Iar tu eşti periculoasă. Am simţit aburii spărgând suprafaţa autocontrolului meu: Nu eu am omorât în bătaie un copil nenăscut. Nu eu am drogat clona soţului meu cu sinamorfesteron când era plecat la Osaka, ştiind foarte bine ce o să-i facă primei femei pe care o s-o reguleze în starea asta. Ştiind că acea femeie nu vei fi tu, bineînţeles. Nu e de mirare că Sheryl Bostock e îngrozită. Numai uitându-mă la tine, mă întreb dacă voi mai trăi să trec de porţile principale.

— Opreşte-te. Inspiră adânc, tremurător: Opreşte-te. Te rog.

M-am oprit. Am rămas amândoi tăcuţi, ea cu capul plecat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis în cele din urmă. Majoritatea faptelor le-am aflat de la Kawahara. Ştiu de ce s-a sinucis Laurens…

— Ştii? Glasul ei era acum scăzut, dar în întrebare încă mai erau urme din fostul venin. Spune-mi, ce ştii tu? Că s-a sinucis ca să scape de şantaj. Asta se vorbeşte la New York, nu-i aşa?

— E o presupunere rezonabilă, Miriam, am zis încet. Kawahara îl prinsese la strâmtoare. Respinge Rezoluţia 653 sau altfel este expus ca asasin. Să se sinucidă înainte ca needlecast-ul să ajungă la PsychaSec era singurul mod prin care putea ieşi din încurcătură. Dacă nu ar fi fost aşa de încăpăţânat în privinţa verdictului de sinucidere, ar fi putut scăpa.

— Da. Dacă nu veneai tu.

Am făcut un gest care părea necinstit de defensiv.

— Nu a fost ideea mea.

— Dar vinovăţia? rosti ea prin linişte. Ai luat asta în considerare? Te-ai gândit ce trebuie să fi simţit Laurens

când şi-a dat seama ce a făcut, când i s-a spus că fata aceea Rentang era catolică, o fată care niciodată nu-şi va putea recăpăta viaţa, chiar dacă Rezoluţia 653 ar sili-o să-şi reia temporar existenţa pentru a depune mărturie împotriva lui? Nu crezi că atunci când şi-a pus pistolul în gât şi a apăsat pe trăgaci, se pedepsea pe sine pentru ceea ce făcuse? Te-ai gândit vreodată că poate nu încerca să scape, după cum te-ai exprimat tu?

M-am gândit la Bancroft, răsucind ideea în minte, dar era extrem de greu să spun ceea ce Miriam Bancroft voia să audă.

— E o posibilitate, am admis.

Îşi înăbuşi un hohot de râs.

— E mai mult decât o posibilitate, domnule Kovacs. Uiţi că am fost aici în acea noapte. L-am urmărit de pe scări când a intrat. I-am văzut chipul. I-am văzut suferinţa pe chip. A plătit pentru ceea ce făcuse. A fost judecător şi executor pentru sine. A plătit, a distrus omul care a comis crima, iar acum un om care nu are nicio amintire despre acea crimă, un om care nu a comis crima, trăieşte din nou cu povara vinovăţiei. Eşti satisfăcut, domnule Kovacs?

Ecourile amare ale glasului ei erau filtrate de iarba-martirului. Liniştea se îngroşa.

— De ce ai făcut-o? am întrebat, când ea nu dădu niciun semn că ar mai intenţiona să vorbească. De ce Maria Rentang a trebuit să plătească pentru infidelităţile soţului tău?

Se uită la mine de parcă i-aş fi cerut un adevăr spiritual major şi scutură neajutorată din cap.

— Era singura cale prin care m-am gândit că-l pot răni, murmură ea.

În final nu era deosebită de Kawahara, am gândit: o sălbăticie atent pusă la cale. Un alt Mat mişcând oamenii mărunţi ca pe piesele unui puzzle.

— Curtis lucra pentru Kawahara, ştiai? am întrebat inexpresiv.

— Am bănuit. Mai târziu. Ridică o mână: Dar nu aveam cum s-o dovedesc. Tu cum ai aflat?

— Retrospectiv. El m-a dus la Hendrix, mi l-a recomandat. Kadmin a apărut la cinci minute după ce am intrat, la ordinele lui Kawahara. E prea aproape pentru a fi o coincidenţă.

— Da, zise ea distant. Se potriveşte.

— Curtis ţi-a făcut rost de sinamorfesteron?

Ea aprobă.

— Prin intermediul lui Kawahara, îmi închipui. O cantitate nelimitată. Era drogat până-n albul ochilor în seara în care l-ai trimis la mine. El ţi-a sugerat să înţepi clona înainte de călătoria la Osaka?

— Nu el. Kawahara. Miriam Bancroft îşi drese glasul: Am avut o conversaţie neobişnuit de candidă cu câteva zile înainte. Privind în urmă, cred că ea punea la cale toată afacerea de la Osaka.

— Da, Reileen e foarte meticuloasă. Era foarte meticuloasă. Ea ar fi ştiut că are şanse egale ca Laurens să refuze s-o susţină. Aşa că tu ai mituit-o pe Sheryl Bostock cu o vizită pe o insulă pentru distracţie, ca şi pe mine. Numai că în loc să se joace cu trupul minunat al lui Miriam Bancroft ca mine, ea a ajuns să-l poarte. O mână de bani şi promisiunea că într-o zi va putea să mai vină. Biata proastă, a fost în paradis pentru treizeci şi şase de ore şi acum e ca un toxicoman în sevraj. Aveai de gând s-o mai chemi vreodată acolo?

— Sunt o femeie de cuvânt.

— Da? Ei bine, fă-o curând, ca o favoare pentru mine.

— Şi restul? Ai dovezi? Intenţionezi să-i spui lui Laurens care a fost partea mea în toate astea?

Am băgat mâna în buzunar şi am scos un disc negru mat.

— Înregistrarea injecţiei, am zis, ridicându-l. Diverse înregistrări cu Sheryl Bostock ieşind de la PsychaSec şi zburând să înâlnească limuzina ta, apoi îndreptându-se spre largul mării. Fără asta, nu există nimic care să arate că

soţul tău nu a ucis-o pe Maria Rentang lipsit de ajutor chimic, dar probabil se va presupune că a fost drogat de Kawahara la bordul Capului în Nori. Nu e o dovadă, dar e ceva util.

— De unde ai ştiut? Se uita într-un colţ al serei, cu vocea stinsă şi distantă: Cum ai ajuns la Bostock?

— În cea mai mare parte intuitiv. M-ai văzut uitându-mă prin telescop?

Aprobă din cap şi-şi drese glasul.

— Am crezut că te joci cu mine. Am crezut că îi spusesei.

— Nu. Am simţit o împunsătură de furie: Kawahara o ţinea prizonieră în virtual pe prietena mea. Şi mă ameninţa că o torturează până înnebuneşte.

Se uită într-o parte la mine, apoi îşi îndepărtă privirea.

— N-am ştiut asta, zise ea încet.

— Da, mă rog – am ridicat din umeri. Telescopul mi-a oferit jumătate din informaţii. Soţul tău s-a aflat la bordul Capului în Nori înainte de a se sinucide. Apoi am început să mă gândesc la toate lucrurile oribile cu care se juca Kawahara acolo sus, şi m-am întrebat dacă era posibil ca soţul tău să fi fost împins să se sinucidă. Chimic, sau cu ajutorul unui program virtual. Am mai întâlnit aşa ceva.

— Da, sunt convinsă că ai întâlnit. Acum glasul ei suna obosit, îndepărtat. Atunci de ce ai căutat la PsychaSec şi nu la Cu Capul în Nori?

— Nu sunt sigur. Intuiţie, cum am spus. Poate pentru că îndoparea cu chimicale la bordul unui bordel aerian nu prea părea stilul lui Kawahara. Prea pripit, prea rudimentar. Ea e un jucător de şah, nu un scandalagiu. Era. Sau poate pur şi simplu pentru că nu aveam cum să pătrund în sistemul de supraveghere al Capului în Nori aşa cum am reuşit la PsychaSec, şi eu voiam să fac ceva imediat. În orice caz, i-am spus lui Hendrix să intre şi să verifice procedurile medicale standard pentru clone, apoi să deruleze înapoi în căutare de orice neregulă. Aşa am ajuns la Sheryl Bostock.

— Cât de perspicace. Se întoarse să se uite la mine: Şi acum, domnule Kovacs? Facem din nou dreptate? O altă crucificare pentru Mat?

Am aruncat discul pe masă.

— I-am spus lui Hendrix să intre şi să şteargă înregistrarea injecţiei din dosarele PsychaSec. Cum am spus, probabil se va presupune că soţul tău a fost drogat la Cu Capul În Nori. Soluţia cea mai avantajoasă. A, şi am şters din memoria lui Hendrix şi vizita ta la mine, în eventualitatea că cineva ar vrea să scoată ceva din declaraţia ta că ai vrea să mă cumperi. Într-un fel sau altul, aş spune că îi datorezi lui Hendrix câteva favoruri importante. Câţiva clienţi din când în când zicea el că ar fi suficient. Relativ vorbind, n-ar trebui să coste mult. I-am cam promis asta în numele tău.

Nu i-am spus despre faptul că Ortega văzuse scena din dormitor, şi cât durase ca s-o conving. Încă nu eram sigur de ce ea fusese de acord. Am urmărit în schimb mirarea de pe chipul lui Miriam Bancroft întreaga jumătate de minut cât dură până să se întindă şi să strângă mâna în jurul discului. Mă privi pe deasupra degetelor încleştate.

— De ce?

— Nu ştiu, am spus posac. Cine ştie, poate că tu şi Laurens vă meritaţi unul pe altul. Poate că tu meriţi să continui să iubeşti un neadaptat sexual infidel care nu se poate descurca cu respectul şi poftele într-o aceeaşi relaţie. Poate că el merită să nu afle dacă a ucis-o pe Rentang neprovocat sau nu. Poate sunteţi la fel ca Reileen, amândoi. Poate tot ce merită un Mat este un altul la fel. Ştiu doar că noi restul nu vă merităm pe voi.

M-am ridicat să plec.

— Mulţumesc pentru băutură. Am înaintat până la uşă…

— Takeshi.

Şi m-am întors, fără să vreau, cu faţa spre ea.

— Nu e vorba de asta, zise ea cu convingere. Poate că tu crezi toate lucrurile astea, dar nu de asta e vorba. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e vorba de asta, am admis.

— Atunci de ce?

— Am mai spus, nu ştiu de ce.

M-am uitat fix la ea, întrebându-mă dacă eram bucuros că nu-mi puteam reaminti sau nu. Vocea mi se îmblânzi.

— Dar el m-a rugat să fac asta, dacă câştig. A fost o parte din înţelegere. Nu mi-a spus de ce.

Am lăsat-o singură în mijlocul ierbii-martirului.

EPILOG.

Marea era în reflux la Ember, dezvelind o vastă suprafaţă udă de nisip care se întindea aproape până la epava lui Free Trade Enforcer. Pietrele de care se spintecase cargoul erau expuse, adunate în apele puţin adânci într-un arc ca nişte scurgeri fosilizate din măruntaiele navei. Păsări marine se căţăraseră pe ele, ţipând ascuţit una la alta. O briză subţire trecea peste nisip şi provoca mici unde de o clipă în băltoacele lăsate de paşii noştri. De-a lungul promenadei, chipul Anchanei Salomao fusese dat jos, intensificând pustietatea sumbră a străzii.

— Credeam că ai plecat, zise Irene Elliott lângă mine.

— Sunt pe cale. Lumea lui Harlan întârzie autorizaţia pentru needlecast. Nu prea mă vor înapoi.

— Şi nici aici nu te vrea nimeni.

Am ridicat din umeri.

— Pentru mine nu e o situaţie nouă.

Am continuat să mergem un timp în linişte. Era o senzaţie ciudată să vorbesc cu Irene Elliott în propriul ei trup. În zilele premergătoare afacerii de la Cu Capul În Nori mă obişnuisem să privesc în jos spre faţa ei, dar această blondă osoasă era aproape la fel de înaltă ca mine, şi avea un aer de competenţă tristă care ieşea doar slab în evidenţă în manierismele celuilalt corp.

— Mi s-a oferit o slujbă, spuse ea rar. Consultant de specialitate pentru Mainline t.p.d. Ai auzit de ei?

Am scuturat din cap.

— Sunt destul de cunoscuţi pe Coasta de Est. Probabil au proprii lor vânători de capete în echipa de resurse, sau ceva de genul ăsta. Imediat ce ONU m-a reabilitat, au şi bătut la uşa mea. O ofertă explozivă, cinci miare dacă semnez pe loc.

— Mda, practica standard. Felicitări. Te muţi în est, sau îţi transmit ei ce ai de lucru aici?

— Probabil o s-o fac de aici, cel puţin pentru un timp. Am pus-o pe Elizabeth într-un apartament virtual în Bay City, şi e mult mai ieftin să transmiţi local. Demararea acţiunii ne costă cea mai mare parte din cele cinci mii, şi ne imaginăm că o să mai treacă câţiva ani până să ne permitem s-o reîntrupăm, îmi surise timid: Deocamdată aşa ne petrecem cea mai mare parte a timpului. Acolo s-a dus Victor astăzi.

— Nu trebuie să-l scuzi, i-am spus blând. Oricum nu-mi imaginasem că ar vrea să vorbească cu mine.

Privi în depărtare.

— Ştii, el a fost întotdeauna atât de mândru şi…

— Lasă asta. Dacă cineva mi-ar călca sentimentele în picioare aşa cum i-am făcut eu lui, nici eu nu prea aş avea chef să-i vorbesc.

M-am oprit şi am căutat în buzunar.

— Mi-am adus aminte. Ţi-am adus ceva.

Ea se uită la cartea de credit de un gri anonim din mâna mea.

— Ce-i asta?

— Cam o mie opt sute, am zis. Cu asta îmi imaginez că o să vă puteţi permite ceva crescut în mod natural pentru Elizabeth. Dacă se hotărăşte repede, o puteţi reîntrupa până la sfârşitul anului.

— Cum? Se holbă la mine cu un zâmbet apărând şi dispărând de pe faţă, ca cineva căruia i se spusese o glumă pe care nu era sigură că o înţelege. Ne dai… De ce? De ce faci asta?

De data asta aveam un răspuns. Mă gândisem la el de dimineaţă pe drumul dinspre Bay City. Am luat mâna lui

Irene Elliott şi i-am apăsat cardul în palmă.

— Pentru că vreau să fac ceva cinstit la finalul a toate astea, am spus încet. Ceva care să mă facă să mă simt bine.

Pentru o secundă continuă să se holbeze la mine. Apoi parcurse mica distanţă dintre noi şi-şi aruncă braţele în jurul meu cu un strigăt care îi făcu pe pescăruşii mai apropiaţi să se ridice alarmaţi de pe nisip. Am simţit lacrimi prelingându-se pe obrazul meu, dar ea în acelaşi timp şi râdea. Mi-am strâns şi eu braţele în jurul ei şi am îmbrăţişat-o.

În clipele cât a durat îmbrăţişarea, şi puţin după aceea, m-am simţit la fel de curat ca briza care venea dinspre mare.

Iei ceea ce ţi se oferă, spunea Virginia Vidaura, undeva. Şi uneori asta trebuie să fie de ajuns.

Le mai luă încă unsprezece zile până să autorizeze întoarcerea mea pe Lumea lui Harlan, dintre care pe majoritatea le-am petrecut la Hendrix privind ştirile şi simţindu-mă în mod ciudat vinovat de plecarea mea iminentă din hotel. Existau foarte puţine date concrete făcute publice privind decesul lui Reileen Kawahara, astfel că reportajele erau morbide, senzaţionale şi în mare măsură incorecte. Ancheta specială ONU rămânea învăluită în secret, iar când zvonurile despre iminenta adoptare a Rezoluţiei 653 izbucniră în cele din urmă existau prea puţine lucruri care să facă legătura cu ceea ce se petrecuse înainte. Numele lui Bancroft nu apăru niciodată, şi nici al meu.

Nu am mai vorbit niciodată cu Bancroft. Autorizaţia de needlecast şi poliţa de reîntrupare pentru Lumea lui Harlan mi-au fost înmânate de Oumou Prescott care, deşi a fost destul de amabilă şi m-a asigurat că termenii contractului meu vor fi onoraţi literă cu literă, mi-a transmis de asemenea şi un mesaj uşor amenințător că nu trebuie să încerc niciodată pe viitor să intru în legătură cu niciunul dintre membrii familiei Bancroft. Motivul invocat de Prescott a fost greşeala mea în privinţa poveştii cu Jack It

Up, încălcarea mult-lăudatului meu cuvânt, dar eu ştiam mai bine. Văzusem asta pe faţa lui Bancroft în camera de anchetă când ieşiseră la iveală faptele despre plimbările şi activităţile lui Miriam Bancroft în timpul asaltului asupra Capului În Nori. În ciuda aiurelilor lui despre rafinamentul urban, nemernicul era înjunghiat de gelozie. Mă întrebam ce ar fi făcut dacă ar fi trebuit să parcurgă şi înregistrările şterse cu dormitorul de la Hendrix.

Ortega mă însoţi la Bay City Central în ziua needlecast-ului, în aceeaşi zi în care Mary Lou Hinchley era downloadată într-un trup standard sintetic pentru începerea procesului despre Cu Capul În Nori. Mulţimea scanda pe scările de la intrare, ascunsă în spatele unui şir de poliţişti de la Ordinea Publică ONU, arătând feroce în uniformele lor negre. Aceleaşi pancarte holografice rudimentare pe care mi le aminteam de la sosirea mea pe Pământ apăreau ici-colo deasupra capetelor în timp ce noi ne croiam drum printre reprezentanţii presei. Cerul de deasupra noastră era de un cenuşiu rău prevestitor.

— Clovni blestemaţi, mârâi Ortega împingând cu coatele ultimii demonstranţi din calea ei. Dacă o să-i provoace pe cei de la Ordine o să le pară rău. I-am mai văzut pe băieţii ăştia în acţiune şi nu e ceva frumos.

Am ocolit un tânăr ras în cap care înălţa violent un pumn spre cer şi în celălalt ţinea un generator de pancartă. Avea vocea răguşită şi părea să fie într-o transă frenetică. Am ajuns-o pe Ortega la marginea superioară a mulţimii, gâfâind puţin.

— Nu sunt suficient de organizaţi ca să reprezinte o ameninţare reală, am spus ridicând glasul ca să fac faţă mulţimii. Doar fac zgomot.

— Mă rog, asta nu i-a oprit până acum pe cei de la Ordine. Probabil o să spargă câteva capete doar din principiu. Ce încurcătură nenorocită.

— Preţul progresului, Kristin. Tu ai vrut Rezoluţia 653. Am făcut semn spre marea de feţe furioase de sub noi: Acum o

ai.

Unul dintre bărbaţii mascaţi în uniformă de deasupra noastră rupse rândurile şi coborî treptele, cu bastonul puţin ridicat în mână. Geaca lui purta pe umăr însemnul stacojiu de sergent. Ortega îşi flutură insigna spre el şi după o scurtă conversaţie cu vocea ridicată ni se permise să trecem. Şirul se întrerupse făcându-ne loc şi apoi urmară uşile duble spre sala de dincolo de ele. Era greu de spus ce era mai mecanic, uşile sau figurile negre lipsite de chip care stăteau de pază lângă ele.

Înăuntru era linişte şi semiîntuneric, o lumină slabă venind prin panourile din tavan. Am privit în jur la băncile goale şi am oftat. Pe orice lume te-ai afla, indiferent dacă ai făcut bine sau rău, întotdeauna pleci în acelaşi fel.

Singur.

— Ai nevoie de un minut?

Am scuturat din cap.

— Am nevoie de o viaţă, Kristin. Poate de mai mult.

— Păzeşte-te necazuri, poate o să ai parte.

O tentativă de umor plutea în glasul ei, mai degrabă ca un cadavru într-o piscină, şi probabil că ea îşi dădu seama cum suna căci fraza era întreruptă. Stânjeneala îşi făcea loc între noi, ceva ce începuse imediat ce fusesem reîntrupat în corpul lui Ryker pentru timpul real petrecut cu comitetul de audiere. Pe durata anchetei fusesem prea ocupaţi ca să ne vedem des şi când în cele din urmă procedurile se încheiaseră şi toată lumea plecase acasă tiparul se reluase. Avusesem câteva acuplări impetuoase şi numai superficial satisfăcătoare, dar chiar şi acestea încetaseră atunci când devenise limpede că Ryker va fi reabilitat şi eliberat. Căldura reciprocă pe care o adunasem în noi scăpase acum de sub control, periculoasă, ca flăcările dintr-un felinar de furtună spart, şi încercarea de a le stăpâni era pentru amândoi ca o arsură dureroasă.

M-am întors şi i-am adresat un surâs palid.

— Să mă feresc de necazuri? Asta i-ai spus şi lui Trepp?

Era o replică răutăcioasă, şi eu ştiam asta. Contrar tuturor aşteptărilor, se părea că Kawahara o ratase pe Trepp cu toate mai puţin marginea razei paralizante. Pistolul cu alice, îmi aminteam că mi se spusese, fusese fixat la dispersie minimă chiar înainte de a intra să o înfrunt pe Kawahara. Noroc pur că îl lăsasem aşa. Atunci când legiştii ONU chemaţi rapid sosiseră la Cu Capul În Nori ca să adune probele sub îndrumarea lui Ortega, Trepp se evaporase, de asemenea şi harnaşamentul meu gravitaţional din turela de testare a atmosferei pe unde mă urcasem la bord. Nu ştiam dacă Ortega şi Bautista găsiseră de cuviinţă s-o lase pe mercenară să plece în vederea mărturiei pe care ar fi putut-o depune în cazul Panama Rose, sau dacă Trepp pur şi simplu dispăruse din scenă înainte de a ajunge acolo poliţia. Ortega nu oferise nicio informaţie şi nu rămăsese suficient din fosta noastră intimitate ca să o întreb direct. Acum era pentru prima dată când discutam problema pe faţă.

Ortega se încruntă la mine.

— Îmi ceri să vă pun pe amândoi în aceeaşi oală?

— Nu-ţi cer să faci nimic, Kristin. Am ridicat din umeri: Dar adevărul e că nu văd mare diferenţă între mine şi ea.

— Continuă să gândeşti aşa şi nimic nu se va schimba pentru tine.

— Kristin, niciodată nu se schimbă nimic. Am arătat cu degetul mare în spate spre mulţimea de afară: O să existe întotdeauna idioţi ca ăştia, care înghit credinţe întregi de-a gata ca să nu trebuiască să judece cu mintea lor. O să existe întotdeauna oameni ca Bancroft şi Kawahara care să apese pe butoane şi să profite. Oameni ca tine care să se asigure că lucrurile merg ca unse şi regulile nu sunt încălcate prea des. Iar când Mat-ii vor să încalce ei înşişi regulile trimit oameni ca Trepp şi ca mine ca s-o facă. Ăsta e adevărul, Kristin. A fost adevărul încă de când m-am născut eu acum o sută cincizeci de ani şi din ceea ce am citit în cărţile de

istorie, n-a fost niciodată altfel. Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta.

Mă privi un timp inexpresiv, apoi dădu din cap ca şi cum ar fi ajuns la o decizie interioară.

— Dintotdeauna ai avut de gând s-o omori pe Kawahara, nu-i aşa? Porcăria aia cu mărturisirea a fost ca să mă ai de partea ta.

Era o întrebare pe care mi-o pusesem şi eu de multe ori, şi încă nu aveam un răspuns clar. Am ridicat iarăşi din umeri.

— Merita să moară, Kristin. Să moară cu adevărat. Asta ştiu cu siguranţă.

Deasupra capului meu, o răpăială slabă se auzi de pe panourile acoperişului. Mi-am aplecat capul pe spate şi am văzut explozii transparente pe sticlă, începuse să plouă.

— Trebuie să plec, am zis încet. Data viitoare când o să vezi faţa asta nu o voi mai folosi eu, aşa că dacă vrei să spui ceva…

Chipul lui Ortega tresări aproape imperceptibil când am spus asta. M-am blestemat pentru gafă şi am încercat să-i iau mâna.

— Uite, dacă asta face să-ţi fie mai uşor, nu ştie nimeni. Bautista probabil suspectează că am fost împreună, dar nimeni nu ştie cu adevărat.

— Ştiu eu, zise ea aspru, fără să-mi dea mâna. Îmi amintesc.

Am oftat.

— Da, şi eu. Merită să ne amintim, Kristin. Dar nu trebuie să-ţi strice restul vieţii. Du-te şi adă-l pe Ryker înapoi, şi treci la nivelul următor. Asta contează. A, da – am băgat mâna în interiorul hainei şi am extras un pachet şifonat de ţigări. Şi poţi să iei astea înapoi. Eu nu mai am nevoie de ele, şi nici el, aşa că nu-l fă să se apuce iar. Îmi datorezi asta, cel puţin. Asigură-te că se lasă.

Clipi şi mă sărută brusc, undeva între gură şi obraz. O imprecizie pe care nu am încercat s-o corectez în niciun sens. M-am întors înainte de a putea să văd dacă aveau să

apară lacrimi şi am pornit spre scările de la capătul opus al sălii. Am privit o dată în urmă, când am început să urc scările. Ortega stătea încă acolo, cu braţele strânse în jurul ei, urmărindu-mă. În lumina slabă a lămpilor de veghe se afla prea departe ca să-i văd faţa cu claritate.

Pentru o clipă ceva mă duru în interior, ceva atât de adânc înrădăcinat încât am ştiut că a-l smulge ar însemna să distrug esenţa a ceea ce mă menţinea întreg. Sentimentul se ridică şi se strivi ca ploaia în spatele ochilor mei crescând pe măsură ce răpăiala ploii pe acoperiş se intensifica şi sticla se uda.

Apoi l-am blocat.

M-am întors spre următoarea treaptă, am găsit undeva în piept un chicotit şi l-am aruncat afară. Chicotitul se aprinse şi deveni un fel de râs.

Treci la nivelul următor.

Uşile mă aşteptau la capătul treptelor, needlecast-ul dincolo.

Încă încercând să râd, am trecut prin ele.

SFÂRŞIT